

— D
V211,32 N57

N57.19;3

L2719

2354

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

29th June and 1st to 5th July 1957.

Volume XIX (Nos. 1 to 6).

TABLE OF CONTENTS

PAGEs

Saturday, 29th June 1957.

Personnel of the Government of Madras	(i)
Principal Officers of the Madras Legislative Council	(ii)
List of Members of the Madras Legislative Council with their constituencies	(iii) & (iv)
I Condolence Resolution on the death of Sri T. Prakasam, a former Member of the Madras Legislative Council, and Chief Minister of the Composite Madras State	1-5
II Swearing-in of new Member	5
III Questions and Answers	5-8
IV Announcement by the Deputy Chairman <i>re</i> message from the Assembly	8
V Government Business—Presentation of the Budget for the year 1957-58	8-11 16-94
VI Papers laid on the table of the House	11-15

Monday, 1st July 1957.

I Questions and Answers	95-99
II Announcement by the Hon. Chairman <i>re</i> messages from the Assembly	100
III General discussion on the Budget for the year 1957-58 ..	100-128
IV Papers laid on the table of the House	129

Tuesday, 2nd July 1957.

I Questions and Answers	131-134
II Announcement by the Hon. Chairman <i>re</i> decisions of the Business Advisory Committee	134
III General discussion on the Budget for the year 1957-58— <i>cont.</i> ..	135-163
IV Paper laid on the table of the House	163

Wednesday, 3rd July 1957.

I Questions and Answers	165-168
II General discussion on the Budget for the year 1957-58— <i>cont.</i> ..	169-212
III Papers laid on the table of the House	212

Thursday, 4th July 1957.

	PAGES
I Questions and Answers	213-218 270-271
II Announcement by the Hon. Chairman <i>re</i> election of nine members to the Committee of Privileges	218-219
III General discussion on the Budget for the year 1957-58—cont. ..	219-268
IV Papers laid on the table of the House	264

Friday, 5th July 1957.

I Questions and Answers	273-275
II General discussion on the Budget for the year 1957-58—cont. ..	275-313
III Papers laid on the table of the House	314
Index	315-326

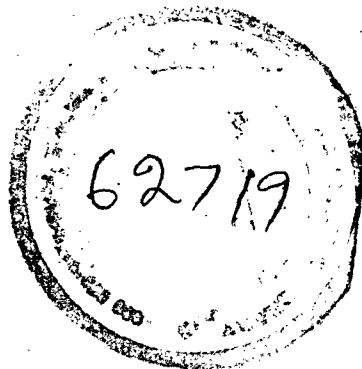
PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS.

GOVERNOR OF MADRAS.

SHRI A. J. JOHN.

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

- 1 THE HON. SRI K. KAMARAJ, *Chief Minister in charge of Public, Planning and Community Development (including Local Development Works, Women's Welfare, Community Projects and Rural Welfare).*
- 2 THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM, *Minister in charge of Home including Courts and Prisons and Prohibition, Food and Agriculture (including Khadi and Village Industries and Hindu Religious Endowments), Railways, Post and Telegraphs and Civil Aviation.*
- 3 THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM, *Minister in charge of Finance, Education, Information and Law (including Legislature and Engineering Colleges).*
- 4 THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU, *Minister in charge of Revenue and Public Health.*
- 5 THE HON. SRI R. VENKATARAMAN, *Minister in charge of Industries, Labour and Co-operation (including Housing, Commercial Taxes and Nationalised Transport).*
- 6 THE HON. SRI P. KAKKAN, *Minister in charge of Public Works (excluding Electricity) and Harijan Welfare.*
- 7 THE HON. SRI V. RAMAIAH, *Minister in charge of Electricity, Transport (including Registration, Accommodation Control, Stationery and Printing and Government Press).*
- 8 THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON, *Minister in charge of Local Administration and Fisheries.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

PRINCIPAL OFFICERS.

Chairman.

THE HON. DR. P. V. CHERIAN.

Deputy Chairman.

SRI A. M. ALLAPICHAJ.

Panel of Vice-Chairmen.

- 1 SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR.
- 2 SRI S. R. P. PONNUSWAMI CHETTIAR.
- 3 SRI T. S. SANKARANARAYANA PILLAI.
- 4 SRI T. P. SRINIVASAVARADAN.

Secretary to the Council.

SRI C. D. NATARAJAN, M.A., B.L.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
1 Allapichai, A. M.; B.A., B.L.	State Legislative Assembly.
2 Annamalai Pillai, N.	State Legislative Assembly.
3 Arunachalam, A. J.	State Legislative Assembly.
4 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras Graduates.
5 Balasundaram, V. S.	State Legislative Assembly.
6 Bhashyam Ayyangar, V., B.A., B.L.	NOMINATED.
7 Chakkarai Chetty, V., B.A., B.L.	State Legislative Assembly.
8 Cherian, Dr. P. V., M.B.B.S., F.R.F.P.S. (Glas.), F.R.C.S. (Edin.), D.L.O., R.C.S. (Lond.) (Chairman).	Madras Graduates.
9 Chidambara Mudaliar, A.	Madurai-cum - Ramanathapuram - cum - Tirunelveli Local Authorities.
10 Clubwala Jadhav, Mary C.	NOMINATED.
11 Desikar, K. M.	South Arcot-cum-Tanjore-cum - Tiruchirappalli Local Authorities.
12 Devaraja Mudaliar, T. V.	Madras - cum - Chingleput - cum-North Arcot Local Authorities.
13 Ethirajalu, M.	State Legislative Assembly.
14 Gajapathy Nayagar, A., B.A., B.L.	State Legislative Assembly.
15 Gurunandan Row, V., BAR.-AT-LAW.	State Legislative Assembly.
16 Guruswami, Dr. M. R., M.D.	NOMINATED.
17 John Asirvatham, M.A., L.T.	Madras Teachers.
18 John, Dr. V. K., BAR.-AT-LAW	Madras Graduates.
19 Jothi Vencatachellum	NOMINATED.
20 Kalyanaraman, S. V.	South Arcot - cum - Tanjore-cum - Tiruchirappalli Local Authorities.
21 Krishnamoorthy, G.	Madras Teachers.
22 Krishnamoorthy, T. G., B.A.	State Legislative Assembly.
23 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., M.D., LL.D., D.SC., D.C.L.	Madras Graduates.
24 Mahomed Usman, Dr., B.A., LL.D.	NOMINATED.
25 Manjubhashini, S.	NOMINATED.
26 Masilamani Chettiar, A. K.	Madras - cum - Chingleput - cum-North Arcot Local Authorities.
27 Mohamed Raza Khan	State Legislative Assembly.

Serial number and name of member.	Name and class of constituency.
28 Nallasenapathi Sarkarai Man-radiar, N.	State Legislative Assembly.
29 Narayanaswamy Pillai, T. M., M.A., B.L.	State Legislative Assembly.
30 Palaniswamy Gounder, V. K. . .	Salem - cum - Coimbatore - cum-Nilgiris Local Authorities.
31 Perumalswami Reddi, C. . .	Madras - cum - Chingleput - cum-North Arcot Local Authorities.
32 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
33 Purushotham, T., B.A.	Madras - cum - Chingleput - cum-North Arcot Local Authorities.
34 Ramalingam Pillai, V.	NOMINATED.
35 Ramaswami, V. V.	State Legislative Assembly.
36 Ramaswami Reddiar, O. P. . .	NOMINATED.
37 Ranganathan, V. R., M.A., D. Litt.	Madras Teachers.
38 Sankaranarayana Pillai, T. S., B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram-cum - Tirunelveli Local Authorities.
39 Sivanandam, Dr. T. V., M.B., B.S.	Madras Graduates.
40 Sivasubramanya Nadar, S. P., B.A., B.L.	Madurai-cum-Ramanathapuram - cum - Tirunelveli Local Authorities.
41 Somasundara Reddiar, A. . .	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
42 Sreenivasan, Dr. A., M.R.C.P. (Lond.)	Madras Graduates.
43 Srinivasavaradan, T. P., B.A., L.T.	Madras Teachers.
44 Subramanyam, A.	State Legislative Assembly.
45 Subrahmanyam, B. V., B.A., B.L.	State Legislative Assembly.
46 Subramania Karayalar, M. . .	Madurai-cum - Ramanathapuram-cum - Tirunelveli - cum-Kanyakumari Local Authorities.
47 Sudarsanam Naidu, M. V. . .	South Arcot-cum-Tanjore-cum-Tiruchirappalli Local Authorities.
48 Thiagaraja Reddiar, P. B. K. . .	Salem - cum - Coimbatore - cum-Nilgiris Local Authorities.
49 Venugopal, S. N.	Salem-cum-Coimbatore-cum-Nilgiris Local Authorities.
50 Venkataraman, R. (Minister) . .	State Legislative Assembly

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

THE TENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Saturday, the 29th June 1957.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, the Deputy Chairman (SRI A. M. ALLAPICHAJ) in the Chair.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

I.—CONDOLENCE RESOLUTION ON THE DEATH OF SRI T. PRAKASAM, A FORMER MEMBER OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL AND CHIEF MINISTER OF THE COMPOSITE MADRAS STATE.

DEPUTY CHAIRMAN : It is with deep regret that I have to announce to the hon. Members the death of Sri T. Prakasam, former Chief Minister of the composite Madras State, at 7-37 p.m. on the 20th May 1957, at the Osmania Hospital, Hyderabad, at the age of 86.

Born on 23rd August 1869 in the Guntur district, he lost his father at the early age of 12 and so, his education was looked after by his mother. He took his M.A. Degree at the young age of 19 and had to wait for two years to gain admission to the Madras Law College. He joined the Bar in due course and after more than five years of lucrative practice and participation in municipal politics in Rajahmundry, he sailed for England in October, 1903 and was called to the Bar in 1906. He returned to India in 1907 as a Barrister and for the next fourteen years he had a lucrative practice at Madras. He edited 'Law Times' and twice went to England to argue before the Privy Council.

Later, he came under the influence of Mahatma Gandhi and joined the Indian National Congress and he threw himself heart and soul into the national struggle for freedom and fought many an epic battle. He was the Founder-Editor of 'Swarajya', an English Daily, which he conducted with great journalistic distinction and which became the byword for free, frank and fearless espousal of national cause. He was a Member of the Central Legislative Assembly from 1926 to 1930. He was imprisoned more than once. His display of personal courage at the time of the boycott of the Simon Commission is a glorious chapter in the history of Indian national struggle for Independence.

Sri Prakasam joined the Rajaji Cabinet as Revenue Minister in 1936. As Revenue Minister, he headed the Zamindari Inquiry Committee whose 18-volume report was the basis for the legislation for the abolition of the zamindari system in 1948.

2 CONDOLENCE RESOLUTION ON THE DEATH OF SRI T. PRAKASAM,
A FORMER MEMBER OF THE MADRAS LEGISLATIVE
COUNCIL AND CHIEF MINISTER OF THE
COMPOSITE MADRAS STATE

[Deputy Chairman] [29th June 1957]

After World War II, he formed the first Congress Ministry in the composite Madras State and became Chief Minister on the 29th April 1946. One of the important programmes of his Ministry was the Firka Development Scheme, the fore-runner of the Community Development Projects. After eleven months in office, he resigned on the 23rd March 1947. He was a Member of the Madras Legislative Council for a short period during 1952.

After the formation of the Andhra State, he became the first Chief Minister of the Andhra State which post he resigned on the 6th November 1954.

Sri Prakasam was a tireless political writer and he wrote a very frank autobiography when he was Chief Minister of the composite Madras State entitled 'Najivitha Yatra' (My Life's Journey). In his death, India has lost one of her most outstanding sons, patriots and leaders.

I now move the Condolence Resolution, namely :—

“ This House places on record its deep sense of sorrow at the demise of Sri T. Prakasam, a former Member of the Madras Legislative Council and Chief Minister of the composite Madras State, and conveys its profound sympathy to the members of his bereaved family ”.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Deputy Chairman, Sir, I rise to associate the Government with the sentiments which you have just now expressed. We mourn the demise of not merely the former Member of the Legislative Council, not even the former Chief Minister of the composite State of Madras, but of one of India's noblest sons. Forsaking a very brilliant career at the Bar, Sri Prakasam joined the national movement for liberation. It may be truly said of him that he scorned delight and lived laborious days. He participated in every one of the national movements for liberation and we are happy that he lived to see the achievement of freedom in his own lifetime. Mr. Prakasam combined in himself talent with virtue. As Revenue Minister in the first Congress Government, as Chief Minister of the composite Madras State and subsequently of the Andhra State, he acquitted himself with credit and honour. He had a flair for original thinking. It was he that initiated the Firka Development Scheme, the fore-runner of the present Community Development Projects.

In his loss, the country has suffered much and I am quite sure that the people of India and the younger generation in particular will honour his memory by trying to emulate his example.

CONDOLENCE RESOLUTION ON THE DEATH OF SRI T. PRAKASAM, 3
A FORMER MEMBER OF THE MADRAS LEGISLATIVE
COUNCIL AND CHIEF MINISTER OF THE
COMPOSITE MADRAS STATE

29th June 1957]

* DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Deputy Chairman, Sir, I wish to associate myself and those Members sitting on this side of the House with the sentiments expressed by you and the Hon. the Leader of the House. Mr. Prakasam's name is a household word with all of us. For fifty years he dominated the scene in the political life of the country and of this State. I well remember, as a young man passing through Broadway, looking up the editorials and the bold headlines of 'Swarajya' that was printed in those days. I also well remember the many talks I had with the editor of that paper at that time who was Mr. Panikkar, now Ambassador in France. Mr. Prakasam combined in himself many virtues; bold in his utterance, indefatigable in his labours, always precise in whatever he did whether he was in the Opposition or in the Government. No man can stand up to his stature and acquit himself as well as he did. Perhaps many of those of the recent generations may not have known to the full extent what he did for us and what he had to suffer. You, Sir, have referred to one of the incidents which is engraved in the minds of all of us when he stood in Broadway or near about facing the bullet possibilities and yet he was trying to discharge his duty by the country.

As a Member of the Legislature, he was indefatigable in his work. I well remember, as Chief Minister of the composite Madras State he used to sit hour after hour in this House. I believe my hon. Friend the Deputy Leader of the Opposition would remember the remark made of him that it was something extraordinary that as though the youngest Member of the Cabinet, even with none by his side, he should sit there all the time hearing the monotonous speeches that we were trying to make, with your permission. I then saw him as the Leader of the Opposition for a short while. That was a time which we all regret because he should have played a different role in those circumstances. But as Leader of the Opposition also, he never wavered from whatever he had to say. I remember once he spoke about the reorganization of the States and when he had finished speaking for an hour and a half, he had just come to the earlier parts of the great Indian Mutiny. Then, the Chairman had to suggest to him that if he continued in that manner, the whole of the evening might have to be spent.

He was thorough in whatever he did. He was remarkably free from prejudice which is a great thing indeed. He was worshipped by those on that side of our present territorial limits, man, woman and child in the Andhra Pradesh, as nobody else has been worshipped. He was full of years and had earned his honours from the people of that place. But still such a noble leader has left us with a void which cannot be filled easily. I feel that an expression of sincere sorrow is due from all of us for the noble work he has done. May his soul rest in peace.

4 CONDOLENCE RESOLUTION ON THE DEATH OF SRI T. PRAKASAM,
A FORMER MEMBER OF THE MADRAS LEGISLATIVE
COUNCIL AND CHIEF MINISTER OF THE
COMPOSITE MADRAS STATE

[29th June 1957]

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : Mr. Deputy Chairman, I cannot help rising on this occasion to speak, because it will be a grave neglect of my duty to the late Prakasam Garu, if I do not rise to speak now. Sir, I do not think that there is any one here in this House whose memory carries him back to the century when I came to know Prakasam Garu. It was in connection with the visit of the great Bengal orator and politician Sri Bepin Chandra Pal, who came to Madras to deliver a series of lectures. It was he that first popularised the idea that India was a free and independent country apart from the British Empire. At that time, most of our politicians of the Congress group were all deep-dyed Moderates. They were afraid to associate themselves with Sri Bepin Chandra Pal, because he was not *persona grata* with the British Government of those days. I could not get any one to come and preside over the function. I was the Secretary of the small group that invited Sri Bepin Chandra Pal to Madras. The late Sri G. Subramania Ayyar of the 'Hindu' consented to preside. Then came Prakasam Garu. There was a mammoth gathering in the beach. At that time, it was not known as the 'Tilak Ghat'. In those days it was known only as the 'Beach Meeting.' He came and presided. From that time onwards I came to know him as the Editor of the 'Swarajya' and in various other capacities. He was always helpful and gave advice. He was not supposed to be a fire-brand, although many people thought that he was the extremist of the extreme type. He was in all things extremely moderate. He was an extremist in moderation and in wisdom. It is no doubt a great loss to us, especially to Andhra Desh, that he passed away at this time. I would not call this the critical juncture in the history of our country. But still the presence of such a great leader would be a great inspiration not only to his own people in Andhra Desh but also to others in other parts of our country and in the Dravida country, which we are now trying to form, and which, I hope, will soon materialize into a potent reality and form part and parcel of the great Indian Union. In those days I knew his two sons. But I have lost sight of them in the last one or two years. They went away, I suppose, to the Andhra country. As I have not gone to the Andhra country, I have lost sight of them. But I wish to convey to the members of the bereaved family our most heartfelt condolences and our appreciation of the great and splendid work that he did for the building up of our country and for raising the fabric of our Indian Union to its present status. He will be known in the future history of our country as one of the architects of our Federal India. I hope, Sir, that we will always remember him in that way just as people in the United States of America remember Jackson and Jefferson as the architects of the United States—a federal Union of the States of America.

With these words, I wish once again to express my feeling of sorrow—personal sorrow—at the departure of Prakasam Garu, and hope that the members of the bereaved family will receive some

CONDOLENCE RESOLUTION ON THE DEATH OF SRI T. PRAKASAM, 5
A FORMER MEMBER OF THE MADRAS LEGISLATIVE
COUNCIL AND CHIEF MINISTER OF THE
COMPOSITE MADRAS STATE

29th June 1957] [Sri V. Chakkarai Chetty]

kind of consolation from the fact that there is this solid appreciation of his great personality in our Council and in other departments of our life.

DEPUTY CHAIRMAN : I request hon. Members to stand in silence for a few minutes and pass the Resolution unanimously.

The Resolution was carried *nem. con.*, all the Members standing in silence for a few minutes.

DEPUTY CHAIRMAN : As a mark of respect to the late Sri T. Prakasam, the House will now adjourn and meet again at 4 p.m.

The House then adjourned.

(The House re-assembled at 4 p.m.).

II.—SWEARING-IN OF NEW MEMBER.

Sri S. N. Venugopal was sworn in.

III.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

DEPUTY CHAIRMAN : Question No. 3.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I request that this question may be taken up a little later.

DEPUTY CHAIRMAN : Yes.

Teaching of subjects in Higher Forms of Secondary Schools

* 4 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state with reference to the answers to Legislative Council Question No. 65 on the supplementaries thereon given on 28th September 1956—

(a) whether the Government have received any representations from the managements and teachers about the difficulties felt in the enforcement of the order that teachers handling Higher Forms of Secondary Schools could teach only the subjects studied by them in their degree course; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) Representations have been made to the Director of Public Instruction in the matter.

(b) The Government consider that it may not be desirable to modify the existing procedure. Inspecting Officers are, however, competent to grant temporary exemptions in deserving cases.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is the Hon. Minister aware of the fact that this procedure was brought anew only last year or so?

[29th June 1957]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Good things can be brought at any time.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware of the fact that on account of this order many experienced B.T. teachers who had handled particular subjects for a number of years and who had been even Assistant Examiners in those subjects are now declared unqualified to teach those subjects and the managements are threatening them with termination of service?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is why discretion has been given to the Inspecting Officers so that in deserving cases exemptions could be given to those who have already had sufficiently long number of years of service. I am sure the Inspecting Officers will exercise their discretion in their favour.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware of the fact that in the choice of subjects in the B.T. course, degree-holders were specially allotted subjects which they took in their Intermediate course as sufficient number of candidates with such subjects in the degree course were not forthcoming and when that is not the fault of the teachers, how can the Government just say that it is proper and pass an order to that effect and also say that it is good to pass such an order at any time?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The point for consideration is this. With regard to teaching particular subjects—especially Science subjects—it would be good if the person concerned had specialized in the subject in the Degree course. That is the intention of the Government. That is why we have passed that order. If it is not possible to get a person with that particular qualification, we have given discretion to our Inspecting Officers to give exemption. If there is any hardship caused to anybody, certainly it could be brought to the notice of the Inspecting Officers or the Director of Public Instruction who would look into the matter. As far as I can see, I think it should be possible to fulfil the conditions laid down in the rule.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it not a fact that the selection authorities in the 'Teachers' College just had the Intermediate qualification as the basis for admission to the B.T. class and if that be so, is it not the duty of the Government to see that these teachers are not affected?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is not the intention of the Government to disturb the existing cases. As a matter of fact, we want this to be borne in mind when recruiting teachers in future. In issuing instructions to the Inspecting Officers, we have kept this in mind, viz., that the existing arrangements need not be unnecessarily disturbed.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Even then, is it necessary that this order should be passed and then exemption applied for and granted at the discretion of the Inspecting Officers?

[29th June 1957]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I am surprised that such resistance is shown with regard to a very good and wholesome rule. If other arrangements have got to be made in regard to admissions, they could be looked into by the Inspecting Officers and the Director of Public Instruction.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government kindly pass an order that in the case of teachers who have been there for at least five years, this new rule should not apply as many teachers have been writing to me about the threatening situation that they are facing?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: That is why discretion has been vested in the Inspecting Officers to give exemptions in cases where they are necessary. I do not think any argument is necessary over this matter and that too, by way of a supplementary question.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government at least look into such cases where exemptions may be denied?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, representations in that regard may be made to the Director of Public Instruction. I do not think it is necessary for the Government to look into these matters. The Head of the Department is good enough for the purpose.

Starting of a paper factory at Salem

* 5 Q.—SRI A. SUBRAMANYAM: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state whether there is any proposal before the Government to start a paper factory at Salem?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, Sir. The Mettur Chemical and Industrial Corporation, Limited, has applied to the Government of India for the grant of a licence to establish a paper mill at Mettur Dam.

SRI A. SUBRAMANYAM: தற்போது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில், பாபநாசத்தில் காகித உற்பத்தி ஆலை நிறுவ அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், மேட்டூரில் ஆலை ஆரம்பிக்கும் விஷயம் ஆலோசனையில் இருப்பதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (குறுக்கிட்டு) அது (வரவு செலவுத் திட்டம்) இந்த சபைக்கு இன்னும் வரவில்லை.

SRI A. SUBRAMANYAM: (தொடர்ந்து) நான் தெரிந்துகொண்டதை சபைக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். காகிதம் உற்பத்தி செய்வதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் பெண்ணாகரத்திலும், ஹரூரிலும் நிறைய இருக்கின்றன. இந்த நிலையில் ஆலையை மேட்டூரில் ஏற்படுத்துவது ஆலோசனையில் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை கனம் மந்திரி அவர்கள் விளக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: மேட்டூரில் காகித ஆலை ஆரம்பிப்பதற்கு சென்னை சர்க்கார் சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. (குறுக்கிட்டு). மேட்டூர் கெமிகல் இன்டஸ்ட்ரியல் கார்ப்பொரேஷனுக்குத் தேவையான லைசென்ஸைப்பற்றி தான் நான் பேசுகிறேன். மத்திய சர்க்காரால் அந்த லைசென்ஸ் இன்னும் கொடுக்கப்படவில்லை. அது ஆலோசனையில் இருக்கவில்லை.

[29th June 1957]

SRI V. V. RAMASWAMI : பாபநாசத்தில் ஆரம்பிக்கவிருக்கும் காகித ஆலை தனியார் துறையைச் சேர்ந்ததா, அல்லது அரசாங்கத்தார் பகுதிக்கு ஒதுக்கப்பட்டதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அது தனி நபர்களால் ஆரம்பிக்கப்படுவது ஆகும்.

DR. V. K. JOHN : Is there any proposal for starting a paper factory in any other place, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Well, the examination shows that there are potentialities and possibilities for opening the factory in Tirunelveli district, in the Nilgiris, in Bhavanisagar and in a number of other places and the Government have invited private entrepreneurs to take up this work.

SRI A. SUBRAMANYAM : சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள பெண்ணைகரத்திலும் ஹரிஜனம் காகிதம் செய்வதற்கு அவசியமான பொருள்கள் நிறையக் கிடைப்பதால் அங்கு காகிதத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் முன்வருமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இது தனியார் துறையில் எடுத்துக்கொள்ளப் படவேண்டிய விஷயம். அதற்கு வேண்டிய சலுகைகளைத் தனி நபர்கள் கேட்டால் சர்க்கார் எல்லாவிதமான உதவியும் செய்யும்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I think the Hon. the Minister for Industries is aware of the fact that practically we have no paper factories in our State. In case the Private Sector does not come forward to start such a factory, may I know whether there is any proposal before the Government to start it themselves?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Not at present, Sir.

DEPUTY CHAIRMAN : Question No. 3 will be taken up on Monday. Questions are over.

IV.—ANNOUNCEMENT BY THE DEPUTY CHAIRMAN RE MESSAGE FROM THE ASSEMBLY.

DEPUTY CHAIRMAN : I have to announce to the House the following message, dated 27th June 1957, received from the Hon. the Speaker, Madras Legislative Assembly, addressed to the Hon. the Chairman, Madras Legislative Council :—

“In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras Electricity Undertakings (Acquisition) Amendment Bill, 1957 (L.A. Bill No. 2 of 1957), as passed by the Assembly on the 27th June 1957 and signed by me, for the concurrence of the Council.”

V.—GOVERNMENT BUSINESS.

PRESENTATION OF THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58.

4-10
p.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I have the honour to present to this House the Revised Budget Estimates for 1957-58. Printed copies of the speech^a of the Finance Minister in the Assembly are with hon. Members, and that document explains the Budget proposals for the year. I shall not cover the ground with him, but shall make a few general observations.

^a Printed as Appendix on pages 16-94 infra.

[29th June 1957] [Sri R. Venkataraman]

2. The Budget anticipates a revenue of Rs. 56.49 lakhs on existing taxation and an expenditure of Rs. 61.32 lakhs on the Revenue account, leaving a deficit of Rs. 4.83 lakhs. New taxes have been proposed to fetch an additional revenue of Rs. 1.50 lakhs in the current year, but the final deficit of Rs. 3.33 lakhs is still large. The reasons for this imbalance are not far to seek. We are stepping up the tempo of the various development schemes included in the Plan, as explained in the Budget speech. The total outlay on the Plan in the Budget is expected to be Rs. 32 crores, of which about rupees ten crores will be on the Revenue account. The expenditure on schemes in the Plan is in addition to the cost of maintaining all the existing development services at the present level and, therefore, we have to tap fresh resources to meet the new expenditure. We are getting some measure of Central assistance on these schemes, but the balance which is substantial will be a charge on State revenues. We have recently increased the emoluments of low-paid public servants at a cost of about rupees four crores, and the full impact will be felt during this year. The Budget also provides for an enhancement in the dearness allowance of village establishments.

3. The gap in the revenue account should have been larger but for the rigorous pruning which has been effected in the estimates of departments on non-development expenditure. This process will be continued during the course of the year and it is now proposed to appoint a Special Officer to work under the immediate supervision of a Committee of the Cabinet, to scrutinize the staff requirements of the various departments and to eliminate waste and non-essential expenditure. The findings of this body will be implemented then and there, and we may hope to effect some savings this way.

4. The real case for the large deficits in the Budgets of all States is the fact that under the Constitution, it is the responsibility of the State Government to provide the people with the basic needs such as elementary education, medical assistance, drinking water-supply, agricultural facilities, rural communications, etc. The taxable resources of the State Government are practically the same as in the pre-Independence period and most of them have been already stretched to the point of diminishing returns. Taxation of the growing industrial wealth is within the Central sphere and unless we are given a fair share of this, we may not be able to discharge our growing responsibilities adequately. The Finance Commission has taken due note of our representations and let us hope that the Award of the Commission will meet our case satisfactorily and enable us to cover the present deficit.

5. The wide publicity we have been giving to the National Plan has made the people increasingly conscious of their needs and rights. Even though we have been spending enormous sums on Welfare Schemes in recent years, large sections of the people, especially in the countryside, are still without the elementary amenities of life

[Sri R. Venkataraman] [29th June 1957]

such as drinking water, village communications and educational facilities. We have to provide these in quick time and, therefore, the present generation has no escape from mounting additional taxation. The enhancement of general sales tax from 1-9/16 per cent to 2 per cent, as proposed in the Budget, can only be considered as a rationalization of the system in the light of the new decimal coinage. The reduction of this tax to 1 per cent on foodgrains goes some way towards meeting the largely voiced demand for the abolition of the levy on foodstuffs and will bring in a measure of relief to the consumer. In this connexion, I may observe that the Government are well aware of the criticism levelled against the present system of levy of sales tax obtaining in this State. Hon. Members have taken note that we have recently passed a legislation changing over from the multi-point to the single-point system in respect of certain commodities. The question of substituting an Excise Duty at source in lieu of sales tax on mill cloth, sugar and tobacco is now pending consideration, and if this proposal goes through, there will be considerable relief to large sections of dealers. We should keep in mind that sales tax is our main source of revenue and, therefore, any change in the present system must adequately safeguard existing revenues. The Government are considering the matter afresh and have requested Dr. P. S. Lokanathan, Director-General of the National Council of Applied Economic Research, to go into all aspects of our sales tax administration and to suggest reforms to simplify the procedures. Let us hope that he would show us a way for minimising the hardships to the trade and improving the revenue to the State.

6. On the Capital side of the Budget, adequate provisions have been made for all schemes according to the present rate of their progress, and the total allotment is about Rs. 24 crores. But we do not at present have in sight all the resources for implementing this programme. Prospects of raising a public loan on the lines of our effort in previous years are not bright, and, therefore, we have decided not to enter the open market. We shall have to make a special effort on Small Savings to cover the gap in resources to the extent practicable. The material increase in industrial production and agricultural prices has resulted in some rise in the incomes of industrial labour of smaller agriculturists and we must devise some means to enable them to save a portion of their earnings for their own benefit and benefit of the State. The realization from this source in the current year may not be substantial but this may grow in due course as the savings organization gets into gear. For the balance of our Capital requirements for the year, we have to depend on additional Central assistance.

7. It is indeed true that we are in immediate difficulties about balancing the Budget both on the Capital and on the Revenue sides but we need not be unduly perturbed over this situation. We have had such difficulties every year at Budget time, but have surmounted them. These difficulties arise from our anxiety to implement as large a programme as possible for improving living conditions and would not have been there if we had decided on a less ambitious

[Sri R. Venkataraman] [29th June 1957]

programme. So far we have borrowed about Rs. 98 crores from the Government of India and the general public. But we have invested all these moneys on productive Capital Works, about Rs. 60 crores on Electricity and Rs. 40 crores on Irrigation Works. We have lent about Rs. 25 crores to agriculturists and public bodies and also hold securities worth about Rs. 12 crores in various Depreciation Funds. The book value of our Capital Assets is thus very much in excess of our Public Debt. Our present budgetary difficulties are only a passing phase and need not alarm any one about our inherent financial stability. We have made substantial investments in the past, and made them wisely too.

With these remarks, Sir, I present to this House the Budget Estimates for 1957-58.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 1st July 1957.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

51. Notification issued with G.O. No. 1037, Revenue, dated 1st March 1957, amending Schedule II of the Notification No. 278, dated 24th June 1953, extending the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952, to certain areas of the South Arcot district. [Laid on the table of the House under section 16 (2) of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952.]

* 52. Notification issued with G.O. No. 563, Revenue, dated 5th February 1957, amending rule 6 (4) (c) of the Madras General Sales Tax Rules, 1939, enabling payment of licence fees by a crossed demand draft or crossed postal order also. [Laid on the table of the House under section 19 (6) of the Madras General Sales Tax Act, 1939.]

53. Notification issued with G.O. No. 4015, Revenue, dated 3rd November 1956, adding new rule No. 11 regarding collection of process fees by the Revenue Divisional Officer to the Madras Cultivating Tenants Protection Rules, 1955. [Laid on the table of the House under section 7 (2) of the Madras Cultivating Tenants Protection Act, 1955.]

54. Notification issued with G.O. Ms. No. 953, Public (Services-A), dated 21st March 1957, amending the regulations of the Madras Public Service Commission so as to exclude from the Commission's purview the post of Editor of Indian Law Reports. [Laid on the table under Article 320 (5) of the Constitution.]

* 55. Notification issued with G.O. Ms. No. 881, Revenue, dated 23rd February 1957, exempting from sales tax all sales of furniture effected by the Madras Discharged Prisoners Aid Society, Madras. [Laid on the table under section 19 (6) of the Madras General Sales Tax Act, 1939.]

[29th June 1957]

56. Short review of the activities and achievements of the Madras Government Cinchona Department for the half-year ended 30th September 1956.

57. Appropriation Accounts of the Government of Madras for 1955-56 and the Audit Report thereon.

58. Notification issued with G.O. Ms. 509, Home, dated 25th February 1957, amending Part VII of the Madras Cinemas (Regulation) Rules, 1957. [Laid on the table of the House under section 10 (3) of the Madras Cinemas (Regulation) Act, 1955.]

59. Notification issued with G.O. No. 880, Revenue, dated 23rd February 1957, regarding amendments to the Madras Tobacco (Taxation of Sales and Registration) Rules, 1953.

60. Notification issued with G.O. No. 169, L.A., dated 1st February 1957 regarding amendment to the rules for the conduct of elections of members and President of Panchayats, issued under the Madras Village Panchayats Act, 1950 (Madras Act X of 1950).

61. Notification issued with G.O. Ms. No. 1114, Revenue, dated 5th March 1957, regarding exemption from sales tax of the sales of articles produced by the Kanya Gurukulam, Madras.

62. Report on the activities of the Government Museums at Madras and Pudukkottai and the National Art Gallery, Madras, for the first half-year of 1956-57.

63. Short review of the activities of the Madras Government Fisheries Department for the half-year ended 30th September 1956.

64. Notification issued with G.O. Ms. No. 209, Home, dated 25th January 1957 regarding amendment to the Madras Suppression of Immoral Traffic Rules, 1952, issued under the Madras Suppression of Immoral Traffic Act, 1930 (Madras Act V of 1930).

65. Notification issued with G.O. Ms. No. 952, Revenue, dated 25th February 1957, exempting from sales tax all sales of articles manufactured by the Thakkar Bapa Vidyalaya, Thyagarayanagar, Madras.

66. Notification issued with G.O. Ms. No. 1207, Revenue, dated 15th March 1957, exempting from sales tax all sales of appalam produced by the Departmental Appalam Production Centres at Triplicane in Madras, Chidambaram in South Arcot district, Athoor in Madurai district, Tirukkalikundram in Chingleput district and Cheranmahadevi in Tirunelveli district.

67. Notification issued with G.O. Ms. No. 800, Home, dated 27th March 1957 remitting court-fees payable on petitions for extension of time, for rectification of defects in appeals or applications for review before the Madras Sales Tax Appellate Tribunal.

[29th June 1957]

68. Notification issued with G.O. No. 121, L.A., dated 23rd January 1957, exempting X-Ray Plant used for diagnostic and merapeutical purposes in the dispensaries and consulting rooms of medical practitioners from section 250 of the Madras District Municipalities Act, 1920.

69. Finance Accounts of the Government of Madras for the year 1955-56 and the Audit Report, 1956.

70. Notification issued with G.O. No. 1060, Revenue, dated 2nd March 1957, adding new rules 8-A to 8-E to the Madras Land Revenue (Surcharge) Rules, 1954. [Laid on the table of the House under section 7 (4) of the Madras Land Revenue (Surcharge) Act, 1954.]

71. Notification issued with G.O. Ms. No. 684, Home, dated 18th March 1957, amending rules 15, 49-E, 49-F, 68, 88, 254-B, 256-A, 257 and 290 of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940. [Laid on the table of the House under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]

72. Notification issued with G.O. Ms. No. 607, Home, dated 11th March 1957, amending rule 54 of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940. [Laid on the table of the House under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]

73. Notification issued with G.O. Ms. No. 595, Home, dated 6th March 1957, amending the first schedule to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940. [Laid on the table of the House under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939. (Central Act IV of 1939).]

74. Notification issued with G.O. Ms. No. 535, Home, dated 28th February 1957, amending sub-rule (a) of rule 319 of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940. [Laid on the table of the House under section 133 (3) of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]

75. Notification issued with G.O. No. 1237, Industries, Labour and Co-operation, dated 29th March 1957, regarding amendments to rule 44 of the Madras Employees' State Insurance Courts Rules, 1951, issued under the Employees' State Insurance Act, 1948 (Central Act XXXIV of 1948).

76. Notification issued with G.O. Ms. No. 754, Home, dated 22nd March 1957, regarding amendments to rules framed under the Madras Borstal Schools Act, 1925 (Madras Act V of 1926). [Laid on the table of the House under section 4 of the Madras Borstal Schools Act, 1925 (Madras Act V of 1926).]

[29th June 1957]

77. Notification issued with G.O. Ms. No. 470, Industries, Labour and Co-operation, dated 8th February 1957, regarding amendments to the Madras Factories Rules, 1950.

78. Notification issued with G.O. Ms. No. 550, Home, dated 1st March 1957, regarding amendments to the Madras Children Rules, 1940. [Laid on the table of the House under section 44 of the Madras Children Act, 1920 (Madras Act IV of 1920).]

79. Notification issued with G.O. Ms. No. 1000, Home, dated 12th April 1957, regarding remittance of the fees chargeable under Article 10 of Schedule II to the Madras Court Fees and Suits Valuation Act, 1955, on applications or petitions presented by the Co-operative Societies in the State of Madras.

80. Notification issued with G.O. Ms. No. 548, Home, dated 1st March 1957, regarding amendment to rule 61 of the Madras suppression of Immoral Traffic Rules, 1952. [Laid on the table of the House under section 16 of the Madras Suppression of Immoral Traffic Act, 1930 (Madras Act V of 1930).]

81. Notification issued with G.O. Ms. No. 753, Home, dated 22nd March 1957, regarding amendments to the Madras Probation of Offenders Rules, 1947. [Laid on the table of the House under sub-sections (1) and (2) of section 13 of the Madras Probation of Offenders Act, 1936 (Madras Act III of 1937).]

82. Statement of action taken by the Government on the recommendations contained in the Report of the Estimates Committee on Hospitals and Dispensaries.

83. Notification issued with G.O. No. 455, Revenue, dated 30th January 1957, regarding amendment to the Madras Sales of Motor Spirit Taxation Rules, 1939.

84. Short review of the activities of Tuticorin Port Trust for the first half of 1956-57, ending 30th September 1956.

85. Statement IX showing action taken on assurances, promises and undertakings given during the Seventh, Eighth and Ninth Sessions, 1955-56, of the Madras Legislative Council.

86. Statement X showing further replies received in regard to the assurances included in the statement appended to the Second Report of the Assurances Committee.

87. Statement XI showing further replies received in regard to the assurances included in the statement appended to the Second and Third Reports of the Assurances Committee.

[9th June 1957]

88. Notification issued with G.O. Ms. No. 1202, Home, dated 1st May 1957, regarding amendments to the Madras Suppression of Immoral Traffic Rules, 1952. [Laid on the table of the House under section 16 of the Madras Suppression of Immoral Traffic Act, 1930 (Madras Act V of 1930).]

89. Notification issued with G.O. No. 876, Revenue, dated 22nd February 1957, regarding amendments to the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Rules, 1952, and the Tenants and Pannaiyal Protection (South Arcot) Rules, 1953. [Laid on the table of the House under section 16 (2) of the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952 (Madras Act XIV of 1952).]

[29th June 1957]

APPENDIX.

[Vide item V on page 8 supra.]

1957-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 29-ம் தேதி,
சென்னை சட்ட மன்றத்தில் நிதி அமைச்சர்
திரு சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஆற்றிய உரை.

சபைத் தலைவர் அவர்களே,

முன்னுரை. 1957-58-ம் ஆண்டின் நிதி நிலை அறிக்கையை இச்சபையின்கண் சமர்ப்பிக்க முன்வந்துள்ளேன். சென்ற டிசம்பர் மாதத்தில், முன்னைய சட்ட சபையில் நடப்பு ஆண்டின் தற்காலிக வரவு செலவுத் திட்டம் ஒன்று சமர்ப்பிக்கப்பட்டதும் அத்துடன் இந்த ஆண்டின் முதல் நான்கு மாதத்திய செலவுக்கு வேண்டிய தொகை மட்டும் மொத்த மான்யமாக (vote on account) பெறப்பட்டதும் கணம் அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். வருவாய் இனங்களில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாறிய போக்கிற்கு ஏற்பவும், ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் புதிய பணிகளுக்காகவும், குறைந்த ஊதியம் பெறும் அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு, சமீபத்தில் கொடுக்கப்பட்ட சில சலுகைகளுக்காகவும், வேண்டிய அதிகத் தொகைகளை அனுசரித்து, வரவு செலவு கணக்கு இப்பொழுது திருத்தி அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவைகளின் காரணமாக, டிசம்பர் மாதத்தில் நாம் எதிர்பார்த்த பற்றாக்குறையான சமார் 5 கோடி ரூபாய், மேலும் அதிகரித்து இருக்கவேண்டும். ஆனால் செலவினங்களை எவ்வளவு தூரம் குறைக்க முடியும் என்ற நோக்கத்துடன் அரசாங்கம் பல துறைகளின் செலவுத் திட்டங்களையும் துருவிப் பரிசீலனை செய்தது. இதன் விளைவாய், பற்றாக்குறையானது வரம்புக்கு மீறாது இடைக்கால வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கண்ட அளவிலேயே, கட்டுப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

பருவ நிலை.

2. சென்ற 1956-57-ம் ஆண்டின் பருவ நிலை சாதகமாக அமைந்து, புயல், வெள்ளம், பஞ்சம் இவைகள் இல்லாமல் இருந்த முக்கிய காரணத்தால் இந்த ஆண்டின் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டிவிழும் தொகையைக் கட்டுப்படுத்த முடிந்தது. தென்மேற்குப் பருவ மழை உரிய காலத்தில் ஆரம்பித்து சராசரி 13.3 அங்குலம் பெய்தது. இது சாதாரண அளவைவிட, 9 சதவிகிதம் அதிகம். முக்கியமாக, செங்கற்பட்டு, தென்னாற்காடு, தஞ்சை ஆகிய கடலோர மாவட்டங்களில் இப்பருவமழை அதிகமாய் இருந்தது சாதாரண அளவைவிட, மழை 30 சதவிகிதம் அதிகமாக இப்பகுதிகளில் பெய்தது மட்டுமல்லாமல், பரவலாகவும் இருந்தது. வடகிழக்குப் பருவ மழையும் அனேகமாக உடன் தொடர்ந்து 20.5 அங்குலம் பெய்தது. இதுவும் சாதாரணமாகப் பெய்யும் அளவைவிட 16 சதவிகிதம் அதிகம். சேலம், கோயம்புத்தூர், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய மத்திய மாவட்டங்களில், சாதாரண அளவிற்கு மேல் 50 சதவிகிதம் அதிகமாக மழை பெய்தது. ஆனால், நம் ராஜ்யத்தின் தெற்கு முனையில் மட்டும் இரண்டு பருவ மழையும் பொய்த்தன. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சங்கரன்கோயில், நாங்குனேரி, ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆகிய பகுதிகளிலும் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் முழுவதிலும் மழை மிகவும் குறைவு. இந்த இடங்களில் உள்ள சில பகுதிகளில், பயிர்கள் எல்லாம் வாடி, மக்களுக்கு ஓரளவு அல்லல் ஏற்பட்டது. இப்போது, இந்தப் பகுதிகளில் பஞ்ச நிவாரண வேலைகள் வேண்டிய அளவிற்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

விவசாயம்.

3. பருவ நிலை சாதகமாக அமைந்ததன் காரணமாகவும், முற் போக்கான சாகுபடி முறைகளைக் கையாண்டதின் காரணமாகவும், ராஜ்யத்தின் விவசாய உற்பத்தி நிலையைக் காட்டும் குறி எண் 1956-ல் 115 ஆக இருந்தது, 1956-57-ல் 119 ஆக உயர்ந்துள்ளது.

[29th June 1957]

(இக்குறி எண் 1947—50 வருஷத்திய எண் 100 என்ற அடிப்படையில் கணக்கிடப்பட்டது.) முக்கிய பயிர்களைப் பொறுத்தவரை, முன் ஆண்டை விட, சாகுபடி நிலப் பரப்பும், உற்பத்தியும் பெருகி இருப்பதைக் கீழே கண்ட புள்ளி விவரங்கள் எடுத்துக்காட்டும :—

		சாகுபடி நிலப் பரப்பு (லட்சக் கணக்கில்) ஏக்கரங்கள்.		உற்பத்தி.		1955-56 ஆண்டுக்கு மேல் அதிக சதவிகித உற்பத்தி.
		1955-56.	1956-57.	1955-56.	1956-57.	
நெல்		54.9	55.4	29.6 லட்சம் டன் அரிசி.	31.0 லட்சம் டன் அரிசி.	4.7%
புன்செய் தானியம்.		55.1	56.0	14.7 லட்சம் டன்.	15.2 லட்சம் டன்.	3.3%
நிலக்கடலை		17.8	18.0	8.21 லட்சம் டன்.	8.55 லட்சம் டன்.	4.1%
பருத்தி		11.6	12.0	3.35 லட்சம் பொதி.	3.58 லட்சம் பொதி.	6.9%
கரும்பு		1.21	1.29	3.41 லட்சம் டன் வெல்லம்.	3.73 லட்சம் டன் வெல்லம்.	9.4%

இந்தியா முழுவதிலும் விவசாயப் பொருள்களின் விலைச்சல் பெருகியுள்ளது. 1955-56-ம் ஆண்டில் 268 லட்சம் டனாக இருந்த அரிசி விலைச்சல், 1956-57-ம் ஆண்டில் 280 லட்சம் டனாக உயர்ந்துள்ளது. கோதுமையும் இதே மாதிரி, 8 லட்சத்திலிருந்து 86 லட்சமாகப் பெருகியுள்ளது. வர்த்தகப் பயிர்களில், பருத்தி 20 சதவிகிதமும், நிலக்கடலை 6 சதவிகிதமும், கரும்பு 17 சதவிகிதமும் உற்பத்தி அதிகரித்து உள்ளது.

4. விலைச்சல் பெருகியதின் காரணமாக, விலைவாசிகள் குறைந்து இருக்கவேண்டும். ஆனால், இந்த ஆண்டில், விலை அதிகமாக உயர்ந்துள்ளது. இந்த ஓராண்டில் உணவுப் பொருள்களின் மொத்த விலைக் குறி எண் 377-லிருந்து 482-ஆக உயர்ந்துள்ளது. 1955 ஜூனில். மணங்கு 13 ரூபாயாக விற்பனை இரண்டாந்தர அரிசி, 1956 நவம்பரில், 20 ரூபாய்க்குத்தான் கிடைத்தது. நல்ல விலைச்சலுக்குப் பின்பும், மணங்கு 18 ரூபாய்க்கு விற்பனைப்படுகின்றது. இன்னும் விலை ஏறுமுகமாகவே தோன்றுகிறது. இது மாதிரியாகவே சோளம். கேழ் வரகு, கம்பு முதலிய புன்செய்த தானியங்களின் விலை 1955 மே மாதத்தில் மணங்கு 8 ரூபாயாக இருந்து, இப்பொழுது 12-லிருந்து 14 ரூபாய் அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கின்றது. 1955 ஏப்ரல் மாதம் நிலக் கடலை விலை மணங்கு 15 ரூபாயாக இருந்தது, 1957 மார்ச் மாதத்தில் 25 ரூபாயாக உயர்ந்தது. பருத்தி விலையும் 15 சதவிகிதம் கூடியுள்ளது. “கம்போடியா” பருத்தி இப்பொழுது மணங்கு 100 ரூபாய் அளவில் விலை போகிறது. உணவுப் பற்றாக்குறை இல்லாத காலத்தில், வேளாண்மையே முக்கியத் தொழிலாகவுள்ள ராஜ்யத்தில், விவசாய விலைப்பொருள்களின் விலை உயர்வு, பொதுவாக வரவேற்கத் தக்கதாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் நாட்டில் பற்றாக்குறையின் காரணமாக, உணவுப் பொருள்களின் விலை உயர்ந்தால் அது மிகவும் அபாயகரமானது. நாடு முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது அரிசிப் பற்றாக்குறை ஓரளவு உள்ளது என்பதை நாம் மனதில் கொள்ளவேண்டும். வெளிநாடுகளிலிருந்து அரிசி இறக்குமதி செய்வதும் நாளுக்குநாள் கஷ்டமாகிக் கொண்டு வருகின்றது. இந்நிலையில் உணவு நிலைமையை அரசாங்கம் விழிப்புடன் கவனித்து வருகிறது. ஆங்காங்கு, வேண்டிய அளவிற்கு நியாய விலைக் கடைகள் திறக்கப்பட்டுள்ளன.

விவசாயப் பொருள்களின் விலை வசிகள.

[29th June 1957]

செல்வ நிலை.

5. விவசாயிகளின் ஏறுமுகம், அன்னியச் செலாவணிக் குறைவு இவை இரண்டுமே, நாட்டின் பொருளாதார நிலைமையை இன்று பாதிக்கும் பெரும் சிக்கல்கள். மத்திய அரசாங்க நிதியமைச்சர் தம்முடைய வரவு செலவுத் திட்ட அறிக்கையில், இவைகளின் காரணங்களை ஆய்ந்து, நெருக்கடியைத் தீர்க்க நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய முறைகளையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அரசாங்கப் பகுதி, தனிபார் பகுதி, ஆகிய இரு துறைகளிலும், ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் வகுக்கப்பட்டுள்ளபடி பெருந்தொழில் அமைப்புகளை நிறுவும் வகையில், நாம் திருப்திகரமான முன்னேற்றம் அடைந்து வருகின்றோம். இதற்காக, பெரிய இயந்திர சாதனங்களை அதிக அளவில், அபலாபிகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இவைகளின் கிரயத்தை அபலாபிச் செலாவணியில் உடனடித் தொகை கொடுக்க வேண்டியும் இருக்கின்றது. விலையுயர்ந்த இந்த இயந்திர சாதனங்களை வாங்குவதற்கும், அவைகளை உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்துவதற்கும் இடையே, காலதாமதம் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. இப்பொழுது நிறுவப்படும் மூன்று புதிய எஃகுத் தொழிற்சாலைகள் உற்பத்தியில் ஈடுபடும்பொழுது, நாம் இரும்பும் எஃகும் வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யவேண்டிய அவசியமிருக்காது. அதற்கு மாறாக, நாம் இவைகளை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து அயல்நாட்டுச் செலாவணியை ஓரளவு பெறுவதற்கும் ஏதுவாகலாம். ஆனால், இது நிகழும் வரை, குறைந்த அளவில் உள்ள நம்முடைய அன்னிய நாட்டுச் செலாவணிச் சேமிப்புகள் இன்னும் குறைந்துகொண்டே வரும். எனவே, நாம் அவைகளை, மிகுந்த கவனத்துடன் பாதுகாக்கவேண்டும். அரசாங்கப் பகுதியிலும், தனிபார் பகுதியிலும், தொழில் முதலீடு செய்யப்பட்டதன் காரணமாகவும், அரசாங்கம் ஏற்றுள்ள பல்வேறு பணிகளின் காரணமாகவும் பலருக்கு வேலை கிடைத்துள்ளது. மக்களிடையே “வாங்கும் சக்தியும்” ஓரளவு பெருகியுள்ளது. இதனால், உணவுப் பொருள் களையும், மற்ற ஆடை முதலிய தேவைப் பொருள்களையும், வாங்குபவர்கள் அதிகரித்துள்ளனர். இப்புதிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு இந்த நாட்டில் உற்பத்தி இன்னும் பெருகவில்லை. பெரும் தொழில்களை மிகக் குறுகிய காலத்தில் நிறுவ வேண்டும் என்ற நமது உறுதியின் நேர் விளைவாகத்தான், விவசாயிகளை ஏறும் தடுப்பதில் உள்ள தற்போதைய கஷ்டமும் தோன்றியுள்ளது. ஆகவே, இன்றைய நிலைமையைக் கண்டு, நாம் மனம் அயர வேண்டிவதில்லை. விரைவாக, நம் நாடு தொழில்மயமாக வேண்டும் என்பதில் நம்மிடையே மாறுபட்ட கருத்துக்கள் இல்லை. எனவே, நற்காலிகமாக நிலவும் அச்செளகரியங்களை நாம் அமைதியுடனும் உறுதியுடனும் ஏற்றுக்கொள்ளுவது அவசியம். புதிதாக நிறுவப்படும் தொழில்கள் அனைத்தும் உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதற்கு இன்னும் இரண்டு ஆண்டு காலம் ஆகலாம். அதுவரை, நிலைமை கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். இவ்விடைக்காலத்தில், இக் கஷ்டங்களைக் குறைக்க நாம் ஆவன செய்யவேண்டும்.

விவசாய வளர்ச்சி.

6. இந்த நிலைமையில், மாநில அரசாங்கத்தார் உடனடியாகச் செய்யவேண்டியது, ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் நிதி வசதியைப் பயன்படுத்தி விவசாய உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவதேயாகும். சாகுபடி செய்பவர்களுக்கு, உயர்தர விதைகளை வழங்குவதற்காக, 360 விதைப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்துவது விவசாயத் திட்டத்தில் முக்கியமான அம்சம். ஒவ்வொரு தேசிய நலப் பகுதியிலும், 25 ஏக்கர் பண்ணை ஒன்று நிறுவப்படும். இப் பண்ணையில் உற்பத்தியாகும் விதைகளை இன்னும் பெரிய அளவில் பெருக்கி அவ்வட்டாரத்தின் தேவை முழுவதையும் பூர்த்தி செய்யலாம். போன ஆண்டு, 38 விதைப் பண்ணைகள் திறக்கப்பட்டன. இப்பொழுது இத்திட்டத்தை இன்னும் விரைவில் நிறைவேற்ற முடிவு செய்துள்ளோம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில், 136 பண்ணைகள் இவ்வாண்டிலேயே தொடங்குவதற்காக,

29th June 1957]

49 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த ஆண்டிற்குள் இந்தத் திட்டம் முழுவதும் நிறைவேறும் என்று எண்ணுகிறோம். அப்பொழுது, நம் மாநிலம் முழுவதிலும், குறித்த காலத்திற்குள் வெகு முன்னதாகவே, நல்ல விதைகளை எல்லோருக்கும் அளக்க முடியும். மக்கள் ரசாயன உரங்களை பயனை உணர்ந்து, அவைகளை நாளுக்குநாள் அதிகமாக உபயோகித்து வருகின்றனர். 1956-57-ம் ஆண்டில், சுமார் 120,000 டன் அமோனியம் சல்பேட் வழங்கப்பட்டது. நடப்பு ஆண்டில், இது 140,000 டனாக உயர வழி வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உரம் வாங்க, குறுகிய தவணையில் வழக்கம் போல் கடன கொடுக்கப்படும். இதற்காக, சுமார் 70 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. கரும்பு உற்பத்தி ஆராய்ச்சிக்குப் பெருக்கத்துக்கு மாக 15 லட்ச ரூபாயும், பூச்சிகளையும் நோய்களையும் தடுக்கும் முறைகளுக்காக 4.6 லட்ச ரூபாயும், நகரப்புறங்களில் தயாரிக்கப்படும் கலப்பு உரத்திற்காக 5.5 லட்ச ரூபாயும், தோட்ட அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்காக 5.36 லட்ச ரூபாயும், விவசாயக் கல்லூரியின் தரத்தை உயர்த்த 5.96 லட்ச ரூபாயும், பசுந்தழை உர உற்பத்திக்கு வேண்டிய வித்து வழங்க 1.19 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. வேளாண்மைத் துறையின் ஏனைய திட்டங்களுக்கும், போதிய அளவில் நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

7. நீர்ப் பாசனத்திற்காக, சிறு பாசனத் திட்டங்களும் வடிமுனைத் திட்டமும் 55 லட்ச ரூபாய் செலவில் இந்த ஆண்டு தொடர்ந்து நடக்கும். பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் நன்கு முன்னேறி வருகின்றன. கீழ் பவானித் திட்டம் முடிவடைந்து விட்டது. மணிமுததாறு, மேட்டூர் கால்வாய் திட்டங்களில் சிறு அளவிலேயே வேலைகள் இன்னும் எஞ்சியுள்ளன. அமராவதி, கிருஷ்ணகிரி, சாத்தனூர் தேக்கங்களும் முடியும் தருவாயில் இருக்கின்றன. அவைகளில், வருகிற விவசாயப் பருவத்தில் உதவ தண்ணீர் கொஞ்சம் தேக்க முடியுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆகஸ்டு 15-ம் தேதி முதல் கிருஷ்ணகிரித் தேக்கத்திலிருந்தும், செப்டம்பர் 15-ம் தேதி முதல் அமராவதித் தேக்கத்திலிருந்தும், அக்டோபர் 2-ம் தேதி முதல் சாத்தனூர் தேக்கத்திலிருந்தும் பாசனத்திற்காகத் தண்ணீர் விட ஏற்பாடாகி உள்ளது. கடனை, புள்ளம்பாடிக் கால்வாய் வேலைகள் துரிதப்படுத்தப்படும். அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் 15 லட்ச ரூபாய் வீதம் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. நீர்ப்பாசனப் பெருந்திட்டங்களில் இன்னும் தொடங்க வேண்டியவைகள், தென்னாற்காடு, புதுச்சேரி இவைகளுக்கான வீரே தேக்கமும், மேற்கு நோக்கிப் பாயும் ஆறுகளின் நீரை கிழக்கே திருப்பும் திட்டங்களுமே. ஆனால், இவ்விரு திட்டங்களுக்கும் மற்ற ராஜ்யங்களிடமும் மத்திய அரசாங்கத்துடனும் ஒரு உடன்பாடு ஏற்படுவது அவசியம். பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்காக, வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள மொத்தத் தொகை 234 லட்ச ரூபாய்.

நீர்ப்பாசனம்.

8. நிலங்களின் மண் வளத்தைப் பாதுகாக்க நாம் இந்த ஆண்டில் ஒரு புதிய முறையிலே அதிக அளவில், அபிவிருத்தி செய்ய எண்ணியுள்ளோம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இதற்காக 32 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. நீலகிரி மாவட்டத்தில், இத்திறையில் சிறிதளவு வேலை ஏற்கனவே நடந்தேறியிருக்கிறது. இது மேலும் தொடர்ந்து நடக்கும். கோயம்புத்தூரில், 10,000 ஏக்கரா, சேலத்தில் 2,000 ஏக்கரா, திருச்சிராப்பள்ளியில் 2,500 ஏக்கரா, செங்கற்பட்டில் 2,200 ஏக்கரா, மதுரையில் 250 ஏக்கரா—இவ்வாறு இத்திட்டம் சமவெளி நிலங்களுக்கும் பரவும். இந்தப் பணிகள் முதலில் அரசாங்கச் செலவில் நிறைவேற்றப்படுமாயினும், பின்னர், இதனால் பயன் பெற்றவர்களிடமிருந்து எளிய தவணைகளில், செலவாகும் தொகையில் முக்கால் பங்கைத் திருப்பி வருவிக் கத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

நிலவளப் பாதுகாப்பு.

[29th June 1957]

மாடுகள்.

9. ராஜ்ய சீரமைப்பின் விளைவாக நம் ராஜ்யத்தின் காட்டு வளம் மிகவும் குறைந்துள்ளது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். சாதி மரங்களைக் கொண்ட காட்டுப் பகுதிகள் கேரளம், மைசூர் ராஜ்யங்களுடன் இப்பொழுது இணைக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆகையால், இப்போது நம்முடைய பகுதியாக எஞ்சி நிற்கும் தரங் குறைந்த காட்டுப் பகுதிகளுக்கு வளம் ஊட்ட, விசேஷ முயற்சிகள் எடுக்கவேண்டும். காடுகளில் பெருக்கத்திற்காக, நம் திட்டத்தில் பல பயனுள்ள பணிகளை வகுத்துள்ளோம். அந்தப் பணிகளை நிறைவேற்றும் வகையில், நல்ல பலன்தரும் தொடக்கமும் ஏற்கனவே ஏற்பட்டுள்ளது. காட்டு இலாகா நிர்வாக வசதிக்காக, 18 நிலப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வமைப்பு புதிய திட்டங்களை விரைவில் நிறைவேற்றவும், காடுகளை நன்கு பாதுகாக்கவும் பெரிதும் உதவும். இதற்காக வரவு செலவுத் திட்டத்தில் முக்கியமாக ஒதுக்கப் பட்டுள்ள நிதி விவரம் :—

பஞ்சாயத்து, பழைய ஜமீன் காடுகளின் மறு வளர்ச்சிக்கு 12.5 லட்ச ரூபாய் ; முந்திரி சாகுபடிக்கு 4.4 லட்ச ரூபாய் ; சவுக்கு மரத் தோப்பிற்கு 3 லட்ச ரூபாய் ; “புனாகம்” மரம், “வாட்டில்” மரம், நெருப்புக்குச்சி முதலியன செய்யப் பயன் படும் மென்மரங்கள்— இவை போன்ற தொழில் ரக மரங்களுக்கு 3.3 லட்ச ரூபாய் ; ஆற்றோரங்களில் தேக்கு, நூக்க மரம் இவைகள் போன்ற வர்த்தக ரக மரங்களுக்கு 1.6 லட்ச ரூபாய் ; வனவிலங்குகளின் பாதுகாப்பிற்காக 1.2 லட்ச ரூபாய் ; காட்டுப் பாதைகள் அமைப்புக்காக 2.5 லட்ச ரூபாய்.

கால்நடைப் பராமரிப்பு.

10. கால்நடைப் பராமரிப்பில், முக்கியமான அபிவிருத்திப் பணி, கேந்திர கிராமத் திட்டம் (Key Village Scheme). இத்திட்டத்தின் கீழ், சாதாரண கிராமக் காளைகளைக் கையடித்துவிட்டு, பொறுக்கி யெடுக்கப்படும் இடங்களில், நல்ல ரகப் பொலி காளைகள் வைக்கப்படும். இந்த இடங்களில், செயற்கைக் கரு முறை பின்பற்றப்படும். இங்கு, பிறக்கும் சேங்கன்றுகளின் பராமரிப்புக்காக மான்யம் அளிக்கப்படும். இப்படி வளர்க்கப்பட்ட காளைகளை அரசாங்கத்தார் வாங்கி, மற்ற நலப்பகுதிகளில் உபயோகப்படுத்துவார்கள். இதனால் கேந்திரக் கிராமங்கள், நல்ல காளைகளை அண்டை அயல் இடங்களில் வழங்க, மாட்டுப்பண்ணை போன்ற ஒரு அடிப்படை நிறுவனமாக விளங்கும். இதுவும், இதுபோன்ற பிற பணிகளுக்காகவும், இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில், 16 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்றரைக் கோடி ரூபாய் செலவில், வகுக்கப்பட்டுள்ள சென்னைநகரப் பால் வழங்கும் திட்டமும், இந்த ஆண்டில் தொடங்கப்படும். சென்னை நகரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு பண்ணையில், நாலாயிரம் கறவை மாடுகள் பேணி வளர்க்கப்படும். இப்பண்ணையில் சேகரித்த பால், பம்பாய் நகரத்து “ஆரே” பால் திட்ட அடிப்படையில், நகரத்தில் வழங்கப்படும். சென்னை நகராண்மைக் கழகம் இப்பொழுது வீணாகப் போகும் கழிவு நீரை இப்பண்ணைக்குள் செலுத்தி, பண்ணைக்குத் தேவையான தீவனங்களை வளர்க்க ஏற்பாடு செய்யும். பால்சங்கங்கள் இப்பொழுது செய்யும் சில்லறை விநியோகம் இப்புதிய திட்டத்துடன் இணைக்கப்படும். சுத்தமாக பாலைக் கறக்கவும் வழங்கவும் இது வழியாகும். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இவ்வகைத் திட்டங்களுக்காக, 28 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. கோழி வளர்ச்சியிலும் போதிய கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. வெளி நாடுகளிலிருந்து சாதிக் குஞ்சுகளை இறக்குமதி செய்ய ஒரு திட்டம் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு கேந்திரக் கிராமத்திலும், புதிய கோழிப் பண்ணைகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. உரிய காலத்தில், ஒவ்வொரு தேசிய நலப்பரப்பு வட்டாரத்திலும் ஒரு பண்ணை இருக்கும். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இவைகளுக்காக 3.3 லட்ச ரூபாய் உள்ளது.

[29th June 1957]

11. ஆறு, குளம், கடல் இவைகளில் மீன் பிடிப்புத் தொழில் அபிவிருத்திக்காகப் பலவகைத் திட்டங்கள் 14 லட்ச ரூபாய் செலவில் தொடர்ந்து நடக்கும். “பாப்லோ” என்ற விசைப்பட்டுகளை உபயோகிக்கும் பழக்கம் பரவி வருகிறது. இவைகளின் உதவியால், பரதவர்கள் அலைகளில் வெகுதூரம் உட்சென்று, பெரும் அளவில் மீன் பிடிக்கின்றனர். இதற்காக, இரண்டரை லட்ச ரூபாய் இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்றரை லட்ச ரூபாய் செலவில், “நைலான்” வலைகள் விநியோகிக்கப்படும். இவைகளுடன், உப்பிற்கு மான்யம் அளிக்கும் திட்டமும் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்படும். மீன் உணவு, எரு, இவைகளின் உற்பத்திக்காக ஒரு திட்டமும் நடத்தப்படும். ஆறுகள் கடலோடு கலக்கும் இடங்களில் உண்டாகும் திட்டுகளை வெட்டி மீன்பிடித் துறைகளை ஏற்படுத்தவும் எண்ணியுள்ளோம். பாதுகாப்புள்ள இத்துறைமுகங்களில் இருந்துகொண்டு, பரதவர்கள் தங்கள் தொழிலை நன்கு செய்யலாம்.

12. சமுதாய நலத் திட்டமும் தேசிய நலப் பரப்புத் திட்டமும் தேசிய நலப் பரப்புத் திட்டம். சென்ற ஆண்டின் முடிவு வரை 91 வட்டாரங்களில் அமுலில் இருந்தன. இந் நிதிஆண்டின் தொடக்கத்தில், 19 வட்டாரங்கள் புதிதாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. நடப்பு ஆண்டிற்குள் இன்னும் 23 வட்டாரங்களில் இத்திட்டங்களை மேலும் பரப்ப எண்ணியுள்ளோம். அப்பொழுது, இத்திட்டத்தின் கீழ், 133 வட்டாரங்கள் இருக்கும். இதற்காக வரவு செலவுத் திட்டத்திலுள்ள தொகை மூன்று கோடியே எழுபது லட்ச ரூபாய். வினோபா அடிகளால் தொடங்கப்பட்ட “கிராம தான இயக்கம்” கிராம வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய புரட்சித் திட்டம். தென் மாவட்டங்களில், சிறப்பாக மதுரை மாவட்டத்தில், இந்த இயக்கத்திற்குப் பேராதரவு இருக்கிறது. இந்த கிராமங்களை நன்கு நிறுவவும், அபிவிருத்தி செய்யவும், கூட்டுறவு முறையில் ஒரு வழி காண ஆய்ந்து வருகிறோம். இதனிடையில், இந்தக் கிராமங்களிலுள்ள கிராமதான நிலங்களில் குடியானவர்கள் மும்முரமாகச் சாகுபடி செய்ய, இருபது லட்ச ரூபாய் கடனாக அளிக்க, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இடமுள்ளது.

13. இதுவரை, ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அடங்கிய மின்சாரத் திட்டங்கள் நன்கு முன்னேறி வந்துள்ளன. குந்தா, பெரியாறு மின்சாரத் திட்டங்களும், சென்னை மின்சார உற்பத்தி நிலைய விஸ்தரிப்பின் மூன்றாம் பகுதியும் குறிப்பாக முன்னேறியுள்ளன. இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில், மின்சார அபிவிருத்திக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை, பதினேழு கோடியே அறுபத்திரண்டு லட்ச ரூபாயாகும். சென்னை மின்சார உற்பத்தி நிலைய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின் கீழ், 30,000 கிலோவாட் உற்பத்தி செய்யும் சாதனம், இவ்வாண்டு டிசம்பர் மாத வாக்கில் உற்பத்தியில் ஈடுபடலாம். அதனால், முதுவேனிற் காலத்தில், நம் ராஜ்ய மின்சார இணைப்பில் எழும் மின்சார சக்திக் குறைபாடு நீங்கும். கிராமாந்தர மின்சாரத் திட்டங்களின் கீழ் 1,300 கிராமங்களுக்கும், 13,000 தண்ணீர் இறைப்பு குழாய்களுக்கும், சென்ற ஆண்டில் மின்சாரம் வழங்கப்பட்டது. இது நம் திட்டத்தில் கண்ட இலக்குக்கு மிகவும் அதிகப்பட்டது. நடப்பு ஆண்டிலும், இந்த அபிவிருத்தி வேகம் குறையாது இருக்கும் வண்ணம் திட்டமிட்டுள்ளோம். இதற்கு வேண்டிய தொகையும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இப்பொழுது நிலவும், அன்னியச் செலாவணி, எஃகு, சிமிட்டி, இவைகளின் பற்றாக்குறை, நம்முடைய முன்னேற்றத்தை ஒரு வேளை தடை செய்யலாம். ஆயினும், நல்ல வேளையாக, “குந்தா”த் திட்டத்திற்கு வேண்டிய பெரிய இயந்திர சாதனங்களை “கனடா” அரசாங்கத்தார் தங்களுடைய அயல்நாட்டு உதவித் திட்டத்தின் கீழ் கொடுத்து உதவியுள்ளார்கள். இது காரணமாக, இந்தத் திட்டம், அதிக அளவில் தடைபடாது என எதிர்பார்க்கலாம். இந்தத் திட்டத்தைக் குறித்த காலத்தில் நிறைவேற்ற எல்லா முயற்சிகளும் செய்யப்படும். ஆனால், இப்பொழுது நாட்டில் நிலவும் நெருக்கடியான நிலைமையை மனதில் கொண்டு, குறைபாடுகள் ஏற்படலாம்

[29th June 1957]

என்பதையும் நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டும். இந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் முழு ஆண்டிற்கும் அரசாங்கமே நேரடியாகச் செலவு செய்ய வகை செய்துள்ள போதிலும், “மின்சார போர்டு” ஒன்று நிறுவப்பட்டவுடன், இத்துறையை நடத்தும் பொறுப்பு போர்டின் கைக்கு மாறும். அப்பொழுது, திட்டங்களுக்கு வேண்டிய தொகைகளை, அரசாங்கத்தினர் இந்தச் சட்ட மன்றம் அளிக்கும் தொகையிலிருந்து போர்டுக்குக் கடனாகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும்.

பழுப்பு நிலக்கரித் திட்டம்.

14. சென்ற மாதம் பாரதப் பிரதமர், பழுப்பு நிலக்கரித் திட்டத்தைத் துவக்கியது தென்னாட்டில் பெருந் தொழில் வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். நமக்குள்ள குறைந்த நிதி வசதிகளினின்றும், சமார் ஒரு கோடி ரூபாய் சென்ற சில ஆண்டுகளில் இத்திட்டத்தின் ஆராய்ச்சிக்காக செலவழித்ததின் பலன், உடனடியாக ஏற்பட்டதைப் பற்றி நாம் சிறிது மகிழ்ச்சி கொள்ளலாம். எழுபது கோடி ரூபாய் செலவில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தத் திட்டம் நம் நாட்டின் தென் பகுதியின் தொழில், பொருளாதார நிலைமையை முற்றிலும் மாற்றியமைத்துவிடும். அரசாங்கச் செலவில் 1960-ம் ஆண்டிற்குள்ளாக கீழ்க்கண்ட திட்டங்களை முடிக்க ஏற்பாடு செய்யப் பட்டுள்ளது :—

(1) இரண்டு லட்சம் கிலோவாட் அளவில் மின்சாரம் அளிக்கும் நிறுவனம்; (2) ஆண்டுக்கு, 70,000 டன் அளவில், நைட்ரஜன் அடங்கிய ரசாயன ஒரு உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை; (3) மூன்றரை லட்சம் பழுப்பு நிலக்கரியை மற்றைய தொழில்களில் இயக்கும் எரிபொருள்களாக மாற்றும் நிறுவனம். இவ்வாறு விசை மலிவான எரிபொருள்களும், மின்சார சக்தியும் தடையின்றிக் கிடைக்கும்போது, நிலக்கரித் திட்டத்தில் கிடைக்கும் உபபொருள்களைக் கொண்டு, வண்ணக் கலவைகள், வண்ணப் பூச்சுகள், செயற்கை எண்ணெய் வகைகள், “இன்சுலேட்டர்கள்”, பீங்கான் சாமான்கள் முதலியவைகளை உண்டாக்கப் புதிய தொழிற்சாலைகள் நிறுவப் பெரும் வாய்ப்புகள் உண்டாகும். தனியார் துறையினர் இதை நன்கு பயன்படுத்திக் கொள்ள முன்வருவார்கள் என்று நாம் நம்புகிறோம்.

பெருந் தொழில்கள்.

15. பெருந்தொழில் வகையில், சேலத்தில் கிடைக்கும் அலுமினியக் கனிப் பொருளைப் (Bauxite) பயன்படுத்தி வருடம் ஒன்றுக்கு 10,000 டன் அளவில் “அலுமினியம்” உற்பத்தி செய்ய ஒரு தொழிற்சாலையை மேட்டூரில் நிறுவுவது என்று நிச்சயமாகியுள்ளது. “தேசியத் தொழில் அபிவிருத்திக் கார்ப்பொரேஷன்” சேலத்திலுள்ள மூலக்கனிப் பொருள்களைக்கொண்டு, இரும்பு உருக்கும் ஒரு தொழிற்சாலையை நிறுவும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஜம்ஷெட்பூரில் இதற்கு வேண்டிய பரிசீலனைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. இதற்கிடையில் தனியார் பகுதியில் புதிய முறையில் (low-shaft furnace method), தேனிரும்பு (pig-iron) தயாரிக்கும் வண்ணம், ஒரு தொழிற்சாலை அமைக்க அனுமதி கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. புதிதாக பாபநாசத்தில் காகித உற்பத்தி ஆலைக்கும் அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேட்டூரிலும், இவ்வாறே மற்றொரு ஆலை அமைக்கும் விஷயம் ஆலோசனையில் இருந்துவருகிறது. நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள “யூகலிட்டஸ்”, “வாட்டில்”, மரங்களைப் பயன்படுத்தி “ரேயான்” செயற்கைப் பட்டு நூல் உற்பத்தி செய்யும் ஒரு தொழிற்சாலை பவானிசாகரில் நிறுவப்படலாம். ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில், ஒரு புதிய சிமிட்டித் தொழிற்சாலையும், அம்பத்தூரில் ரப்பர் டயர் தொழிற்சாலையும் துவங்க அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. திருநெல்வேலியில் புதிய வெங்கார உப்பு (caustic soda) உற்பத்திச் சாலை ஒன்று நிறுவும் வேலை முன்னேறி வருகின்றது. மேட்டூரில் உள்ள தொழிற்சாலையின் உற்பத்தி அளவும் பெருக்கப்பட்டு வருகிறது. மீட்டர்கேஜ் ரயில் பெட்டிகளை இணைக்கும் தொழிற்சாலை ஒன்று ஏற்கனவே உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளது. பிராட்கேஜ் பெட்டிகளுக்கான தொழிற்சாலை ஒன்றும் விரைவில் நிறுவப்படலாம். ஆவடியில்

[29th June 1957]

உள்ள எஃகுக் குழாய்களை செய்யும் தொழிற்சாலை இப்போது உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளது. டி.ஐ. சைக்கிள் ஸ்தாபனம் ஆண்டுக்கு இரண்டு லட்சத்திலிருந்து ஐந்து லட்சமாக தன் சைக்கிள் உற்பத்தியைப் பெருக்க அதன் அளவை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கம் யோசனை கூறியுள்ளது. அது இப்போது பரிசீலனையில் இருக்கிறது. பதின்மூன்று லட்சம் புதுக் கதிர்கள் அண்மையில் அனுமதிக்கப்பட்டு உற்பத்தியில் ஈடுபட்ட இரூப்பதால், நூல் உற்பத்தி திருப்திகரமாக முன்னேற்றம் அடைந்து வருகின்றது. பல புதிய சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகளும் நிறுவப்படுகின்றன. இவைகள் பெரும்பாலும் கூட்டுறவு முறையில் இருக்கும். மூல தளத்தில் அரசாங்கத்தாரும் பங்கு கொள்ள, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 15 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புதிய முயற்சிகளுக்கு அன்னியச் செலாவணி போதிய அளவு கிடைப்பதில் கிராமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே வெளிநாடுகளிலிருந்து நமக்கு இயந்திர சாதனங்கள் அனுப்புபவர்களுக்குத் தவணையில் கிரயத்தைக் கொடுக்க முயற்சிகள் செய்யப்படுகின்றன.

16. அரசாங்கத்தாரும் தனியாரும் செய்யும் முயற்சிகளில் சிறு ரகத் பயன்படும் வகையில் தொழிலாளர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டி, தொழில்கள் உற்பத்தி, பயிற்சி ஆகிய இரண்டையும் ஒருங்கே அளிக்கும் பல நிலையங்களை நிறுவுவதே சிறு ரகத் கைத்தொழில் துறையில் அரசாங்கத்தாரின் கொள்கை. இவ்வகையில் பெரம்பூரிலும், திருவல்லிக் கேணியிலும் அமைக்கப்பட்ட மிதியடி உற்பத்திச்சாலையும், பெரம்பூரில் கையால் செய்யும் தீப்பெட்டிச் சாலையும், சேரன்மாதேவி, கிருஷ்ணகிரி ஆகிய இரு இடங்களில் மாதிரித் தச்சுப்பட்டறை இரண்டும், வால்டாக்ஸ் ரோடிலுள்ள தகடு செப்பனிடும் சாலையும் ஏற்கெனவே நிறுவப்பட்டுள்ளன. பூட்டுத் தொழில், பருத்திநூல் ஆலைக்குரிய சிறு கருவிகள், ஹரிகேன் விளக்குகள், மின்சார சாமான்கள், மருத்துவக் கருவிகள், விஞ்ஞான சோதனைச் சாதனங்கள், பித்தளை, இரும்பு, பீங்கான், இவைகளினால் ஆன சாமான்கள், விளையாட்டுச் சாமான்கள், விவசாயக் கருவிகள், இவைகளுக்காக மாநிலத்தில் பல பாகங்களில் நிலையங்கள் இப்பொழுது அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த ஆண்டிற்குள் இவை திறக்கப்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட தொழில் செய்யும் தொழிலாளர்கள் சேர்ந்து வாழும் இடங்களில் எல்லாம், தொழில் கூட்டுறவு அமைப்புகள் நிறுவப்படுகின்றன. சிறு ரகத் தொழில்களுக்கு உதவும் வகையில் 25 லட்ச ரூபாய் இப்பொழுது ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. கிண்டி, விருதுநகர், ஈரோடு ஆகிய இவ்விடங்களில் தொழிற்கூடங்கள் (Industrial Estates) ஏற்படுத்துவதில் நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்வரண்டில், கிண்டியில் 30 தொழிற்சாலைப் பகுதிகள் பூர்த்தியாகலாம். சிறு ரகத் தொழில்களுக்காக இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் வேண்டப்படும் மொத்த மான்யம் 112 லட்ச ரூபாய்.

17. கிராமக் கைத்தொழில்களின் வளர்ச்சிக்காகவும் கணிசமான கிராமக் கைத் தொகைகள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, தோல் பதனிடும் தொழில்கள், வேலைக்கு 5 லட்ச ரூபாய்; தேனீ வளர்ப்பிற்காக 4 லட்ச ரூபாய்; பாண்டத் தொழிலுக்கு 2 லட்ச ரூபாய்; பனை வெல்லத் தொழிலுக்கு 2-6 லட்ச ரூபாய்; தீப்பெட்டிகளை குடிசைத் தொழில் மூலம் உற்பத்தி செய்ய 7 லட்ச ரூபாய்; விதைகளினின்றும் எண்ணெய் ஆட்டுவதற்கு 1-8 லட்ச ரூபாய்; கிராமக் கைத்தொழில்களுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் உதவ 4 லட்ச ரூபாய்—இவ்வாறு ஒதுக்கப் பட்டுள்ளது. ஜிகைப்பூவேலை, பீங்கான் சாமான்கள், வேலைப் பாடுள்ள டூதன தோல் சாமான்கள், ஜமக்காளங்கள், துணிப்பொம்மைகள், மரக் கடைசல் வேலைகள், இதுபோன்ற பல கைத்திறன் வேலைகளுக்காக 10 லட்ச ரூபாய் மான்யம் வேண்டப்படுகிறது. நாட்டுப்புறப் பகுதியில், உடனடியாக வேலை வாய்ப்பைப் பெருக்கும் நோக்கத்துடன் கதர்த் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி வருகிறோம். அம்பர் சர்க்கா திட்டத்தைத் தொடங்கியுள்ளோம். இவ்வாண்டு, 12,000 அம்பர்

[29th June 1957]

சர்க்காக்களை இயக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வருஷத்தில், 125 லட்ச ரூபாய் பெறுமானமுள்ள கதர் உற்பத்தியாகலாம். வரவு செலவுத் திட்டத்தில், இவ்வகையில் நிகர செலவுக்காக 35 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

கைத்தறி.

18. கைத்தறித் தொழில் அபிவிருத்தியில் அரசாங்கத்தினர் எப்பொழுதும் போல் அதிக கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். மூல தனத்திற்காக கடன் கொடுத்தல், விற்பனை விலையில் தள்ளுபடி, விற்பனை நிலையங்கள் நிறுவுதல், இவை போன்ற நடைமுறையிலுள்ள திட்டங்கள் தொடர்ந்து நடத்தப்படும். நெசவாளர்க்குத் தட்டில்லாமல் நூல் கிடைப்பதற்காகத் திருநெல்வேலியிலும், மீனிலிப்புத்தூரிலும், கூட்டுறவு முறையில் இரு நூற்பு ஆலைகளை நிறுவ உத்தேசித்துள்ளோம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்காக, ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகை 146 லட்ச ரூபாய். இத்தொழிலில் இப்பொழுது உள்ள திருப்தி கரமான முன்னேற்றம் மேலும் நீடித்து நிற்கும் என்று நம்புகிறோம்.

குடியிருப்பு வசதிகள்.

19. தொழிலாளர்களுக்குக் குடியிருப்பு வசதி செய்ய அரசாங்கத் தார் உதவி அளிக்கும் திட்டத்தின் கீழ் தனியார் துறைக்கு 12½ லட்ச ரூபாயும், கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்காக 3 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளன. குறைந்த சம்பள வகுப்பினர்களுக்குக் குடியிருப்பு வசதி செய்யும் திட்டத்திற்காக, சென்னை நகர அபிவிருத்தி டிபார்ட்மென்ட் மற்ற ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கும் 15 லட்ச ரூபாய் கடனாக அளிக்கப்படும். சென்னை நகரில் சேரிப் பகுதிகளைத் திருத்துவதற்காக 20 லட்ச ரூபாய் தனியே ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. 1955-ம் ஆண்டில் தொடங்கிய சென்னை ராஜ்ய புயல் நிவாரண நிதியில் இப்பொழுது மிஞ்சியிருக்கும் 20 லட்ச ரூபாய், புயலால் சேதமடைந்த ராமநாத புரம், திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் ஆகிய மாவட்டங்களில் கிராமப் புறங்களில் வீடு கட்டிக்கொடுக்கச் செலவிடப்படும். போலீஸ் சிப்பந்திகளுக்குக் குடியிருப்பு வசதிகள் செய்வதற்கான திட்டமும் நன்கு முன்னேறி வருகிறது. அதற்காக, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 80 லட்ச ரூபாய் மான்யம் வேண்டப்படுகிறது. இவையல்லாது, வீடு கட்டும் சங்கங்களுக்குக் கடன் கொடுக்கவும் சுமார் 37 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

சரலைகள்.

20. இந்த ஆண்டிலே, 102 லட்ச ரூபாய் செலவில் புதிய ரோடுகள் போட ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. மத்திய ரோடு நிதியிலிருந்து இந்த அரசாங்கத்திற்குச் சேர வேண்டிய தொகையைக் கொண்டு 103 லட்ச ரூபாய் செலவில் 58 வேறு பல புதுப்பணிகளும் தொடங்க அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தென் பிராந்திய நெடுஞ் சாலையில் காவிரியாற்றின் மீது 40 லட்ச ரூபாய் செலவில் ஒரு பாலம் கட்டப்பட்டுவருகிறது. ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவாகக் கூடிய பாம்பன் பாலத்தைப் பற்றிய பரிசீலனை மும்முரமாக நடந்து வருகின்றது. மாவட்ட மன்றங்களின் செலவைச் சிறிதளவு குறைக்கும் வகையில் 470 மைல் அளவுள்ள பெரிய மாவட்டச் சாலைகளை அரசாங்கத்தார் தங்களின் நேரடி கண்காணிப்பில் எடுத்துக் கொள்ளத் திட்டமிட்டுள்ளனர்.

மருத்துவம்.

21. மருத்துவத் துறையில் இப்பொழுது கிராமப் பகுதிகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்து புதிய திட்டங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன. நூற்று நூற்பது பிரதம ஆரோக்கிய நிலையங்களைத் திறக்க ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வகையில் கடந்த ஆண்டில் 28 நிலையங்கள் திறக்கப்பட்டன. இன்னும் 28 நிலையங்கள் இந்த நடப்பு ஆண்டில் திறக்கப்படும். இதற்காக 18.6 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கிராம மருத்துவ நிலையங்கள் தாலுக்கா ஆஸ்பத்திரிகளுடன் இணைக்கப்பட்டு இயங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இப்பிரதம நிலையங்கள் நன்கு இயங்குவதற்கு தாலுக்கா ஆஸ்பத்திரிகளைப் போதிய அளவு அபிவிருத்தி செய்வது அவசியமாகிறது. எனவே, இம்முறையில் 22 ஆஸ்பத்திரிகளை அபிவிருத்தி

[29th June 1957]

செய்ய 11.3 லட்ச ரூபாய் மான்யம் வேண்டப்படுகிறது. மேலும், நிலக் கோட்டை, செஞ்சி, ராமநாதபுர மாவட்டத்திலுள்ள திருப்பத்தூர், ஓமலூர், குளித்தலை ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஸ்தல ஸ்தாபன ஆஸ்பத்திரிகளை அரசாங்கத்தார் எடுத்துக்கொண்டு நேரடியாகப் பராமரிப்பார்கள். பாளையங்கோட்டையில் 23 லட்ச ரூபாய் செலவில் நிறுவ இருக்கும் ஜில்லா ஆஸ்பத்திரிக்கு வேண்டிய புதிய கட்டிட வேலையும் இந்த ஆண்டிலேயே தொடங்கும். இதற்காக ஒரு சிறு தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. செங்கற்பட்டு, கடலூர், திருச்சிராப்பள்ளி, கோயம்புத்தூர், வேலூர், ஆகிய இவ்விடங்களில் உள்ள ஆஸ்பத்திரிகளில் 14.9 லட்ச ரூபாய் செலவில் அபிவிருத்தி வேலைகள் இந்த ஆண்டில் செய்யப்படும். மருத்துவக் கல்விக்குப் பயன்படும் ஆஸ்பத்திரிகளின் தேவைகளைக் கவனித்து, மதுரை மருத்துவக் கல்லூரிக்காக 20.8 லட்ச ரூபாய்; சென்னை மருத்துவக் கல்லூரிக்காக 11.5 லட்ச ரூபாய்; ஸ்டான்லி மருத்துவக் கல்லூரிக்காக 3.4 லட்ச ரூபாய்; மான்யமாக இவ்வகையில் வேண்டப்படுகிறது. தற்போது நடந்துவரும் பயிற்சி அளவிற்கு மேலாக 200 தாதிகள், 200 மருந்து வழங்குபவர் (Pharmacist), 200 தொழில் நுட்ப உதவியாளர், 200 பிரசவ உதவியாளர்கள், 30 கண் வைத்தியர்கள், இவர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கவும் வசதி செய்யப்படும்.

22. குடி தண்ணீர் வழங்கும் வகையில் நமக்கு வேண்டிய பொதுக் குழாய்களைப் பெறுவதில் தடைகள் சில இருந்த போதிலும், 15 சுகாதாரம் நகராட்சிப் பகுதிகளுக்குப் பயன்படும் நகரக் குடி தண்ணீர் திட்டங்கள் நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளன. இதற்காக இந்த ஆண்டில் 93 லட்ச ரூபாய் செலவில் உத்தேசம். நூற்பது லட்ச ரூபாய் செலவில், முக்கியமாக கிணறு வெட்டுவதன் மூலமாக கிராமத் தண்ணீர் விநியோகத் திட்ட வேலையும், டெல்டாப் பகுதிகளுக்கு 20.5 லட்ச ரூபாய் செலவில் வகுத்த, பாதுகாக்கப்பட்ட குடி தண்ணீர் திட்ட வேலையும் தொடர்ந்து நடந்து வருகின்றன. மற்ற ஆரோக்கியவசதித் திட்டங்களில், தாய்சேய் நலத்திற்காக 4.7 லட்ச ரூபாய் செலவில் திறக்கப் படும் 96 புதிய பிரசவச் சேய் நல விடுதிகளும் 4.1 லட்ச ரூபாய் செலவில், திறக்கப்படும் 79 புதிய “குடும்பக் கட்டுப்பாடு” நிலையங்களும் அடங்கியுள்ளன.

23. சட்டசபைக் குழு ஒன்று கல்விக்குக் கொள்கைகளைப் பற்றி செய்திருக்கும் முடிவுகளை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்துவருகிறது. இதற்கிடையில் புதிய வகுப்புகளைத் துவக்குவதற்காக 20 லட்ச ரூபாயும் தொடக்கப் பள்ளிகளை ஆதாரக் கல்விப் பள்ளிகளாக மாற்ற 10 லட்ச ரூபாயும், 23 சாதாரணப் பயிற்சிப் பள்ளிகளை ஆதாரக் கல்விப் பயிற்சிப் பள்ளிகளாக மாற்ற 23 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கி வைக்கப் பட்டுள்ளது. சென்ற ஆண்டில் ஒரு லட்சத்திற்கு மேல் புதிய மாணவர்களைச் சேர்த்துள்ளோம். இதே அளவில் இந்த ஆண்டும் பெருக்கம் ஏற்படும். ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஏழை மாணவர்களுக்குப் பகல் உணவு அளிப்பதற்காக 10 லட்ச ரூபாய் மான்யம் கேட்கப்படுவதையும் இந்தச் சமயத்தில் குறிப்பாக எடுத்துக் காட்ட வேண்டும். அரசியல் சட்டத்தின் 45-வது பிரிவின் குறிக்கோளை, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் நிறைவேற்றுவதற்கு இந்தச் சலுகை மிக அவசியமாக இருக்கும் என்று சட்டசபைக் கல்விக்குழுவினர் யோசனை கூறியுள்ளார்கள். இந்த ஆண்டு இது துவக்கப்பட இருக்கின்றது. பதிவு செய்யப்படாத அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட ஊதிய உயர்வு பொதுவாகப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் இந்த வகையில் 132 லட்ச ரூபாய் செலவிடப்படுகிறது.

24. தொழில் வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட இரண்டாம் தொழிற் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவேற வேண்டுமானால் கல்வித் தொழிற் கல்வியில் (Technical Education) நாம் மிக்க நாட்டம் செலுத்துவது அவசியம். இந்திய அரசாங்கத்தார் இப்பொழுது உள்ள பயிற்சிக்கூடங்களை வலுப்படுத்தவும், புதிய கூடங்களைத் தொடங்கவும் பெரும் அளவில் நிதி உதவி செய்ய முன்வந்துள்ளார்கள்.

[29th June 1957]

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் தொடக்கத்தில் நமது ராஜ்யங்களில் உள்ள பொறியியற் கல்லூரிகளில் 537 மாணவர்களை மட்டும் அனுமதிக்க வசதி இருந்தது. முதற் திட்டத்தின் முடிவிலேயே இவ்வசதி பெருகி, 647 மாணவர்களுக்கு இடம் அளிக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்படி 1,100 மாணவர்களை அனுமதிக்க வசதி செய்யப்படும். மதுரையில் புதிய பொறியியற் கல்லூரி தொடங்குவதுடன் இந்த ஆண்டிலேயே, நம்முடைய இலக்கை அடைந்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. முதற் திட்ட காலத்திலேயே நம்முடைய பஸ்தொழில் கூடங்களில் (Polytechnics) பயிற்சி பெறக்கூடிய மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 922-லிருந்து 1,142 ஆகப் பெருகியுள்ளது. இந்த நட்டப் ஆண்டில் 1,600 மாணவர்களுக்கு வசதியளிக்கலாம் என எதிர்பார்க்கிறோம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பொறியியற் கல்லூரிகளுக்காக 63.9 லட்ச ரூபாயும், பஸ்தொழில் பயிற்சி கூடங்களுக்காக 8 லட்ச ரூபாயும், தோல் நுட்பத்திற் பயிற்சி கூடங்களுக்காக 2 லட்ச ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. தொழிற் கல்வியின் நிர்வாகம் இப்பொழுது கல்வித் துறை டைரெக்டர், தொழில் வர்த்தகத் துறை டைரெக்டர் ஆகிய இரு துறைத் தலைவர்களிடமும் இருக்கிறது. இந்த இரண்டு அதிகாரிகளுக்கும், வளர்ந்துகொண்டு இருக்கும் பெரும் துறைகளை நிர்வகிக்க வேண்டிய பொறுப்பு பெரும் அளவில் இருக்கிறது. ஆதலால் அவர்களால் தொழிற் கல்விக்கு வேண்டிய அளவு ஒன்றிய கவனம் செலுத்த முடியாதிருக்கிறது. அகில இந்திய தொழிற் கல்விக் கவுன்சிலும் அதனுடைய தென் பிராந்தியக் குழுவும் தொழிற் கல்வியின் எல்லாப் பகுதிகளையும் கவனிக்க ஒரு தனி அமைப்பு (Directorate) நிறுவ வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறியுள்ளார்கள். அந்த ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டு இவ் வரசாங்கம் உடனடியாக நிறைவேற்ற முடிவு செய்துள்ளது. தொழிற் கல்வித் துறையில் ஒருமுகமான அபிவிருத்திக்குச் செய்ய வேண்டிய வைகளைப்பற்றியும் தென் பிராந்தியக் குழுவிலே தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளும் வகையிலும் அரசாங்கத்திற்கு யோசனை சொல்ல ஒரு ராஜ்ய ஆலோசனைக் குழு அமைக்கப்படும். தேசியத் திட்டத்தின் கீழ், தொழிற் கல்விப் பட்டம் பெற்றபின் அதற்கு மேல் உயர் கல்வி அளிக்க நான்கு உயர்தர தொழிற் கல்வி நிலையங்கள் நிறுவ ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளில் ஒன்றைத் தென்னாற்காடு நிறுவ இப்பொழுது இந்திய அரசாங்கத்தார் யோசனை செய்து வருகிறார்கள். இந்த நிலையத்தை சென்னை நகரில் கிண்டிப் பகுதியில் அமைப்பதால் ஏற்படக்கூடிய பல்வேறு அனுகூலங்களை நாம் அடித்தமாய் எடுத்துக் கூறியுள்ளோம். ராஜ்ய செலவிலேயே இதற்கு வேண்டிய நிலத்தை வாங்கிக் கொடுக்கவும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே நமக்கு சாதகமான முடிவு விரைவில் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஹரிஜன நலன்.

25. ஹரிஜனங்கள், பின் தங்கிய வகுப்பினர்கள் இவர்களின் நலத்திற்காக வழக்கமாக வழங்கப்படும் உணவு-விநிதி மான்யங்கள், உபகாரச் சம்பளம், இன்னும் மற்றைய சலுகைகள் ஆகிய வகையில் செலவிட ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் 65 லட்ச ரூபாய் தவிர, இந்திய அரசாங்கம் பாதிச் செலவை ஒப்புக்கொள்ள முன்வந்தபடியால், பல்வேறு புதிய திட்டங்கள் தொடங்கப்படவிருக்கின்றன. வீடு கட்டுதல், மனை வாங்குதல், சுகாதார வசதிகள் செய்தல், காளைகள், விவசாயக் கருவிகள் இவைகளை வாங்குவதற்கு மான்யமளித்தல், குடிசைத் தொழிலின் அபிவிருத்தி—இவை போன்ற பணிகள் இத் திட்டத்தில் இடம் பெறும். மின்சார வசதியுள்ள இடங்களில் கிராமத் திலுள்ள ஹரிஜனக் குடியிருப்பு இடங்களில் பொது விளக்குகள் அமைத்துக் கொடுக்கவும் அரசாங்கம் தீர்மானித்துள்ளது. ஹரிஜன நலனுக்காகச் செலவிடப்படும் தொகை சென்ற ஆண்டில் 134 லட்ச ரூபாயாக இருந்து இப்பொழுது 194 லட்ச ரூபாயாக உயர்ந்துள்ளது.

ராஜ்ய மாவட்டங்களின் சீரமைப்பு.

26. இப்பொழுது நம் மாவட்டங்கள் அதிக ஜனத் தொகையுடன் பெரும் பரப்பு கொண்டனவாய் உள்ளன. நாட்டுப்புற முன்னேற்றப் பணிகள் அதிவேகமாக நடந்துவரும் வேளையில் இது நிர்வாகத்திற்கு

29th June 1957]

இடையூறு இருக்குமோ என்ற கேள்வி எழுந்துள்ளது. ஆனால் இப்பொழுதுள்ள அமைப்பு நெடுங்காலமாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. அதன் காரணத்தால் ஓரளவு ஜில்லாப் பற்று மக்களிடையே ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இப்பொழுதிருக்கும் மாவட்டங்களை மாற்றியமைப்பதில் ஆங்காங்கே மனக்கசப்பு ஏற்படக்கூடும். அமைச்சரவையின் குழு ஒன்று இவ்விஷயத்தை ஆராய்ந்து வருகின்றது. கனம் அங்கத் தினர்கள் சொல்லும் யோசனைகளை அந்தக் குழு வரவேற்று, பரிசீலனை செய்யும். கன்னியாகுமரிப் பகுதியைப் பொறுத்தவரை, அதைத் தனி ஜில்லாவாகவே வைத்துக்கொள்வதென முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சார்ந்த நாங்குனேரி தாலுக்காவை இம்மாவட்டத்திலிருந்து பிரித்து கன்னியாகுமரி மாவட்டத்துடன் சேர்க்கப்படும். இதன் பயனாக இரு மாவட்ட அதிகாரிகளுக்கும் வேலைச் சமை ஓரளவு சமமாக்கப்படும்.

27. 1956-57-ம் ஆண்டின் திருத்தப்பட்ட, மதிப்பீடுகளின்படி வரு 1956-57-ம் வாய் 57 கோடியே 8 லட்சமாகவும், செலவு 60 கோடியே 80 லட்ச ஆண்டு வரவு ரூபாயாகவும், ஆக 3 கோடியே 79 லட்ச ரூபாய் துண்டு விழு செலவுக் கணக்கு. மென்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் இப்பொழுது கிடைத்திருக்கும் கணக்கின்படி அந்த ஆண்டில் நமது வருவாய் 54 கோடியே 85 லட்ச ரூபாயாகவும், செலவு 55 கோடியே 34 லட்சமாகவும் இருந்து துண்டு விழுந்தொகை 49 லட்சமாகவும் குறைந்துள்ளது. எதிர் பாராச் செலவு நிதி (Contingency Fund) யிலிருந்து அந்த ஆண்டில் 42 லட்ச ரூபாய் செலவிடப்பட்டது. இதைக் கணக்கில் கொண்டால் அந்த ஆண்டின் பற்றாக்குறை 91 லட்ச ரூபாயாகும். அப்படியும் நம்முடைய நிதி நிலை நாம் முதலில் எதிர்பார்த்ததைவிட திருப்தி கரமாகவே இருந்திருக்கிறது. ஒரு துறையிலிருந்து மற்றொரு துறைக்கு மாற்றம் என்ற வகையில் இன்னும் அனேக மாறுபாடுகள் கணக்கில் செய்யப்பட இருக்கின்றன. முடிவான நிலைமை இன்னும் சில மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் தெரியும். அபிவிருத்தி இனங் களான விவசாயம், தொழில், கூட்டுறவு, தேசிய நல விஸ்தரிப்பு, ஆகிய தலைப்புகளின்கீழ் செலவு மிகக் குறைவாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. புதிதாக மேற்கொண்ட திட்டங்கள் செயல்முறையில் வருவதற்கு வேண்டிய நிர்வாக அமைப்புகளை ஏற்படுத்துவதில் சிறிது கால தாமதம் தவிர்க்க முடியாமல் ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாய் புதுத் திட்டங்களிலிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்ட அந்தந்தத் துறையின் வருவாய் இனங்களிலும் சிறிது குறைவு ஏற்பட்டது. மூலதன வேலைகளில் 363 லட்ச ரூபாய் வரை குறைந்து செலவாயிற்று. 24 கோடியே 15 லட்ச ரூபாய் செலவாகும் என்று எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக, 20 கோடியே 52 லட்ச ரூபாய்தான் செலவானதாக இப்பொழுதைய கணக்கு. எந்த இனத்திலும் சேர்க்காமல் இப்பொழுது அனுமத்தாக வைக்கப்பட்டுள்ள செலவுகளை அதற்கேற்ற இடங்களில் ஏற்றும்கோது, இந்தச் செலவின் அளவு கொஞ்சம் அதிகப்படலாம். ஆனால் மொத்த நிலையில் கணிசமான மாறுதல் எதுவும் இருக்காது என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. செலவு குறைந்தமையால் நாம் மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து, 9 கோடி ரூபாய் குறைவாகக் கடன் வாங்கியுள்ளோம். ஆயினும், ஆண்டு முடிவில் நம்மிடத்தில் 164 லட்ச ரூபாய் நிகர ரொக்கக் கையிருப்பாக இருந்தது. நம் திருத்திய மதிப்பீடுகளின்படி எதிர் பார்த்த ரொக்கக் கையிருப்பு 51 லட்ச ரூபாய்தான்.

28. சென்ற டிசம்பர் மாதத்தில், பழைய சட்ட சபை முன் 1957-58 சமர்ப்பிக்கப்பட்ட இவ்வாண்டின் இடைக்கால வரவு செலவுத் திட்டத்தில் வரவு செலவுத் திட்ட கணட மதிப்பீடுகள் இப்பொழுது அவசியமான அளவுக்கு மாற்றப் பட்டுள்ளன. ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அடங்கிய புதிய பணிகளைத் தொடங்கும் காலத்தில் அதற்கு வேண்டிய நிர்வாக அமைப்பை ஏற்படுத்துவதில் தவிர்க்க முடியாத கால தாமதம் ஏற்படுகிறது. இதை மனதில் கொண்டு இந்த மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இப்பொழுது உள்ள வரவுசெலவு மதிப்பீட்டின்படி, தற்போதைய வரவு இனங்களில் வருவாய் 56 கோடியே 49 லட்ச ரூபாயும்,

[29th June 1957]

செலவு 61 கோடியே 32 லட்ச ரூபாயுமாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. செலவு இனத்தில் இந்த ஆண்டில் நடைபெற இருக்கும் புது வேலைத் திட்டங்களுக்காக 182 லட்ச ரூபாய் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே 483 லட்ச ரூபாய் துண்டு விழுகிறது. சென்ற ஆண்டில் எதிர்பாராச் செலவு நிதியிலிருந்து நாம் எடுத்த 42 லட்ச ரூபாயை இந்த ஆண்டு அந்த நிதிக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டி இருக்கின்றது. செலவினங்களுக்கு இந்த மன்றம் மான்யம் அளித்த பிறகு இம்மாற்றம் செய்யப்படும். இதையும் மனதில் கொண்டு தற்போதைய பற்றாக்குறை கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

சலுகைகள்.

29. கெஜட் யதிலில்லாத அரசாங்க ஊழியர்கள், மற்றும் குறைந்த சம்பளம் பெறும் பொது ஊழியர்கள் இவர்களுக்கு நாம் சமீபத்தில் மாதம் 12 ரூபாய் ஊதிய உயர்வு அளித்தது, இந்த அளவு பற்றாக்குறைக்கு ஒரு முக்கிய காரணம். இந்தச் சலுகைகளினால் ஆகும் அதிகச் செலவு 4 கோடியே 26 லட்ச ரூபாய். ஆனால் மாதம் மொத்த வருவாய் 60 ரூபாய் அல்லது. அதற்குக் குறைவாகப் பெறும் ஊழியர்களுக்கு மாதம் 8 ரூபாய் வீதமும், 60 ரூபாய்க்கு மேல் 100 ரூபாய் வரை பெறும் ஊழியர்களுக்கு மாதம் 4 ரூபாய் வீதமும் ஆகும் செலவை ஏற்க இந்திய அரசாங்கம் இசைந்துள்ளது. இந்த வழியில் இந்திய அரசாங்கம் 194 லட்ச ரூபாய் அளவிற்குச் செலவை ஏற்றுக்கொள்ளும். நூறு ரூபாய்க்கு மேல் ஊதியம் பெறுபவர்களுக்கு கொடுக்கும் ஊதிய உயர்வில் எப்பகுதியையும் மத்திய அரசாங்கம் ஏற்கவில்லை. ஆனால் நமக்கு அதற்காக இந்த ஆண்டில் 25 லட்ச ரூபாய் கடன் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வகையில் ஆதரவளித்ததற்காக நாம் இந்திய நிதியமைச்சருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இந்த உதவியின்றி இவ்வளவேனும் நம்முடைய ஊழியர்களுக்கு சலுகைகாட்ட முடிந்திருக்காது. நம்முடைய கிராம ஊழியர்களுக்கு இந்தச் சலுகை பயன்படவில்லை. ஆகவே, அவர்களிடே சிறிது அதிருப்தி தோன்றியுள்ளது. கிராம ஊழியர்களின் அமைப்பை இக்கால தீர்வாகத்திற்கேற்ப மாற்றும் பிரச்சினை இப்பொழுது அரசாங்கத்தாரின் கவனத்தில் இருந்துவருகிறது. ஆனால் இச்சிக்கலான பிரச்சினைக்கு முடிவு காண்பதற்குக் கொஞ்ச காலம் ஆகலாம். அதற்கிடையில் கிராமக் கர்ணம் அலுவல் பார்ப்பவர்களுக்கு 7 ரூபாயும், முன்சீபுகளுக்கு 5 ரூபாயும் பிற கிராமப் பணியாளர்களுக்கு 4 ரூபாயும் ஆக கிராக்கிப்படியை உயர்த்த அரசாங்கம் உத்தேசித்துள்ளது. இச்சலுகைகள் ஜூலை முதல் தேதியிலிருந்தே நடைமுறைக்கு வரும். இதனால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 30 லட்ச ரூபாய் மேற்கொண்டு செலவாகும். நடப்பு ஆண்டில் 20 லட்ச ரூபாய் செலவாகலாம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பொது ஊழியர்களுக்காக வேறு சில சலுகைகளும் அடங்கியுள்ளன. உதாரணமாக குமாஸ்தாக்கள் சர்விகைச் சேர்ந்தவர்களில் உயர்தர குமாஸ்தாக்களின் சம்பள விகிதம் ஆரம்ப காலத்தில் ஆண்டுக்கு அதிகமான உயர்வு இருக்கும் வகையில் மாற்றி அமைக்கப்படும். ஸ்தல ஸ்தாபன தணிக்கைத் துறையில் பணி செய்யும் குமாஸ்தாக்களுடையவும், இன்ஸ்பெக்டர்களுடையவும் சம்பள விகிதம் உயர்த்தப்படுகின்றது. “கவர்ன்மென்ட் எஸ்டேட்டில்” பணியாற்றுவோர்களை மற்றவர்கள் போல் நிரந்தர அரசாங்க ஊழியர்களாக மாற்றவும், இரவு காவல் காப்பாளரின் சம்பளத்தைத் தற்காலிக நிலவரப்படி உயர்த்தவும் சில அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிகளிலுள்ள தாதிகளுக்கு பொழுதுபோக்கு, ஓய்வு வசதிகள் செய்யவும், மலைகளிலுள்ள கிராம ஊழியர்களுக்கு கம்பனி ஆடைகள் அளிக்கவும், உதவி ஸர்ஜன் பதவிகளில் 23 ஸ்தானங்களை உயர்தர உதவி ஸர்ஜன்களாக மாற்றவும் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

30. நானூற்று எண்பத்து மூன்று லட்ச ரூபாய் அளவில் ஏற்பட்டிருக்கும் பற்றாக்குறை மிகப் பெரிய தொகை எனவே கருதவேண்டும். அதை முழுவதும் ஈடு செய்யாமல் விடுவது சரியல்ல. அதிலும்,

29th June 1957]

விலைவாசிகள் ஏறுமுகமாகவும், பெரிய மூலதனச் செலவுத் திட்டங்களை நிறைவேற்றப் போதிய நிதி வசதிகள் இல்லாமலும் இருக்கும் காலத்தில், இது மிகவும் பொருத்தமற்றது. ஆகவே, இப்போதுள்ள வருவாயைப் பெருக்க கீழ்க்கண்டபடி முடிவு செய்துள்ளோம்:—

(1) 1957-ம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் முடிய பொது விற்பனை புதிய வரிகள். வரியின் சாதாரண விகிதம் ரூபாய்க்குக் காலணு அல்லது ஒன்றையே வீசம் சதவிகிதமாக இருந்தது. தசாம்ச நாணய முறை எப்ரல் மாதத்திலிருந்து அமுலுக்கு வந்தபோது இவ்விகிதம் சாதாரணமாய் 2 சத விகிதமாக மாற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் இவ்விஷயத்தை நன்கு பரிசீலனை செய்யவேண்டி அரசாங்கத்தார் பழைய விகிதத்தையே அமுலில் வைத்துள்ளனர். வரி விகிதம் பின்னக் கணக்கில் இருக்கும்போது அந்த அடிப்படையில் செலுத்த வேண்டிய வரியைக் கணக்கிடுவதும் சிரமமாக இருக்கும். நேர்மை யில்லாத வியாபாரிகள் சில்லரை வியாபாரங்களில் இதைப் பயன்படுத்தி வாங்குவோரிடத்தில் அதிக வரி வசூல் செய்வதற்கும்கூட இடமிருக்கிறது. இப்பொழுது உணவு தானியங்களுக்கு (அதாவது நெல், அரிசி, கோதுமை, மற்றப் புன்செய் தானியங்களுக்கு) உள்ள விகிதத்தைக் குறைந்த ஒரு சத விகிதமாகவும் மற்றையப் பொருள்களுக்கு இரண்டு சத விகிதமாகவும் அமைக்கத் தீர்மானித்துள்ளோம். புத்தகங்களுக்கு விற்பனை வரியை முழுவதும் தள்ளிவிடவும் முடிவு செய்துள்ளோம். இம்மாற்றங்களின் நிகர விளைவாக ஒரு முழு ஆண்டில், ஒரு கோடியே எழுபது லட்ச ரூபாய் அதிக வருவாய் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கிறோம். நடப்பு ஆண்டில் எஞ்சிய மாதங்களில் ஒரு கோடியே இருபத்தைந்து லட்ச ரூபாயே கிடைக்கலாம்.

(2) தோட்டச் சொந்தக்காரர்கள் இப்போது கொடுக்கும் விவசாய வருமான வரி விகிதத்தையும் உயர்த்த எண்ணியுள்ளோம். அதன் விவரம் பின்வருமாறு:—

வருமானம்.	வரி விகிதம்.	
	தற்போதைய விகிதம்.	இனி இருக்கும் விகிதம்.
	சதவிகிதம்.	சதவிகிதம்.
	ஒன்றுமில்லை.	ஒன்றுமில்லை.
முகல் 1,500 ரூபாய்க்கு		
அடுத்த 3,500 ரூபாய்க்கு	5	5
அடுத்த 5,000 ரூபாய்க்கு	10	15
அடுத்த 5,000 ரூபாய்க்கு	15	20
அடுத்த 5,000 ரூபாய்க்கு	20	25
அடுத்த 5,000 ரூபாய்க்கு	25	30
அடுத்த 5,000 ரூபாய்க்கு	35	45
எஞ்சிய விவசாய வருமானம் முழுவதற்கும் கம்பெனிகளின் மொத்த வருமானத்திற்கும்.		

இவ்வினத்திலிருந்து ஆண்டுக்கு 25 லட்ச ரூபாய் அதிக வருவாய் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இந்த இரு வரி மாற்றங்களாலும் இவ்வாண்டு ஒரு கோடியே ஐம்பது லட்ச ரூபாய் அதிக வருவாய் பெறலாம். ஆகவே, பற்றாக்குறை மூன்று கோடியே முப்பத்து மூன்று லட்சமாகக் குறையும்.

31. வருமான வரி, உற்பத்தி வரிகள், இவைகளின் விகிதங்களில் சில மாற்றங்களையும் ரயில்வேக் கட்டண விகிதத்தின்பேரில் ஒரு புதிய உபரி வரியையும் இந்திய நிதியமைச்சர் அறிவித்துள்ளார். இவைகள் இப்பொழுது பார்லிமெண்டு சபை முன் இருக்கின்றன. இந்த வகையினால் பெறப்படும் அதிக வருவாயிலிருந்து ராஜ்ய அரசாங்கங்களின் பங்காக 15 கோடி ரூபாய் கிடைக்கலாம் என்று

[29th June 1957]

எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இந்த வரி விதிநிலைகள் அதிக மாற்றங்கள் இன்றி ஏற்கப்படுமானால், 125 லட்ச ரூபாய் இந்த ராஜ்யத்தின் பங்காகக் கிடைக்கலாம். இந்த வரித்திட்டம் இன்னும் பார்லிமெண்டில் சட்டமாகாமல் இருக்குங் காரணத்தால் நம்முடைய வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இதைக் கணக்கிலெடுத்துக்கொள்ளவில்லை.

சிக்கனம்.

32. உலகப் போருக்குப் பின் அரசாங்க நிர்வாக ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை வெகுவாகப் பெருகிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் பல, நாளுக்கு நாள் பெருகி வருவதால் இதைத் தவிர்க்க முடியாது போயிற்று. அரசாங்க ஊழியர்களை அதிகப்படுத்தும் வகையில் வரும் யோசனைகளை எல்லாம் நிதித் துறையினர் மிகவும் கவனத்தோடு பரிசீலனை செய்கின்றனர் என்றாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்திற்காக நியமிக்கப்பட்ட ஒரு அதிகாரி அந்த விசேஷ அலுவலின் அவசியம் தீர்ந்த பின்னரும் பதவியில் ஒருவேளை நீடித்து இருக்கலாம். அவ்வாறு இல்லை என்று திட்டமாகச் சொல்லமுடியாது. நிர்வாகம் திறம்பட நடக்கவும் சிக்கனத்தை முன்னிட்டும் இந்நிலைமையைத் தவிர்க்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது. இதற்காக ஒவ்வொரு நிர்வாக இலாகாவின் அமைப்பையும் நன்கு பரிசீலனை செய்து அவசியமானால் மாற்றவேண்டும். ஆகவே முதிர்ந்த அனுபவம் பெற்று உயர் பதவியில் உள்ள ஒரு விசேஷ அதிகாரியை நியமிக்க அரசாங்கம் தீர்மானித்துள்ளது. அவர் ஒவ்வொரு இலாகாவின் அமைப்பைப் பற்றியும், அதற்குத் தலைநகரிலும் மற்ற மாவட்டங்களிலும் வேண்டிய ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை குறித்தும் நன்கு ஆய்ந்து வேண்டிய யோசனைகளைக் கூறுவார். ஒவ்வொரு இலாகா செலவினங்களையும், முக்கியமாக நாளுக்கு செலவுகளை அவர் கவனித்து முடியும் சிக்கனத்தை எடுத்துக்காட்டுவார். அமைச்சரவையின் ஒரு குழு அவருடைய வேலையை அவ்வப்பொழுது மேற்பார்த்து வரும். ஒவ்வொரு இலாகாவுக்குமான அறிக்கையை அதிகாரி சமர்ப்பித்தவுடன் அவைகளை ஆய்ந்து உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்படும். இந்த வகையில் செலவு ஏராளவு குறையலாம். ஆனால் அது எந்த அளவில் இருக்கும் என இப்பொழுது உறுதியாக மதிப்பிட முடியாது. ஆகையால், இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இதைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

நிதிக்கமிஷன்.

33. 1956 ஜூன் மாதத்தில், திரு க. சந்தானம் அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்ட நிதிக் கமிஷன் ஒன்றை, அரசியற் சட்டத்தின் 280-வது பிரிவின்கீழ், நமது இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் அமைத்துள்ளார். பின்வரும் விஷயங்களைப்பற்றி ஆலோசனை சொல்வது தான் இக்கமிஷனின் முக்கிய பணி :—

(1) வருமான வரி, யூனியன் உற்பத்தி வரிகள், இன்னும் மற்ற பங்கிடக்கூடிய மத்திய வரிகள் இவைகளினின்றும் கிடைக்கும் நிகர வருமானத்தை ராஜ்ய அரசாங்கங்களுக்கு எப்படிப் பங்கிடுவது?

(2) மத்திய அரசாங்கத்தினின்றும் பெற்ற கடன்களுக்கு இப்பொழுது நிலவும் வட்டி விதித்திலும், திருப்பிக் கொடுக்கும் முறையிலும் என்னென்ன மாற்றம் செய்யலாம்?

(3) இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போன்றவைகளை நிறைவேற்ற, ஒவ்வொரு ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் வேண்டிய நிதித் தேவைகளைக் கவனித்து, தனிப்பட்ட முறையில் ராஜ்ய அரசாங்கங்களுக்கு விசேஷ மான்யங்கள் எவ்வளவு வழங்கலாம்?

1957 மார்ச்சு மாதத்தில் நிதிக் கமிஷன் இந்த அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்து அவர்களுடன் விஷயங்களை மேலும் விவாதித்தது.

29th June 1957]

சென்னை அரசாங்க ஊழியர்கள் பெறும் ஊதியத்திற்கும் அதே மாதிரியான வேலைகளை அதே இடத்தில் செய்யும் மத்திய அரசாங்க ஊழியர்கள் பெறும் ஊதியத்திற்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வைச் சுட்டிக் காட்டி, இதனைக் கணிசமாகக் குறைக்க மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்து பெரிய அளவில் உதவி வேண்டியிருப்பதை, நாம் இந்தக் கமிஷனிடம் வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளோம். முழுவதும் ராஜ்ய அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட வரி இனங்களை அதிகம் மாற்ற இடமில்லாமலிருப்பதையும் திட்டத்தின் கீழ் வளர்ந்து வரும் நம்முடைய தேவைகளுக்கும் ஏற்றுகொள்ள வேண்டிய செலவுகளுக்கும் ஏற்ப, ராஜ்யங்களுக்குப் பங்கு கிடைக்கும் மத்திய வரி இனங்களில் நமக்கு அதிக விதிதம் கிடைக்கவேண்டிய நியாயத்தையும் விளக்கியுள்ளோம். மத்திய அரசாங்கம் நிதி பற்றாக்குறையைப் போக்க பல முறையைக் கையாளுகிறது. அந்நிதியிலிருந்து ராஜ்ய சர்க்கார் களுக்குக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். இந்தக் கடனுக்கு ராஜ்யங்கள் கொடுக்க வேண்டிய வட்டி விதிதம் மத்திய அரசாங்கம் நிதி திரட்டும் முறையையும் மனதில் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். அத் துடன் இப்பொழுது ராஜ்யங்கள் ஒவ்வொன்றும் மத்திய அரசாங்கத் திட்டமிருந்து பெற்றிருக்கும் கடன்களை யெல்லாம் இணைத்து புதிய வட்டி விதித்ததுடன் திருப்பிக் கொடுக்க ஒரு திட்டம் வகுத்து ராஜ்யங்களின் கடன் பளுவைக் குறைக்கவேண்டும். இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் வற்புறுத்தியுள்ளோம். நாம் கூறியுள்ள யோசனைகளில் அடங்கியுள்ள முறைகளையேனும் நிதிக் கமிஷன் ஒத்துக்கொள்ளும் என நம்புவோமாக. இந்த எண்ணத்தில், இப்பொழுது எஞ்சிய பற்றாக்குறையை ஈடு செய்யாமல் தற்காலிகமாக விட்டுவிடுவது நியாயமாகும் என்ற முடிவிற்கு வந்திருக்கிறோம்.

34. இந்த ஆண்டு மூலதனச் செலவு 23 கோடியே 49 லட்ச மூலதனச் செலவு. ரூபாயாகும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தொகையில் மின்சாரத் திட்டங்களுக்காக 11 கோடியே 62 லட்ச ரூபாயும், நீர்ப்பாசனத் திற்காக 2 கோடியே 93 லட்ச ரூபாயும், சாலைகள், கட்டிடங்கள் இவைகளுக்காக 3 கோடியே 67 லட்ச ரூபாயும், தொழில் அபிவிருத்தி இன்னும் மற்றைய வேலைகளுக்காக 1 கோடியே 95 லட்ச ரூபாயும், பொது ஆரோக்கிய வசதிகளுக்காக 85 லட்ச ரூபாயும், அரசாங்க வர்த்தகத் திட்டங்களுக்காக 1 கோடியே 31 லட்ச ரூபாயும், மற்ற இனங்களில் 116 லட்ச ரூபாயும் செலவாகும். புதிய பஸ்கள் வாங்குவதற்கும், சென்னையிலும் கன்னியாகுமரியிலும் உள்ள பல தொழிற்சாலைகள் அபிவிருத்திக்கும் 20 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

35. கடன், முன்பணம் கொடுக்கும் வகையில் 7 கோடியே கடனும் 92 லட்ச ரூபாய் செலவாகும் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விவசாயி முன்பணம் கொடுத்தலும். களுக்குக் கடன் கொடுக்கும் வகையில் 2 கோடியே 25 லட்ச ரூபாயும், சென்னை நகராண்மைக் கழகம், மற்றைய ஸ்தல ஸ்தரீபணங்கள் இவைகளுக்குக் குடிதண்ணீர் வழங்கல், கழிவு நீர்ப் போக்கு, இவைகளுக்கான திட்டங்கள் உள்பட, பல காரியங்களுக்காக கடனாகக் கொடுக்க 1 கோடியே 57 லட்ச ரூபாயும், தேசிய நலப் பரப்பு, சமுதாய நலத் திட்டம் இவைகளின்கீழ் மக்களுக்குக் கடன் கொடுக்க 1 கோடியே 38 லட்ச ரூபாயும், “சென்னைத் தொழில் முதலீடு கார்ப்பொரேஷனுக்கு”க் குறுகிய காலக் கடனுக்காக 40 லட்ச ரூபாயும், கைத்தறி செஸ் நிதியிலிருந்து கிடைக்கும் உதவியைக் கொண்டு நிறைவேற்றும் திட்டங்களின்கீழ், நெசவாளர்களின் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு 30 லட்ச ரூபாயும், தொழில் களுக்கு அரசாங்க உதவி அளிக்க 41 லட்ச ரூபாயும், ஆகியவை மொத்தச் செலவில் அடங்கியுள்ளன. முன் கொடுத்த கடன்கள் திரும்ப வரும் வகையில், 4 கோடியே 19 லட்ச ரூபாய் கிடைக்கலாம் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆக இந்த இனத்தின் கீழ் நிகரச் செலவு 3 கோடியே 73 லட்ச ரூபாய்.

[29th June 1957]

ரொக்க
வசதித்
தேவைகள்.

36. இந்த ஆண்டில் நமக்கு ரொக்க வசதித் தேவைகள் சுமார் 35 கோடியே 63 லட்ச ரூபாயாக இருக்கும். இதன் விவரம் பின்வருமாறு :—

விவரம்.	ரூபாய். (லட்சத்தில்.)
மூலதனச் செலவு	23,49
கடன்களாகவும், முன்பணமாகவும் வழங்க நிகரத் தொகை	3,73
இந்த ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் கொடுபடாமல் நின்ற ரிசர்வ் பாங்கியில் அதிகப் பற்றை ஈடுசெய்ய	1,70
மத்திய அரசாங்கத்தினின்றும், வேறு தனிப்பட்ட ஸ்தாபனங்களினின்றும் பெற்ற கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் வகையில்	2,88
வருவாய் பற்றாக்குறை	3,33
ரிசர்வ் பாங்கியிலும், கஜானாக்களிலும் வைத்திருக்கவேண்டிய தொகை.	50
ஆக மொத்தம் ..	35,63

தேவைகள் இவ்வாறிருக்க, நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடிய வரவினங்கள், 22 கோடியே 55 லட்ச ரூபாய் அளவுக்குத்தான் உள்ளன. இதன் விவரம் பின்வருமாறு :—

விவரம்.	ரூபாய். (லட்சத்தில்.)
ஆரம்பத்தில் ரொக்கக் கையிருப்பு	3,34
முன்பணம் போன்ற வகையில் கிடைக்கக்கூடிய நிகர வருமானம்	2,71
மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவி பெறத் தகுதியுள்ள திட்டங்களுக்காக அவ்வரசாங்கத்தினின்றும் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படும் தொகை.	16,50
ஆக மொத்தம் ..	22,55

ஆகவே, நமக்கு ரொக்கமாக இன்னும் 13 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் வேண்டியிருக்கிறது. நிதிக் கமிஷனின் யோசனை காரணமாக நம்முடைய வருவாய் இனங்கள் நாம் எதிர்பார்க்கும் அளவிற்குப் பெருகினால், இந்தப் பற்றாக்குறையின் அளவு குறையலாம். ஆயினும், பற்றாக்குறை 10 கோடி ரூபாய் அளவில் நிற்கும். சென்ற ஆண்டு, பொதுமக்களிடமிருந்து சுமார் 14 கோடி ரூபாய் கடன் பெற முடிந்தது. ஆனால் தற்போது பொதுவாக நிதி நிலை மிகவும் மோசமாகவேயிருக்கிறது. ராஜ்ய சர்க்கார்கள் இந்த வருஷம் பொதுக் கடன் எழுப்பக்கூடாதென மத்திய அரசாங்கத்தினர் வலியுறுத்தி ஆலோசனை கூறியுள்ளார்கள். இச்சூழ்நிலைகளை யெல்லாம் அனுசரித்து இவ்வருஷம் பொதுமக்களிடமிருந்து கடன் எழுப்புவதில்லை யென்று முடிவு செய்திருக்கிறோம். தேசிய சிறு சேமிப்புத் திட்டத்தை நடத்த ஒரு நல்ல நிர்வாக அமைப்பை ஏற்படுத்தி தீவிரமாக வேலை செய்வதின் மூலம் ஓரளவு நிதி திரட்டலாம். ஆனால் போதிய அளவிற்கு இம்முறையில் நிதி கிடைக்குமா என்பது சந்தேகந்தான். ஆகவே நாம் பெரும்பாலும் எஞ்சியுள்ள தொகைக்கு மத்திய அரசாங்கத்தையே நம்பியிருக்கவேண்டி யிருக்கிறது. ஆனால் இந்த உதவி போதிய அளவில் கிடைக்கும் என்ற உறுதி இன்னும் கிடைக்க வில்லை. ஆகையால், கனம் அங்கத்தினர்கள் நம்முடைய மூலதனச் செலவிற்கு வேண்டிய நிதி முழுவதும் கிடைக்குமென்ற உறுதி இல்லாத நிலை இருப்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஆயினும், சிக்கல்கள் எழும்பொழுது அவைகளை எப்படியும் சமாளித்துக் கொள்வோம் என்ற உறுதியில் இப்பொழுது நாம் முன்செல்வோமாக.

ஐந்தாண்டுத்
திட்டம்.

37. ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ், 32 கோடி ரூபாய் வரையில் செலவு செய்ய இந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆண்டிற்கு திட்டக் கமிஷன் நிர்ணயித்த வரையறையும் இதுவே. சென்ற ஆண்டில், பெரும் அளவில் செலவு செய்யத் திட்டமிட்டிருந்தோம். ஆனால் நடைமுறையில் குறைவாகவே ஆயிற்று. முடிவான

[29th June 1957]

கணக்கு இன்னும் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், மொத்தச் செலவு 29 கோடி ரூபாய் அளவில் இருக்கலாம். இந்த உரையுடன் உள்ள ஓர் இணைப்பில், இந்தச் செலவுகளின் விவரங்களை சில முக்கிய தலைப்புகளின் கீழ் காணலாம். சென்ற ஆண்டில் தோன்றிய சிமிட்டி, எஃகு, அன்னியச் செலாவணி இவைகளின் பற்றாக்குறை காரணமாகவும், சில புதிய திட்டங்களை நடைமுறையில் கொண்டுவர வேண்டிய நிர்வாக ஸ்தாபனங்களை அமைப்பதில் நேர்ந்த காலத் தாழ்வினாலும் பல துறைகளில் குறைந்த செலவாயிற்று. இவ்வாண்டின் நிலைமை இன்னும் மோசமாக அமைந்துள்ளது. நாம் வெளிநாடுகளிலிருந்து அதிக அளவு இயந்திர சாதனங்கள் போன்ற மூலதனப் பொருள்களை இன்னும் இறக்குமதி செய்யத் திட்டமிட்டு இருக்கிறோம். ஆகவே இப்பொழுதுள்ள நிலைமையில் இவ்வாண்டில், அன்னியச் செலாவணி வசதிகள் பெறுவதில் இன்னும் அதிக கஷ்டம் இருக்கும் என எதிர்பார்க்கலாம். நிலைமை தெளிவாகும்போது, அன்னியச் செலாவணி வசதி அவசியமான வேலைத் திட்டங்களில் சில முக்கியமில்லாதவற்றை ஒத்திப் போடவும் நாம் இணங்கவேண்டியிருக்கும். உணவுப் பொருள்கள், மற்றையத் தேவைப்பொருள்கள், இவைகளின் விலைவாசிகள் இப்போது ஏறு முகமாக இருப்பது, நமக்கு வேண்டிய நிதியை நாணய நோட்டுகள் அடிப்படையிலும் திரட்டுவதற்கும் ஒரு வரம்பு இருக்கிறது என்று எச்சரிக்கும் முறையில் இருக்கிறது. ஆனால், மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த, இப்போதிருக்கும் அளவிலாவது திட்டத்தை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது என்பதில், நாம் எல்லோரும் உடன்பாடு கொண்டுள்ளோம். ஆகவே, இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற நம்மால் ஆனவரையிலும் முயல் வேண்டும். இவ்வாண்டில், சாகுபடியை உயர்த்தப் பல முறைகளைப் பயன்படுத்தி, நாம் விளை பொருள்களைப் பெருக்க வேண்டும். நல்ல வேளையாக, தென்மேற்குப் பருவ மழையும் உரிய காலத்தில் வந்துள்ளது. பருவ நிலை நன்றாய் அமையும் என்று தோன்றுகிறது. மேட்டூர் தேக்கம் இப்பொழுதே நிறைந்துவிட்டது. தொழிற்பகுதியில், நிர்வாகத்தினரும், தொழிலாளர்களும் முழுமனதுடன் ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்ற அளவுக்கு தற்காலிகமாகவேனும் ஓர் உடன்பாடு ஏற்படவேண்டும். அந்த வழியில்தான் நாம் முதலீடு செய்யும் அளவிற்கு ஏற்றபடி அதிக உற்பத்தி செய்ய முடியும். இவை நம் சக்திக்குட்பட்டவையே. இம்முறைகள் மூலம்தான் விலைவாசிகள் உயர்வைத் தடுக்க முடியும். தான்யங்கள், ஏனைய இன்றியமையாத தேவைகள், முதலியவற்றை இறக்குமதி செய்யும் வகையில், அன்னியச் செலாவணி நிதி குறைபடாமல் காக்கவும் முடியும்.

திட்டத்திற்கு வேண்டிய உள்நாட்டு நிதி வசதிகளை நாம் தேசிய சேமிப்புத் திட்டத்தின் மூலமாகவும் பெருக்கலாம். இதுகாறும், நாம் பொதுமக்களிடமிருந்து பெற்றுவந்த கடன்கள் பெரும்பாலும் தொழில் வர்த்தகப் பிரமுகர்களிடமிருந்தும், சிறிய அளவில், பெரு நிலமுடையோரிடமிருந்துமே கிடைத்து வந்துள்ளன. இவர்கள் பெரும்பாலும் தங்களையே சேமிப்புகளை பாங்கிகளில் போடும் வழக்கம் உடையவர்கள். ஆகவே, அந்தப் பணம் எப்படியும் செலாவணியில் இருந்து, வருவாய் அளிக்கும் பணிகளுக்குப் பயன்படுகின்றது. விளை பொருள்களின் விலை ஏற்றத்தாலும் தொழில் உற்பத்தியின் அதிகரிப்பாலும், எளிய குடியானவர்களிடமும், தொழிலாளரிடமும் புதிதாய் பண வசதி ஏற்பட்டுள்ளது. பொதுமக்களிடையே திட்டத்தின் குறிக்கோள்களை நன்கு எடுத்துக்காட்ட ஒரு தகுந்த அமைப்பை நாம் நிறுவவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான், மக்கள் தங்களுடைய வருவாயில் ஒரு பகுதியைச் சேமித்து உதவ முன்வருவார்கள். பொருளாதார வளர்ச்சியின் காரணமாக, வருமானம் பலரிடம் பரவும் நிலையில், நாம் மூலதனப் பண வசதிகளைப் பெரிய அளவில் பெருக்குவதற்கு இதுவே உறுதியான வழி. ஆகவே, நாம் இன்னும் தியாக உணர்வுடன் சலியாது

[29th June 1957]

உழைக்கத் தயாராய் இருக்கவேண்டும். இல்லையேல் திட்டம் முழுவதையும் நம்மால் நிறைவேற்ற இயலாது. நாம் மக்களுக்கு முழு நம்பிக்கையுடன் தெளிவாக நிலைமையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுவோமானால், மக்கள் இச்சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப எல்லாத் தியாகங்களையும் செய்ய முன்வருவார்கள் என்பதில் சிறிதளவும் ஐயமில்லை.

முடிவுரை.

38. இவ்வுரையை முடிக்குமுன், இவ்வாண்டு நிதித்துறைக் காரிய தரிசியும் அவர் கீழ் பணியாற்றும் அதிகாரிகளும் எனக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் திறம்பட உதவி செய்ததற்காக என்னுடைய நன்றி கலந்த பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். திரு. ஆர். ரங்காச்சாரி பத்தாண்டுகளாக வரவு செலவு திட்டத் தயாரிப்பில் உதவும் பொறுப்பை ஏற்றுவந்துள்ளார். அவர் ஓய்வு பெறும் வயது அடைந்த காரணமாக இவ்வரசாங்கச் சேவையினின்றும் இப்போது விலகிக் கொள்கிறார். ஓய்வு பெற்று, பல்லாண்டுகள் அவர் இனிது வாழ நாம் ஆசி கூறுவோம்.

இக்குறிப்புகளுடன், 1957-58 ஆண்டுக்கான இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை இச்சபை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

29th June 1957]

Speech of Sri C. Subramaniam, Finance Minister, presenting the Budget for 1957-58 to the Madras Legislature on the 29th June 1957.

Sir,

I rise to present to this House the Budget ^{Introductory.} Estimates for the year 1957-58. Hon'ble Members are aware that a Budget for the current year was presented to the old Legislature last December and a Vote on Account was taken to cover the expenditure during the first four months of the year. Those estimates have now been revised making allowance for the altered trend of receipts and the additional expenditure we have to incur on new schemes included in the Plan and on the financial concessions we recently sanctioned to low-paid Government servants. The deficit of about Rs. 5 crores which we anticipated in December should have grown much larger but a rigorous scrutiny has been made of departmental estimates to eliminate non-essential expenditure, with the result that the deficit has been kept within bounds and is now of the same order as in the interim Budget.

2. The one favourable feature which has enabled ^{Seasons.} us to reduce the imbalance in the Budget is the fact that 1956-57 was a year of fair seasonal conditions free from cyclone, floods and famine. The south-west monsoon set in, in time and brought in an average rainfall of 13.3 inches which was 9 per cent above normal. This monsoon was particularly favourable in the coastal districts of Chingleput, South Arcot and Tanjore, the rainfall being well distributed and more than 30 per cent above the average. The north-east monsoon came in almost in continuation and the average fall of 20.5 inches was again above

[29th June 1957]

normal by 16 per cent. The central districts of Salem, Coimbatore and Tiruchirappalli were particularly favoured with falls over 50 per cent of the normal. The southern tip of the State was, however, unlucky in both the monsoons and there was heavy deficiency in the Sankarankoil, Nanguneri and Srivaikuntam taluks of Tirunelveli district and in the whole of Kanyakumari district, where crops withered over some areas causing some measure of distress. Low-scale famine relief works have been taken up in these areas to the extent necessary.

Agricultural
production.

3. Under the stimulus of the favourable season and the various measures of intensive cultivation, the index of agricultural production in the State (base 1947-50) has risen by 4 points from 115 in 1955-56 to 119 in 1956-57. The increase in area sown, and production over the previous year of the principal crops are as follows:—

	Areas sown in million acres.		Production.		Increase in yield over 1955-56.
	1955-56.	1956-57.	1955-56.	1956-57.	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
					PER CENT.
Paddy ..	5.49	5.54	2.96 million tons of rice.	3.10 million tons of rice.	4.7
Millets..	5.51	5.60	1.47 million tons.	1.52 million tons.	3.3
Groundnut ..	1.78	1.80	821,000 tons.	855,000 tons.	4.1
Cotton ..	1.16	1.20	335,000 bales.	358,000 bales.	6.9
Sugarcane ..	0.121	0.129	341,000 tons of gur.	373,000 tons of gur.	9.4

Agricultural production in the whole of India has also increased, rice from 26.8 million tons in 1955-56 to 28 million tons in 1956-57 and wheat from 8.3 million tons to 8.6 million tons. Among commercial crops, production of cotton has increased by 20 per cent, groundnut by 6 per cent and sugarcane by 17 per cent.

29th June 1957]

4. The increase in agricultural output should normally have depressed prices, but the year witnessed a sharp rise in the price level. The index of wholesale prices of foodgrains advanced by 105 points to 482 points during the course of one year. Rice, second sort, which sold at about Rs. 13 a maund in June 1955, was available only at Rs. 20 a maund in November 1956, and even after a bumper harvest the present price is Rs. 18 a maund with a marked upward trend. Similarly cholam, ragi, cumbu and other millets which used to sell at about Rs. 8 a maund in May 1955 is now being quoted at Rs. 12 to Rs. 14. Groundnut prices have risen from about Rs. 15 a maund in April 1955 to about Rs. 25 in March 1957. Cotton prices have also gone up by about 15 per cent and Cambodia is now being quoted at about Rs. 100 a maund. In a predominantly agricultural State, an upward trend in the prices of farm produce may even be generally welcomed but for the fact that we still do not grow enough rice in the State for our needs. To the extent the rise in food prices is due to overall shortage there may be danger ahead. It has to be borne in mind that taking the country as a whole, there is some shortage of rice, and it is becoming increasingly difficult to import rice from other countries. But the situation is being carefully watched and fair-price shops are being opened, wherever necessary.

5. The pressure of prices and the rapid depletion of foreign exchange reserves are the two major problems facing the economy of the country. The Union Finance Minister has, in his Budget speech, analysed the causes and indicated the steps which we should take to tide over the crisis. We are now making satisfactory progress in setting up the heavy industrial units contemplated in the Plan both in the Public and Private Sectors. This involves the import of large quantities of heavy machinery which have to be paid for immediately in foreign currency. There is an unavoidable time-lag between the purchase of these expensive machines and their

[29th June 1957]

going into production. When, for example, the three new steel plants now under construction are commissioned, we need no longer import iron and steel and may even be able to earn some additional foreign exchange by the export of these products. But, till this happens, the drain on our limited foreign exchange reserves will continue and we have to husband them with the greatest prudence. The rapid rate of capital investment in the Public and Private Sectors, and the various development activities undertaken by the Government, have enlarged employment and increased the purchasing power of the people. This has naturally generated a fresh demand for foodgrains and consumer goods and the production in the country is not growing fast enough to meet the new demand. Our difficulty in holding the price line is the direct consequence of our determination to organize heavy industries in quick time and, therefore, we should not unduly get alarmed over present developments. We must accept these temporary inconveniences in good spirit since there can be no two opinions on our present need for rapid industrialization. The situation is expected to be trying for another two years, till the bulk of the new units go into production and in the meanwhile, we should take all other possible steps to mitigate the hardship.

Agricultural
develop-
ment.

6. The immediate part the State Government should play in this state of affairs is to step up agricultural production within the resources set apart for that purpose in the Plan. One of the major schemes in our agricultural plan is the opening of about 360 seed farms for the supply of improved seeds to cultivators. There will be one such farm of about 25 acres in each National Extension Block, to produce primary seeds which on further multiplication will meet the bulk of the needs of the Block. Thirty-eight such farms were opened last year. We have since decided to accelerate this programme and a provision of Rs. 49 lakhs has now been made in the Budget for starting 136 farms during the

[29th June 1957]

current year. We hope to complete the programme by next year, so that the entire State may be supplied with good seeds, well in advance of the original target. The use of chemical fertilizers is becoming increasingly popular. About 120,000 tons of ammonium sulphate were distributed in 1956-57 and it is proposed to step up the supply to 140,000 tons during the current year. Short-term manure loans will be given as usual to smaller agriculturists and an allotment of about Rs. 70 lakhs has been made for that purpose. Adequate provisions have been made for the other schemes of Agricultural department, such as sugarcane research and development (Rs. 15 lakhs), control of pests and diseases (Rs. 4.6 lakhs), urban compost (Rs. 5.5 lakhs), horticultural development (Rs. 5.36 lakhs), expansion of Agricultural College (Rs. 5.96 lakhs), distribution of green manure seeds (Rs. 1.19 lakhs), etc.

7. The Minor Irrigation Programme and the Irrigation filter-point scheme will be continued at a cost of about Rs. 55 lakhs. Steady progress is being maintained on all the Major Irrigation Projects. The Lower Bhavani Project has been completed, and only small items of work remain on the Manimuthar and Mettur Canals. The Amaravathi, Krishnagiri and Sathanur reservoirs are nearing completion and some water can be stored in them even during this season. It is proposed to let down these storages for irrigation on the 15th of August from the Krishnagiri reservoir, on the 15th September from the Amaravathi reservoir and on the 2nd October from the Sathanur reservoir. The Kattalai and the Pullambadi channel works will be accelerated and a provision of Rs. 15 lakhs has been made for each of them in the Budget. The schemes in the Major Irrigation Plan yet to be taken up for execution are the Vidur reservoir of South Arcot-Pondicherry and the diversion of west-flowing rivers, but on both

[29th June 1957]

of them we have still to reach agreements with other States and the Central Government. The total allotment for major irrigation is about Rs. 234 lakhs.

Soil Conser-
vation.

8. A new line of development which we propose to undertake on an enlarged scale during the year is soil conservation for which a provision of about Rs. 32 lakhs has been made in the Budget. Some work has been done in the Nilgiris already, and this will be continued. The scheme is now being extended to the plains to cover about 10,000 acres in Coimbatore, 2,000 acres in Salem, 2,500 acres in Tiruchirappalli, 2,200 acres in Chingleput and 250 acres in Madurai. The work will be done initially at the cost of the Government and it is proposed to recover about 75 per cent of the cost from the beneficiaries in easy instalments.

Forests.

9. Hon'ble Members are aware that the reorganization of States has resulted in a substantial reduction of our forest wealth. The areas transferred to Kerala and Mysore contained our best timber forests and, therefore, we have now to make a special effort to regenerate the inferior forest areas left over to our share. We have included several useful schemes of development in the Plan and a promising start has already been made in implementing them. The Forest department has been reorganized into 18 compact territorial divisions to ensure better conservation and speedier execution of the new schemes. The major provisions made in the Budget are regeneration of panchayat and ex-zamin forests (Rs. 12.5 lakhs), cashew cultivation (Rs. 4.4 lakhs), casuarina plantations (Rs. 3 lakhs), industrial timber such as blue gum, wattle and matchwood (Rs. 3.3 lakhs), commercial timber like teak and rose wood on river margins (Rs. 1.6 lakhs), preservation of wild life (Rs. 1.2 lakhs) and forest communications (Rs. 2.5 lakhs).

Animal
Husbandry

10. On Animal Husbandry, the main item of development is the Key Village Scheme by which we eliminate inferior breeds of bulls in selected

[29th June 1957]

localities and stock them with pedigree bulls. Artificial insemination will be provided at these centres and a subsidy will be given for the proper rearing of bull calves born there. The improved stock so reared, will be bought by the Government and distributed to other areas. The Key Villages will thus be a nucleus for the supply of good bulls for the neighbourhood and serve the purpose of a cattle-farm. A provision of Rs. 16 lakhs has been made in the Budget for this and allied schemes. A start will be made this year on the Madras City Milk Supply Scheme estimated to cost about Rs. 11½ crores. Four thousand milch cows will be maintained in a farm in the suburbs of Madras and the milk will be distributed on the lines of the Aarey Milk Scheme of Bombay. The City Corporation will divert the sewage, now running to waste, into this farm for raising fodder for the needs of the farm. The present retail distribution of milk by Milk Unions will be co-ordinated with the scheme to ensure hygienic handling. A provision of Rs. 28 lakhs has been made in the Budget for these schemes. Poultry development is also receiving close attention. A scheme for the import of pedigree chicks from overseas has been organized and new poultry units are being attached to every Key Village, and in due course we shall have a unit in each Development Block. An allotment of Rs. 3.3 lakhs has been made in the Budget for these schemes.

11. The various measures for the development of Fisheries. inland and marine fisheries will be continued at a total cost of Rs. 14 lakhs. The use of mechanised Pablo boats is becoming popular since they enable fishermen to go farther into the sea for better catches, and a provision of Rs. 21½ lakhs has been made for this purpose. The supply of nylon nets will be subsidized at a cost of Rs. 11½ lakhs. The salt subsidy scheme will be continued and a scheme for the manufacture of fish meal and manure will be organized. It is also proposed to open fishing

[29th June 1957]

harbours by cutting the bars of river-mouths so that fishermen may have sheltered landing places from which to operate.

National
Extension
Services.

12. The Community Projects and the National Extension Services covered 91 blocks at the end of last year and 19 new blocks were taken up at the beginning of this financial year. It is now proposed to extend these services to 23 more blocks during the course of the year taking the total to 133 blocks. The provision under this head is Rs. 370 lakhs. A new development in the rural sector is the Gramdhan movement initiated by Vinobhaji and there has been very considerable response in the southern districts more particularly in Madurai. The question of evolving a pattern on the co-operative model for the settlement and development of these villages is now engaging the attention of the Government. In the meanwhile, a provision of Rs. 20 lakhs has been made in the Budget for giving loans to agriculturists in these villages for the intensive cultivation of the Gramdhan lands.

Electricity.

13. Steady progress has been maintained so far on the Power Schemes in the Plan, particularly on the Kundah and the Periyar Hydro-Electric Schemes and the Madras Plant Extension, Third Stage. The total allotment for power development in the Budget is Rs. 11.62 crores. The 30,000 K.W. generating set under the Madras Plant Extension Scheme will be commissioned by December of this year and will relieve the power shortage of the grid in the summer months. On rural electrification, we extended power-supply to 1,300 villages and 13,000 agricultural pumpsets during the last year and this is far in excess of the target for the year set in the Plan. It is proposed to maintain this tempo during the current year and adequate provision has been made for that purpose. But we may now have to reckon with the serious shortage of foreign exchange, steel and cement, which may retard progress. Fortunately, the heavy machinery for the Kundah

[29th June 1957]

Project will be supplied by the Canadian Government under the Scheme of Foreign Aid and, therefore, this Project may not be affected materially. Every attempt will be made to implement the programme, but the House must be prepared for short-falls, under the difficult conditions now obtaining in the country. Although the Budget Estimates provide for the expenditure for the full year, with the formation of the Electricity Board, the direct responsibility for running the department will pass on to the Board. Consequently, funds required for the purpose will have to be advanced by the Government to the Board as a loan from out of the sums voted by the Legislature.

14. On the side of major industries, the inauguration of the Lignite Project by the Prime Minister last month is the most significant development of recent times. We may note with some satisfaction that the sum of about Rs. one crore we had spared out of our limited resources on this investigation during the last few years, has been well-spent, for the Project costing about Rs. 70 crores may well revolutionize the industrial economy of the South. The immediate programme in the Public Sector, expected to come into fruition by 1960, is to set up a thermal plant of 200,000 K.W., a fertilizer unit for the manufacture of chemical manures with a nitrogen content of 70,000 tons per annum, and a plant for the briquetting of 350,000 tons of lignite for use as motive fuel for other industries. With an assured supply of cheap fuel and power, there are large possibilities for starting many new industries based on this Project such as paints, varnishes, synthetic oils, insulators, porcelain, etc., and let us hope that private enterprise will seize the initiative in an adequate measure.

15. On other major industries, we are now assured of an aluminium plant of 10,000 tons capacity based on the bauxite deposits of Salem, to be located at Mettur. The National Industrial

[29th June 1957]

Development Corporation is expected to set up an iron smelting plant at Salem to utilize the local ore and pending further investigation at Jamshedpur, a licence has been granted for the installation of a small plant on the low-shaft furnace method in the private sector for the manufacture of pig iron. A new paper mill has been licensed at Papanasam and another one at Mettur is under consideration. A rayon pulp plant, based on eucalyptus and wattle grown in the Nilgiris, is likely to be started at Bhavanisagar. A new cement factory in Ramanathapuram district and a rubber tyre factory at Ambattur have been licensed. Erection of the new caustic soda plant at Tirunelveli is progressing and the capacity of the existing one at Mettur is being expanded. A factory for the assembling of metre-gauge railway wagons has already gone into production and a new one for broad-gauge wagons may also come up soon. The new plant at Avadi for the manufacture of steel tubes has just commenced production. The proposal for the expansion of the capacity of the T.I. Cycles from 2 lakhs units to 5 lakhs units per annum has been recommended by this Government and is now under consideration. With the addition of about 13½ lakhs of new spindles recently sanctioned and now going into production, the textile industry is making encouraging progress. Many new sugar factories are being organized, mostly in the co-operative field, and a provision of Rs. 15 lakhs has been made in the Budget towards Government participation in the share structure. These new enterprises are experiencing difficulties over foreign exchange, but efforts are being made to arrange for deferred payments to foreign suppliers of machinery.

Small-scale industries.

16. Our approach on Small-scale Industries is to start a number of production-cum-training centres with the main object of training personnel for absorption in Public and Private enterprises. Amongst such schemes already started are a foot-wear service centre at Perambur, another foot-wear

29th June 1957]

unit at Triplicane, a hand-made match factory at Perambur, two model carpentry workshops at Cheranmahadevi and Krishnagiri, and a sheet-metal servicing centre at Wall-tax Road. Similar centres are now under construction and will be opened during the course of the year in different parts of the State for the lock industry, textile mill parts, hurricane lanterns, electrical goods, surgical instruments, scientific and laboratory equipments, brassware, cutlery, porcelain, sports goods and farm implements. Industrial co-operatives are also being organized wherever artisans in a particular craft live together. A provision of Rs. 25 lakhs has been made towards State Aid to Small Industries. Steady progress is being made on the three new Industrial Estates at Guindy, Virudhunagar and Erode, and about 30 factory units will be available at Guindy during the year. The total provision in the Budget under Small-Scale Industries is Rs. 112 lakhs.

17. Large provisions have been made for the development of village industries like tanning (Rs. 5 lakhs), bee-keeping (Rs. 4 lakhs), village pottery (Rs. 2 lakhs), palm jaggery (Rs. 2.6 lakhs), cottage-type match factory (Rs. 7 lakhs), oil pressing (Rs. 1.8 lakhs) and assistance to village industries and artisans (Rs. 4 lakhs). A provision of Rs. 10 lakhs has also been made for the development of various handicrafts such as lace embroidery, glazed ceramic wares, fancy leather goods, carpets, cloth dolls, wood carving, etc. With a view to provide immediate additional employment in the rural sector, the Khadi programme is being accelerated. We have made a start with the Ambar Charka programme and it is proposed to set up 12,000 Ambar Charkas during this year. Khadi worth about Rs. 125 lakhs is expected to be produced

[29th June 1957]

during the year, and a provision of Rs. 35 lakhs has been made in the Budget towards the net cost of the schemes.

Handloom.

18. The needs of the handloom industry continue to receive the close attention of the Government. The various schemes already in force such as loans for working capital, rebate on sales, organization of sales depots are all being continued. In order to ensure the regular supply of yarn to weavers, it is proposed to start two Co-operative Spinning Mills, one at Tirunelveli and the other at Srivilliputtur. A provision of Rs. 146 lakhs has been made in the Budget for the benefit of handloom weavers and let us hope that the industry will maintain its present satisfactory progress.

Housing.

19. Under the subsidized industrial housing scheme, a provision of Rs. 12½ lakhs has been made for private managements, and Rs. 3 lakhs for co-operative societies. The City Improvement Trust and the various local bodies will be advanced about Rs. 15 lakhs under the low-income group housing scheme. A sum of Rs. 20 lakhs has been set apart towards slum clearance in the City of Madras. The accumulation in the Madras Cyclone Relief Fund, 1955, amounting to about Rs. 20 lakhs will be spent on a scheme of rural housing in the cyclone-affected districts of Ramanathapuram, Madurai, Tiruchirappalli and Tanjore. The police housing scheme, under which we are constructing living quarters to the subordinate ranks of the police, is making fair progress, and a sum of Rs. 80 lakhs has been set apart in the Budget for that purpose. A provision of about Rs. 37 lakhs has also been made towards loans to house-building societies.

Roads.

20. A heavy programme of new construction of roads, costing this Government about Rs. 102 lakhs in the current year, is being taken up. Fifty-eight other new works estimated to cost about Rs. 103 lakhs

29th June 1957]

have also been sanctioned from out of funds at the credit of this Government in the Central Road Fund. A bridge over the Cauvery on the Southern Trunk Road, costing about Rs. 40 lakhs, is under construction. The investigation of the Pamban Bridge which may cost over a crore of rupees, is making progress. Four hundred and seventy miles of major district roads now in charge of district boards will be taken over by the Government for maintenance to afford some relief to district boards.

21. In selecting new schemes on the medical side, **Medical.** special emphasis is now being laid on the rural sector. Of the 140 primary health centres contemplated in the Plan, 28 were opened last year, another 28 will be started in the current year, and a provision of Rs. 18.6 lakhs has been made. These rural medical units can function efficiently only if the Taluk Headquarters Hospitals to which they are attached are developed, and a sum of Rs. 11.3 lakhs has been allotted for improvements to 22 such hospitals in all the districts. The Local Fund Hospitals at Nilakottai, Gingee, Tirupattur (Ramanathapuram district), Omalur and Kulittalai will be taken over by the Government for direct management. Work on the new District Headquarters Hospital at Palayamkottai, estimated to cost Rs. 23 lakhs, will commence in the current year, and a small provision has been made for that purpose. Improvements to District Headquarters Hospitals at Chingleput, Cuddalore, Tiruchirappalli, Coimbatore and Vellore costing Rs. 14.9 lakhs will be carried out during the year. The needs of the teaching hospitals are also being met adequately with allotment of Rs. 29.8 lakhs for Madurai Medical College, Rs. 11.5 lakhs for the Madras Medical College and Rs. 3.4 lakhs to the Stanley Medical College. Provision has also been made for training, in addition to the normal programme, about 200 nurses, 200 pharmacists, 200 technicians, 200 maternity assistants and 30 opticians.

[29th June 1957]

Public
health.

22. The Urban Water-supply Scheme, covering about 15 Municipalities, is making appreciable progress, even though there is difficulty in securing all the pipes needed, and an outlay of about Rs. 93 lakhs is programmed for the year. The Rural Water-supply Programme, consisting mainly of the digging of wells and the composite protected water-supply schemes for the deltaic regions, are being continued at a cost of Rs. 40 lakhs and Rs. 20.5 lakhs, respectively. Amongst other Public Health Schemes, mention may be made of the opening of 96 new maternity and child-welfare centres at a cost of Rs. 4.7 lakhs, and 79 Family Planning Clinics at a cost of Rs. 4.1 lakhs.

Education.

23. The recommendations of the Committee of this Legislature on Educational Policy are now under examination. In the meanwhile, a provision of about Rs. 20 lakhs has been made for the opening of additional classes, Rs. 10 lakhs for the conversion of elementary schools into basic schools, and Rs. 23 lakhs for the conversion of ordinary training schools into basic training schools. We have stepped up enrolment by over one lakh last year and this tempo will be maintained. I should refer, in this connexion, to the provision of Rs. 10 lakhs for the supply of midday meals to poor children in primary schools. The Legislature Committee on Education has recommended that this concession should be an essential feature of a phased programme of implementation of Article 45 of the Constitution, and a beginning is proposed to be made this year. The increase in the emoluments of non-gazetted employees of Government has been made applicable to school teachers generally, and the cost in respect of primary school teachers will be of the order of Rs. 132 lakhs.

Technical
education.

24. The successful implementation of the Second Plan with its heavy programme of industrial development calls for special emphasis on Technical Education. The Government of India have offered substantial financial assistance for strengthening

[29th June 1957]

the existing training institutions and starting new ones. The admission capacity of the Engineering Colleges in the State was 537 at the beginning of the first Five-Year Plan, and had increased to 647 at the end of the First Plan. According to the Second Five-Year Plan, this is to be raised to 1,100, and with the opening of a new Engineering College at Madurai we hope to reach this target even this year. The capacity of our Polytechnics was raised from 922 to 1,142 in the First Plan period and we hope to raise it to about 1,600 in the current year. The Budget provides for an outlay of Rs. 63.9 lakhs on Engineering Colleges, Rs. 15.2 lakhs on Polytechnics, and Rs. 8 lakhs on the Institute of Leather Technology. The organization of technical education is now under the control of two heads of departments, the Director of Public Instruction and the Director of Industries and Commerce. Both these officers have large and growing departments to manage and may not be able to devote undivided attention to technical education. The All-India Council of Technical Education and its Southern Regional Committee have recommended the setting up of a separate Directorate to take over all aspects of technical education, and the Government have decided to implement that recommendation forthwith. A State Advisory Board will also be set up to advise the Government on the co-ordinated development of technical education at all levels and to maintain liaison with the Southern Regional Committee. The National Plan provides for the opening of four higher technological institutions for post-graduate studies in the country, and the location of the one for the southern region is now under the consideration of the Government of India. We have made strong representations pointing out the advantages of locating this institution at Guindy and have also agreed to provide the necessary land at State cost. We are expecting that a favourable decision will be taken soon by the Government of India.

[29th June 1957]

Welfare of
Harijans.

25. In respect of the welfare of Harijans and Backward Classes, besides the usual allotment for boarding grants, scholarships and fee concessions amounting to about Rs. 65 lakhs, several new schemes for the construction of houses, acquisition of house-sites, provision of sanitary amenities, subsidy for the purchase of bulls and agricultural implements, development of cottage industries, etc., are being sanctioned at the instance of the Government of India on a half-grant basis. The Government have also decided to provide public lighting in the habitations of Harijans in villages where electricity is available. The total provision under this head is now about Rs. 194 lakhs as against Rs. 134 lakhs in the last year.

Reorganiza-
tion of
districts.

26. With the increasing tempo of rural development work, the question whether our revenue districts are far too unwieldy in size for efficient administration has come up for consideration. But there is considerable volume of tradition and history attached to the present configurations and there may be a good deal of local sentiment against the dismemberment of the present districts. A Committee of the Cabinet is now considering this question and would welcome the suggestions of hon. Members. In the meanwhile, it has been decided to keep the Kanyakumari area as a separate district and to detach the Nanguneri taluk from the Tirunelveli district and add it on to the Kanyakumari district forthwith, so as to even out the work-load of the District Officers of the two districts.

Accounts,
1956-57.

27. The Revised Estimates for 1956-57 anticipated a revenue of Rs. 57,08 lakhs, and an expenditure of Rs. 60,87 lakhs leaving a deficit of Rs. 3,79 lakhs. The Preliminary Actuals of the year are now available and show that our revenues for the year were Rs. 54,85 lakhs and expenditure Rs. 55,34 lakhs, leaving a much smaller deficit of Rs. 49 lakhs. An expenditure of Rs. 42 lakhs was

29th June 1957]

met during the year from the Contingency Fund and therefore, the actual deficit should have been Rs. 91 lakhs. Even so, the revenue position turned out to be much better than our original anticipations. Various inter-departmental adjustments have still to be made and the final position will be known only a few months hence. There has been appreciable short-fall in expenditure under development heads like Agriculture, Industries, Co-operation and National Extension Services owing to the delay in building up the organization for implementing some of the new schemes, and consequently there has been reduction in departmental receipts expected from the new schemes. Under Capital Expenditure also, there has been a short-fall of about Rs. 3,63 lakhs, the actuals being Rs. 20,52 lakhs against an anticipated outlay of Rs. 24,15 lakhs. These figures will be further modified, as the items now held under suspense heads are entered into the accounts, but the general picture may not be materially altered. Since there were short-falls in expenditure, we have drawn Rs. 9 crores less, as loans from the Centre. Even so the year closed with an effective cash balance of Rs. 1,64 lakhs, as against Rs. 51 lakhs only anticipated in the revised Budget.

28. The figures furnished in the interim Budget for the year, presented to the old Legislature last December, have now been revised, keeping in mind the almost unavoidable lags in execution at the organizational stage of the new schemes in the Plan. The Budget as now framed anticipates a revenue of Rs. 56,49 lakhs on existing taxation and an expenditure of Rs. 61,32 lakhs including Rs. 1,82 lakhs on new schemes to be sanctioned in the course of the year, leaving a deficit of Rs. 4,83 lakhs. The sum of Rs. 42 lakhs which we withdrew from the Contingency Fund last year has to be refunded after the expenditure is voted and has been taken into consideration in reckoning the present deficit.

Budget
Est mates.
1957-58.

29. The main cause for this large deficit is the enhancement by Rs. 12 per mensem in the emoluments of non-gazetted officers and other low-paid

Financial
conces-
sions.

[29th June 1957]

public servants which we recently sanctioned. The extra cost of these concessions is about Rs. 4,26 lakhs, but the Central Government has agreed to meet a portion of the cost amounting to Rs. 1,94 lakhs at the rate of Rs. 8 per mensem for those drawing Rs. 60 and less as total emoluments, and at Rs. 4 per mensem for those drawing above Rs. 60 and up to Rs. 100. The Centre does not share the cost of the concessions for those drawing above Rs. 100, but a loan of Rs. 25 lakhs will be available to us this year for that purpose. We should indeed be grateful to the Union Finance Minister for sponsoring this scheme of Central assistance but for which we would not have been able to afford this measure of relief to our low-paid employees. Our village officers have not had the benefit of these concessions and there is some unrest among them. The question of reorganizing village establishments to meet present administrative needs is now under the consideration of the Government, but decisions on this large issue may take time. It is now proposed to enhance the dearness allowance of village establishments by Rs. 7 for karnams, Rs. 5 for headmen, and Rs. 4 for village servants. This concession will take effect from 1st July, and will cost about Rs. 30 lakhs in a full year, and Rs. 20 lakhs in the current year. Other financial concessions to public servants included in the Budget are revision of the scale of pay of upper division clerks in the Ministerial Service to provide for larger increments in the earlier stage, upward revision of the scale of pay of audit clerks and Inspectors in the Local Fund Audit Department, provincialization of service conditions of workers in the Government Estate, enhancement of the pay of night watchmen up to the prevailing market rates, provision of recreation facilities to nursing staff in certain Government hospitals, the supply of warm clothing to village servants on the Hills, and the upgrading of 23 posts of Assistant Surgeons to a Selection Category.

29th June 1957]

30. The deficit of Rs. 4,83 lakhs is large and cannot all be left uncovered at any time, the more so now, with the present upward trend in prices and with a heavy Capital Programme, for which also we are short of resources. The following proposals to increase the existing revenue are being made:—

(a) The ordinary rate of General Sales Tax was 3 pies in the rupee or 1-9|16 per cent till 31st March 1957. With the introduction of the decimal coinage from the 1st April 1957, this should normally have been rounded to 2 per cent. But the Government have continued the old rate till now so as to give the matter full consideration. Calculation of sales tax in fractions of the percentage is inconvenient and may give unscrupulous dealers an advantage over customers in small transactions. It is now proposed to fix the rate at 2 per cent in the case of commodities other than foodgrains and to reduce the rate to 1 per cent in the case of foodgrains (paddy, rice, wheat and millets). It is also proposed to exempt books from the levy of sales tax. The net effect of these proposals is expected to be an additional revenue of Rs. 170 lakhs in a full year but we may realize only Rs. 125 lakhs in the rest of the current year.

(b) It is proposed to raise the rate of Agricultural Income-tax on owners of plantations as follows:—

Income.	Rate of tax.	
	Present rate per cent.	Proposed rate per cent.
On the first Rs. 1,500	Nil.	Nil.
On the next Rs. 3,500	5	5
On the next Rs. 5,000	10	15
On the next Rs. 5,000	15	20
On the next Rs. 5,000	20	25
On the next Rs. 5,000	25	30
On the balance of total agricultural income and on the total income of companies.	35	45

It is expected that an additional revenue of Rs. 25 lakhs per annum will accrue from this source.

[29th June 1957]

These two new measures will bring in an additional revenue of Rs. 1,50 lakhs in this year, reducing the deficit to Rs. 3,33 lakhs.

31. The Union Finance Minister has proposed modifications in the rates of income-tax and Excise Duties, and a new surcharge on railway fares and these are now under the consideration of the Parliament. It is anticipated that a total sum of Rs. 15 crores would become available to the State Governments as their share of the proceeds of additional revenue from these sources. If the proposals go through without substantial modifications, this Government should receive about Rs. 125 lakhs as their share. But the Government of India have not yet agreed with this view and seem to think that this sum should go towards the overall Central assistance due to States as already fixed in the Central Budget. We have made representations and pending a final decision on this question, no credit is being taken in the Budget for this item.

Economy in
Expenditure.

32. There has been a large expansion in administrative services during the post-war period necessitated indeed, by the mounting tempo of the development programme. The Finance Department does scrutinize proposals for additional staff with extreme care, but it is not unlikely that an officer appointed for a special purpose may be continuing in office, even after the intensity of the special job has abated. In the interests of economy and efficient administration, this tendency has to be checked by a periodic overhaul of the structure of each department. The Government propose to appoint a Special Officer of mature experience and high rank to make an enquiry into the structure and staff requirements of each department both at headquarters and in the districts, and make suitable recommendations. He will also look into the various items of departmental expenditure and contingencies to effect economies wherever possible. He will work under the direction of a Committee of the Cabinet which will pass

[29th June 1957]

orders on his recommendations relating to a department, as soon as he submits his report on that department. Some savings are bound to result this way, but it is not possible to make a firm estimate now and hence no credit is being taken in this Budget.

33. The Finance Commission with Sri K. Santhanam as the Chairman was constituted by the President of India in June 1956, in pursuance of the provisions of Article 280 of the Constitution. The main task of the Commission is to make recommendations as to—

Finance
Commission.

(a) the allocation among State Governments of the net proceeds of Central Taxes, i.e., income-tax, Union Excise Duties and other shareable Central Taxes;

(b) modifications in the rates of interest and terms of repayment of loans taken from the Central Government; and

(c) special grants-in-aid to be given to individual State Governments with reference to their requirements for financing the Second Five-Year Plan, etc.

The Finance Commission met the representatives of this Government and held discussions with them in March 1957. Some of the points which we urged before the Commission are the large disparities which now exist between the emoluments of State and Central Government servants doing comparable jobs in identical localities and the necessity for a substantial measure of Central aid to reduce the disparities adequately. We have pointed out the limitations of the taxable resources exclusively in the State's sphere, and explained our case for a larger share in the divisible Central Taxes in order to meet our growing needs and commitments on the Plan. We have also pressed for the consolidation of the outstanding loans from the Centre so as to

[29th June 1957]

reduce our debt charges to the level of the average borrowing rate, taking into consideration the funds now available to the Centre by deficit financing. Let us hope that the Finance Commission will find it possible to accept the general trend of our recommendations and in that hope we may perhaps be justified in leaving the Budget deficit uncovered for the present.

Capital Ex-
penditure.

34. The Capital Expenditure for the year is now estimated at Rs. 23,49 lakhs, made up of Rs. 11,62 lakhs on Electricity, Rs. 2,93 lakhs on Irrigation, Rs. 3,67 lakhs on Roads and Buildings, Rs. 1,95 lakhs on Industrial Development and other Works, Rs. 85 lakhs on Public Health, Rs. 1,31 lakhs on State Trading Schemes, and Rs. 1,16 lakhs on other items. A provision of Rs. 20 lakhs has been made mainly for the purchase of new buses for the State Transport and improvement of workshops in Madras City and Kanyakumari district.

Loans and
Advances.

35. Under Loans and Advances, the anticipated outlay is Rs. 7,92 lakhs. This sum includes Rs. 2,25 lakhs for advance to cultivators, Rs. 1,57 lakhs for Loans to the Corporation of Madras and other Local Bodies for various purposes including Water-supply and Drainage Schemes, Rs. 1,38 lakhs for Loans for the National Extension Service and Community Development Project areas, Rs. 40 lakhs for short-term loans to the Madras Industrial Investment Corporation, Rs. 30 lakhs to Weavers' Co-operative Societies in pursuance of the schemes financed from the Handloom Cess Fund and Rs. 41 lakhs for State Aid to Industries. Recoveries during the year are expected to amount to Rs. 4,19 lakhs leaving a net outlay of Rs. 3,73 lakhs.

29th June 1957]

36. Our requirements for Ways and Means during this year will be about Rs. 35,63 lakhs, made up of

	RS. LAKHS.
Capital Expenditure	23,49
Loans and Advances—Net disbursement	3,73
Repayment of overdrafts from the Reserve Bank, outstanding at the beginning of the year	1,70
Repayment of loans taken from the Central Government and certain autonomous bodies	2,88
Revenue deficit to be covered	3,33
Balance to be kept in the Reserve Bank of India and Treasuries ..	50
Total ..	35,63

As against these requirements, the resources now in sight amount only to about Rs. 22,55 lakhs as shown below:—

	RS. LAKHS.
Opening cash balance	3,34
Net receipts under Deposit, Remittance, etc., transactions ..	2,71
Loans (anticipated) from the Government of India on schemes eligible for Central Assistance	16,50
Total ..	22,55

Thus there is an uncovered gap of over Rs. 13 crores on the Ways and Means side. If, as a result of the recommendations of the Finance Commission, our revenue resources are augmented as anticipated, this gap will be reduced, but even so, it will be of the order of Rs. 10 crores. Last year, we were able to raise an open market loan of nearly Rs. 14 crores, but extremely stringent conditions obtain in the money market at present. The Government of India have advised rather strongly that the State Governments should not float any public loan during the current year. Taking all circumstances into consideration, the Government have taken the decision that no public loan should be raised this year. We may be able to augment our resources to some extent

[29th June 1957]

by setting up an organization and intensifying the drive for Small Savings, but this would not go very far to cover the Ways and Means gap of this year. We must necessarily depend on further assistance from the Centre, but there is no assurance yet on that. Hon. Members should, therefore, note that there is an element of uncertainty regarding the Capital Programme, but, for the present, let us proceed ahead in the hope that we can resolve difficulties as and when they arise.

Plan Pro-
vision.

37. The outlay on the Plan in the Budget, as now finalized, is about Rs. 32 crores, which sum is the ceiling prescribed by the Planning Commission for the year. Last year, we had programmed more ambitiously but actual accomplishments were less. Final figures are not yet available but the total may be of the order of Rs. 29 crores. Broad details are given in an Appendix to this Volume. There were short-falls in many departments, partly due to scarcity of cement, steel and foreign exchange, which conditions developed during the course of the year, and also due to our inability to set up in time the organization necessary for implementing some of the new schemes. Conditions this year are distinctly less favourable. On present indications, the foreign exchange position is likely to get more difficult during the course of the year, since a heavy programme for the import of capital goods is still pending. As the situation unfolds itself, we may even have to accept the postponement of some of the works of a lower priority involving foreign exchange. The present upward trend in prices of foodgrains and other consumer goods is a warning that the further scope for raising resources through deficit financing is strictly limited. But we are all

[29th June 1957]

agreed that the present Plan is the least that we should aim at, towards improving living standards and, therefore, we should do our utmost to sustain it. We should step up agricultural production taking advantage of the further measures of intensive cultivation initiated during the year. Fortunately the south-west monsoon has set in, in time and the season promises to be fair, the Mettur Reservoir being already full. We must maintain an industrial truce, the management and the workers co-operating whole-heartedly, and ensure the maximum output on the capital invested. These are sure means within our control to arrest the rise in prices and prevent the further drain of foreign exchange on the import of foodgrains and essential consumer goods. We must also maximise internal resources for the Plan by a well-integrated scheme of Small Savings. Our Public borrowings were hitherto restricted to the industrial and commercial sectors and, to a limited extent, to the more substantial agriculturists. These are the people who usually put their savings in banks and, therefore, the money is already in circulation and available for productive purposes. The increase in agricultural prices and industrial production, has put in new money in the hands of smaller agriculturists and wage-earners in industry. We have to build up a proper organization to carry the message of the Plan to these people and to induce them to save a small portion of their earnings. In an expanding economy with a wide dispersal of incomes, this is the one sure way of materially augmenting capital resources. All these would mean further sacrifice and sustained effort, but without them it may not be possible to implement the whole Plan. Let us, therefore, explain the position to the people frankly and confidently, and I have no doubt that they will rise to the occasion.

29th June 1957]

With these remarks, Sir, I commend to the acceptance of the House the Budget proposals for 1957-58.

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT OF THE MADRAS STATE. A REVENUE.

The figures up to the end of September 1953 include those relating to the Andara areas. The Revised Estimate, 1956-7 and the Budget Estimate, 1957-8 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

Major heads.	1938-9.	1949-50.	1950-1.	1951-2.	1952-3.	1953-4.	1954-5.	1955-6.	Revised Estimate, 1956-7.	Preli- minary actuals, 1956-7.	Interim Budget Estimate, 1957-8.	Present Budget Estimate, 1957-8.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS
LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.
Union Excise Duties ..												
Taxes on Income other than Corporation tax—												
Share of Income-tax.	22.60	8,23.32	8,29.15	9,15.43	9,42.44	7,50.82	5,07.38	5,59.54	5,14.92	5,23.85	4,54.58	5,10.95
Agricultural Income-tax.	..	..	..	..	..	..	..	1,41.94	1,21.65	1,12.51	90.00	90.00
Estate Duty ..	..	..	..	..	..	..	5.28	17.57	21.09	22.35	18.97	21.02
Land Revenue—												
Gross receipts including portion due to irrigation.	7,00.73	8,12.09	9,50.71	9,20.53	8,70.85	6,08.67	5,05.41	5,97.34	6,17.00	6,19.37	6,30.00	5,85.27
Excise ..	3,72.23	58.82	55.28	40.74	47.26	30.86	27.22	28.62	29.30	28.49	29.00	27.14
Stamps ..	1,73.37	4,32.08	4,83.49	4,54.27	4,51.88	3,69.23	2,62.47	3,59.56	3,76.99	3,77.79	3,41.00	3,41.00
Forest ..	45.63	1,65.70	1,88.56	2,08.92	1,58.17	1,31.89	1,22.14	1,77.08	1,63.01	1,74.97	1,15.09	1,16.14
Registration ..	32.70	95.47	1,07.97	1,09.59	1,01.03	90.60	60.46	69.66	70.42	77.94	60.79	61.26
Taxes on Vehicles ..	81.72	3,00.73	3,48.74	3,90.14	4,25.95	4,17.04	3,59.89	4,00.87	4,08.87	4,35.52	3,80.76	3,82.22
Other taxes and duties—												
General sales tax ..	..	15,24.35	15,86.87	15,59.10	13,23.18	11,99.26	8,68.93	9,82.07	11,50.00	11,17.92	10,80.00	10,80.18
Other items ..	3.19	2,85.84	3,03.61	3,62.50	3,78.67	1,22.08	2,49.35	2,66.40	2,75.80	2,74.14	2,56.92	2,59.52
Total ..	3.19	18,09.89	18,95.48	19,21.60	17,01.85	13,21.34	11,18.33	12,48.47	14,25.80	13,92.06	13,36.92	13,39.63
Irrigation—												
Direct receipts * ..	6.31	13.78	14.29	10.11	15.52	10.64	6.59	7.22	7.91	5.07	7.88	7.88
Deficit—Working ex- penses.	— 38.99	— 1,17.86	— 1,14.94	— 1,20.39	— 1,65.85	— 1,38.01	— 44.32	— 45.46	— 50.84	— 71.54	— 44.96	— 52.36
Net receipts ..	— 32.68	— 1,04.08	— 1,00.65	— 1,10.28	— 1,50.33	— 1,27.37	— 37.73	— 38.24	— 42.93	— 66.47	— 37.08	— 44.48

* Excludes land revenue.

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

Major Heads.	1938-9.	1949-50.	1950-1.	1951-2.	1952-3.	1953-4.	1954-5.	1955-6.	Revised Estimate, 1956-7.	Interim Budget Estimate, 1957-8.	Present Budget Estimate, 1957-8.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)
	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.
	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.

A. REVENUE—cont.

Irrigation—											
Direct receipts *	1-99	4-23	4-54	3-30	3-31	2-78	2-23	2-42	2-33	2-09	1-88
Interest ..	19-78	91-78	77-07	52-22	19-24	49-43	45-75	52-76	58-76	59-45	62-52
Administration of Justice.	15-39	80-99	84-55	84-49	78-25	55-42	43-60	57-60	57-97	61-82	54-89
Jails and Convict Settlements.	5-93	22-05	20-98	26-67	31-97	25-00	27-32	22-02	24-85	18-40	24-92
Police ..	5-66	27-28	26-86	29-32	28-74	20-64	22-18	21-41	21-97	17-08	21-71
Ports and Pilotage ..	44-67	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Education ..	8-35	42-54	31-90	54-23	38-71	46-09	57-81	73-40	1,27-97	93-67	1,47-41
Medical ..	10-25	23-08	27-07	26-34	24-67	26-71	22-13	27-35	33-64	29-33	38-97
Public Health ..	2-59	6-34	7-55	9-01	7-79	5-64	6-05	22-13	25-76	6-66	23-11
Agriculture ..	3-12	35-30	1,18-24	1,16-60	1,35-28	1,27-90	88-14	80-37	1,22-91	1,06-61	1,16-14
Veterinary ..	1-02	5-30	5-93	7-88	8-83	7-65	8-69	7-93	18-06	14-05	18-12
Co-operation ..	4-18	18-82	26-45	18-83	22-74	20-85	43-35	64-53	1,60-00	1,26-61	36-68
Industries ..	18-85	77-82	1,20-39	1,19-78	1,07-95	1,05-48	77-13	1,17-52	1,66-69	1,10-93	4,03-96
Miscellaneous departments.	7-62	25-94	42-61	41-33	48-76	40-42	35-12	42-60	87-41	79-15	45-23
Civil Works ..	25-12	1,15-54	1,06-47	1,07-24	1,43-33	1,26-31	1,11-38	1,14-67	1,01-94	88-96	82-36
Receipts from Electricity Schemes (Gross).	42-51	3,21-41	3,77-61	4,71-20	5,16-76	5,31-42	5,97-21	7,03-08	7,90-01	8,04-01	9,41-30
Deduct—Working expenses.	— 24-81	— 2,20-19	— 2,33-13	— 3,47-88	— 4,12-09	— 3,63-58	— 3,71-79	— 4,52-08	— 5,04-68	— 5,67-82	— 6,45-03
Net receipts ..	17-70	1,01-22	1,44-48	1,23-32	1,04-67	1,67-84	2,25-42	2,51-00	2,25-33	2,47-19	2,96-27
Receipts in aid of superannuation.	2-83	5-07	5-96	5-90	6-35	5-09	13-07	11-32	11-14	15-30	6-48
Stationery and Printing.	3-96	33-67	16-90	19-54	14-79	14-17	12-16	12-79	9-38	8-16	8-61

Miscellaneous—

Gross Receipts from Bus Service (a).	14-53	1,39-22	1,65-52	1,04-42	92-14	1,96-82	1,23-02	87-10	81-14	56-71	74-49
Other items ..	14-58	1,39-22	1,65-52	1,04-42	92-14	1,96-82	1,23-02	87-10	81-14	56-71	74-49
Total ..	..	1,04-06	1,16-68	1,18-87	1,24-95	1,44-64	1,42-54	1,53-35	1,70-29	1,74-76	1,85-05
Receipts from Road and Water Transport Schemes—Gross Receipts (b).	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Working expenses (b).	..	— 91-87	— 1,00-84	— 1,10-20	— 1,20-37	— 1,24-68	— 1,16-69	— 1,23-13	— 1,52-63	— 1,08-74	— 1,75-82
Net receipts ..	..	12-19	15-84	8-67	4-58	19-96	25-85	25-22	23-66	66-02	6-23
Grants-in-aid from the Central Government.	..	..	..	4-00	8-61	5-70	1-90	72-19	1,52-45	1,28-09	11-72
Miscellaneous adjustments between Union and State Governments.	0-27	0-22	0-20	0-25	0-38	0-86	0-21	0-40	0-37	0-23	0-34
Extraordinary Receipts.	..	3,26-22	2-09	1,18-62	74-05	1,39-34	43-01	47-15	30-62	15-49	25-40
Transfer from Revenue Reserve Fund.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Receipts from Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works (c).	..	..	..	..	..	..	40-19	2,50-78	2,76-55	2,59-99	1,77-58
Civil Defence ..	..	0-40	0-41	4-59	— 1-02	1-86	0-8	..	..	..	..
Grand total ..	10,13-45	55,89-49	53,16-34	59,38-50	58,42-32	50,50-73	43,32-38	52,09-48	57,08-05	54,85-51	52,64-63
											56,48-62(2)

* Excludes land revenue.

(a) The receipts are shown under "Receipts from Road and Water Transport Schemes" from 1949-50.

(b) Prior to 1949-50, the receipts were included under the revenue head "Miscellaneous" and the Working Expenses were shown under the expenditure head "Miscellaneous".

(c) The receipts were shown under "Miscellaneous" and "Extraordinary Receipts" up to the end of 1953-4.

(d) Excludes Rs. 150 lakhs as proceeds of new taxation.

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

Major heads.	1938-9.	1940-50.	1950-1.	1951-2.	1952-3.	1953-4.	1954-5.	1955-6.	Revised Estimate, 1956-7.	Preliminary actuals, 1956-7.	Interim Budget Estimate, 1957-8.	Present Budget Estimate, 1957-8.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
B. EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT.												
Taxes on Income other than Corporation tax.	..	..	..	..	..	..	..	1.93	2.49	2.78	2.37	2.61
Land Revenue ..	25.38	40.42	46.10	84.52	84.33	87.96	79.42	80.09	88.29	89.34	88.29	94.35
Excise duties ..	32.18	77.24	79.79	84.86	80.47	63.23	38.02	6.18	6.67	6.62	6.80	6.67
Stamps ..	4.72	23.05	25.25	24.10	25.13	22.52	12.84	15.33	14.10	17.97	16.35	16.37
Forest ..	40.17	79.26	74.81	80.35	90.34	75.70	63.75	64.25	64.35	54.40	56.24	57.81
Registration ..	29.13	50.33	52.19	53.57	54.01	47.78	38.25	38.76	39.41	37.42	36.93	38.93
Charges on account of Motor Vehicles Act—												
Payment to local bodies ..	72.77	90.27	90.34	90.89	92.39	90.49	{ 68.15	66.06	63.95	63.76	60.16	60.47
Other departmental expenditure.	2.29	6.59	8.50	9.89	11.13		{ 9.11	11.04	11.10	11.39	11.04	10.57
Other taxes and duties—												
Payment to local bodies ..	..	97.72	1,01.94	1,12.48	1,06.22	1,22.64	{ 63.39	77.51	90.00	91.11	85.00	92.00
Other departmental expenditure.	64	43.03	45.45	48.83	52.91		{ 45.41	46.27	47.75	47.53	43.53	45.13
Irrigation—Interest on works for which capital accounts are kept.	87.59	1,10.15	1,42.21	1,75.31	2,17.97	1,91.00	1,42.23	1,63.36	1,75.82	1,75.82	1,76.88	1,76.36
Irrigation—Other revenue ..	30.09	1,49.42	1,43.25	1,45.83	1,85.29	1,19.20	95.07	1,18.38	2,90.10	2,34.97	89.34	95.85
Construction of irrigation, etc., works.	1.25	5.80	3.29	0.61	.24	2.01	..	..	..	..	..	..

[29th June 1957]

Major heads.	1938-9.	1940-50.	1950-1.	1951-2.	1952-3.	1953-4.	1954-5.	1955-6.	Revised Estimate, 1956-7.	Preliminary actuals, 1956-7.	Interim Budget Estimate, 1957-8.	Present Budget Estimate, 1957-8.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
B. EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT.												
Taxes on Income other than Corporation tax.	..	..	..	..	..	..	..	1.93	2.49	2.78	2.37	2.61
Land Revenue ..	25.38	40.42	46.10	84.52	84.33	87.96	79.42	80.09	88.29	89.34	88.29	94.35
Excise duties ..	32.18	77.24	79.79	84.86	80.47	63.23	38.02	6.18	6.67	6.62	6.80	6.67
Stamps ..	4.72	23.05	25.25	24.10	25.13	22.52	12.84	15.33	14.10	17.97	16.35	16.37
Forest ..	40.17	79.26	74.81	80.35	90.34	75.70	63.75	64.25	64.35	54.40	56.24	57.81
Registration ..	29.13	50.33	52.19	53.57	54.01	47.78	38.25	38.76	39.41	37.42	36.93	38.93
Charges on account of Motor Vehicles Act—												
Payment to local bodies ..	72.77	90.27	90.34	90.89	92.39	90.49	{ 68.15	66.06	63.95	63.76	60.16	60.47
Other departmental expenditure.	2.29	6.59	8.50	9.89	11.13		{ 9.11	11.04	11.10	11.39	11.04	10.57
Other taxes and duties—												
Payment to local bodies ..	..	97.72	1,01.94	1,12.48	1,06.22	1,22.64	{ 63.39	77.51	90.00	91.11	85.00	92.00
Other departmental expenditure.	64	43.03	45.45	48.83	52.91		{ 45.41	46.27	47.75	47.53	43.53	45.13
Irrigation—Interest on works for which capital accounts are kept.	87.59	1,10.15	1,42.21	1,75.31	2,17.97	1,91.00	1,42.23	1,63.36	1,75.82	1,75.82	1,76.88	1,76.36
Irrigation—Other revenue ..	30.09	1,49.42	1,43.25	1,45.83	1,85.29	1,19.20	95.07	1,18.38	2,90.10	2,34.97	89.34	95.85
Construction of irrigation, etc., works.	1.25	5.80	3.29	0.61	.24	2.01	..	..	..	..	..	..

[29th June 1957]

Major heads.	1938-9.	1940-50.	1950-1.	1951-2.	1952-3.	1953-4.	1954-5.	1955-6.	Revised Estimate, 1956-7.	Preliminary actuals, 1956-7.	Interim Budget Estimate, 1957-8.	Present Budget Estimate, 1957-8.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
B. EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT.												
Taxes on Income other than Corporation tax.	..	..	..	..	..	..	..	1.93	2.49	2.78	2.37	2.61
Land Revenue ..	25.38	40.42	46.10	84.52	84.33	87.96	79.42	80.09	88.29	89.34	88.29	94.35
Excise duties ..	32.18	77.24	79.79	84.86	80.47	63.23	38.02	6.18	6.67	6.62	6.80	6.67
Stamps ..	4.72	23.05	25.25	24.10	25.13	22.52	12.84	15.33	14.10	17.97	16.35	16.37
Forest ..	40.17	79.26	74.81	80.35	90.34	75.70	63.75	64.25	64.35	54.40	56.24	57.81
Registration ..	29.13	50.33	52.19	53.57	54.01	47.78	38.25	38.76	39.41	37.42	36.93	38.93
Charges on account of Motor Vehicles Act—												
Payment to local bodies ..	72.77	90.27	90.34	90.89	92.39	90.49	{ 68.15	66.06	63.95	63.76	60.16	60.47
Other departmental expenditure.	2.29	6.59	8.50	9.89	11.13		{ 9.11	11.04	11.10	11.39	11.04	10.57
Other taxes and duties—												
Payment to local bodies ..	..	97.72	1,01.94	1,12.48	1,06.22	1,22.64	{ 63.39	77.51	90.00	91.11	85.00	92.00
Other departmental expenditure.	64	43.03	45.45	48.83	52.91		{ 45.41	46.27	47.75	47.53	43.53	45.13
Irrigation—Interest on works for which capital accounts are kept.	87.59	1,10.15	1,42.21	1,75.31	2,17.97	1,91.00	1,42.23	1,63.36	1,75.82	1,75.82	1,76.88	1,76.36
Irrigation—Other revenue ..	30.09	1,49.42	1,43.25	1,45.83	1,85.29	1,19.20	95.07	1,18.38	2,90.10	2,34.97	89.34	95.85
Construction of irrigation, etc., works.	1.25	5.80	3.29	0.61	.24	2.01	..	..	..	..	..	..

* Includes expenditure on Harijan uplift including concessions to Backward Classes as shown below:—

1,19.70	52.44	1,00.46	1,23.47	1,83.95	98.14	1,17.77	1,64.47	1,84.47	1,22.42	194.11
---------	-------	---------	---------	---------	-------	---------	---------	---------	---------	--------

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

Major heads.	1938-39.	1949-50.	1950-1.	1951-2.	1952-3.	1953-4.	1954-5.	1955-6.	Revised Estimate, 1956-7.	Preliminary actuals, 1956-7.	Interim Budget Estimate, 1957-8.	Present Budget Estimate, 1957-8.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS
LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.
B. EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT—cont.												
Interest on capital outlay on Electricity Schemes.	18.92	87.41	1,14.36	1,48.81	1,89.00	1,96.94	1,81.96	2,25.99	2,94.60	2,94.60	3,73.08	3,73.08
Other revenue expenditure connected with Electricity Schemes.	..	— 0.34	8.47	3.22	5.87	2.84	0.21	— 0.74	— 2.37	8.68	— 3.19	— 3.41
Famine	16.04	25.03	8.00	13.86	51.53	92.72	11.48	96.10	61.94	18.12	8.55	34.09
Territorial and Political Pensions.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	0.03
Privy purses and allowances of Indian Rulers.	..	..	1.94	2.04	12.43	6.33	1.87	0.97	0.94	0.70	0.94	0.94
Superannuation allowances and Pensions.	97.12	1,65.44	1,85.24	1,96.75	2,09.25	1,78.65	1,37.23	1,40.97	1,21.04	1,24.26	1,14.18	1,12.31
Communtation of pensions.	..	8.13	9.59	17.18	17.47	10.91	10.59	5.08	6.55	4.04	5.15	5.15
Stationery and Printing.	27.07	94.51	87.10	1,05.10	1,02.14	1,13.74	1,91.12	85.77	65.50	1,03.44	79.72	80.99
Miscellaneous—	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Expenditure on Bus Service.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Other items ..	4.39	43.68	29.76	26.58	26.27	96.12	18.69	76.55	95.96	74.54	1,17.53	1,51.02
Extraordinary charges—	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Net outlay on State Trading Schemes transferred to, the Revenue Account.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Other items ..	..	1,13.41	1,06.59	99.99	70.13	36.02	17.47	6.44	2.14	2.47	1.15	1.37
Total ..	..	1,13.41	1,06.59	99.99	70.13	36.02	17.47	6.44	2.14	2.47	1.15	1.37

[29th June 1957]

Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.

29th June 1957]

Transfer to Revenue Reserve Fund.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Civil Defence ..	..	0.72	0.45	0.05	0.08	20.89	0.08	..	..	..	..	..
Grand total ..	16,09.72	55,54.01	59,45.21	64,84.96	68,40.71	59,63.83	47,24.52	54,55.81	60,86.97	55,34.31	57,70.84	61,32.19
Final Revenue Surplus (+) or Deficit (-).	+ 3.72	+ 35.48	- 1,23.87	- 4,90.46	- 9,98.39	- 8,83.10	- 3,91.64	- 2,46.33	- 3,78.92	- 48.80	- 5,06.21	† - 4,83.66
(a) Shown under Capital Account. The figures are :	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
	..	— 4,49.11	1,38.13	2,54.38	11,66.50	— 3,63.74	— 5,25.05	3,15.37	12.38	58.26	1,31.11	..

* Working Expenses of the Madras City Bus Service are taken in deduction of the receipts from 1949-50.
† Without taking into account a receipt of Rs. 150 lakhs from proposals of additional taxation.

APPENDIX II TO THE BUDGET SPEECH.

[The figures up to the end of September 1953 include those relating to the Andhra areas. The Revised Estimate, 1956-7, and the Budget Estimate, 1957-8, take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

DETAILS OF CAPITAL EXPENDITURE.

1953-4.

Description of the scheme.	Approximate estimated cost, 1951-2.	1952-3.		1953-4.		1954-5.		1955-6.		Budget Estimate, 1956-7.	Revised Estimate, 1956-7.	Preliminary actuals, 1956-7.	Interim Budget Estimate, 1957-8.	Present Budget Estimate, 1957-8.
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	(First six months.)	(Second six months.)	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.					
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)	(14)	(15)
A. IRRIGATION, NAVIGATION, ETC., SCHEMES.														
Lower Bhavani Project	9,95-00	7,17-47	2,35-76	51-00	4-01	2-32	10-07	10,22-66	1-29	5-09	4-88	0-05	—	14-79
Mettur Canals Scheme	2,67-00	1,47-14	27-38	10-00	18-77	37-49	20-56	1,61-84	10-04	0-47	9-12	4-29	—	5-19
Manimupzha Project ..	4,42-00	1,67-15	55-35	31-61	42-15	28-74	28-94	4,23-94	42-50	13-71	11-92	—	—	8-88
Araniar Project ..	3,98-00	27-32	51-44	38-60	70-02	1,02-96	1,01-97	3,92-19	1,16-74	27-81	17-07	—	—	20-08
Walayar Project ..	1,00-00	0-30	7-19	4-22	4-17	11-97	45-62	74-10	28-89	27-81	15-53	—	—	..
Mangalam Project ..	1,00-00	0-30	0-24	4-13	20-56	41-95	27-85	94-92	16-60	6-91	8-80	—	—	..
Amaravathi Project ..	2,97-00	0-37	1-25	1-10	7-65	20-40	19-92	50-69	22-61	5-42	8-30	—	—	..
Valgaai Reservoir Project ..	3,00-00	..	..	..	4-14	48-24	84-45	1,36-33	91-03	81-53	74-17	—	—	..
Sathanur Project ..	2,89-00	..	..	..	0-59	34-88	48-62	83-99	1,07-09	56-92	20-47	—	—	..
Krishnagiri Project ..	1,84-00	..	..	..	..	13-74	68-96	82-70	81-61	69-20	64-71	—	—	..
Kattaki High Level Canal Scheme, Canal	1,56-65	..	..	..	..	8-62	37-30	40-92	43-94	58-42	45-99	—	—	..
Pullambadi Scheme, Reservoir	1,42-43	..	..	..	..	..	..	..	(c)	5-12	1-18	—	—	..
Vidur Project ..	61-37	..	..	..	..	..	..	..	(c)	5-12	1-85	—	—	..
Meenakari Reservoir Project ..	49-56	..	..	..	..	..	..	..	(c)	..	..	—	—	..
Works under the special minor irrigation programme including Tank Improvement Scheme.	..	1,91-16	98-85	13-46	14-68	71-29	72-74	4,61-63	1,22-61	34-22	50-00	72-92	..	37-98
Other .. Irrigation Schemes (Productive and Unproductive).	(a)	2,03-23	63-43	12-92	—	4-18	—	3-16	1-49	2,73-73	6-34	3-93	7-84	7-88
Irrigation Projects transferred to Andhra and Mysore States.	..	12,95-11	4,27-66	1,51-20	(b)	(b)	(b)	18,73-97	(b)	(b)	(b)	(b)	(b)	(b)
Lumpsum Provision for Kanyakumari district.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	(f) 5-00
B. CAPITAL OUTLAY ON ELECTRICITY SCHEMES.														
Pro-rata charges on Establishments and Tools and Plant.	..	20-48	3-25	3-12	1-86	2-76	2-08	35-54	—	0-8	..	..	..	8-61
Transfer from the Deposit Account of Procurement Bonus given by the Government of India.	..	—	1,06-57	..	..	..	..	—	1,06-57	..	..	..	..	..
Lumpsum deduction or probable savings.	..	..	..	..	..	..	..	..	—	1,00-00	..	..	..	..
Total ..	..	25,02-88	10,16-30	3,21-35	1,84-45	4,47-20	5,70-47	51,02-65	5,93-16	5,19-50	(d) 4,30-04	3,13-56	..	2,93-36
Moyar Hydro-Electric Scheme.	..	3,36-22	8-76	10-92	0-29	19-82	18-54	3,94-55	6-00	20-29	9-08	12-77	..	6-82
Pykara Hydro-Electric Scheme.	..	4,25-67	1,35-21	1,03-34	96-83	1,41-48	2,29-24	11,31-82	2,21-30	2,09-52	1,40-00	1,59-56	..	1,07-85
Mettur Hydro-Electric Scheme.	..	4,16-41	74-76	48-27	35-23	1,30-03	2,76-84	9,79-57	3,12-39	2,77-81	2,16-94	1,79-19	..	1,57-89
Papanasam Hydro-Electric Scheme.	..	3,00-85	99-22	32-96	42-43	1,13-96	1,64-71	7,54-13	94-88	1,65-39	2,12-69	2,18-83	..	1,59-99
Periyar Hydro-Electric Scheme.	10,48-00	..	..	..	..	16-59	80-44	97-03	3,21-64	3,01-68	1,72-23	2,65-84	..	2,87-72
Kundah Hydro-Electric Scheme.	..	..	..	..	..	..	14-15	14-15	2,00-00	2,36-60	1,26-47	5,00-48	..	2,71-61
Madras-Thermal Electric System.	..	5,79-32	1,25-35	73-34	64-22	17,20-56	2,84-94	13,03-22	3,14-19	2,45-00	1,89-85	2,37-71	..	2,22-33
Lower Bhavani Hydro-Electric Scheme.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	15-00
Other Minor Schemes.	..	44-47	17-61	..	..	..	..	62-08	..	20-00	56-77	20-00	..	..
Schemes transferred to Andhra and Mysore States.	..	9,50-51	3,10-75	3,07-82	(b)	(b)	(b)	15,69-08	(b)	..	..	..	..	..
Lumpsum provision for payment of compensation for acquisition of electrical undertakings of local authorities and private companies.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Deduct—Probable savings.	..	..	17-60	0-01	—	53-41	—	9-82	38-32	—	6-44	47-14	25-00	47-75
Total ..	..	30,54-31	7,89-26	5,74-06	1,85-64	21,32-65	11,07-18	62,99-19	13,07-07	13,26-39	(e) 11,71-17	16,19-38	..	—, 1,15-00

(a) Consists of several works some of which have been completed, while others are in progress. Hence no estimated cost is given.
 (b) Does not relate to the present Madras State.
 (c) Token provision.
 (d) Includes a sum of Rs. 38-65 lakhs pending adjustment as a consequence of Reorganization of States.
 (e) The latest figure of expenditure Rs. 12-10 lakhs is given in Appendix IV.
 (f) Lumpsum provision made in the absence of details.

DETAILS OF CAPITAL EXPENDITURE—cont.

Description of the scheme.	Approximate estimated cost.	1953-4.												Interim Budget Estimate, 1957-8.	Present Budget Estimate, 1957-8.																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																
		1946-7 to 1951-2.		1952-3.		(First six months.)		(Second six months.)		1954-5.		1955-6.				Total, 1946-7 to 1955-6.	Budget Estimate, 1956-7.	Revised Estimate, 1956-7.	Preliminary actuals, 1956-7.																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																												
		(2)	(3)	RS	LAKHS.	(4)	RS	LAKHS.	(5)	RS	LAKHS.	(6)	RS							LAKHS.	(7)	RS	LAKHS.	(8)	RS	LAKHS.	(9)	RS	LAKHS.	(10)	RS	LAKHS.	(11)	RS	LAKHS.	(12)	RS	LAKHS.	(13)	RS	LAKHS.																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																						
(1)																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																															</

[29th June 1957]

D. CAPITAL OUTLAY ON ROAD TRANSPORT SCHEMES.

Madras City Bus Service.	57.56	10.37	9.92	48	30.12	38.54	1,44.95	41.00	64.91	84.08	9.62	20.17
Buildings	3,12.99	1,04.75	37.16	28.99	40.95	52.15	5,77.99	2,41.59	1,48.98	123.61	1,76.34	235.87
Road works (including tools and plant).	..	..	..	..	..	..	..	99.46	85.55	15.97	69.75	62.58
Grants to Local Bodies for Water-supply.	..	..	..	..	..	..	..	29.32	18.24	9.60	15.59	16.54
Grants to Local Bodies for road works.	..	..	..	..	..	..	..	44.10	32.48	30.84	48.50	32.22
Prerata charges for Establishments.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	20.02
Total ..	3,12.99	1,04.75	37.16	28.99	40.95	52.15	5,77.99	4,14.77	2,85.55	1,80.02	3,10.28	3,67.23
Advance compensation and Interim payments.	4,53.12	85.18	37.55	10.30	29.97	10.30	6,26.42	39.00	21.15	13.43	47.30	47.30
Buildings, machinery, etc., for the Agriculture, Animal Husbandry, etc., departments	..	..	..	..	..	..	..	22.50	62.22	1.28	17.05	6.93
Other Grants-in-aid ..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	13.82
Forest works ..	..	..	..	..	..	..	..	14.75	9.92	10.09	16.11	14.66
Sanitary (Stocks), works	..	..	..	..	..	..	..	62.09	82.27*	22.64	13.89	13.89
Rural Water-supply Schemes.	..	..	..	..	..	..	..	28.10	34.23	32.61	28.28	36.50
National Water-supply and Sanitation.	..	..	..	..	..	..	..	20.00	15.00	9.17	17.53	22.21
Grants to Madras Corporation for Water-supply.	..	..	..	..	..	..	..	22.10	14.63	7.28	8.42	11.94
Total ..	..	..	..	..	..	..	..	1,32.95	(-) 18.36	53.02†	68.17	84.54
Acquisition of lands for State Seed Farms.	..	..	..	..	..	..	..	1.25	..	..	..	..

29th June 1957]

* Pertains to Institutions transferred to Kerala or Mysore as a consequence of Reorganization of States.
 † Recovery from Government of India.
 ‡ Includes a sum of Rs. 13.69 lakhs pending adjustments as a consequence of Reorganization of States.
 (e) Includes Rs. 22 lakhs being adjustment consequent on Reorganization of State and Rs. 11 lakhs being contribution to Madras State Co-operative Bank and other concerns.

[29th June 1957]

APPENDIX III TO THE BUDGET SPEECH.

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION.

A. Loans raised before the 1st October 1953.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 30th September 1953.	Amount outstanding on 31st October 1956.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
I. OPEN MARKET LOANS.				
September 1937 and September 1940.	3% Loan, 1952, I and II issues.	2,33.54	0.80	0.28
September 1938	3% Loan, 1953	1,51.29	15.20	0.56
June 1939	3% Loan, 1959	1,50.00	1,23.96	1,23.96
September 1942	3% Loan, 1955	1,25.00	1,23.25	9.78
September 1943	3% Loan, 1956	1,25.10	1,25.10	10.87
August 1944	3% Loan, 1958	1,10.00	1,07.95	1,07.95
September 1945	3% Loan, 1960	3,00.00	2,78.44	2,78.44
September 1946	2½% Loan, 1961	4,09.30	3,81.77	3,81.77
July 1950	3% Development Bonds, 1960.	4,39.75	4,38.25	4,38.25
September 1951	3½% Loan, 1962	3,01.49	3,01.49	3,01.49
August 1952	4% Loan, 1964	5,24.81	5,24.81	5,24.81
July 1953	4% Loan, 1963	10,33.71	10,33.71	10,33.71
	Total, I	39,03.99	34,54.73	32,11.87

29th June 1957]

A. Loans raised before the 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 30th September 1953.	Share of Madras prior to re-organization in the outstanding balance on 31st October 1956.	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	

II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT.

(1) Pre-autonomy consolidated debt (1st April 1937).	7,56.71	3,11.89	1,84.52	The Madras Government's debt to the Government of India after certain adjustments amounted to Rs. 7,56.71 lakhs on 1st April 1937. This debt was consolidated into a 4½ per cent loan and made repayable by 1981-82 by half-yearly equated instalments.
(2) Post-autonomy debt—				
1947-48	..	6,00.00	3,76.00	These are loans given by the Government of India for capital expenditure on Irrigation and Electricity Schemes when the Madras Government did not raise any market loan. Interest is payable half-yearly at 2½ per cent per annum. The principal is repayable after 15 years in each case.
1948-49	..	3,00.00	1,88.00	
1950-51—				
For re-lending to the South Madras Fishermen Co-operative Society.	1.33	..	..	As there was no likelihood of the loan being utilized for the purpose, it was repaid to the Government of India in full with interest at 3½ per cent per annum in October 1951.
Tractor Reclamation Scheme.	30.00	30.00	31.33	Loans given by the Government of India in connexion with the Intensive Cultivation Schemes. Interest at 3½ per cent per annum is payable half-yearly. Principal is repayable after 15 years.
Oil Engines, Electric Motors, etc., Hire-purchase.	20.00	20.00		
Oil Engines, Electric Motors, etc., Hire-purchase.	40.00	40.00	53.27	Loans given in connexion with the Intensive Cultivation Schemes. Interest at 3½ per cent per annum is payable half-yearly. Principal is repayable after 15 years.
P.W.D. Irrigation and Tank Improvement Schemes.	45.00	45.00		
Purchase of cotton seeds from Madhya Pradesh for expansion of cotton cultivation.	10.00	..	..	The loan was free of interest and the principal was repaid on the 31st March 1952.
1951-52—				
Purchase and distribution of manure to the ryots.	1,00.00	..	..	This was a short-term loan repaid on the 31st March 1952.

[29th June 1957]

A. Loans raised before the 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 30th September 1953.	Share of Madras prior to re-organization in the outstanding balance on 31st October 1956.	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
RS	RS	RS	RS	
LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	

II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.

(2) Post-autonomy debt—cont.

1951-52—cont.

To finance capital expenditure on Tungabhadra and Lower Bhavani Projects.	6,00.00	6,00.00	3,27.67	Loan from the Special Development Fund. Repayable by annual equated instalments commencing from 1955-56 and ending in 1961-62. For the first three years, i.e., 1952-53, 1953-54 and 1954-55, interest alone at 3½ per cent per annum was paid.
P.W. Irrigation Schemes.	23.00	21.83	11.31	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 3½ per cent per annum.
River Pumping Schemes.	9.00	8.23	3.61	Repayable in ten annual equated instalments with interest at 3½ per cent per annum.
Tractor Cultivation Schemes.	13.00	11.89	5.22	
Purchase and distribution of oil engines and electric motor pump sets.	12.00	9.75	1.60	Repayable in five annual equated instalments with interest at 3½ per cent per annum.
Industrial Housing Schemes.	9.00	..	..	This loan was free of interest and repayable after 25 years. As, however, the industrial concerns which applied for the loans dropped out of the scheme, preferring another scheme sponsored by the Government of India, the loan was repaid in 1952-53.

1952-53—

Purchase and distribution of manure to the ryots.	1,00.00	..	..	This was a short-term loan repaid with interest at 3 per cent on 31st March 1953.
Purchase of cotton seeds from Madhya Pradesh for expansion of cotton cultivation.	10.00	..	..	This loan was free of interest and was repaid on 31st March 1953.
To finance capital expenditure on Tungabhadra, Lower Bhavani and Malampuzha Irrigation Projects.	7,34.00	7,34.00	3,76.98	Loan from the special Development Fund. Repayable in annual equated instalments commencing from 1955-56 and ending in 1961-62. For the first two years, 1953-54 and 1954-55, interest alone at 4 per cent per annum was paid.

29th June 1957]

A. Loans raised before the 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 30th September 1953.	Share of Madras prior to re-organization in the outstanding balance on 31st October 1956.	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
RS	RS	RS	RS	
LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	

II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.

2) Post-autonomy debt—cont.

1952-53—cont.

To finance famine relief expenditure.	2,00.00	2,00.00	1,07.46	Repayable in twenty annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
For being re-lent to the Madurai Municipality for extension of the Madurai Municipal sewage farm.	2.26	2.01	0.76	Repayable in eight equated annual instalments with interest at 3½ per cent per annum.
P.W. Irrigation Schemes.	21.00	21.00	11.13	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
River pumping schemes.	9.00	0.50	0.23	Repayable in ten annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Tractor Reclamation Schemes.	17.58	11.00	5.10	
Supply of oil engines and electric motors.	36.75	25.59	11.87	Repayable with interest at 3½ per cent per annum in two equated annual instalments commencing from December 1953. (Repaid in full before 31st March 1954.)
Lift irrigation schemes.	4.50	0.96	0.45	
Construction of tube-wells with filter points.	2.60	2.60	..	Repayable in ten annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Construction of tube-wells with filter points.	15.26	15.26	5.96	Do. (Annuity commenced in March 1955).
Special Minor Irrigation Schemes.	25.00	25.00	13.01	Repaid in June 1953, as it was not utilized for the purpose for which it was sanctioned.
Scheme for urban compost.	3.52	..	..	Repayable with interest at 3½ per cent per annum in five annual equated instalments.
Loan for Community Projects — Thuliyabhaga Electricity Extension Scheme, Ramachandrapuram taluk.	1.00	1.00	0.26	Repayable with interest at 4 per cent per annum in ten annual equated instalments.
Loan for being re-lent to the Agriculturists in the Periyar Community Project Area for deepening or digging of Irrigation Wells.	2.97	2.97	1.38	

[29th June 1957]

A. Loans raised before the 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 30th September 1953.	Share of Madras prior to re-organization in the outstanding balance on 31st October 1956.	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.		
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.				
(2) Post-autonomy debt—cont.				
1952-53—cont.				
Loan for Rehabilitation Schemes—For financing the educational expenditure of displaced students from Pakistan.	0.06	0.06	0.02	Repayable with interest at 3½ per cent per annum in five annual equated instalments. (Repayment commenced in March 1955.)
Ways and Means Advances. (Treated as a loan).	17,00.00	17,00.00	10,65.33	Principal repayable in March 1970. Interest at 4½ per cent per annum payable annually from 1955-56. Interest for 1955-56 payable in three equal annual instalments with the interest due for 1956-57, 1957-58 and 1958-59.
1953-54 (first six months)—				
For financing the expenditure on Tungabhadra, Lower Bhavani and Malampuzha Projects.	1,75.00	1,75.00	1,09.87	Loan from the Special Development Fund. Repayable in seven equated annual instalments with interest at 4 per cent per annum from 1957-58. Interest alone at 4 per cent per annum is payable for the first three years 1954-55, 1955-56 and 1956-57.
Loan for famine relief measures.	60.29	60.29	33.82	Repayable in twenty annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Loans for Community Projects.	13.62	13.62	6.76	Repayable in twelve annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Cotton Extension Schemes.	5.00	5.00	..	Repaid with interest at 1½ per cent per annum on 31st March 1954.
Loan for improvements to the Capital of the Andhra State. (Based on actual expenditure to end of September 1953.)	13.48	13.48	..	This is the liability of the Andhra State only. Transferred to the Andhra State in 1954-55.
Ways and Means Advances. (Treated as a loan).	9,41.53	9,41.53	5,90.03	Principal repayable in March 1970. Interest at 4½ per cent per annum payable annually from 1955-56. (Interest for 1955-56 payable in three equal instalments along with the interest due for 1956-57, 1957-58 and 1958-59.)
Total, II ..	59,49.46	59,49.46	35,22.75	

29th June 1957]

*A. Loans raised before the 1st October 1953—cont.***III. SPECIAL IRREDEEMABLE LOANS.**

	Amount. RS.
(1) Four bonds bearing interest at 8 per cent per annum issued between the years 1796 and 1807.	1,33,000
(2) Two bonds bearing interest at 6 per cent per annum issued in the years 1795 and 1817.	10,500
(3) A deposit bearing interest at 6 per cent per annum received in 1817 ..	41,770
(4) A deposit bearing interest at 4 per cent per annum (now treated as an Endowment for the Stanley Hospital, Madras).	66,878
Total, III ..	2,52,148 or 2.52 lakhs.

[29th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 31st October 1956.
(1)	(2)	(3)	(4)
		RS	RS
		LAKHS.	LAKHS.
I. OPEN MARKET LOANS.			
August 1955	4 per cent loan, 1967	10,47.17	10,47.17
September 1956 .. .	4 per cent loan, 1968	13,83.56	13,83.56
	Total ..	24,30.73	24,30.73

II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS	RS	
	LAKHS.	LAKHS.	
1953-54 (second six months)—			
For financing the expenditure on Lower Bhavani, Melampuzha, Manimuthar, Araniar, Walayar and Mangalam Irrigation Projects.	92.00	92.00	Loan from the Special Development Fund. Repayable in seven equated annual instalments with interest at 4 per cent per annum commencing from 1957-58. Interest alone at 4 per cent per annum is payable the first 1955-56 and 1956-57.
For financing Vaigai, Amara-vathi and Mettur Canals Irrigation Schemes.	23.00	23.00	Special assistance for permanent improvements to scarcity areas. Repayable in 25 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from 1959-60. Interest-free for the first five years (1954-55 to 1958-59).
For the development of Handloom Industry—			
Loan for advancing the share capital of the weavers admitted to the Co-operative Societies.	6.62	..	Interest-free. Repaid in two annual equal instalments.
Loan for improving designs and technique.	0.58	..	Interest-free. Repaid in November 1954.
Loan towards working Capital of Co-operative Societies.	27.34	21.18	Interest-free. A sum of Rs. 0.86 lakh representing the share of Mysore was refunded to the Government of India in 1954-55 in addition to the first instalment of Rs. 5.29 lakhs repaid in accordance with the original terms, namely, five equal annual instalments. According to the revised terms, the loan is repayable in ten equal annual instalments commencing after two years from the date of drawal of the loan. The repayment already made in 1954-55 adjusted towards the instalment due in 1955-56 in accordance with the revised terms.

29th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS	RS	
	LAKHS.	LAKHS.	
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
1953-54 (second six months)—cont.			
Loan for re-lending to the Madras Handloom Weavers' Co-operative Society for setting up a Co-operative Spinning Mill in Tirunelveli.	10.00	..	Repaid in full in 1955-56.
Special Minor Irrigation Schemes.	20.00	18.00	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from February 1955.
Construction of tube-wells with filter points.	11.44	9.50	Repayable in ten equated annual instalments with interest at 4 per cent per annum commencing from February 1955.
Public Works Irrigation Schemes.	2.73	2.46	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Lift Irrigation Schemes ..	13.19	3.70	Repayable in ten annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Tractor Reclamation Schemes (Hire-purchase System).	4.60	3.45	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Scheme for the utilization of urban compost.	1.17	0.72	Repayable in five annual equated instalments with interest at 3-5/8 per cent per annum.
Do.	0.50	0.42	Repayable in ten equated annual instalments with interest at 4 per cent per annum.
For re-lending to the Madras Industries Association, Madras, for setting up an emporium.	1.00	0.34	Repayable in three annual equated instalments with interest at 3-5/8 per cent per annum.
For re-lending to the National Educational Society for the construction of the Kamala Nehru Hostel. (First instalment.)	0.20	..	Repaid in full in 1955-56.
For development of Minor Ports.	0.91	0.91	Repayable with interest at 4½ per cent per annum in eighteen equated annual instalments. Interest-free for the first twelve years.
Loan for Minor Irrigation Schemes in the National Extension Service Blocks.	4.48	3.87	Repayable in twelve annual equated instalments with interest at 4-1/8 per cent per annum.

[29th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
RS	RS	RS	
LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
1953-54 (second six months)—cont.			
Loan for Community Development Projects.	2.87	2.66	Repayable in twelve annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum. (Annuity commenced in September 1956.)
Value of the stock of food-grains, fertilizers, etc., held in the Madras State on 1st October 1953 (treated as a short-term loan).	3,69.41	..	Repaid with interest at 3 per cent per annum. This was adjusted against the value of the surplus stocks of rice sold to the Government of India consequent on decontrol.
1954-55—			
For financing Manimuthar, Araniar, Walayar, Mangalam, Sathanur and Krishnagiri Projects.	2,00.00	2,00.00	Loan from the Special Development Fund. Repayable in seven equated annual instalments with interest at 4 per cent per annum commencing from 1958-59. Interest alone payable during the first three years (1955-56, 1956-57 and 1957-58).
For Rural Electrification Schemes.	1,00.00	1,00.00	Do.
For financing the Vaigai, Amaravathi and Mettur Canals Irrigation Schemes.	1,20.00	1,20.00	Interest-free for the first five years. Repayable in twenty five annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum from 1960-61.
Share in National Plan Loan.	5,00.00	5,00.00	Repayable in October 1965. Interest alone payable half-yearly at 3-7/8 per cent per annum.
Special Minor Irrigation Schemes.	68.18	64.84	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Tractor Reclamation Schemes (Hire-purchase System).	4.60	3.85	Do.
For re-lending to the Corporation of Madras for their City Sewage Utilization Schemes.	16.00	13.28	Repayable in ten equated annual instalments with interest at 4 per cent per annum.
For re-lending to the Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society.	33.00	26.40	Interest-free. Repayable in five annual equal instalments.
Loan for Cotton Extension Scheme.	3.00	..	Short-term loan. Repaid on 31st March 1955.

29th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
RS	RS	RS	
LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
1954-55—cont.			
For re-lending under the State Aid to Industries Act.	3.50	2.29	Repayable with interest at 3½ per cent per annum in six equated annual instalments commencing from 1959-60. Interest alone payable for the first four years.
For re-lending to the National Educational Society for the construction of the Kamala Nehru Hostel (second and final instalment).	0.20	0.04	Interest-free. Repayable in sixteen years commencing from 1955-56. The balance of the loan has been repaid in advance.
Loan for the purchase and distribution of fertilizers.	1,16.80	..	Short-term loan. Repaid in full with interest at 3 per cent per annum on 30th June 1955.
For expansion of power facilities for increasing employment opportunities.	64.00	64.00	Repayable with interest at 4½ per cent per annum in twenty-five annual equated instalments commencing from 1960-61. Interest alone payable for the period 1955-56 to 1959-60.
Community Development Programme.	26.34	24.88	Repayable in twelve annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Do.	18.15	16.83	Repayable in twelve annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum. (Repayment commenced in 1956-57.)
National Extension Service Programme.	5.08	4.75	Repayable in twelve annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
For re-lending to the Metal Industries, Shoranur.	1.00	..	Sanction cancelled in October 1955.
For Urban Water-supply and Drainage Schemes.	25.00	24.59	Repayable in thirty annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
For the construction of a hostel for Post-graduates in the Ramakrishna Vidyalaya, Coimbatore.	1.00	1.00	Interest-free. Repayable in not more than thirty equal annual instalments commencing from 1956-57.
For improvements to the Minor Ports.	1.91	1.91	Interest-free for the first twelve years. Repayable in eighteen annual equated instalments commencing from the thirteenth year with interest at 4½ per cent per annum.

[29th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS	RS	
	LAKHS.	LAKHS.	
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
1954-55—cont.			
For Subsidised Industrial Housing Schemes (first instalment).	4.15	4.15	Repayable in twenty-five equated annual instalments with interest at 4½ per cent per annum. (Annuity commences after one year from the date of drawal of the last instalment.)
Loans for the Development of Handloom Industry.	6.00	3.00	Interest-free. Repayable in two annual instalments.
	0.09	0.08	Interest-free. Repayable in seven annual instalments.
	0.46	0.41	Interest-free. Repayable in ten annual instalments.
	38.49	38.49	Repayable in ten annual instalments commencing from the second year after the date of drawal.
	0.18	..	Repaid in full in 1955-56.
For the establishment of a model carpentry workshop in urban and semi-urban areas.	0.30	..	Repaid in full with interest at 3½ per cent per annum in 1955-56.
For the establishment of a Productive-cum-Training Centre at Manamadurai.	0.04	..	
For the setting up of a Handicrafts Emporium at Madurai.	0.50	..	
For expansion of a Training Centre for the manufacture of Scientific Glassware in Madras.	0.09	..	
1955-56—			
For financing approved Irrigation and Electricity Schemes.	5,00.00	5,00.00	Repayable in seven annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum commencing from 1959-60. Interest alone payable for the period 1956-57 to 1958-59.
For financing Vaigai, Amaravathi and Mettur Canals Schemes.	1,50.00	1,50.00	Interest free for the first five years. Repayable in twenty-five annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum from 1961-62.
For expansion of power facilities for increasing employment opportunities.	1,20.00	1,20.00	Repayable in twenty-five annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum from 1961-62. Interest alone payable for the first five years.

[9th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS	RS	
	LAKHS.	LAKHS.	
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
955-56—cont.			
For Cyclone Relief measures.	50.00	50.00	Repayable in ten annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Share of Small Savings Collections.	43.50	43.50	Repayable in one instalment at the end of ten years. Interest alone to be paid annually at 4 per cent per annum.
Special Minor Irrigation Schemes.	75.97	66.45	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Construction of tube-wells with filter points.	20.00	..	Repaid in full before 1st November 1956.
Tractor Reclamation (Hire-purchase System).	3.00	2.75	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
	3.00	3.00	
Lift Irrigation Schemes ..	10.00	4.54	Repayable in ten annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Urban Compost Scheme ..	1.11	1.11	Repayable in fifteen annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Cotton Extension Schemes.	3.00	..	Repaid in March 1956.
Sewage Utilization Scheme, Virudunagar.	.95	.92	Repayable in twenty annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Construction of mechanised fishing boats.	.64	.64	Repayable in seven annual equated instalments with interest at 3-7/8 per cent per annum.
Soil Conservation Schemes, Avanashi, Coimbatore taluks.	.57	..	Refunded to the Government of India in October 1956.
Soil Conservation Schemes, Vellore, Walajah taluks.	.71	..	Do.
Soil Conservation Schemes, Nilgiris district.	4.40	.07	A sum of Rs. 4.33 lakhs has been repaid to the Government of India in October 1956. The balance of Rs. 0.07 lakh is repayable in ten equated annual instalments with interest at 4 per cent per annum.
Purchase and distribution of fertilizers.	1,00.00	..	Repaid in full in October 1956.

[29th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
RS	RS		
LAKHS.	LAKHS.		
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
1955-56—cont.			
Purchase and distribution of fertilizers.	50.00	50.00	Repayable within a maximum period of 18 months with interest at 3½ per cent per annum. Interest is payable for a maximum period of 15 months or the actual period for which the loan is retained by the State Government whichever is less.
For placing at the disposal of Kalakshetra, Adyar, for establishment of a dye research laboratory.	47	..	Converted into a grant in October 1956.
For re-lending to the Y.M.C.A. College of Physical Education for construction of hostel.	1.50	1.50	Interest free. Repayable in 30 equal annual instalments.
Development of minor ports.	53	53	Repayable in 18 annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum. Interest free for the first 12 years.
Payment to the Southern India Education Trust, Madras.	2.10	2.10	Interest free. Repayable in 30 annual equated instalments from 1958-59 onwards.
Small-scale Industries ..	2.50	..	Repaid in full in 1956-57 as it was not utilized.
Do. ..	2.24	2.24	Repayable in 10 equated annual instalments commencing two years after the date of drawal with interest at 4 per cent per annum.
Do. ..	12.10	12.10	Repayable in 10 equated annual instalments with interest at 4 per cent per annum commencing two years after the date of drawal. Interest for the intervening period payable with the first instalment of repayment.
Do. ..	0.75	..	Refunded to the Government of India in October 1956.
Do. ..	11.03	11.03	Repayable in 20 equated annual instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing two years after the date of drawal.

20th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
RS	RS		
LAKHS.	LAKHS.		
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
1955-56—cont.			
Community Development Programme.	24.37 22.77	22.76 22.77	Repayable in 12 equated annual instalments with interest at 4½ per cent per annum.
National Extension Services.	8.36 4.80	7.80 4.80	Do.
Low Income Group Housing Scheme.	22.50	22.50	Repayable in 20 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing two years after the date of drawal. Interest for the first year is payable along with the first instalment of repayment.
Do.	2.00	2.00	Repayable in 30 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing two years after the date of drawal.
Do.	3.24	3.24	Repayable in 3 annual equated instalments with interest at 3½ per cent per annum.
Subsidised Industrial Housing Scheme.	5.49	5.49	Repayable in 25 equated annual instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Cost of materials supplied under T.C.A. Programme.	36	36	Repayable in 12 annual equated instalments with interest at 3½ per cent per annum.
Development of Khadi Industry.	6.00	6.00	Interest free. Repaid in March 1957.
Development of Handloom Industry.	1.29 49	0.64 49	Interest free. Repayable in 2 equal annual instalments.
Do.	57.74	57.74	Interest free. Repayable in 10 equal annual instalments commencing from 1957-58.
Do.	15.00	15.00	Interest free. Repayable in 5 equal annual instalments.
1956-57—			
Miscellaneous Development Schemes (Irrigation and Electricity).	1,50.00	1,50.00	Repayable with interest at 4 per cent per annum in 7 annual equated instalments from 1960-61. Interest alone payable for the first 3 years 1957-58, 1958-59 and 1959-60.

[29th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS	RS	
	LAKHS.	LAKHS.	
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
1956-57—cont.			
Share of Small Savings Collections.	92.00	92.00	Principal repayable in October 1966. Interest at 4 per cent per annum payable annually from 1957-58.
Ways and Means Advance (for expenditure on cyclone relief measures.)	2,50.00	..	Repaid in September 1956.
Grow More Food Schemes—Purchase and distribution of fertilizers.	37.80	37.80	Repayable in a maximum period of eighteen months. Interest payable at 3-1/8 per cent per annum for a maximum period of fifteen months or for the actual period for which the loan is retained, whichever is less.
Development of fruit production.	2.00	2.00	Do.
Do.	3.00	3.00	Repayable in ten annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Tractor Reclamation Schemes (Hire-purchase System).	2.00	2.00	Repayable in seven annual equated instalments with interest at 3-7/8 per cent per annum.
Construction of tube-wells with filter points.	4.00	4.00	Repayable in five annual equated instalments with interest at 3-5/8 per cent per annum.
Cotton Extension Schemes.	3.00	3.00	Repayable in a maximum period of eighteen months with interest at 3-1/8 per cent per annum.
Low Income Group Housing Schemes.	1.20	1.20	Repayable in thirty annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum from June 1958. Interest for the first year is payable along with the first instalment.
Do.	8.00	8.00	Repayable in twenty annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum from July 1958. Interest for the first year payable along with the first instalment.

29th June 1957]

B. Loans raised on or after 1st October 1953—cont.

When obtained and description of loan.	Total amount.	Amount outstanding on 31st October 1956 (prior to re-organization).	Remarks.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS	RS	
	LAKHS.	LAKHS.	
II. LOANS FROM THE CENTRAL GOVERNMENT—cont.			
1956-57—cont.			
Loan for subscribing to the share capital of Matu-rantakam Sugar Mills.	10.00	10.00	Repayable in twelve annual equated instalments with interest at 4-1/8 per cent per annum.
National Extension Service Schemes.	7.94	7.94	Do.
Community Development Programme.	22.12	22.12	Do.
Development of Village Oil Industry.	0.30	0.30	Repayable within a period of three years with interest at 3 per cent per annum. Interest free for the first year.
Small-scale Industries ..	37.33	37.33	Repayable in ten annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum. (First instalment commences from the second year of the date of drawal of the last instalment of the loan.) Interest on each instalment of the loan for the intervening period is payable along with the first annual equated payment.
Establishment of Industrial Colony at Erode.	35	35	Repayable in twenty annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum. Repayment commences from July 1958.
Loans from the Handloom Cess Fund—			
Conversion of handlooms into powerlooms.	40	40	Repayable with interest at 3½ per cent per annum between five and ten years at the option of this Government.
Distribution of yarn to the co-operative societies.	8.00	8.00	Interest free. Repayable after the yarn is distributed or after a period of one year whichever is less.
Development of handloom industry.	6.06	6.06	Interest free. Repayable in two equal annual instalments.
Do.	22	22	Interest free. Repayable in seven annual equal instalments.
Do.	79.41	79.41	Interest free. Repayable in ten equal annual instalments.
Total	40,20.01	30,66.20	

[29th June 1957]

C. Loans taken from the Government of India from 1st November 1956 to 31st March 1957 (Preliminary figures).

(1)	Total amount. (2) RS LAKHS.	Amount outstanding on 31st March 1957. (3) RS LAKHS.	Remarks. (4)
Miscellaneous Development Schemes (Irrigation and Electricity).	150-00	150-00	Repayable with interest at 4 per cent per annum in seven annual equated instalments commencing from 1960-61. Interest alone payable for the first three years 1957-58, 1958-59 and 1959-60.
Irrigation Schemes of permanent improvements to scarcity areas (Vaigai, Amaravathi and Mettur Canals).	193-00	193-00	Interest free for the first five years. Repayable with interest at 4½ per cent per annum in 25 annual equated instalments commencing from 1962-63.
For expansion of power facilities for increasing employment opportunities.	70-37	70-37	Repayable in 25 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from 1962-63. Interest alone payable for the first five years (1957-58 to 1961-62).
Cyclone relief measures	135-79	135-79	Repayable in 10 annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Urban Water-supply and Drainage Schemes.	30-00	30-00	Repayable in 30 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Grow More Food Schemes—Short-term loan for the purchase and distribution of chemical manures.	87-20	87-20	Repayable in 18 months. Interest payable at 3½ per cent per annum for a maximum period of 15 months or for the period of retention whichever is less. (Total loan received during the period amounted to Rs. 117-20 lakhs.) The balance of Rs. 30 lakhs has been accounted for in March 1957 (Final) accounts.
Reclamation of Irrigation Tanks.	5-60	5-60	Repayable in 15 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Urban Compost Schemes	2-25	2-25	
Special Minor Irrigation Schemes.	38-92	38-92	
Supply of Tractors to ryots—Hire Purchase system.	6-96	6-96	Repayable in 15 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Lift Irrigation Schemes—Supply of engines and pumpsets—Hire Purchase system.	1-66	1-66	Repayable in 10 annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Construction of Tube-wells with filter points.	12-00	12-00	Do.
River pumping Schemes	30	30	Do.
For re-lending to Fishermen.	2-70	2-70	Do.

29th June 1957]

C. Loans taken from the Government of India from 1st November 1956 to 31st March 1957 (Preliminary figures)—cont.

(1)	Total amount. (2) RS LAKHS.	Amount outstanding on 31st March 1957. (3) RS LAKHS.	Remarks. (4)
Loan from the Handloom Cess Fund—For construction of Housing colonies for Weavers' Co-operative Societies.	3-94 2-87	3-94 2-87	Repayable with interest at 4½ per cent per annum in 25 annual equated instalments.
For the development of Art Silk Handloom Industry.	2-00	2-00	
For the development of Silk Handloom Industry.	1-30 1-00	1-30 1-00	Interest free—Principal repayable in 10 equal annual instalments commencing from the second year.
Do.	18 01	18 01	
For the development of Handloom industry.	05	05	Do.
For the formation of Industrial Co-operative Society at Aruppukottai.	40	40	Interest free—Principal repayable in 10 instalments.
Low Income Group Housing Schemes.	1-00 2-00	1-00 2-00	Repayable in three years with interest at 3½ per cent per annum.
	17-00 73	17-00 73	
	13-13	13-13	Repayable in 20 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from the second year.
	23	23	
	4-26	4-26	Repayable in 25 annual instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from the second year.
	10-00	10-00	Repayable in 30 equated annual instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Low Income Group Housing Schemes (for disbursement to the Madras City Improvement Trust).	2-00	2-00	Repayable in 20 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from the second year.
	2-82	2-82	Repayable in 30 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from the second year.
Subsidised Industrial Housing Scheme.	70	70	Repayable in 20 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
For the Peelamedu Industrial Workers' Co-operative House Construction Society, Peelamedu.			Repayable in 25 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.

[29th June 1957]

C. Loans taken from the Government of India from 1st November 1956 to 31st March 1957 (Preliminary figures)—cont.

(1)	Total amount. RS LAKHS.	Amount outstanding on 31st March 1957. RS LAKHS.	Remarks. (4)
Police Housing Schemes ..	6.54	6.54	Repayable in 20 annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum commencing from the fifth year. Interest alone payable for the first four years.
Soil Conservation Schemes—			
South Arcot district ..	.65	.65	
Tiruchirappalli district ..	.45	.45	
Avanashi and Coimbatore taluks.	2.29	2.29	
Nilgiris district	2.25	2.25	
Madurai district	.74	.74	
Vellore	2.85	2.85	
Soil Conservation for survey of eroded lands outside Reserve Forests.	.14	.14	Repayable in 15 equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Soil Conservation in ex-Panchayat Forests.	2.54	2.54	
Soil Conservation for extension of Casuarina Plantations.	.33	.33	Repayable in 10 instalments with interest at 4 per cent per annum.
State Forestry Schemes ..	3.85	3.85	Repayable in 15 equated instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Community Development Programme.	7.00 20.00 10.20 4.27	7.00 20.00 10.20 4.27	Repayable in 12 annual equated instalments with interest at 4½ per cent p.a. annum.
National Extension Service Schemes.	3.30	3.30	
For the development of ginning of cotton in National Extension Service/Community Project Blocks.	.26	.26	
For construction of Hostel for Tamil Nad Polytechnic, Madurai.	1.00	1.00	
For the construction of a Hostel for the Institute of Leather Technology.	.10	.10	Interest free—Repayable in 33 annual instalments.
For the construction of Students' Hostel in Central Polytechnic, Madras.	2.00	2.00	
Hostel building for Home Science High School for Girls run by the Avanashalingam Trust.	2.00	2.00	Interest free—Repayable in not more than 30 annual instalments commencing from the year in which the construction is completed.
Hostel building for Alagappa Chettiar Training College.	2.00	2.00	Do.
Development of Minor Ports.	4.04	4.04	Interest free for the first 12 years. Repayable in 18 equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from the thirteenth year.

29th June 1957]

C. Loans taken from the Government of India from 1st November 1956 to 31st March 1957 (Preliminary figures)—cont.

(1)	Total amount. RS LAKHS.	Amount outstanding on 31st March 1957. RS LAKHS.	Remarks. (4)
Poultry Development Schemes.	.25	.25	Repayable in five annual equated instalments with interest at 3½ per cent per annum.
Small Scale Industries—			
Manufacture of Scientific Glass apparatus.	3.16	3.16	Repayable in 10 annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum commencing from the second year.
Establishment of a Ceramic Centre at Vridhachalam.	2.58	2.58	
Expansion of footwear unit at Perambur.	.92	.92	
Establishment of three multi-purpose work centres (Sewing and ready-made garments).	.10	.10	
Establishment of model wear unit and leather goods unit at Erode.	.37	.37	Repayable within a year with interest at 3 per cent per annum.
Establishment of training Centre in Bamboo articles in Madurai.	.04	.04	
Bell-metal industry at Tanjore.	.12	.12	
Ornamental handles manufacture.	.12	.12	
Manufacture of Palmyrah leaf products.	.16	.16	Repayable in 20 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from the sixth year.
Manufacture of cot from palm stem.	.15	.15	
Manufacture of other articles from palm stem.	.31	.31	
Starting five Coir Primary Societies.	.66	.66	Repayable in 20 annual equated instalments with interest at 4½ per cent per annum commencing from the sixth year.
Development of Village Pottery Industry.	.09	.09	Repayable in three years.
Establishment of a Salvage Farm for the Srirangam Milk Supply Union.	.17	.17	Repayable in 10 annual equated instalments with interest at 4 per cent per annum.
Development of Handmade paper industry.	.30	.30	Repayable in five years either in lump-sum or in instalments—Interest free.
	.30	.30	Repayable in three years either in lump or in instalments—Interest free.
Development of Khadi Industry—Distribution of Ambar Charka sets on hire purchase system.	.60	.60	Interest free—Repayable in one instalment in one year.

[29th June 1957]

C. Loans taken from the Government of India from 1st November 1956 to 31st March 1957 (Preliminary figures)—cont.

(1)	Total amount. (2) RS LAKHS.	Amount outstanding on 31st March 1957. (3) RS LAKHS.	Remarks. (4)
Development of Khadi industry.	1.00	1.00	Repayable in 30 annual equated instalments with interest at 4½ per cent commencing from the second year.
Medium and long term loans for contribution to share capital of Primary Co-operative Societies.	41	41	Repayable in 15 annual instalments with interest at 4½ per cent per annum.
Ways and Means Advances ..	1,24.21	1,24.21	A sum of Rs. 1,20.19 lakhs has been adjusted towards grant for cyclone relief measures.
Total ..		10,17.44	

Summary.

(IN LAKHS OF RUPEES)

(1)	Share of Madras (prior to reorganization) in the outstanding balance of the debt on 31st October 1956.	Share of reorganized Madras State in the outstanding balance on 31st October 1956 [81.4 per cent of column (2)].	Repayments during 1st November 1956 to 31st March 1957.	Share of reorganized Madras State in the outstanding balance on 31st March 1957.	(6)
I. Open Market loans— (a) Pre-partition loans. (b) Post-partition loans.	20,89.58 (a) 24,30.73				
	45,20.31	36,79.53	1.36	36,78.17	
II. Loans from the Central Government— (a) Pre-partition loans. (b) Post-partition loans.	35,22.75 (a) 30,66.20				
	65,88.95	53,63.41	2,33.65	51,29.76	
III. Special Irredeemable loans.	1.58 (a)	1.29	..	1.29	
Total, I plus II plus III.	1,11,10.34	90,44.23	2,35.01	88,09.22	
IV. Add—Loans raised from 1st November 1956 to 31st March 1957.	..	..	..	10,17.44	

Grand total .. *98,26.66

(a) The share has been worked out provisionally in the population ratio (62½ per cent) except in the case of the 4 per cent Madras Loan 1963, for which the share has been calculated mainly with reference to the loan proceeds placed at the disposal of this Government on the date of Andhra partition (1st October 1953).

* Excludes the share of Madras Government in the loan raised by the Travancore-Cochin Government before 1st November 1956.

29th June 1957]

APPENDIX IV TO THE BUDGET SPEECH.

STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE IN RESPECT OF THE MADRAS STATE SECOND FIVE-YEAR PLAN.

Main Heads of Development.	Total provision. (2) RS LAKHS.	Estimated expenditure in 1956-57. (3) RS LAKHS.	Present Budget Estimate 1957-58. (4) RS LAKHS.
I. Agriculture and Community Development—			
Agricultural Production	2.49	26	99
Minor Irrigation Projects	3.31	50	55
Land Development	1.27	31	42
Animal Husbandry	2.09	12	28
Dairying and Milk Supply	1.41	10	28
Forests	1.34	16	29
Fisheries	.85	8	14
Co-operation	2.05	9	22
Community Projects	13.48	2,53	2,45
Total, I. ..	28.29	4,15	5,62
II. Irrigation and Power—			
Irrigation	11.80	3 4	2,34
Power Projects	52.67	13,16	11,03
Total, II. ..	64.47	16,60	13,97
III. Industry—			
Medium Industries	76	25	15
Village Industries	2.19	2	29
Khadi Development	1.07	18	36
Handloom	3.86	2,05	1,46
Handicrafts	56	1	11
Industrial Estates	95	4	34
Small Scale Industries	3,33	50	78
Sericulture	2	..	1
Coir	..	..	..
General Schemes	21	..	2
Total, III. ..	12,95	3,06	3,52
IV. Transport and Communication—			
Roads	6.37	44	1.02
V. Education—			
Education	9.99	1,18	2,36
Technical Education	1.21	11	23
Total, V. ..	11,20	1,29	2,59
VI. Health—			
Medical	13.88	1,10	3,02

[29th June 1957]

STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE IN RESPECT OF THE
MADRAS STATE SECOND FIVE-YEAR PLAN—*cont.*

Main Heads of Development.	Total provision.	Estimated expenditure in 1956-57.	Present Budget in 1957-58.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
VII. Housing	2,79	71	90
VIII. Welfare of Backward Classes ..	4,98	1,37	81
IX. Labour and Labour Welfare ..	58	1	5
X. Social and Women's Welfare ..	74	1	2
XI. Miscellaneous	2,06	13	27
<i>Add—(i) Surplus provision for which schemes have yet to be worked out.</i>	5	..	..
<i>(ii) Allotment from Kerala Plan for the areas transferred to Madras.</i>	390	..	..
Grand Total ..	152,26	28,87	31,79

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Monday, the 1st July 1957.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Women's Welfare Organizers.

* 3 Q.—SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the number of Women's Welfare Organizers in the State;

(b) the number of illiterate women made literate by them;

(c) the number of Social Education and District Social Centres for women in the State; and

(d) the number of illiterate women made literate by the above organizations?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister): (a) Fifty-one Women's Welfare Organizers are employed in the present Madras State.

(b) Five thousand seven hundred and sixty-nine illiterate women have been made literate by the above 51 Women's Welfare Organizers during the last 3 years.

(c) There are no Social Education Centres exclusively for women. No Social Centres on a District-wide basis are organized.

(d) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is literacy the aim or real education?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is both.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: What steps have the Government taken to see that these women do not lapse into illiteracy?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is another question, Question No. 6, which deals with this. I will answer it then.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: When do the Government consider a woman literate? What is the test by which they measure it?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: As soon as they are able to read a few letters or a few words, one understands them to have become literates.

[1st July 1957]

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : I wonder what the aim of this is in these jobless days. Are the Government preparing a job-chart showing the jobs available?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I will answer that when we take up the next question.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it not a fact, Sir, that this experiment was tried on men and was found unsuccessful and that, therefore, the Government resorted to another policy of educating only people below 18 years or so under the adult education scheme? Now, what is the purpose of this scheme in regard to women?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No. It is true that after a campaign of adult literacy, we found that the people relapsed into illiteracy because of lack of follow-up systems. But it is not true to say that the Government have given up the endeavour to spread adult literacy.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, there is too much of women's welfare activities in the State and could not our Government stop further women's welfare activities and start men's welfare activities in the State? (Laughter.)

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Opinion differs on this question and, as a matter of fact, there is a feeling that there is not much of women's welfare activity in the State.

Publications of newspapers useful to adult literates

* 6 Q.—SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether newspapers useful to the adult literates in the "Job-Charts" of the Social Education Organizers are published by the Government;

(b) if so, the number of such newspapers, whether daily or weekly; and

(c) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (a) & (b) No newspapers are published by Government. But a monthly magazine "Grama Nalam" which contains information relating to the Development activities in the various areas and also useful articles of general interest is being published by the Government.

(c) There are a number of newspapers in Tamil and English and, therefore, there seems to be no need for the Government to publish any such newspapers.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : இந்த கிராம நல பத்திரிகை ஏழை ஜனங்களுக்குக் கிடைப்பதற்கு சர்க்கார் என்ன வழி செய்திருக்கிறார்கள்?

[1st July 1957]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஒவ்வொரு சோஷியல் வெல்பேர் செண்டரிலும் இந்தப் பத்திரிகை உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. ஆங்காங்கு அவைகளைக் கவனித்துக்கொள்வதற்கு உபாத்தியாயர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

Time-limit for confirmation of teachers in aided elementary institutions

* 7 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the time-limit within which teachers in aided elementary institutions are to be confirmed; and

(b) whether broken periods of service under the same management are taken into account in computing such time-limit?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) Three years.

(b) No, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware that in view of the fact that there is this time-limit of 3 years, the managements take advantage of this, that a large number of teachers are sent out during vacation, that their services are terminated in April itself and that they are re-entertained on the re-opening of the schools without allowing them any increments and without allowing them any privileges of previous service?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is under the consideration of the Government how to rectify that.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government kindly instruct the Inspecting Officers to see that where such teachers are re-entertained with a break, such breaks do not stand in the way of their getting their vacation salary or enjoying other privileges like increments, etc.?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not know whether it will be possible to pay them the vacation salary. But once they are made permanent, then their services would be continuous without any break. The question is that the break also should be taken into consideration in confirming them there. The matter is engaging the attention of the Government. It is the intention that they should be treated in the same way as men in Government service and that breaks should not stand in the way, provided they have completed three years' service before the break.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : May I know whether their previous service would be considered for the purpose of increment and leave salary, though not for purposes of pension and other benefits?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Here the question is that before they are made permanent, if the service is broken in-between then it is taken as a fresh appointment.

[1st July 1957]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Will the Government consider granting them increments generally?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : But now the private managements treat the appointments as fresh ones and, therefore, the previous service is not available for purposes of leave salary or increment.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government kindly see that such breaks as can be avoided by the managements are avoided, that a rule is passed in favour of elementary school teachers that they should not be sent away and that the Inspecting Officers are advised to see that the rule is strictly enforced?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have already stated that this is engaging the attention of the Government.

Exploitation of iron ores

* 8 Q.—**SRI A. SUBRAMANYAM :** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether there is any proposal under the consideration of the Government for the exploitation of iron ores in Salem district; and

(b) if so, whether the iron ores will be reserved for exploitation by the Central Government or the State Government or whether it will be leased to any private individual?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes, Sir.

(b) It is expected that a large commercial plant for the manufacture of pig iron from the iron ores of Salem district will be set up in the public sector by the Government of India, as soon as certain preliminary investigations are carried out successfully at the National Metallurgical Laboratory, Jamshedpur. Meanwhile, licences are being granted for a few applicants for the establishment of small pig iron plants based on the Salem ores, the capacity of the plants being limited to 15,000 tons per year.

SRI A. SUBRAMANYAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, கோயம்பத்தூரில் உள்ள ஒரு கம்பெனிக்கு அந்தத் தொழிற்சாலையை நடத்துவதற்கு காண்ட்ராக்ட் கொடுக்கப்பட்டதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஆம்; கோயம்பத்தூரில் உள்ள ஒரு கம்பெனிக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

SRI A. SUBRAMANYAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, சேலத்தில் இருப்பவர்களுக்கு ஏன் அந்த காண்ட்ராக்டை கொடுக்கவில்லை என்று அறிய விரும்புகிறேன்?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : சேலத்தில் இருந்தாலும் சரி, கோயம்பத்தூரில் இருந்தாலும் சரி எல்லோருக்கும் சம் உரிமைதான் வழங்கப்படுகிறது. சேலத்திலிருந்து இந்த விஷயமாக ஒரு அப்பிளி கேஷனும் வரவில்லை.

1st July 1957]

SRI V. V. RAMASWAMI : சேலத்தில் இருக்கும் இரும்பு சத்து ஆராய்ச்சி நிலையத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அப்படி இருக்கும்போது தனியார் தொகுதியில் உள்ளவர்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுத்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆராய்ச்சி முடிவதற்குள் எப்படி தனிப்பட்ட நபர்கள் இந்த விஷயத்தில் இறங்குவார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : தனியார் தொகுதியிலுள்ள முதலாளிகள் ஓரளவு லாபமோ நஷ்டமோ இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று முயற்சி செய்து பார்க்கலாம் என்று முன்வருவார்கள். சேலத்தில் உள்ள இரும்பு சத்து போதுமானது என்று கருதி ஒரு தனி நபர் சமீபத்தில் அத்தொழிலை நடத்துவதாகச் சொன்னார்கள். சென்னை சர்க்கார் அவருக்கு சிபார்சு செய்தது. இம்மாதிரி தொழில்களை நடத்துவதற்கு முன் அதில் இருக்கக்கூடிய லாபத்தைக் கருதி, நிபுணர்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்து, பிறகு சர்க்கார் நடத்துவதாக இருந்தால் பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளும்.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : செக்கோஸ்லோவாகியாவிலிருந்து நிபுணர்கள் வந்து ஆராய்ச்சி செய்து ஆலோசனை கூறுவதாக பேப்பரில் பார்த்தேன். இது உண்மையா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : இதைப்பற்றி எந்தவிதமான தகவலும் இல்லை.

SRI V. V. RAMASWAMI : இந்த ஆராய்ச்சி சரிவர முடிந்த பிறகு சர்க்கார் அதை ஏற்று நடத்த முன்வருவார்களா, அல்லது தனியார் தொகுதிக்கு விட்டுவிடுவார்களா? அந்தத் தொழிலை ஏற்று நடத்துவதற்கு மத்திய சர்க்கார் உதவி செய்தால் அதை நமது சர்க்கார் ஏற்று நடத்துவார்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, it is a hypothetical question. But, at the same time, I can say that there is scope for large plants as also for a number of small enterprises.

SRI V. SUBRAMANIAN ROW : Will the Government place on the table of the House the number of persons who have been granted licences and their names?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I can give the information straightway. Only one licence has been granted to the Textool Co., Coimbatore. Another application by the Ramakrishna Industries, Coimbatore, has been recommended by the Madras Government and it is awaiting the sanction of the Licensing Committee. Besides, there are three other persons who have applied for plants and they are, one from Mettupalayam, one from Salem and another from Salem.

SRI A. SUBRAMANYAM : சேலத்திலிருந்து காண்ட்ராக்ட் மூலமாக எடுத்து நடத்துவதற்கு விண்ணப்பம் கொடுத்தால் அதை அரசாங்கம் கவனிக்குமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : விண்ணப்பம் வந்தால் அதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யும்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[1st July 1957]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE Hon. CHAIRMAN *RE* MESSAGES FROM THE ASSEMBLY.

3-10 P.M. MR. CHAIRMAN: I have to announce to the House the following messages, dated the 28th June 1957, from the Hon. the Speaker, Madras Legislative Assembly :—

“ In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1957 (L.A. Bill No. 3 of 1957), as passed by the Assembly on the 28th June 1957 and signed by me, for the concurrence of the Council.”

“ In accordance with rule 114 of the Madras Assembly Rules, I transmit a copy of the Madras Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1957 (L.A. Bill No. 4 of 1957), as passed by the Assembly on the 28th June 1957 and signed by me, for the concurrence of the Council.”

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Mr. Chairman, Sir, in rising to speak on the Budget presented by the Hon. the Minister for Finance, let me, on behalf of the Members of this House, welcome you back to our midst. I am sure you have had a very useful time, visiting parliamentary institutions in foreign countries, and I trust you will, in the light of your new experience, introduce salutary changes in the procedure and practice in our Legislature, which would be conducive to greater efficiency and service on the part of the legislators.

We learn that the Leader of the Opposition is an important element in parliamentary institutions in other countries. Here, the Leader of the Opposition in this as well as in the other House has not even a separate office, not to speak of any secretarial assistance. I trust that, in consultation with the Hon. the Speaker of the Assembly, you will, with the rich experience gained on your recent visit to foreign countries, introduce necessary changes in the legislative machinery now existing here.

Also, the Chief Whip fulfils an important role in other Parliaments. The duties of the Whips and the functions to be discharged by them should, I think, be laid down by certain conventions and I hope, Sir, you will be able to introduce reform in this respect. I find that the Chief Whip of the Assembly is paid certain allowances. I do not see any reason why his opposite number in this House should not also have an office and other facilities. I hope that it will be possible to give similar allowances also to the Chief Whip of this House.

I also suggest for the consideration of the Government that, even as the Chairman and the Speaker have got opportunities of visiting the Parliaments of other countries and seeing them at work,

1st July 1957]

[Sri T. Purushotham]

a small delegation of three or four Members from both the Houses of the Legislature, including one or two Members of the Opposition, should be sent out on a study tour every year so as to enable them to familiarize themselves with the working of the parliamentary institutions in other countries, so that by such experience we may learn about the functioning of other Parliaments for better discharge of our duties as Members of the Legislature here.

DR. A. SREENIVASAN: Is it as part of the austerity measures that the Government of India are trying to adopt, that the hon. Member wants to send out a delegation? There is no use of saying then ‘cut down five to ten per cent of your pay’ when the proposal involves hundreds of pounds sterling of foreign exchange.

* SRI T. PURUSHOTHAM: After all, the expenditure will not be much and the resultant good that we will be able to achieve by this arrangement will set off the objection raised by the hon. Member opposite.

Sir, speaking on the Budget, I congratulate the Hon. the Minister for Finance on sparing us from fresh taxation. Of course, we have a few splashes—two taxation proposals for increasing the existing revenue—and I believe there cannot be much objection to these proposals. I am sure hon. Members will welcome that in the case of foodgrains—paddy, rice, wheat, millets, etc.—there is actually a reduction of sales tax from the present rate. The other changes proposed are not very drastic and I sincerely support the proposals made in the Budget.

I have always been suggesting that there should be a probe into the administrative system in our State and that retrenchment should be effected in the different departments of the Government. The hon. the Leader of the Opposition also remarked about this in his last speech on the Governor's Address. We are glad that a Special Officer has been posted for the purpose and I am sure that the proposal will result not in some small savings as stated in the Budget speech of the Finance Minister but in substantial savings.

With reference to the representations made to the Finance Commission, it is stated that the State Government have urged before the Commission that the large disparities which now exist between the emoluments of the State and the Central Government servants should be done away with as far as possible. It is a pity, Sir, that the Government have left out of consideration the case of State Government pensioners. The pensioners have served the State loyally and their case for parity of treatment with the Central Government servants should receive adequate attention at the hands of the Government. I find from the reports in the newspapers that the Government of India have undertaken proposals to liberalize the pension rules of the Central Government servants. It

[Sri T. Purushotham] [1st July 1957]

has been decided to increase the maximum amount of superannuation, invalid and compensatory pensions, and these rules will have retrospective effect from April 1956. There is also provision for family pension in the case of early demise of Central Government pensioners. These schemes should be introduced for State Government servants as well in order to bring our pensioners in line with the Central Government pensioners. When the representations about the Services were made, the case of pensioners also should have been brought to the notice of the Finance Commission. But even now, it may not be late and I hope the Government will consider the question and move in the matter.

Speaking of pensioners, I should like to suggest that the benefit of our housing schemes should be extended to them. After their loyal service in different parts of the State, they find no place to settle in after retirement. A pensioners' colony in each important centre would be a welcome thing. Pensioners, most of them, are quite active and enthusiastic. They can usefully employ themselves in national welfare work in various capacities—running schools and adult education centres, or engaging themselves in Bharat Sevak Samaj work and the like. We should not allow our man-power to go to waste. Such pensioners' colonies would have to be considered as an integral part of our national reconstruction scheme. Through the employment of such people with experience in different departments, I hope the Government will not only be able to utilize the services of a large body of pensioners for national welfare work but also provide them with opportunity for voluntary service, apart from providing them housing by organizing at least one pensioners' colony in each district.

3-20
p.m.

The Electricity Board has been constituted and the financial arrangement therefor has been indicated in the Budget speech of the Hon. the Finance Minister. It is a matter for concern, Sir, that all the Members of the Board are officials. The hon. Member Sri V. V. Ramaswami, speaking on the Governor's Address the other day, referred to the constitution of the Board and made the suggestion that proper members should be put on this Board.

SRI V. V. RAMASWAMI: I referred to the Electricity Board.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Yes, I referred to the Electricity Board. I hope that the example of Bombay would be followed in this State. We are in an advanced State and appointment of one or two non-official members on the Board would be highly welcome. There are several problems such as rates of electricity charges for agricultural purposes, minimum guarantee, etc. All these should not be left to be decided by a body of officials. Non-official representation should be there. I hope the Government would consider this aspect.

The Hon. the Finance Minister has said that improvement to the District Headquarters Hospital at Chingleput has been provided for in the Budget. I looked into the list of new schemes mentioned

1st July 1957] [Sri T. Purushotham]

in the Budget Memorandum, but I did not find any allotment for this. The construction of a new building for the Government Headquarters Hospital at Chingleput has been pending for a long time. I have made repeated mention about this in this House. A generous donor has already contributed a large sum of money for construction of the new building. The foundation-stone for the building was laid by the previous Health Minister. I do not find mention of this in the list of new schemes. Plans and estimates are ready and I request the Government to consider this and do the needful in the matter.

Speaking of local matters, I should like to mention here that improvements to Cheyyar Anicut and construction of a reservoir at Uttaramerur are matters pending for a very long time. It is to be regretted that nearly six to seven thousand cusecs are running to waste in this place. A proposal to put up a channel to connect Dusi Mamundur tank at a cost of Rs. 14 lakhs was submitted some time back and nothing has been done so far. I request the Government to consider this question because 200 and odd villages will be benefited by the scheme. Proposals, I learn, have already been submitted by the Chief Engineer and the plans and estimates for the improvements to be carried out are ready for sanction. The Hon. Minister Sri M. Bhaktavatsalam knows about it. The scheme was inaugurated when he was Minister in charge of Public Works. Nearly 30 thousand acres of land will be benefited by the construction of reservoir and channels as suggested and I request the Government to consider and sanction early execution of the scheme.

Referring to the Public Health programme outlined in the Budget, I am glad that the State Health Ministers have met at Delhi for discussion on important policies to be followed in the country on all health matters. 'Flu is receiving due attention and I find that the Health Ministers' Conference at Delhi has reviewed various aspects of the disease and considered how best it could be controlled. The preventive aspect of the problem should receive adequate attention and I would propose that following the Delhi conference, the Health Minister here should convene a conference of Health Officers of this State. (An hon. Member: 'Flu has subsided.') Yes, but I want radical steps to be taken to prevent the spread of the disease. So it is I suggest that following the discussion at Delhi, the Health Minister should convene a conference of State Health Officers and discuss the measures to be adopted, prophylactic measures, to check the spread of the disease and take concerted action such as propaganda in the villages and towns, and more especially in schools.

Sir, the Budget speech refers to the rural water-supply programme. In this connection, I would like to refer to Courtallam in Tirunelveli district. It is a well-known health resort. Formerly, it used to attract visitors only during the season from June to September. Now it attracts visitors all the year round. I attended the recent Central Tourist Conference at Simla and made proposals for

[Sri T. Purushotham] [1st July 1957]

the development of Courtallam as a first-class tourist centre. Courtallam has now been made a township. Very many amenities are being provided. But there is the long-felt want of good drinking water in the place. Supply of good water has been engaging the attention of the Government for a long time. I know a combined water-supply scheme for Courtallam and adjoining villages including the commercial town of Tenkasi was investigated and I was told that Government sanction for starting the scheme this year would be accorded. But in this Budget we find that there is no mention about it in the list of new schemes to be taken up this year. I request the Hon. Minister to take this up and see that water-supply is provided for this important tourist-cum-pilgrim centre, a health resort, to which not only foreign tourists are proposed to be attracted on account of the beauty of the spot but also home tourists who go there in large numbers for bath and health purposes.

The welfare of Harijans and Backward Classes has also been referred to in the Budget speech. I came across a Government Order in which a new category of backward community called the most backward communities has been instituted. The order provides that the communities mentioned in the annexure to that order should be classified as 'most backward class' among the other Backward Classes now recognized in the State, and that they should be granted educational concessions admissible to the Scheduled Castes from the Academic year 1957-58. When they have been recognized as the 'most backward classes', something must be done for them in the matter of admission to professional colleges. I find that in the case of Scheduled Castes and Scheduled Tribes the minimum of 45 per cent marks required for admission to professional colleges has been waived but in the case of the most backward classes no such concession has been given so much so they have to take their turn with the other backward communities. I refer to this question because there is the selection now going on for the professional colleges and there are not enough Scheduled Caste candidates to fill up the quota fixed for that community. When there are a number of seats thus left out, I learn that they are to be transferred to the pool of general seat candidates. Because some of the backward classes have been recognized as being most backward and thus behind the backward classes in the matter of education, etc.—I believe they are above the Scheduled Castes and below the backward classes—the 'most backward classes' should have the benefit of the seats left over from the quota for the Scheduled Castes. These vacant seats allotted to Scheduled Castes should not be transferred to the general pool. I would request the Hon. Ministers kindly to examine this question in view of the provision made in the Constitution that special safeguards should be provided for really backward classes and also in view of the recent Report of the Backward Classes Commission. I would request that provision may be made for the transfer of seats allotted to the Scheduled Castes and not filled up by them, to the most backward classes and not to the general pool.

3.30
p.m.

[1st July 1957] [Sri T. Purushotham]

I have only one or two points more to mention. I wanted to say a word about motor transport. We should like to know the policy of the Government in regard to nationalization of motor transport. We are working the nationalized City transport and also the Kanyakumari transport, I believe, in a satisfactory and profitable way. This should set us thinking about the expansion of the nationalization scheme. Several new bus routes—long-distance, inter-district routes—are being opened. I should like to state that there are more than one hundred applications for permits from existing operators and new entrants for each of these long-distance routes. I do not know on what policy the Transport Commissioner or the Deputy Transport Commissioner, who is to decide the question, will be able to grant these permits, making the selection out of these one hundred and odd applications. I would propose to Government that as a step towards the nationalization of bus transport, they should themselves run their own buses on these long-distance, inter-district routes. I would request the Government to consider this proposal and see if Government buses could not be put on these routes taking them away from the private sector.

It is seen that a provision of Rs. 100 lakhs has been made in the Second Five-Year Plan of the Central Ministry of Health for assisting the development of Indian systems of medicine. A provision of Rs. 521 lakhs has also been made in the State Plans for the development of Indian systems of medicine. Under this scheme, Central assistance will be given to meet the recurring cost of the maintenance of research beds in select institutions and for *ad hoc* research schemes, on the merits of each scheme, and for providing needed improvements to existing teaching institutions and for the establishment of new teaching institutions in the State. But it is a pity, Sir, that the Siddha system of medicine has been entirely left out of this scheme. The Government of India do not seem to have considered it at all. The Siddha system is entirely a Tamil system. It is different from Ayurveda. It is not the same as Ayurveda and should not be classified as part of Ayurvedic system. Adequate funds should be allotted for the development of the Siddha system. I know the Hon. the Chief Minister is very much interested in it, and I would request him and the Hon. the Health Minister to start a research institute for the Siddha system. It should be started in Madras. We find that there is a Central Institute of Research in indigenous systems of medicine in Jamnagar. The starting of a Research Institute for the Siddha system in Jamnagar would not do. It should be in Madras and I appeal to the Government to avail themselves of the funds provided in the Second Five-Year Plan for the development of indigenous systems of medicine and move the Central Government for starting a Siddha School of Medicine and Research Institute here in Madras.

Coming to the list of new schemes, I find that there is a provision of Rs. 1,74,000 for grants for the Public Library Service Scheme. We do not have any details of the proposal. We should very much

[Sri T. Purushotham] [1st July 1957]

like to know what this is about. We have got the Madras Public Libraries Service Act here and we have got the State Central Library, the District Central Library and the Local Library Authorities functioning throughout the State. We have made a proposal that the working of the Local Library Authorities should be reviewed and that salutary changes should be introduced in the present Public Libraries Act. I am sure the Hon. the Education Minister is considering that aspect, but what this provision in the Budget is, I am not able to understand. Hon. Members of this House would be interested to know what exactly the proposed scheme is, and what is it that is to be done with this provision of Rs. 1,74,000 in the Budget.

I am glad to find that under 'Information and Publicity' provision has been made for the opening of a Tourist Bureau at Madurai at a cost of Rs. 12,100. Fifty per cent grant will be available for this scheme from the Central Government. Such Tourist Bureaux should be opened at all important places of archaeological and historical interest in the State as well as in pilgrim centres. At the recent Central Tourist Traffic Advisory Committee meeting held at Simla, it was pointed out that the Government of India would be able to give subsidy for the opening of Tourist Bureaux not only at Madurai but at other places also. I would request the State Government to devote greater attention to tourist matters and provide adequate facilities for tourists visiting South India. The Central Tourist Traffic Advisory Committee also suggested the constitution of a State Advisory Committee at State Government level. Some of the State Governments have already constituted such committees and I would request our Government also to have a Tourist Committee constituted here at State level for the development of tourist traffic in this State as a whole.

Lastly, Sir, I wish to refer to the fact that the strength of the Madras Legislative Council is proposed to be raised to 63. I would request you, Sir, to consider whether this hall would suffice for accommodating the enlarged Legislative Council. I am glad the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Finance Minister and also the Hon. the Public Works Minister are here. I find that the Government are putting up additional buildings on the top floor of the Secretariat. I believe that steps should be taken even now to put up a suitable House for the Council on the first floor in the adjoining building. I would suggest that in the first floor on the other side a Legislative Chamber could be put up for the Council.

SRI K. BALASUBRAMANIA AYYAR: We are old men here.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, you have seen the Legislative chambers in other countries and I would appeal to you to use your influence with the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Finance Minister and examine the proposal that I have made and do the needful. With the recent experience of the Parliament Houses in the Commonwealth, I am sure, our Chairman will not fail us in this matter, and I would say 'Long live our Chairman'.

[1st July 1957]

MR. CHAIRMAN: Thank you, Mr. Purushotham, for your kind words of welcome to me. I believe I will be getting an opportunity in the near future to talk to the Legislators on what I have seen in other parts of the Commonwealth. I can straightway say that we compare very favourably with any other Parliament of the Commonwealth or any Parliament in Europe which I have seen. Thank you very much.

3-40
p.m.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: கனம் சபைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் ஆசிரியர்களுக்கும் கல்வியின் மூலமாகத்தான் ஒரு நாடு முன்னேற்றம் அடையும் என்று நினைப்பவர்களுக்கும் ஒரு எமாற்றமாகவே இருக்கிறது. ஒரு சமூகமானது கல்வியினால்தான் முன்னேற்றம் அடைகிறது என்பது யாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விஷயம். சுதந்திரம் வந்து 10 வருஷங்கள் ஆகியும் கல்வித் திட்டத்தில் மாறுதல் இல்லாமல் தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அது ஒரு வருந்தத்தக்க விஷயம். மற்ற எல்லா விஷயத்திற்கும் சென்னை ராஜ்யம் ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கும்பொழுது ஏன் கல்வித் திட்டத்திற்கும் அது ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்க முடியாது? மற்றவர்களுக்கு நாம் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்க வேண்டும். இதைப்பற்றி இந்தப் புனிதமான சபையில் அனேக தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பழைய முறையை மாற்றாமல் ஏதோ புதிதாக ஒரு லக்ஷம் குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பக் கல்வியைப் புகுத்தியிருக்கிறோம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இன்றைய தினம் பத்திரிகை மூலமாக பெரிய தலைவர்கள் எல்லாம் இந்தியா ஒரே நாடாக இருக்க வேண்டும், எல்லோரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும், தன்னலம் அற்றவர்களாயிருக்கவேண்டும் என்று சொல்ல அவசியம் ஏற்பட்டால், இதை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் காரணம் கல்விதான் என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. நல்ல குணங்கள் ஏற்படுவது 6-வது முதல் 12 வயதுக்குள் ஆரம்பப்பள்ளியில்தான். இன்று பள்ளியில் குழந்தைகளாயிருப்பவர்கள்தான் வருங்கால சமூகம். வருங்கால சமூகம் தன்னலமற்றதாகவும் தேசாபிமானம் உள்ளதாகவும், கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்த சுதந்தரத்தைக் காப்பாற்றக்கூடிய மனோவலிமை, தேகவலிமை உடையவர்களாயும் இருக்கவேண்டுமானால் கல்வித் திட்ட மாறுதலினால்தான் அதைச் செய்யமுடியும். பள்ளிகளில் 6 வயது முதல் 12 வயது வரையிலுள்ள பிள்ளைகளிடத்தில் சொல்லிக்கொடுத்தது அப்படியே கிராமபோன் மாதிரி மனதில் பதிந்து கொண்டு வரும். இதற்காக ஆசிரியர்களைக் குறை சொல்லுவதில் பயனில்லை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட திட்டத்தைத்தான் அவர்கள் நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. நம்முடைய குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற கல்வி உபயோகமற்றதாக இருக்கிறது. ஒரு சரித்திரப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டால், எந்தக் காலத்திலேயோ ஆங்கிலேயரால் எழுதப்பட்ட சரித்திரத்தை அப்படியே தமிழில் அல்லது தெலுங்கில் எழுதி வைத்து அதை நமது குழந்தைகள் திருப்பித் திருப்பிப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் கிடைத்து 10 வருடங்கள் ஆகியும் இவையெல்லாம் இன்னும் மாற்றப்படவில்லை. கணக்குப் புத்தகங்களை எடுத்துப்பார்த்தால், இவ்வளவு சாராயத்தில் எவ்வளவு தண்ணீர் சேர்க்கவேண்டும் என்ற கணக்குகள் எல்லாம் இருந்தன. நான் இச் சபையில் எடுத்து எடுத்துக்கொண்டனதின் பலனாக இப்பொழுது இல்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் இன்னும் பாலில் எவ்வளவு ஜலத்தைச் சேர்க்கவேண்டும் என்கிற கணக்கும், உயர்ந்தரகக் காப்பிக்கொட்டையில் எவ்வளவு மட்டரகம் சேர்ப்பது என்கிற கணக்குகளும் இருக்கின்றன. சர்க்கார் ஏற்படுத்திய டெக்ஸ்ட் புக் கமிட்டி (Text Book Committee) இப்படிப்பட்ட கணக்குப் புத்தகங்களை சிபார்சு செய்கிறது. ராமசாமி அய்யர் அவர்களது புத்தகம் வேண்டாம், கிருஷ்ணசுவாமி அய்யர் அவர்களது புத்தகத்தை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று பள்ளிகள் மாற்றி புத்தகத்தை மாற்றி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, புதிய மாற்றங்கள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இந்தக் குறைகளையெல்லாம் நீக்கவேண்டும்.

[Sri G. Krishnamoorthy]

[1st July 1957]

அடுத்தபடியாக, பலதடவைகள் நான் எடுத்துக்காட்டியது போல், காஷ்மீர் முதல் கன்னியாகுமரி வரையிலும் உள்ள உண்மைப் பள்ளிக் கூடங்கள் சினிமாக்கள்தான். சினிமாக்கள் கல்வியைப் பரப்பி வருகின்றன. இந்த சினிமாவானது பள்ளிப்பிள்ளைகளின் மனதைக் கெடுத்து வருகிறது. இதனால் பலவிதமான கெடுதல்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்த விதமான Anti-social elements-களை எல்லாம் போக்கடிக்கவேண்டும். இதற்கு இந்த சர்க்காரிடத்தில் புரண அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும் இதற்கான Censorship அதிகாரிகளிடம் சொல்லி நிலைமையை மாற்றலாம். நமது ராஜ்யம் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கலாம். இந்த சினிமாக்களை எல்லாம் குறைந்தது 12 வயது வரையிலும் பார்க்கக்கூடாது என்றும், கல்வி சம்பந்தமான சினிமாக்களை மாத்திரம்தான் பார்க்கலாம் என்றும் கட்டாயமாக ஒரு சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். அப்படிச் கொண்டுவந்தால் தான் இந்த மாதிரியான மாற்றங்கள் வர முடியும். இதல்லாமல் 55 கோடி ரூபாயில் 11 கோடி ரூபாய் கல்விக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்றும் வருவாயில் 20 சத விதிக் கொடுத்திருக்கிறோம் என்றும் சொல்லுவதில் பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. இதையெல்லாம் சரியான விதத்தில் செலவு செய்யவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு எவ்வளவோ குறைகள் இருக்கின்றன. அவைகளை நிவர்த்தி செய்யலாம். இன்றைக்கு பள்ளிகளுக்கு இன்னும் வரவேண்டியவர்கள் 30 லட்சம் பிள்ளைகள் இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒரு வருடத்திற்குள் ஒரு லட்சம் பிள்ளைகளைத் தான் பள்ளிகளுக்குக் கொண்டு வர முடிந்தது என்று சொன்னால், இன்னும் 29 லட்சம் பிள்ளைகளைக் கொண்டு வருவதற்கு இன்னும் 29 வருடங்கள் ஆகும் என்று தோன்றுகிறது. ஆரம்பக் கல்விக்காக எல்லோரும் செலவிடுவதைச் சேர்த்து 10 கோடி ரூபாய் செலவிடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. 60 லட்சம் குழந்தைகள் படிக்க 20 கோடி ரூபாயாகும். மொத்த வருவாயில் 55 கோடி ரூபாயில் 20 கோடி ரூபாய் ஆரம்பக் கல்விக்கு மட்டும் ஒதுக்க முடியுமா? அரசாங்கம் 11 கோடிக்கு கூடுதல் தரவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் பணத்தை உபயோககரமான முறையில் செலவிடவேண்டும். பழைய பாடங்களை திருப்பித் திருப்பிப் படிக்கக்கூடிய முறையை மாற்றவேண்டும். அவசியமில்லாத விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பாடங்களை மாற்றவேண்டும். நமது பிள்ளைகள் தேசாபிமானமுள்ள நல்லபிரஜைகளாக ஆகக்கூடிய பாடங்கள்மட்டும் இருக்கவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களில் 2½ மணி நேரம் அல்லது 3 மணி நேரம் படிப்பு என்று மாற்றி அதிகமான பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். அவசியமான காரியங்களை, அதாவது ஒருவன் உணவு, உடை, தங்கியிருக்க இடம் இவைகளை அடையும் வழிகளைச் செய்யவேண்டும். இப்போது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் 11 கோடி ரூபாய் போதாது என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அதைக் கவனமாகப் படித்து கொடுக்கலாம்.

அடுத்ததாக நாட்டின் நாகரீக நிலை எவ்விதம் இருக்கிறது என்று பார்த்தால், அது இன்று சோகெட்ட நிலையில் இருக்கிறது. உதாரணமாக ஸ்ரீரங்கம் போன்ற இடங்களில் குப்பை கூளங்களை அகற்றுவதற்கு மோட்டார் வருகிறது. அதில் ஒரு நாள் டயர் வெடித்து விட்டால் அன்றைக்கு மோட்டார் வரமுடியாது. ஒற்றைமாட்டு வண்டியில் கொண்டு போனால் ஒழுங்காக தினசரி குப்பை கூளங்களை அகற்றிக்கொண்டு இருக்க முடியும். அவ்வாறு இல்லாததால், 15 இடங்களிலுள்ள குப்பை கூளங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே இடத்தில் மோட்டாருக்காகக் குவிந்து கிடக்கிறது. அப்படியிருந்தால், காலரா வராமல் என்ன செய்யும்? கூடியரோகம் வராமல் என்ன செய்யும்?

3-50
p.m.

இப்பொழுது நாகரீகம் முற்றி விட்டது. மாடு இழக்கமுடியாத டயர் வண்டிகளில் மூட்டையை ஏற்றிக்கொண்டு வண்டி ஓட்டுவதை சென்னையிலேயே பார்க்கலாம். யாரோ ஒருவர் ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் தார் குச்சியால் மாட்டைக் குத்திக் கொண்டே வெகு

[1st July 1957]

[Sri G. Krishnamoorthy]

வேகமாகப் போனாராம். அவர் எங்கு போகிறார் என்று கேட்பொழுது, அவர் ஜீவகாருண்யம் பற்றி எஸ்.பி.ஸி.ஏ.-யில் ஒரு லெக்சர் கொடுக்கப்போவதாகச் சொன்னாராம். ஜீவகாருண்யத்தைப்பற்றி லெக்சர் செய்யப் போகிறவர் தார் குச்சியால் மாட்டைக் குத்தி மாட்டு வண்டியில் வேகமாகச் செல்கிறார். ஜீவகாருண்யம் எப்படியிருக்கிறது? ஹார்பர் பக்கத்தில் சென்று பார்த்தால் தெரியும். மாட்டு வண்டிகளின் மீது சதுரப் பெட்டிகளை ஆகாயத்தை எட்டுகிற மாதிரி அடுக்கிவைத்துச் செல்வதைப் பார்க்கலாம். இப்படியாக நாகரீகம், நாகரீகம் என்ற பெயரால் நம்முடைய நடையுடையாவைகள் எல்லாமே மாறி விட்டன. ராமராஜ்யம் வரவேண்டுமென்று நமது தேசப் பிதா காந்தியடிகள் கனவு கண்டார்கள் என்றால், அதைப் பள்ளிக்கூடங்கள் மூலமாகத்தான் சர்க்கார் கொண்டுவர முடியும். ஆகவே, பள்ளிக்கூடத்தில் இப்பொழுதுள்ள முறை மாறினால் அல்லாது நமது இன்றைய நிலைமை மாறவே மாறாது. நாம் எங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறோம், எப்படி போய்க்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை அறிய வேண்டியது சர்க்காரின் கடமையாகும். சர்க்காருக்கு எல்லாவதமான அதிகாரங்களும் இருக்கின்றன. ரேஷன் சமயத்தில் நாம் பார்த்தோம். ஒருவன் எவ்வளவு சாப்பிட வேண்டுமென்று கணக்குப் போட்டு அதன்படி நடக்கச் செய்ய சர்க்காருக்கு சக்தியிருந்ததே! ஆனால் மனிதனின் பழக்க வழக்கங்களை மாற்ற அரசாங்கத்திற்கு சக்தியில்லையா? ஆகவே, அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்க சர்க்கார் ஒரு சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும். ஆகவே, இப்பொழுதுள்ள நாகரீகம் என்கிற சூழ்நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டும். இப்பொழுதுள்ள நிலைமை மாறி ராமராஜ்யம் ஏற்படவேண்டுமென்றால், கல்வி என்ற ஆயுதத்தால்தான் அதை ஏற்படுத்த முடியும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். அகில இந்திய ரீதியில் இப்பொழுதுள்ள கல்வித் திட்டம் மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். அகில இந்திய ரீதியில் இப்பொழுதுள்ள கல்வி முறை மாற்றியமைக்கப் பாவிட்டால், நமது ராஜ்யத்திலாவது அதை மாற்றியமைத்து நாம் பிறருக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கவேண்டும். தேசாபிமானத்திற்கு உகந்த பாடங்கள்தான் நமது பள்ளிக்கூடங்களில் கற்பிக்கப்படவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நாம் குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்கும் பாடங்கள், வாழ்க்கையில் உபயோகப்படும் படியான பாடங்களாய் இருக்கவேண்டும். சக்கு, திப்பிலி, மிளகு என்றால் என்ன? இவைகளால் என்ன உபயோகம்? அவைகளை எப்படி உபயோகித்தால் உடம்பிற்கு நல்லது என்பதைப்பற்றி நமது மாணவர்களுக்கும் மாணவிகளுக்கும் ஒன்றும் தெரியாது என்பது மாதிரிமல்ல அவைகளைப் பற்றிய ஒன்றும் பாடப்படுத்தத்தில் காணவும் காணோம். அரண் என்பதற்கு உள்ள ஆங்கிலப் பதம் நமக்கு தெரியாது. கம்பிளிப் பூச்சி கடித்தால் விஷமா என்றால் நமது மாணவர்களுக்குத் தெரியாது. திரும்பத் திரும்ப படித்ததையே படித்துக்கொண்டு சூழ்நிலைக்குப் பொருந்தாத புத்தகப் புழுவுாய் எதோ பரிசை எழுதி பாஸ் பண்ணுகிறார்கள். அவ்வளவுதான். ஆகவே இப்பொழுதுள்ள பரிசைத் திட்டத்தை மாற்றியமைக்கவேண்டும். ஆதிகாலத்தில் இருந்தவர்கள் புத்தி வலிமையோடு கூட தேக வலிமை உள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஆனால் பிற்பாடு வந்த ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாக “இண்டெலக்வல் ஜயன்ட்ஸ் பிவிக்கல் பிக்மீஸ்” என்ற நிலைமைக்கு உள்ளானார்கள். இப்பொழுதோ மாணவர்களுக்கு தேக வலிமையும் இல்லை. மனோ வலிமையும் இல்லை என்ற நிலையில் தான் இருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலைக்கு ஆசிரியர்கள் பொறுப்பானி என்று சொல்வதற்கில்லை. பெற்றோர்களையும் பொறுப்பானிகள் என்று சொல்வதற்கில்லை. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை சினிமாவினால்தான் அதிகமாக ஏற்படுகிறது. கல்வி முறையானாலும் சரி வேறு எந்தக் காரியமானாலும் சரி அந்தந்த தேசத்திற்கொப்ப, இருப்பது மிகவும் அவசியமாகும். உதாரணமாக, முட்டக்கோலை இங்கு கொண்டு வந்து நடடால் அது காய்க்குமா? காய்க்காது. அதற்குத் தக்க சிதோஷ்ண நிலை இருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் அது வளர முடியாது. ஆகவே, சர்க்கார் இப்பொழுதுள்ள கல்வி முறையை மாற்ற தங்களுடைய வசதிகளை உபயோகப்படுத்தவேண்டும். இல்லாவிடில் கல்விக்காக நாம் செலவிடும் 11 கோடி

[Sri G. Krishnamoorthy]

[1st July 1957]

ரூபாயும் விழலிற்கு இறைத்த நீராகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மாணவர்களின் குணத்தை மாற்றுவதற்கு உள்ள இயந்திரத்தின் 'பிவ்' ஆசிரியர்கள் ஆவார்கள். கல்வி என்பது விஷயங்களைப் புகுத்துவதற்கு மாதிரமல்ல ஆத்மீகத் துறையிலும் அவர்களது அறிவை மேம்படுத்துவதுதான் உலகம். ஒரு 'ஸெக்யூலர்' ஸ்டேட்டில், பள்ளிக்கூடங்களில் மத போதனை நடத்தக்கூடாது என்று சொல்லக் கூடும். நீதிகள் பிறருக்கு உபயோகமாகவும், தனக்கு உபயோகமாகவும் இருக்குமானால் அதை ஏன் பாடப் புத்தகங்களில் புகுத்தக் கூடாது? அது பாடப் புத்தகங்களில் புகுத்தப்படவேண்டும். இப்பொழுது 'டொமஸ்டிக் ஸயன்ஸ்' என்று ஒன்று இருக்கிறது. பெண் குழந்தைகள் சமைத்துப் போடுவதற்கு வீட்டை விட்டுப் பள்ளிக்கூடங்களில் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால் அதை என்ன சொல்லுவது?

DR. A. SREENIVASAN : புத்தகத்தில் இருப்பதுபோல் சமைத்துச் சாப்பிட முடியாது. நான் சாப்பிட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன்.

***SRI G. KRISHNAMOORTHY :** சிக்கனமாகக் குடித்தனத்தை எப்படி நடத்துவது என்பதுபற்றி பாடப் புத்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அதற்கு அர்த்தமுண்டு. இன்றைய சூழ்நிலையில் குழந்தைகளைப் பெற்றோர்கள் ஆசிரியர்களிடம் விட்டுவிடுகிறார்கள். குழந்தைகள் யாருக்கு பயப்பட்டாலும் பயப்படாவிட்டாலும், இன்றும் உபாத்தியாயர்களுக்குப் பயப்படுகிறார்கள். "விளக்கெண்ணெய் சாப்பிடுகிறாயா, இல்லையேல் உங்கள் ஆசிரியரைக் கூப்பிட்டுமா?" என்று சொன்னால் உடனே குழந்தை விளக்கெண்ணெய் ஆனாலும் சரி, அதை உடனே சாப்பிட்டுவிடுகிறது. முன்பு தன்னிடம் மாணவனுமிருந்த ஒரு வியாபாரியை ஒரு ஆசிரியர் சந்திக்கும் போது உடனே அவன் "அன்று எனக்குக் கணக்கு சரியாக வரவில்லை என்று குட்டினீர்களே, அன்று உங்கள் கையில் குட்டு பட்டதினால் தான் இன்று நான் மேம்பட்டு நன்றாக இருக்கிறேன்" என்று சொல்வான். இன்றும் மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர்களிடம் உள்ள மதிப்பு குறையவேயில்லை. ஆசிரியர்களுக்கு பெற்றோர்களிடமிருந்து கிடைக்கும் மரியாதை குறைந்திருக்கலாம். ஆசிரியர்களுக்கு அதிகாரிகளிடமிருந்து கிடைக்கும் மரியாதை குறைந்து விட்டது. (சிரிப்பு.) ஆனால் குழந்தைகளிடமிருந்து கிடைக்கும் மரியாதை குறையவில்லை. ஆசிரியர்களின் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வசதியையாவது செய்திருக்கலாம். அதாவது, அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் போதுமான அளவு ஊதியமாவது கிடைக்கச் செய்யவேண்டும். தற்சமயம் அவர்களுடைய ஊதியத்தில் 12 ரூபாய் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் சர்க்காருக்கு எனது வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு இப்பொழுது கொடுக்கப்படும் கிராக்கிப் படியில்—12 ரூபாயில் 5 ரூபாய் சம்பளத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்த 12 ரூபாயும் கிராக்கிப் படியாகக் கொடுக்கப்படவேண்டும். அடுத்தபடியாக, செகண்டரி ஸ்கூல் ஆசிரியர்களின் குறுக்கே மாணேஜ்மெண்ட் நிற்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு பல யஜமான்கள் உண்டு. ஒன்று, ஹெட்மாஸ்டர், அடுத்தது கரெஸ் பாண்டென்ட், அடுத்தபடியாக டி.ஈ.ஓ., பின் "பேரண்டஸ்", பின் "பியூப்பிள்ஸ்". ஆசிரியர்களுக்கு இப்படி பல யஜமான்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் தங்களது வேலையை ஒழுங்காகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வரையில், அவர்கள் யாரைக் கண்டும் பயப்படவேண்டியதில்லை, அவர்களுக்கு யாதொரு கவலையுமில்லை. சர்க்கார் சில சலுகைகளை ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுத்தாலும், இந்த ஏஜென்ஸிகள் அவைகளைக் கொடுப்பதில்லை. எப்பால் 1-ம் தேதி வாங்கக்கூடிய 7 ரூபாய் கூடுதல் இன்னும் அநேகப் பள்ளிக் கூடங்களில் கிடைக்கவில்லை. பல மத்தியதரப் பள்ளிகளிலும், உயர்தரப் பள்ளிகளிலும் அது இன்னும் கிடைக்கவில்லை. சர்க்கார் சொன்னால் அவர்கள் கொடுத்து விடுவார்களா? அவர்கள் குழந்தைகளின் சம்பளத்தை அரை ரூபாய், ஒரு ரூபாய் என்று உயர்த்தப் போகிறார்களாம். இப்பொழுது சர்க்கார் என்ன செய்யப்போகிறார்கள்? இப்பொழுது மாணேஜ்மென்ட்

1st July 1957]

[Sri G. Krishnamoorthy]

டிற்கு லாபமா நஷ்டமா என்றால் நஷ்டம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி நஷ்டம் இருந்தால், இப்படிப் பள்ளிகளை நடத்திக் கொண்டிருப்பார்களா? இந்த ஏஜென்ஸி லிஸ்டம் எதனால் ஏற்பட்டதோ? அதை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதற்கு ஒரு பார்முலா சொல்கிறேன். கட்டப்படும் எல்லா பீஸ், ஸ்பெஷல் பீஸ், எக்ஸ்கர்ஷன் பீஸ் போன்றவைகளை கஜானாவில் கட்டவேண்டும், அதை ஆடிட் செய்யவும் வேண்டும். ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தை ஹெட்மாஸ்டர் எழுதி வாங்க ஏற்பாடு செய்யப்படவேண்டும். கஜானாக்கள் லிருந்தே ஆசிரியர்கள் சம்பளம் முதல் தேதியே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டும். அதனால் உள்ள லாபமோ நஷ்டமோ சர்க்காருக்கு வரட்டும். மாணேஜ்மெண்டிற்கு இத்தனை பெர்ஸண்டேஜ், ஆசிரியருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மொத்த துகையில் 15 சதவிகிதம், என்று தனித்துகை கொடுக்கப்பட வேண்டும். இல்லாவிடில் 27-ம் தேதி தீபாவளி என்றால் அனேக பள்ளிகளில் முந்தினமாதச் சம்பளம் கிடைப்பது 29-ம் தேதியிலாயிருக்கிறது. எய்ட்டு ஸ்கூல்களை எடுத்துக் கொண்டால், லாபம்தான் வரும். 1947-க்கு முன் இவைகளை நடத்துவதால் நஷ்டம். அதற்குப் பின் நடத்துவதில் லாபம். எலிமெண்டரி ஸ்கூலை எடுத்துக் கொண்டால், இது நேர்மாறாகும். 1947-க்குப் பிறகு அவைகளுக்கு அதிக லாபமில்லை. பல தரப்பட்ட மாணேஜ்மெண்டுகளும் வேண்டும். எல்லாவற்றையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. உபாத்தியாயர்களின் status உயர்த்தப்படவேண்டும். தற்போது சர்க்காரால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் பென்ஷன் திட்டத்தினால், ஆசிரியர்களுக்கு சிறிது தொகை பென்ஷனாகக் கிடைத்தாலும், அதை வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது டீக்கடையிலாவது சென்று டீ சாப்பிட்டு வாழ்க்கையை நடத்தமுடியும்.

பென்ஷன் சம்பந்தமாக இரண்டு விதிகளைத் திருத்தவேண்டுமென்று சொன்னேன். எல்லோருக்கும் கொடுத்திருப்பதுபோல் ஆசிரியர்களுக்கும் பென்ஷனில் temporary increase-ஆக புஞ்சப்படியையும் சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டும். இதை உயர்த்துவதுபற்றி கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ புருஷோத்தம் அவர்கள் கூடப் பேசினார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 10, 12 பென்ஷன் இருக்கப்போகிறது. அத்துடன் ரூ. 5, ரூ. 6 புஞ்சப்படி சேர்த்துக் கொடுத்தால் மிகவும் செளகரியமாக இருக்கும். Compassionate gratuity அதாவது 10 வருஷத்திற்குள் ஒருவர் இறந்துபோனால் உயர்ந்த பட்சமாக ரூபாய் 1,000 கொடுக்கிறார்கள். அந்த விதி ஆசிரியர்கள் விஷயத்திலும் அமுலாக்கப்பட வேண்டும். ஒரு சமயம் ஆசிரியர்கள் தீர்க்காயுட்கள் இருப்பவர்கள் என்று நினைத்துவிட்டார்கள் போலும். (சிரிப்பு.) ஆசிரியர்களுக்கும் இந்த Compassionate gratuity-ம் புஞ்சப்படியையும் சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆசிரியர்கள் தாங்களாகவே வேலையை விட்டுவிட்டால் அவர்களுடைய முந்தின சர்வீஸ் பென்ஷனுக்கு கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படாது என்று ஒரு விதி இருக்கிறது. ஆசிரியர்களை பயமுறுத்தி மாணேஜ்மெண்டார் resignation letter எழுதி வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். ஹெட்மாஸ்டர்கள் டி.ஈ.ஓ.-விடம் சொல்லி சொர்டிபிகேட்டை ரத்து செய்துவிடுவதாகப் பயமுறுத்தி கால்குதொகியில் "resignation" எழுதி வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். ஆகையால் சர்வீஸ் broken ஆக இருந்தாலும்கூட மொத்த சர்வீஸையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு 30/120 என்ற formula படி பென்ஷன் கொடுத்தால் நல்லது. ஆசிரியர்களுக்கு பென்ஷன் அனுமதித்து 2½ வருஷங்கள் ஆகியும் ஒருவருக்குக்கூட இன்னும் பென்ஷன் கிடைக்கவில்லை. எல்லா பேர்களுக்கும் இன்னும் டி.ஈ.ஓ. ஆபீஸிலேயே இருக்கின்றன. அக்கௌண்டண்ட்-ஜெனரல் ஆபீஸில் 8 நாட்களில் வேலையை முடிப்பதற்கு சிப்பந்திகள் தயாராக இருக்கிறார்கள். அந்தப் பேப்பர்களை டி.ஈ.ஓ. ஆபீஸிலிருந்து சீக்கிரமாக அனுப்ப உத்தரவு போடும்படி நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எஸ்.டி. ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் பென்ஷன் கொடுக்கப்படவில்லை. சர்க்காரில் அதிகச் சம்பளம் வாங்குபவர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருந்த போதிலும் அவர்களுக்கு உயர்ந்த பட்சமாக பென்ஷன் 500 ரூபாய்தான்

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [1st July 1957]

கெங்கணும் பார்த்தால் எல்லா பட்ஜெட்டுகளும் பற்றாக்குறையாகத்தான் இருக்கின்றன. எனென்றால் செலவு மிஞ்சியதாகவும் வரவு குறைவாகவும் இருக்கின்றது. மேலும் மக்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைத் தேடித்தருவதற்கு சர்க்காரை எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆகவே நம் நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்க, அதிக உற்பத்தி சாதனைகளைப் பெருக்கவேண்டிய பல முறைகளைக் கையாளவேண்டுமென்று சொல்கிறேன்.

நம் நாட்டில் இப்போது ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸாவது சர்வேயாவது, சரியாகச் செய்யப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறேன். நெய்வேலித் திட்டம் இருக்கிறது, மற்றும் சேலத்தில் பாக்கைட் இருக்கிறது என்று தெரிகிறதே யொழிய, இவை தவிர நம் நாட்டில் இன்னும் எவ்வளவு கனிப்பொருள்கள் இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி முன்னதாகவே சர்வேயும் ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸும் எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது நம் நாட்டில் வருமானம் அதிகமாக வேண்டியிருக்கின்றது. நம் நிலங்களில் எவ்வளவோ பொருள்கள் அதிகமாக விளைந்து வருகின்றன. ஆனாலும் விலைவாசிகள் மட்டும் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதோடு, தானியங்கள் விளையும் நிலங்களின் பரப்பும் அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இவ்வளவு விளைவுகளுக்கும் விலைவாசிகள் அதிகமாக ஏறுவதற்கு என்ன காரணம்? பார்க்கப் போனால் இப்போது நிலவரியை வசூல் செய்வதற்கு செலவு பெருகியிருக்கிறது. ஆனால் வசூல் செய்யப் படும் வரி மாதிரி குறைந்துகொண்டே வருகிறது. அதைப்பற்றி “ஹிந்து” பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டிருந்ததை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் கண்டிருக்கலாம். ஆகையால் இந்த வரி வசூல் முறையில் சிக்கன முறையைக் கையாளவேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். இப்போது, சிக்கன முறைகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு ஒரு குழு அமைப்பதாலும் அல்லது ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தரை நியமிப்பதாலும், அவர்கள் சிபார்சு செய்வதிலிருந்து முடிவு காணலாம் என்று நம்புகிறார்கள். நான் இது சம்பந்தமாக ஒன்று சொல்லுவேன். ஒவ்வொரு துறைக்கும் தலைவர்களாக இருப்பவர்களுக்கு பொறுப்பையும் அதிகாரத்தையும் அதிகமாகக் கொடுத்தால், அந்தத் துறையில் அவர்கள் வேலை செய்யாமல் உறங்கிக் கொண்டிருப்பது குறையும். மேலும் அங்கே நடக்கும் சீர்கேடான வழக்கங்களும் குறையும். அதோடு அதிகாரிகளுக்கு பொறுப்பும் அதிகரிக்கும்.

இந்தக் காலத்தில் நமக்கு அதிக வருமானம் வேண்டியிருக்கிறது. திட்டங்களுக்காகச் செய்யவேண்டிய செலவுகளைப்பற்றிக் குறை கூறவில்லை. ஆனால் செய்யும் செலவுகளைச் சரிவர நல்ல பலன் கிடைக்கும்படிச் செய்ய வேண்டும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் மாயவரம், பொறையார் என்ற இடங்களுக்குக் கூட்டத்திற்குப் போனபோது என்னிடம் சொன்னார்கள், “ஐயா, இங்கு நாற்றங்கால் வைக்க தண்ணீர் மே மாதம் 30-ம் தேதி விடவேண்டும். ஆனால் அதற்கு பதிலாக ஜூன் மாதம் 15-ம் தேதி—அதாவது 15 நாள் தள்ளி—வருகிறது. இதனால் இங்கு பயிர் செய்வதற்கு தண்ணீர் தட்டாகி வருகிறது. மேட்டூர் அணையிலே நிறையத் தண்ணீர் இருக்கிறது. காலா காலத்திலே தண்ணீர் அனுப்புவதென்றால் அனுப்பலாம். மேட்டூர் அணையும், நல்ல தஞ்சை ஜில்லாவும் இருக்கும்போது இன்று நம் நாட்டில் உணவுப் பற்றாக்குறை வரவேண்டிய காரணமேயில்லை”. அதற்கு நான் சொன்னேன், “பி. டபிள்யூ. டி. ஏதாவது ஒரு கால அட்டவணை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ என்னவோ? ஆனாலும் செய்யவேண்டிய புது விதிகளை (constructive suggestions) கண்ணீர் கட்டிச் சொல்லுங்கள், அப்போது தீர்த்துக் கொள்ளலாம்”. நமது நாட்டில் முதலில் தீர்க்கப்பட வேண்டியது உணவுப் பற்றாக்குறை. பிறகு மற்ற விஷயங்கள். இதனால் நில வருவாய் அதிகரிக்கும். அதோடு பொருளாதார நிலையில் பிற்போக்கான நிலையும் நாளடைவில் நீங்கும்.

நான் ஒரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் இரும்பு முதலியவற்றால் வாணிபம் செய்கின்றது போல், ராஜ்யங்களில் தாங்கள் நேரிலேயே வியாபாரம் செய்ய “ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன்” நிறுவலாம். அதிலிருந்து வரும் எல்லா லாபத்தையும் அந்த ராஜ்ய அரசாங்கமே அடையலாம். அவ்விதமாக “ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன்” நம் நாட்டிலே வைத்து ஏன் நடத்தக்கூடாது? அதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் நம் நாட்டில் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. தோல், நிலக்கடலை, ஆயில்ஸ்டீல் இவைகளையெல்லாம் நாம் “ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன்” வைத்து ஏற்றுமதி செய்தால் அதன் மூலம் நிதி தேடலாமே. மத்திய சர்க்கார் இதுமாதிரிச் செய்யும்போது நாம் என் செய்யக்கூடாது? இது சம்பந்தமாக பம்பாயில் முதலில் யோசனை செய்திருக்கிறார்கள். எதை எடுத்தாலும் மத்திய சர்க்கார் கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்து நிற்கவேண்டாம். எப்போது வரும், எவ்வளவு வரும் என்றும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கூட பற்றாக்குறையைச் சரிக்கட்டுவதற்கு சக்தி வில்லாமல், மத்திய சர்க்கார் கொடுப்பதைக் கொண்டு சரிக்கட்டலாம் என்று விடப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரை நான் இப்போது குறை கூறவில்லை. நான் சொல்லுவதெல்லாம் நம்மை நாமே சமாளித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றுதான். அதற்குத்தான் “சர்வே ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் எடுங்கள், ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்துங்கள்” என்று நான் சொல்லுகிறேன். இதை நமது சர்க்கார் நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1st July 1957]

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

பொரேஷன்” நிறுவலாம். அதிலிருந்து வரும் எல்லா லாபத்தையும் அந்த ராஜ்ய அரசாங்கமே அடையலாம். அவ்விதமாக “ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன்” நம் நாட்டிலே வைத்து ஏன் நடத்தக்கூடாது? அதற்கு வேண்டிய பொருள்கள் நம் நாட்டில் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. தோல், நிலக்கடலை, ஆயில்ஸ்டீல் இவைகளையெல்லாம் நாம் “ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன்” வைத்து ஏற்றுமதி செய்தால் அதன் மூலம் நிதி தேடலாமே. மத்திய சர்க்கார் இதுமாதிரிச் செய்யும்போது நாம் என் செய்யக்கூடாது? இது சம்பந்தமாக பம்பாயில் முதலில் யோசனை செய்திருக்கிறார்கள். எதை எடுத்தாலும் மத்திய சர்க்கார் கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்து நிற்கவேண்டாம். எப்போது வரும், எவ்வளவு வரும் என்றும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கூட பற்றாக்குறையைச் சரிக்கட்டுவதற்கு சக்தி வில்லாமல், மத்திய சர்க்கார் கொடுப்பதைக் கொண்டு சரிக்கட்டலாம் என்று விடப்பட்டிருக்கிறது. மத்திய சர்க்காரை நான் இப்போது குறை கூறவில்லை. நான் சொல்லுவதெல்லாம் நம்மை நாமே சமாளித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றுதான். அதற்குத்தான் “சர்வே ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் எடுங்கள், ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்துங்கள்” என்று நான் சொல்லுகிறேன். இதை நமது சர்க்கார் நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, நம் நாட்டிலே கவனிக்க வேண்டியது மருத்துவம் இருக்கிறது. உணவுக்கு அடுத்தபடி மருந்து மனிதனுக்கு வேண்டும்.

“மிகிலும் குறையினும் நோய் செய்யும் ஞாலோர் வளி முதலா என்னிய மூன்று”

என்றார் திருவள்ளுவர்.

மருந்து வகைகளில் பார்த்தால் வெளி நாட்டிலிருந்து வருவதைக் கணக்கெடுக்கவே முடியாது. ஆயுர்வேத வைத்தியராக இருந்தாலும் சரி, யூனனி வைத்தியராக இருந்தாலும் சரி, சித்த வைத்தியராக இருந்தாலும் சரி. ஒரு ரப்பர் குழாயை மாட்டிக்கொண்டு, பெனிலிலின் என்று சொல்லிக்கொண்டு ஊசிபோட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். நமது அப்போதைய அமைச்சர் திரு பனகல் ராஜா அவர்கள், சித்தம், ஆயுர்வேதம், யுனனி போன்ற முறைகளைப் போதிப்பதற்காக “காலேஜ் ஆப் இண்டியன் மெடிஸின்” என்று ஒன்று ஏற்படுத்தினார்கள். அலோபதிக் ஸ்டீல்டம் நன்றாக இருக்கலாம். ஆனால் அலோபதிக் முறை மட்டும் வாழ வேண்டும் என்பது சரியல்ல. எல்லா முறைகளும் வாழவேண்டும். ஒவ்வொரு முறையையும் ஒழுங்காக நாம் ஏன் போற்றி வளர்க்கக்கூடாது? தெலுங்கு, சம்ஸ்கிருதம் போன்ற மற்ற மொழிகள் இருப்பதுபோல தமிழ் கலை சேர்ந்த சித்த மருத்துவ முறைகளை ஏன் கலப்பு மனம் செய்து, காலேஜ் ஆப் இண்டியன் மெடிஸின் மாற்றி காலேஜ் ஆப் இண்டெக்ரேட்டெட் மெடிஸின் ஏற்படுத்தவேண்டும்? இதைப் பற்றி நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டும். இது விஷயமாக இம் மாதம் 7-ம் தேதி சென்னையில் கூடும் கூட்டமொன்று ஆராய்ந்து பல தீர்மானங்களை நிறைவேற்ற விருக்கிறது. இதற்கு முன்னதாகக் கூடிய சித்த வைத்திய மாநாட்டில் கனம் சுகாதார மந்திரிக்கு வேண்டுகோள் விட்டோம். அதில் (1) பதிவு செய்யப் படாத சித்த வைத்தியர்கள் யாவரையும் அரசாங்கத்தினர் பதிவு செய்யும் படியும், (2) சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சிசாலை ஒன்றை சென்னை ராஜ்யத்தில் நிறுவும்படியும், (3) சென்னை பல்கலைக் கழகத் திட்டப்படி சித்த வைத்திய கல்லூரிகள் ஏற்படுத்தும்படியும், (4) சித்த வைத்திய வளர்ச்சிக்கென, தனியாக ஒரு டைரக்டரை நியமிக்கும்படியும் விண்ணப்பித்துள்ளோம். ஆகவே, நமது சர்க்கார் கருணைகொண்டு சித்த, ஆயுர்வேத, யுனனி போன்ற நமது வைத்திய முறைகள் முன்னேறவேண்டிய எல்லா வசதிகளும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

. நமது நாட்டில் மின்சாரம் வந்தால் தான் நாகரீகம் வந்ததாகக் 4-20 கருதப்படும். அப்பொழுதுதான் மனிதன் நாகரீகமாக வாழ முடியும். p.m. நாட்டில் அதிகப்படியான மின்சார விளக்குகள் போட்டுக்கொண்டு வரு

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [1st July 1957]

கிறார்கள். இன்னும் அதிகமாக நாட்டில் மின்சாரம் வரப்போகிறது. மேலும் இப்பொழுது நெய்வேலித் திட்டம் வந்திருக்கிறது. அதனால் இன்னும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் நெய்வேலியிலிருந்து அதிகப்படியான மின்சாரம் வரப்போகிறது. அதற்கு முன்னதாகவே நாம் அதைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொள்ள வேண்டும். அதை உபயோகித்துக் கொள்ளக்கூடிய வேலைகளை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதை எப்படிப் பயன்படுத்திக்கொள்வது என்பதற்காக ஆலோசனை கொடுக்க ஒரு **Advisory Committee**-ஐ அமைக்கப் போகிறார்கள். அப்படிக் கமிட்டியை அமைக்கும்போது அதில் நல்ல தேர்ச்சி உள்ளவர்களைப் போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அரசாங்க அலுவல் பற்றற்ற உறுப்பினர்களாகப் போடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நானும் அடிக்கடி பேசி வந்தேன். கனம் டாக்டர் ஜான் அவர்களும் இதைப்பற்றி அடிக்கடி பேசிவந்திருக்கிறார். அதாவது நாட்டில் கட்டாயப் படிப்பு வரவேண்டும் என்று சொல்லி வந்திருக்கிறோம். இதைப் பற்றி எவ்வளவோ பேசி வந்தோம். அது எல்லாம் பேச்சளவில் இருக்கிறதே தவிர செயல் அளவில் இன்னும் வரவில்லை. அதைப்பற்றி பல விதமாகப் பேசுகிறார்களே தவிர காரியத்தில் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அதனால் நான் சொல்வது என்னவென்றால் ஸ்தல ஸ்தாபனங்களை நன்றாகச் சீர்திருத்தி அமைத்தால் அதன் மூலம் கட்டாயக் கல்வியை நல்ல முறையில், மக்களுக்குப் பயன் அளிக்கும் முறையில், கொண்டுவரலாம். இந்த ஆரம்பக் கல்வியைப் பஞ்சாயத்து போர்டு பொறுப்பில் ஒப்படைத்தால் நன்றாக நடைபெறும். மேல் இடத்திலிருந்து ஆரம்பக் கல்வியைப்பற்றிப் பேசுவதில் பயன் இல்லை. பஞ்சாயத்துகளைப் பற்றிக் குறைசூறலாம். அப்படி குறை கூறிக்கொண்டிருந்தால் பிரயோஜனம் இல்லை. குறை இருந்தால் அதைச் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். நமது பிள்ளை சரியாக நடக்காவிட்டால் அந்தப் பிள்ளையை நாம் தள்ளிவிடுகிறோமா? அதைப்போலவே பஞ்சாயத்து போர்டுகள் நல்ல முறையில் செயல்படாவிட்டால் அதை நாம் சீர்திருத்த வேண்டுமே தவிர அதைத் தள்ளிவிடக்கூடாது. அதைப் போலவே பஞ்சாயத்து போர்டுகள் நல்ல முறையில் நடைபெறுவதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதைச் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டுமே தவிர அதை ஒழித்து விடுவது சரியல்ல. ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் இப்பொழுது முன்பு இருந்தது போலவே இருந்து வருகின்றன. அவைகளைச் சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டியதவசியமாக இருக்கிறது.

வரப்போகும் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலமாகப் பலவிதமான உற்பத்திகளும் பலவிதமான சலுகைகளும் வரும் என்று நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுவது போல் இது டில்லியின் திட்டம் அல்ல, இது மக்களுடைய திட்டம். இது மக்கள் வாழ்க்கையின் திட்டம். இந்தத் திட்டம் நல்ல முறையில் நிறைவேற வேண்டுமானால் மக்கள் இதில் நல்ல பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் நாம் பலவிதச் சலுகைகளை இதன் மூலம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அவைகள் எல்லாம் சொல் அளவில் இருக்கின்றனவேயொழிய செயல் அளவில் ஒன்றும் வரவில்லை. அதற்கு சென்னை சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் நல்ல முறையில் வேலை செய்ய வேண்டும். அவர்கள் பல ஊர்களுக்குச் சென்று இதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. மக்களிடத்தில் சென்று இதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்வதற்கு வேண்டிய வசதிகளை சர்க்கார் செய்து கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு வசதியை சர்க்கார் செய்து கொடுக்கக்கூடாதா? இப்பொழுது அநேகம் எம்.பி.க்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இந்தியா பூராவும் சுற்றுவதற்கு என்று அவர்களுக்கு “சில்வர் பாஸ்” கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி எங்களுக்கு நம் ராஜ்யம் வரைக்குமாவது என் கொடுக்கக்கூடாது? அப்படிக் கொடுத்தால் நாங்களும் மக்களிடத்தில் சென்று இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றி பிரசாரம் செய்ய மாட்டோமா? அப்படிப்பட்ட “பாஸ்”

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [1st July 1957]

வைத்துக் கொள்வதற்கு நாங்கள் என்ன தகுதியற்றவர்களா? எங்களுக்குப் பணம் குறைவாக இருக்கிறது, அதனால் எங்களால் அநேகம் இடங்களுக்குச் சென்று இதைப்பற்றிச் சொல்லமுடியாமல் இருக்கிறது. எங்களுக்கு மற்றச் செலவுகளை யெல்லாம் இப்பொழுது சர்க்கார் செய்ய வில்லையா? அதைப் போலவே எங்களுக்கும் ஒரு “சில்வர் பாஸ்” கொடுக்கக் கூடாதா? அதை வைத்துக்கொள்வதற்கு எங்களுக்குத் தகுதி இல்லையா? அதனால் மத்திய சர்க்காரைக் கேட்டு எங்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஒரு “பாஸ்” வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். எங்களால் மூன்றாவது கிளாசில் போக முடியவில்லை. அங்கே **footboard**-ல் நிற்கக்கூட முடியவில்லை. முதல் கிளாஸ் “பாஸ்” கொடுத்தால் தான் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் போய் வரமுடியும். அங்குள்ளவர்கள் கல்யாணங்களுக்குக் கூட இந்தப் பாலை உபயோகித்துப் போகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதைப்பற்றி யெல்லாம் நமக்கு அக்கரை இல்லை. அதுவெல்லாம் வெறும் பேச்சாகும். எங்கள் எல்லோருக்கும் முதல் கிளாஸ் “பாஸ்” வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். நமது சபைத் தலைவருக்கு இது பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அவர் ஏற்கெனவே எம்.பி.-யாக இருந்திருக்கிறார். அவருக்கு நல்ல மனம் உண்டு. அதனால் அவர் வாங்கிக் கொடுப்பார் என்று நம்புகிறேன். அப்பொழுதுதான் மக்களுக்கும் அரசியலாருக்கும் தொடர்பு ஏற்படும். நாங்கள் எங்கள் செலவில் போவதாக இருந்தால் பெரிய கஷ்டமாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய பணம் எங்கெனிடத்தில் இல்லை. மக்களிடத்தில் போய்ச் சொல்வதற்கு எங்களுக்கும் ஆற்றல் இருக்கிறது, சக்தி இருக்கிறது. ஆனால் பணம் இல்லை. அதனால் எங்களுக்கும் “சில்வர் பாஸ்” வாங்கிக் கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக, சிக்கன முறையைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதைப்பற்றி இதற்கு முன்னதாக என்ன நடந்தது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். சிக்கன முறையைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு ஜில்லா ஜட்ஜை நியமித்தார்கள். அவர் ஏதோ சிபாரிசு செய்தார். ஆனால் அது என்ன ஆயிற்று என்பது தெரியவில்லை. நான் சப்ஜட்ஜாக இருந்தபோது அந்த ஜில்லா ஜட்ஜு சில சிக்கன முறைகளைக் கையாளவேண்டும் என்று சொன்னார். அவைகள் எல்லாம் என்னவாயிற்று என்று தெரியவில்லை. அப்பொழுது செய்யப்பட்டவைகள் எல்லாம் அப்படியே தூங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அலுவலகங்களில் பார்த்தால் வேலைகள் எல்லாம் சரியாக நடைபெறவில்லை. எனக்கு வரவேண்டிய தந்தி ஒன்று நான்கு நாட்கள் கழிந்து வருகிறது. (ஒரு குரல் : நான்கு நாட்கள் கழித்தாவது வந்து சேர்ந்ததே அதுவே நல்லது, சிலருக்கு வரவே இல்லை). தபால் போட்டால், “புக் போஸ்டு” போட்டால் அவைகள் வந்து சேருவதே இல்லை. இதுபற்றி இப்பொழுதுதான் எனது நோட்டீஸுக்கு வந்தது. இதைப்பற்றி நினைக்கும்போது ரொம்பவும் கேவலமாக இருக்கிறது. இது சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட் இலாகாவாக இருந்தாலும் இதனால் நமக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் “கோ-ஸ்ட்லோ ஸ்ட்ரெக்” மனப்பான்மையாக இருக்கிறது. இது குமாஸ்தாக்களிடத்தில் மட்டும் அல்ல எல்லா இடத்திலும் தான் இருக்கிறது. அதனால் ஒவ்வொருவரும் ஒரு நாளைக்கு இவ்வளவு வேலை செய்யவேண்டும் என்று கோட்டாவை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். இந்தத் திட்டம் சரியாக நடக்கிறதா, மேல் இடத்தில் சரியானபடி கண்காணிப்பு இருக்கிறதா என்பதை யெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். இப்படி சரியான மேல் பார்வை இல்லாமல் இருப்பதுதான் இதற்கெல்லாம் காரணம். அரசியலார் இவைகளைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

என்னுடைய நண்பர் ஸ்ரீ ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் தமிழில் பேசியது எனக்கு ரொம்பவும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. எல்லோருக்கும் தமிழில் பேசுவதற்கு ஆர்வம் இருக்கிறது. எல்லோராலும் பேச முடியும். ஒரு ரூபாய் ஒரு கையிலிருந்து பத்துக் கைக்கு மாறினால் பத்து ரூபாய் மதிப்பு ஏற்படுகிறது. அதைப்போலவே எல்லோரும் தமிழிலேயே பேசினால்தான் அதனுடைய மதிப்பும் உயரும். அவரைப்போலவே கனம்

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

[1st July 1957]

நண்பர்கள் திரு நாராயணசாமி பிள்ளை, திரு பாலசுப்ரமணிய அய்யர் ஆகியோரும் தமிழில் பேசினால் ரொம்பவும் சந்தோஷமாக இருக்கும். இன்னும் மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தமிழிலேயே பேசினால் ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கும். அப்பொழுதுதான் பொது மக்கள் நன்றாகப் புரிந்துகொள்வார்கள். டிசம்பர் மாதம் 27-ம் தேதி முதற்கொண்டு தமிழ் ஆட்சி மொழியாகி விட்டது; தமிழ் மொழி ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்து விட்டது. எல்லோரும் தமிழில் பேசலாம். பேசிப் பேசி திறம்படப் பேசலாம். தங்களுடைய கருத்தைத் தமிழில் பேசி நல்ல முறையில் தெளிவாகச் சொல்லலாம். அதன் மூலம் தமிழ் மொழி வளரவேண்டும். எல்லாவற்றையும் தமிழிலேயே நடத்தவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழ் மொழி வளரும். ஆகவே தயவு செய்து எல்லோரையும் தமிழிலேயே பேசும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

4-30
p.m.

* **SRI A. SUBRAMANYAM :** கனம் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய ராஜ்ய நிதி அமைச்சரவர்கள் இவ்வருஷத்திய வரவு செலவுத் திட்டத்தை மிகச் சரியான முறையில் சமர்ப்பித்திருக்கும் இந்த வேளையிலே நம்முடைய சபையின் தலைவர் அவர்கள் வெளிநாடு சென்று இங்கு விஜயம் செய்திருப்பது மேலும் ஒரு சிறப்பைக் கொடுத்திருக்கிறது என்பது நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிய விஷயம்.

அரசாங்கம் பல நன்மைகளைச் செய்திருந்தாலுங்கூட, இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அரசாங்கம் செய்யாமல் விட்டுப்போன சில குறைகளையும் எடுத்துக் காட்டவேண்டிய பொறுப்பு மக்களின் பிரதிநிதிகளுடையதாகும். இதை யாரும் மறந்துவிடமுடியாது. அந்த நிலையிலே நான் சில விஷயங்களை இப்பொழுது எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்து ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்த தேசத்தை வெள்ளையர்கள் 250 வருஷங்களுக்குமேல் ஆண்டார்கள். அவர்கள் ஆண்டுவந்த காலத்தில், இந்த தேசத்தை அவர்களுடையதாகவே அவர்கள் எண்ணினார்கள். இந்த தேசம் வாஸ்தவத்தில் அவர்களுடையது அல்ல. நம் பாட்டன் சொத்து; முன்னோர்கள் சொத்து; இந்தியர்களுடைய சொத்து. இந்த நாட்டை ஆண்டவர்கள் நம்முடைய முன்னோர்கள். ஆனால், வெள்ளையர்கள் சூழ்ச்சியான முறையில், நய வஞ்சகமான முறையில் இந்த நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, இந்த நாட்டிலே ஆட்சி செலுத்தினார்கள்.

இந்தியர்கள் அந்தக் காலத்திலே “சிப்பாய்கள்” என்பதாக வெள்ளையர்களுக்கு ஊழியம் புரிந்தார்கள். சண்டையில் சிப்பாய்களாக வெள்ளைக் காரர்களுக்கு ஊழியம் செய்துவிட்டு, தாங்களும், தங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் உத்தியோகங்களைப் பெற்று சுகமாய் வாழ்ந்து வருவது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட சிப்பாய்களுக்கு வெள்ளைக்கார ஆட்சியிலே பெரிய சம்பளம் உண்டு. “ரிடையர்” ஆகி ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளும்போதுகூட அவர்களுக்குப் “பென்ஷன்” கொடுத்தார்கள். தரிசு நிலங்களில் நல்ல நிலங்களாகப் பார்த்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். இன்னும் பலவிதமான பரிசுகள் வழங்கினார்கள். பெரிய பெரிய அரசர்கள் இந்த நாட்டுக்கு வரும்போது, இந்த சிப்பாய்களைப் பெரிய சேவை செய்தவர்களாகப் பாராட்டினார்கள்; இந்தச் சிப்பாய்களுக்கு “மெடல்”கள் கொடுத்தார்கள்; பக்கத்தில் நிற்க வைத்துக்கொண்டு, கை குலுக்கி போட்டோ எடுத்துக்கொண்டார்கள். இவ்விதமாக அந்தக் காலத்தில் ஆண்ட வெள்ளைக்காரர்கள் சிப்பாய்களுக்குக் கௌரவம் கொடுத்தார்கள்.

ஆனால், இந்தியாவிலே மகாத்மா காந்தியடிகளுடைய சிறந்த சேவையிலே, அவர் ஆரம்பித்த அஹிம்சைப் போராட்டத்திலே, மக்கள் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்துக்கொண்டார்கள். அந்தப் போராட்டத்திலே தொண்டைக் கிழவர்களும், இளைஞர்களும், நாரீமணிகளும், பால் மணம் மாறப் பச்சிளங் குழந்தைகளும் பங்கெடுத்துக்கொண்டார்கள். இப்படிப் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்களென்றால், அவர்கள் கூலி வாங்கிக்கொண்டு தேச சுதந்திரத்திற்காகப் போராடவில்லை. இந்த நாட்டின் விடுதலைக்காக, அவர்கள்

[1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

கூலி வாங்கிக்கொண்டு சேவை செய்யவில்லை. அல்லது, அப்படிச் சேவை செய்தால், பின்னால் சட்டசபை அங்கத்தினர்களாகவோ மந்திரிகளாகவோ வரமுடியும் என்ற எண்ணமும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. ஆனால், இந்தத் தேசத்தின் விடுதலை நிமித்தம் இதில் ஈடுபட்டால் என்ன வரும் என்று சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். சேவை செய்தால் சிறை வரும், அடி வரும், உதை வரும், குண்டடி வரும், குத்து வரும், இன்னும் பலவிதமான சித்திரவதை ஏற்படும் என்று அந்தத் தியாகிகளுக்குத் தெரியும். அப்படித் தெரிந்தும் உயிரையும் பொருட்படுத்தாமல் சிறந்த சேவைகளைச் செய்தார்கள். இப்படி நம்முடைய உலகம் போற்றும் உத்தமர் மகாத்மா காந்தியடிகளின் செயலால் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்த நாடு சுதந்திரம் அடைந்தது.

சுதந்திரம் அடைந்த நாட்டிலே இந்த அரசாங்கம் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தியாகிகளுக்கு வீர மான்யம் கொடுக்கிறோம் என்று அரசாங்கமே முன் வந்தது. இந்தத் தியாகிகள் தங்களுக்கு வீர மான்யம் வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. “நாங்கள் இப்படித் தியாகங்கள் செய்தோமே, அதற்காக எங்களுக்கு இதைக் கொடுங்கள், அதைக் கொடுங்கள்” என்று கேட்கவில்லை. அரசாங்கம் கடமையை உணர்ந்து வீரத் தியாகிகளுக்கு வீர மான்யம் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். இப்படி, நஞ்சை நிலமாக இருந்தால் ஐந்து ஏக்கராவும், புஞ்சை நிலமாக இருந்தால் பத்து ஏக்கராவும் நிலம் தியாகிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் என்பதாகத் தீர்மானித்துக் கொடுத்தார்கள். இப்படிக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறபோது, அதில் பலவிதமான கோளாறுகள் நடந்தன. பலவிதமான திட்டங்களை வகுத்து அரசாங்கத்திலேயிருந்து நிலங்களைத் தியாகிகளுக்குக் கொடுத்தார்கள். சில இடங்களிலே, சரியான முறையில் பத்து ஏக்கராக்கள் நிலம் கொடுத்தார்கள், சில இடங்களிலே ஐந்து ஏக்கராக்கள் நிலம் தான் கொடுத்தார்கள். ஆனால், பெரும்பான்மையான தியாகிகளுக்குக் கொடுத்த நிலங்கள் கரடு முரடான நிலக் காடுகளாகவும், புதர் நிறைந்த இடங்களாகவும், பொட்டல் நிலங்களாகவும் இருந்தன.

தியாகிகள் அவைகளை என்ன செய்தார்கள்? அவர்கள் அதை என்ன செய்யவேண்டும்? அதை அவர்கள் சீர்திருத்த முடியுமா? அவர்களுக்குப் பண வசதி உண்டா? இவைகளைப்பற்றி இந்த அரசாங்கம் சரியான முறையில் அலசிப் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை. தியாகிகள் என்பவர்கள் யார் என்பதையெல்லாம் சரியான முறையில் அவர்கள் சற்று உணர்ந்திருக்கவேண்டும். அவர்களைப்பற்றி ஆலோசனை செய்திருக்க வேண்டும். நானும் ஒரு தியாகி. அக்காலத்தில் எனக்கொரு குமாரன் இருந்திருப்பானால் வெள்ளைக்காரனுடைய ஆட்சியிலே அரசியல் கைதி என்ற காரணத்திற்காக, சிறைசென்று வந்தவன் என்ற காரணத்திற்காக அரசியல் தியாகிகளின் பிள்ளைகளுக்கு அரசாங்கத்திலே அப்பொழுது வேலை கிடையாது. பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமா வேலை கிடையாது? அந்த அரசியல் தியாகியைச் சேர்ந்தவர்கள் யாருக்கும் வேலை கிடையாது. அரசாங்கத்தில் எந்தவிதமான பதவியும் கிடையாது. ஏன் இந்த நிலை ஏற்பட்டது அப்பொழுது? தேசத்திற்காக அவர்கள் சேவை செய்ததனால்.

பெரிய பெரிய உத்தியோகத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லாம் அப்பொழுது அரசியலில் ஈடுபட்டு உத்தியோகத்தை விட்டார்கள். வருஷக்கணக்காக சிறையில் இருந்துவிட்டு, திரும்பி வந்தவுடனே பழைய உத்தியோகத்தைப் பெற முடியுமா? அது தான் முடியாது. சிறைக்குச் செல்வதற்கு முன்னால், காண்டிராக்டர் எடுத்து வேலை செய்துவந்தவர்கள், திரும்பி காண்டிராக்டர் எடுத்துப் பொருள் சம்பாதிக்க முடியுமா? முடியாது. ஆனால், வெள்ளைக்காரர்களை நம்பிப் பிழைத்தவர்களுக்கே வேலை கிடைக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. அதன் காரணமாக, தியாகம் செய்த குடும்பங்கள் முன்னேற்ற முடியாமல் போய்விட்டன. இது போன்று பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்தவர்களும் மிகுந்த கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். நிற்க.

1951-வது வருஷம் வரை, இந்தத் தியாகிகளுக்கு நிலம் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தார்கள். 1952-வது வருஷத்திலே நம்முடைய பழைய,

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

மாஜி முதலமைச்சர் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் ஒரு உத்திரவைப் போட்டார். அதாவது, “எல்லா ஏழைகளுக்கும் நிலம் கொடுக்கலாம்” என்ற உத்திரவைப் போட்டார்கள். அதைப்பற்றியிருக்கும் ஆட்சேபணை கிடையாது. எல்லா மக்களுக்கும் நல் வாழ்வு வேண்டியதுதான். “எல்லோரும் இன்புற்று இருப்பதுவே அல்லாது வேறொன்று அறியேன் பராபரமே” என்று ஒரு பெரியார் கூறினார். எல்லோரும் இந்த நாட்டு மக்கள் தான். எல்லோரும் சுபிட்சமாக இருக்க வேண்டியது தான். ஆனால் கொடுக்கப்படவேண்டிய நிலங்கள் எல்லாம் திடீரென்று கொடுக்கப்படாமல் நிறுத்தப்பட்டு விட்டன. குறிப்பாக, சேலம் ஜில்லாவில் கருவாட்டுப்பாறை என்னும் (டேன்ஷ்பேட்டையில்) ஒரு இடத்தில் 63 தியாகிகளுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கு நிலம் பிரித்துக் கொடுத்தார்கள். மலேரியா என்னும் நோய் ஏற்படும்படியான ஒரு இடத்திலே 63 பேர்களுக்கு நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. ஐரம் வரக்கூடிய இடத்தில் தியாகிகளுக்கு வீடு கட்டிக்கொள்ள நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. கோளாறு பிரதேசத்தில், வீடு இருந்தால் தண்ணீரைக் காய்ச்சியாவது குடித்துக்கொள்கிறோம் என்று சொன்னதன் பேரில் 63 பேர்களுக்கும் 11 செண்டு வீதம் ஒவ்வொருவருக்கும் நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. அங்கேயாவது வசிக்கலாம் என்று நினைத்து, ஒரு “பிளான்” போட்டு டீட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தியாகிகளிடமிருந்து பணமும் பெற்றுக்கொண்டார்கள். விளையாட்டு மைதானம், பள்ளிக்கூடத்திற்கு இடம், சுகாட்டுக்கு இடம், கிணறு வெட்டுவதற்கு இடம், கோயில் கட்டுவதற்கு இடம் இவை கள்ளெல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டன. ஆனால், 1951-வது வருஷத்திலிருந்து சேலம் கலெக்டர் ஸ்ரீ துரைராஜ் அவர்கள் ஒரு வருஷம் வரையிலும் அந்த இடத்தைத் தியாகிகளிடத்திலே ஒப்படைக்கவில்லை. 1952-வது வருஷத்தில் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களுடைய இந்த உத்தரவு அமுலுக்கு வந்தது. ஒரு வருஷம் செய்யாத குறை தியாகிகளுடைய குறையா? அது கலெக்டருடைய குறை. ஆகவே, ஒரு வருஷம் வரையில் அரசியல் தியாகிகளுக்கு நிலத்தை ஒப்படைக்காதது அரசாங்கம் செய்த பெரிய தவறு. ஆகையால், உடனடியாக அந்த நிலத்தைத் தியாகிகளிடம் ஒப்படைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, 5 ஏக்கரா, 10 ஏக்கரா நிலம் கொடுக்கப்போவதாகச் சொல்லப்பட்டது. ஐந்து ஏக்கரா நிலங்கள் சேலம் ஜில்லாவில், ஒமலூர் தாலுகாவில், கருவாட்டுப்பாறை பக்கத்தில் ஒரு பாதியும், பொம்மிடி பக்கத்தில் இன்னொரு பாதியும் கொடுக்கப்பட்டன. இன்ன இன்ன தியாகிகளுக்கு இன்ன இன்ன நிலம் என்று பெயர் போட்டு, அவாவருக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. பட்டா வருவதற்குள்ளாக கருவாட்டுப்பாறை நிலத்தைத் தவிர மற்ற பகுதியில் கொடுக்கப்பட்ட 5 ஏக்கரங்கள் நிலத்தைக் கொடுக்க மறுத்து நிறுத்தி விட்டார்கள். காரணம் என்ன? ஒரு வருஷம் தாமதப்படுத்தியதுதான். 1951-ம் வருஷத்திலே அது கொடுக்கப்பட்டது. முடிவு செய்து வைத்திருந்தது. ஆனால், 1952-ம் வருஷம் ராஜாஜி உத்தரவு வந்தது. எந்தக் காரணத்தால் அப்படிச் செய்தார்கள்? அப்பொழுதிருந்த ஒரு சில குறிப்பிட்ட அதிகாரிகளுக்கு தியாகிகளைக் குறித்து நல்ல விதமான எண்ணம் இல்லை. தியாகிகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களுடைய மனதிலே சரியானபடி உதிக்கவில்லை, தோன்றவில்லை. இப்படிப்பட்ட எண்ணம் அந்தக் காலத்தில் அதிகாரிகளிடம் இருந்து வந்தது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். ஆகையால், இந்தக் குறைகள் நிவர்த்திக்கப்பட வேண்டும். ஆந்திராவைப் பாருங்கள். ஜூலை மாதம் 15-ந் தேதிக்குள் தியாகிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய நிலங்கள் எல்லாம் கண்டிப்பாகக் கொடுக்கப்பட்டுவிடவேண்டுமென்று உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கமும் மற்ற ராஜ்ய அரசாங்கங்களும் தியாகிகளுக்குப் பலவிதமான கௌரவத்தையும் அளித்து, அவர்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்கிறார்கள். ஆகவே, இங்கு நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்களும் கனம் திரு. கக்கன் அவர்களும், நம்முடைய சபையின் முதல்வராக விளங்கும் கனம் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்களும், கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களும், மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். எல்லோரும்

[1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

காங்கிரஸ்காரர்கள், சிறைக்குச் சென்றவர்கள்; விஷயம் தெரிந்தவர்கள்; தெரியாதவர்கள் அல்ல. ஆகையால், இந்தக் குறைகளைக் கவனித்து அவைகளை உடனடியாகப் போக்கவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட நிலத்தைத் தான் கொடுத்தார்களே, அது மட்டுமா? பத்து வருஷத் தவணையையும் வைத்திருக்கிறார்கள். கொடுத்த நிலத்தை பத்து வருஷங்களுக்கு உள்ளாக விற்கவோ அடமானம் செய்யவோ இந்தத் தியாகிகளுக்கு உரிமை இல்லை. ஏன் இந்தக் கட்டுப்பாடு? எப்படிப்பட்ட நிலம்? அதை என்ன செய்வது? அதைச் சீர்திருத்த வேண்டாமா? “புல்டோஸர்” போன்ற இயந்திர சாதனங்களைக் கொண்டு நிலத்தைச் சீர்திருத்த வேண்டாமா? கிணறுகள் அங்கு வெட்ட வேண்டாமா? “ஏ, காங்கிரஸ் அரசாங்கமே! கருணை கூர்ந்து தியாகிகளுக்கு இந்த நிலத்தின் பேரில், பத்து ஏக்கர் நிலத்தின் மீது, நீண்டகாலத் தவணையில் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுங்கள்” என்று கேட்டால், “ஏக்கர் ஒன்று இருபத்தைந்து ரூபாய் பெறும், ஆகையால் பத்து ஏக்கருக்கு ரூ. 250 பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த ரூ. 250-ஐக் கொண்டு கிணறு வெட்ட முடியுமா? குறைந்தது ஆயிரம் ரூபாயாவது வேண்டாமா?

அது போகட்டும், “பத்து ஏக்கர் நிலம் தருகிறேன் என்று சொல்லி விட்டு, ஐந்து ஏக்கர் நிலம் தானே தந்தீர்கள்; பாக்கி ஐந்து ஏக்கர் தாருங்கள்” என்று கேட்டால், “உங்கள் நிலம் ஏக்கர் ஒன்று ஆயிரம் பெறும்” என்கிறார்கள். “அப்படியானால், அதன்பேரில் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கடன் கொடுங்கள்” என்றால் கடன் கொடுப்பதில்லை. ஆகையால், பத்து வருஷத் தவணையை உடனே நீக்கிவிடுங்கள். நீக்கிவிட்டால் நிலத்தை அடமானம் வைத்து ஆயிரம் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கி நிலத்தைச் சீர்திருத்த முடியும். நாங்களும் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குகின்றோம். பற்றுக்குறையைப் போக்க நாங்களும் பாடுபடுகிறோம். வேண்டிய உதவி செய்கின்றோம். அல்லது அரசாங்கம் பணமாவது கொடுத்து உதவட்டும். “பென்ஷன்” போன்று பெரும் தொகை கொடுத்து உதவவேண்டும். அல்லது கடனுதவி செய்ய முன் வரவேண்டும். இதை அரசாங்கம் செய்வதில்லை. கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தியாகிகளுக்கு வேண்டியதைச் செய்கின்றோம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகையினால் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு உதவிபுரிய முன் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தியாகிகள் குடும்பத்தினருக்கும் இலவசமாகக் கல்வி அளிக்கவேண்டும். 4-40
கீழேயிருந்து காலேஜ் படிப்பு வரையிலும், இன்னும் பொறி இயல் p.m.
கல்லூரி, மருத்துவக் கல்லூரி, முதலிய தொழில் கல்லூரிகளிலும் அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கு இலவசமாகப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். படித்தவர்களுக்குத் தகுந்த உத்தியோகங்களை வழங்கவேண்டும். இதை முதலாவதாக அரசாங்கம் செய்யவேண்டும். கூட்டுறவு முறையில் வீடுகள் கட்டிக்கொள்வதற்கு அவர்களுக்குப் பண உதவி செய்யவேண்டும். தியாகிகள், தேசியப் போராட்டத்தில் கூலிகள் அல்லது சிப்பாய்கள் மாதிரி வேலை செய்தவர்கள் அல்ல. இந்த தேசத்திற்காக உயிரைக் கொடுக்க முன் வந்தவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் பதவியை எதிர்பார்க்கவில்லை. பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு பதவி எதிர்பார்க்கவில்லை. 1937-ம் வருடத்திலிருந்து இதுவரை சட்ட சபை அங்கத்தினராக நான் இருந்து வருகிறேன். இப்படி இருப்பேன் என்று நான் எண்ணவில்லை. பல முறை சிறை சென்றிருக்கின்றேன். ஆறுமுறை அடிப்பட்டு இறந்து இறந்து நான் பிழைத்தேன். என் உயிரே போய் விட்டதாகச் சொன்னார்கள். மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் கழித்துத்தான் உயிர் வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. 1920-லிருந்து நான் தேச விடுதலைக் காப்பி பாடுபட்டு வந்திருக்கிறேன். ஏதாவது உத்தியோகத்தையோ அல்லது பிரதிப் பிரயோஜனத்தையோ நான் எதிர்பார்த்திருப்பேனா என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். தியாகிகள் விஷயத்தில் நீங்கள் அலட்சியமாக இருக்கக்கூடாது. அவர்கள் கூலிக்கு மாரடித்தவர்கள் அல்ல. ஜவஹர்லால் நேரு அல்லது ஜனாதிபதி ஒவ்வொரு

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

ஜில்லாவுக்கும் வரும்பொழுது தியாகிகளை வரிசையாக நிற்கவைத்து, இன்னார் இன்னார் என்று அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவேண்டும். அல்லது அருகாமையில் நின்று அவர்களைப் பார்ப்பதற்காவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதை நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்று தியாகிகள் சார்பாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சேலம் ஜில்லாத் தியாகிகளின் மகா சபை கூட்டம் 1957-ம் ஆண்டு ஜூன் மீ 23-ம் தேதி சேலத்தில் கூடியது. ஜூலை 23-ம் தேதி கூடுகிறது. அச்சமயம் “ஜூலை மாதம் 31-ந் தேதிக்குள் தியாகிகளின் குறைகள் தீர்க்கப்படவேண்டும். இல்லாவிடில் ஆகஸ்டு மாதத்தில் இந்தப் புரட்சி நூற்றாண்டு விழாவிற்குப் பிறகு, அடுத்த 18-ம் தேதி என்ன செய்யவேண்டுமென்பதைப் பற்றி சேலம் ஜில்லா சிறை சென்ற தியாகிகள் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்படும்” என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் செய்தியையும் உங்களிடம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மற்றொரு அநீதியை உங்களிடம் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

ஒரு முஸ்லீம் தியாகி, உஸ்மான் என்பவர் சேலத்தில் பி.எ. படித்துக் கொண்டிருந்தார். தேச சேவைக்காக, 1921-ல் படிப்பை விட்டு வெளியே வந்தார். தேசத்திற்காகப் பலவிதமான தியாகங்களை செய்து கஷ்ட நஷ்டங்களை இதுவரையில் அடைந்துவந்தார். ஏழு வருடங்களுக்கு முன்பு தியாகி நிலம் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் அவரை 1½ மாதத்திற்கு முன்பு “நிலத்திலிருந்து வெளியே போ” என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அவருக்குப் பட்டாக் கொடுக்காமல் இருந்தபோதிலும், 7 வருஷமாக நிலத் தீர்வைப் பணத்தைக் கட்டச் சொன்னார்கள். ஏழு வருஷங்களுக்குப் பிறகு நிலம் இல்லை யென்று சொன்னால், அவருடைய கதி என்ன? இது என்ன வேடிக்கை? இப்படிப் பல பேர்களுக்குப் பலவிதமான இடைஞ்சல்கள் செய்கிறார்கள். ஆகவே, உடனடியாக நிலம் கொடுக்கப்படாதவர்களுக்கெல்லாம் நிலத்தைக் கொடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். உடனே நிலம் பெற்றுக் கொள்வதற்கு வசதி ஏற்படுத்தி, இந்தத் தேதிக்குள் நிலம் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று எல்லா ஜில்லா கலெக்டர்களுக்கும் உத்திரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பிற்பட்ட இனத்தவருக்கு உத்தியோகங்கள் வழங்குவதைப் பற்றிச் சில குறைகளை அடிக்கடி நான் சொல்வதுண்டு. அரசாங்கம் சில நல்ல காரியங்கள் செய்வதுபற்றி நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அதிகச் சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டுமென்று பல வருஷங்களாகக் கிளர்ச்சி செய்தவர்களில் நானும் ஒருவன். இந்திய அரசியல் சட்டத்திலேயே பிற்பட்ட இனத்தவர்களை “Weaker section” ஆக்கக் கருதி அவர்களுக்கு உதவியளிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதையும் நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். நூற்று ஐம்பது பிரிவுகள் ஏற்படுத்தி பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கு இலவசக் கல்வியையும் மற்ற வசதிகளையும் அளித்திருக்கிறார்கள். உத்தியோகங்கள் வழங்குவதிலும் சலுகை அளிக்கவேண்டும். மூன்று கோடிக்கு மேல் ராஜ்ய ஜனத்தொகை இருந்தபோதிலும், இரண்டு கோடி மக்கள் இந்த ராஜ்ய ஜனத்தொகையில் பிற்பட்ட இனத்தவரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இரண்டு கோடி ஜனத்தொகையுள்ள மக்களுக்கு உத்தியோகச் சலுகைகள் வழங்கும்போது, அதைச் சரியான முறையில் பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு உத்தியோக விஷயத்தில் சலுகைகள் அளிப்பதில் சட்ட ரீதியாக இடைஞ்சல்கள் இருக்கின்றன என்று அரசாங்கத்தால் சொல்லப்படுவதைக் கேட்டு நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். சலுகை என்பது என்ன? விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மைதான். பத்து வருஷ காலத்திற்கு இந்தச் சலுகைகள் கொடுத்தால் போதும். ஹரிஜனங்கள் விஷயத்திலும் அப்படித்தான் சொல்லப்படுகிறது. ஐந்து வருஷத்திற்கு முன்னாலேயே இந்த மாதிரிச் சலுகையைக் கொடுத்திருந்தால், இன்னும் ஐந்து வருஷங்களுக்குக் கொடுத்தால் போதும். உடனடியாக, இப்போதாவது கொடுங்கள் என்று தான் நாங்கள்

1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

கேட்கிறோம். உத்தியோகங்களை இப்பொழுது பகிர்ந்து கொடுக்கும் விதம் மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினருக்காக 25 சத விதம் உத்தியோகங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் உத்தியோகங்கள் வழங்கும் முறை மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது. அரசாங்க உத்தரவுப் பிரகாரம் 25 ஸ்தானங்கள் எப்படி வழங்கப்படுகின்றன? முதலில் “open competition”, அதாவது பொதுப்படையாக எல்லா வகுப்பினரும் போட்டியிடலாம் என்று இருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினரும் இதில் கலந்துகொள்ளலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அடுத்தபடியாக, ஷெட்யூல்டு வகுப்பினருக்கு என்று ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. மறுபடியும் “open competition” முறை. பின்னால் பிற்பட்ட இனத்தவர் வரலாம் என்கிறார்கள். இப்படி, மாறி மாறிப் பொதுப்படையாகவும், ஷெட்யூல்டு வகுப்பினருக்கு என்றும் அதிகமாக உத்தியோகங்கள் வழங்கப்பட்டு, கடைசியில் 15 உத்தியோகங்கள் வரை முற்பட்ட இனத்தவருக்குக் கிடைக்கின்றன. 6 உத்தியோகங்கள் தான் பிற்பட்ட இனத்தவருக்குக் கிடைக்கின்றன. 4 உத்தியோகங்கள் ஷெட்யூல்டு வகுப்பினருக்குக் கிடைக்கின்றன. முற்பட்ட வகுப்பினரில் அநேகம் பேர் நல்ல உத்தியோகங்களில் இப்பொழுது இருக்கிறார்கள். அவர்களும் கேஷமமாய் இருக்கவேண்டுமென்று தான் நாங்கள் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கிறோம். ஆனால் மற்றவர்கள் வருவதற்கும் சந்தர்ப்பம் கொடுங்கள் என்று தான் கேட்டுக்கொள்கிறோம். ஒரு நாளைக்கு மூன்று வேளை சாப்பிடுகிறவனுக்கே நீங்கள் உதவி செய்கிறீர்கள். அதே சமயத்தில் மூன்று நாட்கள் பட்டினி கிடப்பவனையும் கவனித்துக்கொள்ளுங்கள் என்று தான் உங்களை நான் மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதில் தப்பு அபிப்பிராயத்திற்கு இடமே கிடையாது. 2 கோடி ஜனத்தொகை கொண்ட மக்களுக்குச் சிறிது சலுகை கொடுங்கள் என்று தான் நாங்கள் கேட்கிறோம். இதை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, போன பட்ஜெட் கூட்டத்தில் கூட, “மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களை ஹரிஜனங்களுடன் சேர்த்து அவர்களுக்குரிய சலுகைகளையாவது இவர்களுக்கும் கொடுக்கக் கூடாதா?” என்று கேட்டேன். அரசாங்கம் முன்வந்து 58 பிற்பட்ட இனத்தவர்களிலிருந்து வண்ணார்கள், மருத்துவர்கள், படையாச்சிகள், குயவர்கள், குறவர்கள், ஓட்டர்கள் முதலியவர்களைப் பிரித்தெடுத்து அவர்களை ஷெட்யூல்ட் வகுப்பினரோடு சேர்த்து அவர்களுக்கு இலவசக் கல்விச்சலுகையை மட்டும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை அளிக்க முன் வந்தார்கள். மறு படியும், இவர்களுக்கு, ஷெட்யூல்ட் வகுப்பினருக்குக் கொடுக்கப்படும் உத்தியோகச் சலுகையும் ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி இரண்டு, மூன்று தினங்களுக்கு முன்பு மந்திரிசபையில் யோசனை செய்தார்கள். அவர்கள் யோசித்து என்ன முடிவிற்கு வந்தார்கள்? “லீகல் அட்வைஸ்” வேறு விதமாக இருக்கும்போலிருக்கிறது என்றும், இந்த விஷயத்தை நன்றாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், மிகமிகப் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், என்று பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் பல பிரிவுகளில் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் குறிப்பிட்ட ஜாதி ஒன்று மட்டும் என்பதல்ல.

பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு இதே சட்ட சபையில், பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்து பேசிய போது, அப்போது நிதி மந்திரியாக இருந்த ஸ்ரீ கோபால் ரெட்டியார் அவர்கள் “பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் கமிஷன் அமைக்கப்படுவதற்கு நாங்கள் உதவி செய்கிறோம். அந்தக் கமிஷன் இந்த விஷயத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து உங்கள் குறைகளை நிவர்த்திப்பார்கள். நீங்கள் இப்போது உங்கள் தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னார்கள். நானும் தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டேன். பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் கமிஷனும் வந்தது. அது

L-50
p.m.

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

சம்பந்தப்பட்டவர்களை விசாரித்தது. அது தன் ரிப்போர்ட்டையும் சமர்ப்பித்தது. அந்த ரிப்போர்ட் எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டது. அந்த ரிப்போர்ட்டில், “பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகத் தனியாக ஒரு மந்திரியை ராஜ்ய மந்திரி சபையில் போட்டுக்கொள்ளலாம். உத்தியோக விஷயத்திலும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்குச் சலுகைகள் கொடுப்பதற்கு ராஜ்ய அரசாங்கத்தாருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்” என்ற முறையில் வாசகங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த அறிக்கை இந்திய அரசாங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. ஆகவே இந்த விஷயத்தில் நமது அரசாங்கத்தாருக்கு அதிகாரம் இருக்கும்போது, “இந்திய அரசாங்கத்தாரின் உத்தரவு வேறுவிதமாக இருக்கிறது. இந்த விஷயம் நன்றாகப் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்.” என்று சொன்னால், அதைக் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். கொஞ்சம் ஆழ்ந்த கருத்தோடு, தாக்கீதையத்தோடு, காரணயத்தோடு, பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் உயர்விற்காகச் செய்யவேண்டியதை குறிப்பாக ஊழியருக்கு ஊழியராக உள்ள நமது முதல் அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ காமராஜர் அவர்கள் கவனிக்கவேண்டும். 58 இனங்கள் கொண்ட மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் பட்டியலில் உள்ளவர்களை ஷெட்யூல்ட் வகுப்பாருடன் சேர்த்துக்கொண்டால் மட்டுமே போதாது. நெசவுத் தொழிலாளர்கள் அத்தனைபேர்களையும் இந்தப் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களுடைய குடும்பங்கள் என்ன ஆவது? நெசவுத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் படித்திருக்கிறார்களா? இன்னும் மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் அவர்கள். மேலும், முன்பு கொடுக்கப்பட்ட இலவசக் கல்விச் சலுகை ரூ. 100-க்கு மேல் மாத வருமானம் பெறுபவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்குக் கிடையாது. மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களை ஷெட்யூல்ட் வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்குத் தயங்கக் கூடாது. அவர்களுக்கு உத்தியோகச் சலுகையும் கொடுக்க வேண்டும். இப்போது பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வரும் 25 சதவிகிதம் உத்தியோகச் சலுகையை 40 சதவீதமாக மாற்ற வேண்டும். நியாயமாகப் பார்த்தால் இதை 60 சதவீதமாக மாற்ற வேண்டும். இருந்தாலும் 40 சதவீதமாகவாவது உடனே மாற்ற வேண்டும். ‘Most backward class’ என்று ஷெட்யூல்ட் வகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருப்பவர்களுக்கு—மிகவும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு—குறைந்தது 15 சதவீதமாவது உத்தியோகச் சலுகைகள் வழங்கவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரையில்தான் இந்தச் சலுகைகளைக் கேட்கிறோம். எல்லாவிதமான ஏழைகளுக்கும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகைகளை உடனடியாகக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கத்தார் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களுக்கும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் படிப்பிற்கும் இந்த வருஷம் ரொம்பத் தொகை, அதாவது 194 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற வருஷத்தை விட இந்த வருஷம் ரூ. 60 லட்சம் அதிகமாகப் பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும், ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் ஒதுக்கியிருப்பதை நாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தேசத்தில் இப்போது பலவிதமான போராட்டங்கள் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் பேப்பரில் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். அதைப் பார்த்துத் தடுக்கிட்டுப் போனேன். “குடுமிகளையெல்லாம் வெட்டிவிட வேண்டும்” என்று ஒரு போராட்டமாம். இது என்ன போராட்டம் ஐயா? மயிர் போராட்டம்! ஆபாசமான இந்தப் போராட்டத்தை இவர்கள் விட்டுவிடவேண்டும். இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தப் போவதாகச் சொன்ன பெரியார் அடுத்தபடியாக “பூனூல்களையெல்லாம் வெட்டிவிடவேண்டும். இந்தப் போராட்டத்தை நடத்தவேண்டும்” என்று பகிரங்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். பகிரங்கமாக ஒரு கட்சியிலிருந்து இப்படிச் சொல்கிறார். அவர் தனிப்பட்ட மனிதர் என்ற முறையில் இப்படிச் சொன்னால் பரவாயில்லை. ஆனால் ஒரு கட்சியிலிருந்துகொண்டு இப்படிச் சொல்கிறார். பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு

[1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

பார்க் டவுனில் நாமம் போட்டுக்கொண்டு ரோடில் நடந்துகொண்டு போன ஒருவனுடைய நாமத்தை ஒருவன் நாக்கால் நக்கி அழித்துவிட்டு ஓடிப் போனான். சமீபத்தில் திருவல்லிக்கேணியில், இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்பு, ரோடில் போய்க்கொண்டிருந்த ஒருவனைத் தலையில் தட்டிக் கீழே தள்ளி அவனுடைய பூனூலை அறுத்துவிட்டு ஓடிவிட்டார்களாம். இது யாரால் நடத்தப்பட்டது, யார் இதற்குக் காரணம் என்று பார்த்து இப்படி நடப்பதைத் தடுக்க வேண்டாமா? பெரியார், ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்த பொறுப்பிலுள்ள பெரியார், சில தினங்களுக்கு முன்பு, “நான் இந்த மயிர் வெட்டும் போராட்டத்தையும் பூனூல் வெட்டும் போராட்டத்தையும் நடத்தப் போகிறேன்”, என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதை எப்படித் தடுப்பது என்று அரசாங்கம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போராட்டம் நடந்து இரண்டு, மூன்று பிணங்கள் ரோட்டில் விழுந்த பிறகு, பல உயிர்கள் போன பிறகு தான் இதைத் தடுப்பதா, அல்லது இப்போதே உடனடியாக இந்த விஷயத்தைக் கவனிப்பதா என்பது பற்றி அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும். பூனூலை அறுக்கப் போகிறார்களாம். இது என்ன போராட்டம்? வன்னியகுலக் கூத்திரியர்கள் பூனூலைப் போட்டுக்கொள்கிறார்கள். வன்னியகுலக் கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள், வாணியர்கள் முதலியவர்கள் பூனூல் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். எல்லோருடைய பூனூல்களையும் வெட்டுவதற்கு ஒரு போராட்டமா? இதற்கு ஒரு கட்சியா? இதை அரசாங்கம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதா? இந்தப் போராட்டத்தைப் பற்றிப் பத்திரிகைகள் வேறு எழுதுவதா? அரசாங்கம் இதைத் தடுப்பதற்கு உடனடியாக முயற்சிக்கவேண்டும். மத விஷயங்களில் பிரவேசிப்பதில்லை என்று அரசாங்கம் கொள்ளக் கொண்டிருந்தாலும், ஜனங்களின் மத சந்தர்ப்பத்திற்கு ஆபத்து வரும்போது, ஜனங்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல் மதக் காரியங்களைச் செய்யவொட்டாது அடங்காப்பிடாரித்தனமாக பலர் காரியங்கள் செய்யும்போது, மேலும் அந்தக் காரியங்களை கட்சி தோரணையில் செய்யும்போது, உடனடியாகச் சட்டத்தைப் போட்டு அதைத் தடுக்க வேண்டாமா? அரசாங்கம் இதை உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் பராமுகமாக இருக்கக்கூடாது. அப்படி இருந்தால், இது கடைசியில் வேறுவிதமாக மாறிவிடும். முதலில் தேசியக் கொடியை பெரியார் எரித்தபோது, “இது என்ன தேசியக் கொடியா? இது ஒரு கோவணத் துணி. நம்முடன் எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு அரசாங்கத்தால் முடியவில்லை”, என்று சொன்னார். அப்படி நாம் இருந்திருக்கலாமா? தேசியக் கொடியை எரித்த குற்றத்திற்காக அவரை 20 வருஷங்கள் அந்தமான் தீவிற்கு அனுப்பியிருக்க வேண்டாமா? அதற்குப் பிறகு, நமது இந்தியப் பிரதமர் ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள், “தேசியக் கொடியை அவமதித்தால், நான் 20,000 பேரைச் சுட்டுத் தள்ளுவதற்கும் தயங்க மாட்டேன்”, என்று டெல்லியில் கூச்சல் போட்டார்கள். தேசியக் கொடி மிகவும் புனிதமானது. தேசத்திற்கு அது மிகவும் பிரதானமானது. எப்படி என் சாண் உடம்பிற்கு சிரஸே பிரதானமாக இருக்கிறதோ, அதே போல் தேசத்திற்கு தேசியக் கொடி பிரதானம். மனிதனுக்குத் தலை இல்லாவிட்டால் முண்டம் என்பதாகக் கூறுகின்றோம். தலை இல்லாவிட்டால் எப்படி மனிதன் முண்டமோ அதே மாதிரி கொடி இல்லா விட்டால் இந்த தேசம் முண்டம் ஆகும். கொடியில்லாத தேசத்தை யாரும் மதிக்க மாட்டார்கள். இன்றைக்கு நம்மை அயல் நாட்டவர்கள் மிகவும் மதிக்கிறார்கள். நமது தேசத் தலைவர் நேருஜியை அயல் நாட்டவர்கள் மிகுந்த மதிப்புடன் நடத்துகிறார்கள் என்றால், அதற்கு நமது தேசியக் கொடி வானாவப் பறப்பது ஒரு முக்கிய காரணம் ஆகும். தேசியக் கொடிக்கு எவ்வித ஆபத்தும் வராதபடி இந்த அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் இன்னும் அதிகம் பேசலாம். இதைச் செய்ய வேண்டும், அதைச் செய்யவேண்டும் என்று பேசலாம். பல காரியங்கள் செய்யவேண்டும், பள்ளிக்கூடங்களை அதிகமாக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னால் அதிகம் வரிகள் போட வேண்டும். இந்த பட்ஜெட்டில் அதிகமாக வரிகள் போடவில்லை. வரிகள் போட்டிருந்தாலும் நான் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பேன். சமீபத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தில் சர்க்கரைக்கு வரி

[Sri A. Subramanyam]

[1st July 1957]

போட்டார்கள். அப்போது என்ன நடந்தது? சர்க்கரை ஒரு வீசை விலை ரூ. 1-5-6. வீசை ரூ. 1-5-6 விலையுள்ள சர்க்கரைக்கு இரண்டாறு வரி போட்டார்கள். அந்த இரண்டாறு வரி போட்டவுடன் எல்லோரும் “அரசாங்கத்தார் வரி போட்டு விட்டார்கள், வரி போட்டுவிட்டார்கள்”, என்று கூக்குரல் போட்டார்கள். சட்டசபை அங்கத்தினர்களிலும் பலர், “வரி போட்டு விட்டார்கள்”, என்று கூக்குரல் போட்டார்கள். உடனே ஹோட்டலில் முன்பு இரண்டாறுவாக இருந்த ஒரு கப் காப்பி இரண்டரை அணு என்று மாறியது. ஒரு வீசை சர்க்கரையில் 200 கப் காப்பி போடலாம். சர்க்கரைக்கு வீசை ஒன்றுக்கு இரண்டாறு வரி போட்டதும் ஹோட்டல்காரர்கள், இரண்டாறுவாக இருந்த ஒரு கப் காப்பியை அரையாறு உயர்த்தி விட்டார்கள். கப்புக்கு அரையாறு வீதம் இரு நூறு கப்புகளுக்கு 100 அணுக்கள் கிடைக்கும்; அதாவது ரூ. 6½ கிடைக்கும். இரண்டாறு வரி போட்டதும் ஹோட்டல்காரர்கள் ரூ. 6½ அதிக லாபம் பெற ஆரம்பித்தனர். இதைத் தடுப்பதற்கு, “ஹோட்டல்களில் காப்பி சாப்பிடாமல் இருக்க வேண்டும்”, என்று கூட்டங்களில் தீர்மானங்கள் போட்டு கிளர்ச்சி செய்திருக்க வேண்டும். அல்லது ஒரு கப் காப்பி விலையை நிர்ணயம் செய்திருக்க வேண்டும். நெருப்புக்குச்சிகளுக்கு ½ அணு வரி போட்டால் அதை எதிர்த்து சட்டசபை அங்கத்தினர்களே பேசுகிறார்கள், “ஆட்சியாளர்கள் வரி போட்டு விட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது”, என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு தீப்பெட்டியில் 40 குச்சிகள் இருக்கும். கிராமங்களில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மாதத்திற்கு சுமார் 30 குச்சிகள் தான் செலவாகும். அங்கே இரவோடு இரவாகச் சமையல் பண்ணுகிறார்கள். மற்றொரு முக்கிய விஷயத்தை மக்கள் கவனிக்க வேண்டும். இப்போது பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், உபாத்தியாயர்கள், என்.ஜி.ஓ.-க்கள் முதலியவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகை அளித்திருக்கிறார்கள். இம்மாதிரியான பெரிய சலுகைகளை அளித்துவிட்டு சிறிய வர்களைப் போட்டால், அதை என் எதிர்க்க வேண்டும்? ஒரு குழந்தைக்கு மாதத்திற்குப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு 8 அணு வீதம் கொடுக்கவேண்டும். ஒருவருக்கு 6 பள்ளி செல்லும் குழந்தைகள் இருந்தால், அவர் மாதம் ரூ. 3 கொடுக்க வேண்டும்; அதாவது வருஷத்திற்கு ரூ. 36 கொடுக்க வேண்டும். மக்களுடைய இந்தச் செலவுகளையெல்லாம் குறைப்பதற்காக அரசாங்கத்தார் அவர்களுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகை அளித்துவிட்டு மக்கள் கையில் ரூ. 36-ம் கொடுத்துவிட்டு நெருப்புக் குச்சிகளுக்குக் காலண வரி போட்டால் உடனே, “அரசாங்கத்தார் வரி போட்டார்கள், வரி போட்டார்கள்”, என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். தபால் கார்டின் விலையை காலண உயர்த்தினால், மக்கள் ஒரேயடியாகக் கூச்சல் போடுகிறார்கள். தபால் கார்டின் விலை உயர்த்தப்படவிருக்கும்போது, நான் ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு கூட்டத்தில் சுமார் 5,000 பேர்கள் கூடியிருந்தார்கள். அவர்களிடம், “இன்றையதினம் உங்களுள் காட்டு எழுதியவர்கள் யார் யார்?”, என்று நான் கேட்டேன். அப்போது யாரும் கூட்டத்தில் கையைத் தூக்கவே இல்லை. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? காட்டு அடிக்கடி உபயோகிக்கப்படுவது அல்ல. அது ஒரு அத்தியாவசியமான பொருள் அல்ல. ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அது உபயோகிக்கப்படுகிறது. அத்தியாவசியமல்லாத பொருள்களுக்குக் கொஞ்சம் வரி போடும்போதும், ஜனங்கள் எல்லோரும், “அரசாங்கத்தார் வரி போட்டார்கள், வரி போட்டார்கள்”, என்று சொல்கிறார்கள். சிகரெட்டுக்கு வரி போடப்படபோதும், ஜனங்கள் கூக்குரல் போட்டார்கள். சிகரெட்டு ஒரு அத்தியாவசியமான பொருளா? ஏழைகளா சிகரெட்டு உபயோகிக்கிறார்கள்? சிகரெட்டைக் குடித்துவிட்டு அலைபோகிற மாதிரி புகை போகும்படியாக “குப் குப்” என்று ஊதுகிறார்கள். “செயின் ஸ்மோகர்ஸ்” என்ற ஒரு வகையினர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கையில் சிகரெட்டு இல்லாத நேரமே இல்லை. அவர்கள் எங்கு சென்றாலும் தங்களுடன் சிகரெட்டுப் பிண்ணைத் தூக்கிக்கொண்டே செல்கிறார்கள். ஆகவே, சிகரெட்டுக்கு வரி போட்டால் என்ன? “அரசாங்கத்தார் வரி போட்டார்கள், வரி போட்டார்கள், வரி போட்டார்கள்”, என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். “வரி போட்டு விட்டார்கள், பீடி கிடைக்கவில்லை”, என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு பீடி குடித்ததுமே பையன் “லொக்கு, லொக்கு” என்று

1st July 1957]

[Sri A. Subramanyam]

இருமுகிருன்(சிரிப்பு). இந்தத் தீமையைத் தடுப்பதற்காகவாவது, மக்களுடைய நன்மைக்காகவாவது, வரி போட்டார்கள் என்று சொல்லட்டுமே. “காங்கிரஸ்காரர்கள் வரி போடுகிறார்கள்”, என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். நான் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். “சினிமாவிற்குக் கதை எழுதுபவர்கள் 5 p.m. ஒரு கதைக்கு ரூ. 5,000, ரூ. 10,000, ரூ. 50,000 என்ற பணம் வாங்குவது?” என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அவர்கள் அப்படி அதிகமாகப் பணம் வாங்குவதால்தான், தியேட்டர்களில் ரிலர்வ் இடத்திற்கு ரூ. 2½, அதற்கடுத்தது ரூ. 1½, ரூ. 1-க்கு சேர், 11½ அணுவுக்கு பெஞ்சு என்று நிறையக் கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. கதை ரூ. 5-க்கு எழுதிக் கொடுத்தால் பெஞ்சுக்கு 1½ அணு கட்டணம் வசூலிப்பார்கள். சினிமா பார்க்கும் ஏழைகளுக்குப் பணம் மீதமாகும். அதை விட்டுவிட்டு, “காங்கிரஸ்காரர்கள் வரி போட்டு விட்டார்கள்” என்று சொல்கிறார்கள். இந்த துஷ்பிரசாரங்களை அங்கத்தினர்கள் நம்பக்கூடாது. எல்லா அங்கத்தினர்களும் பிரசாரம் செய்து மக்களிடத்தில் உண்மையான நிலையை தெளிவுபடுத்தவேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரே ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். ரொம்ப நாட்களுக்கு முன்பு, 1937-ம் வருஷத்தில் ராஜாஜி முதன் முந்திரியாக இருந்த காலத்தில், ஆகஸ்ட் 2-ம் தேதி சேலத்தில் ஒரு திட்டம் துவக்கி வைக்கப்பட்டது. அது தான் மதுவிலக்குத் திட்டம். அந்தத் திட்டத்தை வேண்டாம் என்று யாரும் சொல்லமாட்டார்கள். அதை நாளைவில் சரியான முறையில் நடத்த முடியாமல் போய்விட்டது. கள்ளை ஊட்டி மக்களை மயக்காமல் அவர்களுக்குக் கல்வியைப் போதியுங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

“குடிப்பதை தடுப்பதே கோடி கோடி புண்ணியம், மனைவியை உதைத்திடும் மக்களை வதைத்திடும் துக்கமான கள்ளினை தூரதள்ளி நன்கு வாழ்வோம் நாமும் இந்நாட்டிலே”, என்று ஒரு கவிஞர் கூறினார்.

அதை அனுசரித்து மதுவிலக்குத் திட்டத்தை நன்றாக அமுல் நடத்த வேண்டும். போலீஸார் மாமூல் வாங்கும் பழக்கத்தை நிறுத்தவேண்டும். அவர்கள் “மாமூல்” வாங்கும் நிலையில் எங்கு பார்த்தாலும் தொல்லைகள் அதிகம். நான் எல்லோரையும் குறை சொல்லவில்லை. சிலர் மாமூல் வாங்குகிறார்கள். சிலர் கண்டிப்பாக இருந்து சட்டத்தை நன்றாக அமுல் நடத்துகிறார்கள். எல்லோரும் அப்படிச் கண்டிப்பாக இருந்தால் சட்டத்தை சிறந்த முறையில் அமுல் நடத்தலாம். எங்கள் ஜில்லாவில் கூட ஸ்ரீ விஸ்வநாத நாயகர் என்ற போலீஸ் அதிகாரி மதுவிலக்குச் சட்டத்தை மிக நன்றாக அமுல் நடத்துகிறார்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I think it is not proper to refer to officers by name in a debate.

MR. CHAIRMAN: Yes, it is not proper.

* SRI A. SUBRAMANYAM: I accept your ruling, Sir.

ஆகையினால் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் சரியாக வேலை செய்கிறார்கள். பெரும்பான்மையான உத்தியோகஸ்தர்கள் சரியானபடி வேலை செய்வதில்லை. ஆகவே ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் அவ்விதமுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களை உடனடியாக மாற்றவேண்டும். அப்படி யிருந்தால் அங்குள்ள மக்கள் அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழைக்க முன்வருவார்கள். இன்றைக்கு ஒரு விஷயத்திற்கும் யாரும் சாட்சி சொல்ல வரமாட்டார்கள். ஒரு சம்பவம் சொல்லுகிறேன். சாராயம் காய்ச்சின ஒரு கேலில் சாட்சி சொல்லுவதற்காக ஒருவர் கோர்ட்டிற்கு வந்திருந்தார். அவர் கழுத்தில் விசிறிமடிப்புள்ள ஜிகை அங்கவஸ்திரம் போட்டிருந்தார். அன்று கோர்ட்டில் நடந்தது என்னவென்றால் சரட்சி சொன்ன நபரை சாராயம் காய்ச்சின நபர் கத்தி

[Sri A. Subramanyam] [1st July 1957]

யால் கழுத்தில் தாக்கியதின் காரணமாக அவர் மேலிருந்த அங்கவஸ்திரம் வெட்டுப்பட்டு துண்டாக கீழே விழுந்தது; கழுத்திலும் காயம் பட்டது. இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். இதில் எல்லாம் சாட்சி சொல்லக் கூடிய நபர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்புக் கொடுக்கவேண்டும். இந்தத் தொல்லையை ஒழிக்கவேண்டுமானால், ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் ஒரு கமிட்டி இருக்கவேண்டும். அந்தக் கமிட்டியார் இந்த மாதிரி புகார்கள் கொண்டு வந்தால், அதை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் இது வெற்றிகரமாக நடக்க முடியும். அப்படிச் செய்தால் தான், நம்முடைய ஹோம் மினிஸ்டர் கனம் ஸ்ரீ பக்தவத்சலம் அவர்கள் இதில் பரிபூரணமாக வெற்றி காணமுடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். சர்க்கரை செய்வதற்கு பனை மரங்களை ஒதுக்க வேண்டுமென்று சட்டசபையில் கூட ஒரு அங்கத்தினர் கூறினார். அவ்விதம் ஒதுக்கினால் கண்டிப்பாக கள் உற்பத்திதான் கூடுதலாகும் என்று சொல்ல முடியும். அந்தப் பனை மரத்தின் கீழ் ஒரு கள்ளக் கடையே ஆரம்பிக்கப்பட்டு விடும் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே பனை மரத்திலிருந்து பதனீர் இறக்குவது சம்பந்தமாக கூட்டுறவு முறையில் சரியானபடி செயலாற்றவேண்டும். இந்த முறை சரியான பலன் அளிக்க வில்லையென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே இதில் அரசாங்கம் வேண்டிய கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பேசுவதற்கு அனுமதி அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கும் இதுவரை கேட்டுக்கொண்டிருந்த அங்கத்தினர்கள் அனைவருக்கும் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: There are no more hon. Members to speak now. The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

1st July 1957]

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 90. Notification issued with G.O. Ms. Nos. 828 and 830, Health, dated 11th March 1957, regarding amendments to the Public Health Establishment (Local Authorities) Regulations, 1940.

* 91. Notification issued with O.G. No. 155, Home, dated 19th January 1957, regarding issue of the Madras Cinemas (Regulation) Rules, 1957.

* 92. Notification issued with G.O. Ms. No. 888, Industries, Labour and Co-operation, dated 5th March 1957, regarding framing of the Madras Slum Improvement (Acquisition of Land) Rules, 1957, under the Madras Slum Improvement (Acquisition of Land) Act, 1954.

* 93. Notification issued with G.O. Ms. No. 59, Home, dated 7th January 1957, regarding amendment to the Madras Motor Vehicles (Taxation of Passengers and Goods) Rules, 1953.

* 94. Notification issued with G.O. No. 4428, Revenue, dated 6th December 1956, regarding amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1939. [Laid on the table of the House under section 19 (6) of the Madras General Sales Tax Act, 1939.]

* 95. Seventh Annual Report and Statement of Accounts of the Madras Industrial Investment Corporation, Limited, Madras, for the year ended 30th June 1956. [Laid on the table of the House under section 639 (2) of the Companies Act].

† 96. Bills passed by the Assembly and received therefrom in the Council—

(a) The Madras Electricity Undertakings (Acquisition) Amendment Bill, 1957 (L.A. Bill No. 2 of 1957).

(b) The Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1957 (L.A. Bill No. 3 of 1957).

(c) The Madras Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1957 (L.A. Bill No. 4 of 1957).

* Laid on the table of the House on the 29th June 1957.

† Sent by special messengers on the 28th June 1957.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Tuesday, the 2nd July 1957.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

House-rent allowance to teachers in aided institutions.

* 9 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state, with reference to Legislative Council Starred Question No. 336 answered on 9th August 1955, the stage at which the question of the grant of House-rent Allowance to teachers in aided institutions now stands?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The question of the grant of House-rent Allowance to teachers in aided Secondary Institutions is under the consideration of the Government. But there is no proposal under consideration to grant this allowance to the teachers in aided elementary schools.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, may I submit to the Government that an assurance was given that this matter would be considered along with the revision of scales and that the matter has been pending for over two years now?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, Sir. I hope an early decision will be reached.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know the reason why aided elementary school teachers should be denied this allowance, when teachers in elementary schools under Local Boards are getting it?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, elementary schools are mostly located in villages where it may not be necessary to give this allowance.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, in respect of grant of house-rent allowance, it has been laid down specifically in the rules that it shall be given with reference to the population of particular areas. Will it not be possible to declare all teachers who reside in such areas as eligible for this allowance, irrespective of the fact whether they are in secondary schools or elementary schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : These concessions are being granted by the Government even without being asked. So, the hon. Member may trust that the Government will try to improve the status and the emoluments of the teachers, as far as possible.

[2nd July 1957]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, with reference to house-rent allowance alone, especially in big cities, the teachers have to pay about 25 per cent of their salary as house rent and even then they get only small portions not worth the name of a house. May I, therefore, beseech the Government to see that this matter is considered soon and that their status is improved by payment of house-rent allowance?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We have taken into account the total emoluments that the teachers are getting and increases have been given either in the form of house-rent allowance or dearness allowance or increase in pay; substantial increases have already been given and, therefore, I do not think that it would be possible to reconsider the matter and give any other immediate relief.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I submit, since Government have denied only a particular category of teachers, that teachers with same qualifications, and living next door, who have been denied justice, might be put on a par with their co-brothers?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, there are so many injustices in the community and all of them cannot be removed at a stretch.

Educational fee concessions to the children of Non-Gazetted Officers.

* 10 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether and, if so, the grounds on which the educational fee concession to the children of Non-Gazetted Officers in Forms I to III is refused or withheld?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The children of Non-Gazetted Officers may retain the educational concession for a second year also in the same class or form in any one of the classes or forms up to Form III in Secondary Schools. The concession will be withdrawn if the pupils fail to secure a pass even at the end of the second year, i.e., the benefit of enjoying the educational concession for a second year in the same class or form can be availed of only once during the whole course from I class to III Form.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware of the fact that in certain schools a test is held prior to admission to I Form and that a failure in the test is considered a failure for the purposes of this rule?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, Sir. That has been brought to the notice of the Government and if I remember aright, we have passed orders that this need not be considered as failure.

[2nd July 1957]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I want to bring to the notice of the Hon. the Minister for Education that favourable orders have already been passed and we can grant the concession even in such cases.

Abolition of District Boards.

* 11 Q.—SRI A. SUBRAMANYAM : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state whether there is any proposal before the Government for the abolition of District Boards and, if so, when a final decision is likely to be taken in the matter?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : No, Sir. The latter part of the question does not arise.

SRI A. SUBRAMANYAM : இப்பொழுதுள்ள ஜில்லா போர்டுகளில் குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. சில இடங்களில் நிர்வாகம் சரிவர நடைபெறுகின்றது. சில இடங்களில் சரிவர நடைபெறவில்லை. ஆகையால் ஜில்லா போர்டுகளைக் கலைத்துவிட்டு தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு என்று ஜில்லாவை நான்கு பிரிவாகப் பிரித்து அவைகளை இன்ஸ்பெக்டர் களுடைய நிர்வாகத்தின் கீழ் கொண்டுவந்தால் நலமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அப்படி நியமித்தால் அவர்கள் ரோடு வசதிகளையும், விளக்குகள் வசதிகளையும், பள்ளிக்கூட வசதிகளையும், மற்ற பலவிதமான வசதிகளையும் செய்துகொடுக்க ஏதுவாக இருக்கும் அல்லவா? இதைச் செய்ய அரசாங்கம் முன்வருமா என்று கேட்கிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : ஜில்லா போர்டுகள் அப்படியேதான் இயங்கிவரும். அவற்றில் பாடுபாடுகள் கிடையாது. அப்படி இருக்கும் என்று சர்க்கார் நினைக்கவில்லை. இப்பொழுது இயங்கி வருவது போலவேதான் இன்னும் இயங்கிவரும். அப்படி ஏதாகிலும் குறைபாடுகள் இருந்தால், இப்பொழுது அதைக் கவனிக்க ஒரு ஸ்பெஷல் கமிட்டியை நியமித்திருக்கிறோம். அதன் அறிக்கை வந்த பிறகு, அதைப் பற்றி யோசிக்கப்படும். அந்தக் கமிட்டி ஜில்லா போர்டுகளின் நிர்வாகத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : என்னுடைய அனுபவத்தில் இந்த ஜில்லா போர்டுகளை அடிக்கடி கலைப்பதும் அதன் பிறகு அவைகளை உயிர்ப்பிப்பதுமாக இருக்கிறது. அதில் என்ன விசேஷம் இருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். அதன் காரணம் என்ன என்பது தெரியவில்லை.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : அவைகள் இருப்பது நன்மையாக இருக்கிறது என்று கருதுவதால்தான் அவைகள் அடிக்கடி உயிர்ப்பித்துக்கொண்டு வரப்படுகின்றன.

SRI A. SUBRAMANYAM : ஜில்லா போர்டின் நிர்வாகம் சில இடங்களில்தான் நன்றாக நடைபெறுகிறது. சில இடங்களில் சரியாக நடைபெறவில்லை. அப்படி சரியாக நடைபெறாத இடங்களில் ரோடு வசதிகள் கிடையாது. மெடர்னிட்டி வசதிகள் கிடையாது. மற்ற எந்த வசதிகளும் கிடையாது. அதனால் அங்கு ஜில்லா போர்டு இருந்தும் பியோஜனம் இல்லாமல் இருக்கிறது. அதனால் வேறு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அல்லது அதைக் கலைத்துவிட்டு பஞ்சாயத்து போர்டுக்கு அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் அல்லவா? அப்படி ஏதாகிலும் உத்தேசம் இருக்கிறதா அல்லது தாலுகா போர்டுகளை ஏற்படுத்த ஏதாகிலும் உத்தேசம் இருக்கிறதா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : ஜில்லா போர்டுகள் இப்பொழுது ஒரே விதமாகத்தான் இயங்கிவருகின்றன. எந்த எந்த இடங்களில் அவற்றின் நிர்வாகம் சரியாக நடைபெறவில்லை என்று கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தால் அதைப்பற்றி கவனிக்கப்படும்.

[2nd July 1957]

இன்றைக்கு ஜில்லா போர்டு எல்லோருக்கும் ஒரே விதமாகத்தான் சலுகைகள் காட்டிவருகிறது. எந்த இடத்தில் குறிப்பாக சலுகைகள் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறதோ அந்த அந்த இடங்களைக் கவனித்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும்.

3-10 **SRI V. V. RAMASWAMI :** ஜில்லா போர்டுகளைத் திருத்தியமைப்பது விஷயமாக ஒரு சப்-கமிட்டி ஆராய்ந்துகொண்டிருப்பதாகக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தக் கமிட்டியின் முடிவு எப்பொழுது தெரியும்? இப்பொழுது சில பகுதிகளிலே “யூனியன் ஆப் பஞ்சாயத் போர்ட்ஸ்” என்று பரிசீலித்ததாக ஏற்படுத்தப் போவதாகத் தெரிகிறது. இப்படி ஏற்படுத்துவது பின்னால் ஜில்லா போர்டுகளை ஒழிப்பதற்கு அடிப்படைத் திட்டமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : இப்பொழுது ஜில்லா போர்டுகளைத் திருத்தியமைக்க ஒன்றும் ஏற்பாடு செய்யப்படவில்லை. தற்போது இயங்கிவருவது போலவே ஜில்லா போர்டுகள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். பஞ்சாயத்து போர்டுகளைப்பற்றிய பிரச்சினையே இப்பொழுது ஆலோசிக்கப்பட்டுவருகிறது.

SRI T. PURUSHOTHAM : May I know whether, in view of the proposed reform of district board administration, the election of members to the district boards due this year will be postponed and if so, for what period?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : For the present, we are considering whether the election can be postponed for one year.

SRI T. PURUSHOTHAM : May I know whether similarly elections to panchayats are also to be postponed?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I would like to correct the impression created. The question of election is under consideration. No final decision has been taken as yet.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. CHAIRMAN *RE* DECISIONS OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN : At a meeting of the Business Advisory Committee held to-day at 2-45 p.m., the following programme was decided :—

“ The general discussion on the Budget for the year 1957-58 will conclude on the 5th and the House will be adjourned to meet again on the 22nd July 1957. The programme on and from 22nd July 1957 will be—

22nd July 1957,	3 p.m.	Presentation of Demands for Grants for Excess Expenditure.
Monday.		
23rd July 1957,	} 3 p.m.	Consideration of Government Bills.
Tuesday, and		
24th July 1957,		
Wednesday.		
25th July 1957,	3 p.m.	Discussion on the Demands for Grants for Excess Expenditure.
Thursday.		
26th July 1957,	3 p.m.	Consideration and passing of Appropriation Bills.”
Friday.		

[2nd July 1957]

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58—*cont.*

* **DR. T. V. SIVANANDAM :** Mr. Chairman, Sir, I rise to support the Budget. I support it not because I happen to be one of the members of the ruling party and not also because my esteemed Friend, the Hon. the Finance Minister has delivered a fine Budget speech on the floor of the House but because it contains many good things. The financial position of the State and the financial policy of the Government have been well brought out in the Budget. One good feature we find in the Budget is that there are no new taxes proposed. At a time when the Union Government have levied several new taxes and at a time when the Government of the neighbouring Communist State of Kerala have levied several new taxes, naturally we have been fearing that the Government of Madras will also follow suit and bring in several new measures of taxation. But what we actually find is that there are absolutely no new taxes. There is, of course, a cry about sales tax on food-grains. After all, it is a negligible one. Secondly, the sales tax has been rounded off on account of the introduction of the decimal system of coinage. It is a good thing that it has been done. If it is not done, poor people would be put to a lot of difficulties as they are ignorant and illiterate and the merchants would collect more tax than what is due.

There is an increase in the rate of agricultural income-tax in respect of plantations. That is also not a new tax but only an increase in the rate of an old tax. If the Finance Minister dropped this tax, then practically there would be no tax at all proposed in the Budget and we would have to celebrate the occasion in this House by offering a white gloves to the Finance Minister for producing a Budget without any taxes.

The Finance Minister has given us documentary evidence about the progress of the various projects under execution. I wonder whether even the Members of this House have known all this. I would, therefore, suggest to the Government to do some propaganda and show to the people at large what they have done, and what they propose to do in future.

Regarding animal husbandry, the Government have started several key village schemes and they are working well. During the last meeting of the Council, I said that green fodder was necessary for the cattle and that the Government should take steps to provide large quantities of green fodder. I reiterate that suggestion now.

Several irrigation projects like the Amaravati, the Krishnagiri and the Sattanur Projects are coming up and are almost nearing completion. This is a welcome thing.

About 360 seed farms are being started wherefrom improved seeds are proposed to be distributed. I hope this will go a long way in improving the lot of the agriculturist and the common man.

[Dr. T. V. Sivanandam] [2nd July 1957]

Some of the burning problems of the day are not, however, touched upon in this Budget. I should like to refer to one or two of them. One is admission to professional colleges. I would like to appeal to the Government and through the Government to the Selection Committees in professional colleges, especially the Medical College, to give preference to sons and daughters of medical men in the matter of admission. You know, Sir, medical education is costly and one has to spend thousands and even lakhs of rupees in setting up practice and opening nursing homes, etc. Government must make it their duty to reserve a few seats for the sons and daughters of medical men. Recently, when the reorganisation of States took place, it was decided, I understand, that 26 seats or so in the medical colleges in this State should be reserved for persons coming from Kerala. We are, therefore, offering them these seats at the cost of the facilities for our own boys and girls. Why not we offer these seats to the sons and daughters of medical men, or increase the number of seats and offer those seats to them? There are several medical men with one or two children whom they could send to the Medical College. If you say 'no' to them, then their equipment and everything will go to waste.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Government are prepared to take them over.

* DR. T. V. SIVANANDAM: What I say is, if they are given an opportunity, they will learn well and equip themselves better since they will have an aptitude for the medical profession. Sir, Tamil Nad, though it has not been given that name officially as yet, is a cosmopolitan State wherein people from Kerala, Andhra, Karnataka and other places have come and settled. They are domiciled Tamils. They have put in applications for admission to the medical college here. Instead of viewing their applications as from outsiders, I would like the Government to view them as our own persons who have come here for their security and safety, leaving their own native State.

Then, Sir, about the influenza epidemic that is raging throughout the length and breadth of the country, I am of the view that the Government have not come forward to take proper measures. We have seen that several persons have been affected. They call the attack a mild one but only those who have been affected know what the disease is. The lay Press prescribes all sorts of things, and what is the result? Medicines are hoarded and black-marketed. As soon as people read the remedies published in the papers, they purchase the medicines and hoard them. I know very well that the Coimbatore Municipality sent wires after wires to a medical stores for supply of tablets. It took ten days for the medicine to come. But till then the cases could not wait and we had to get the medicine from other sources and give it to the suffering people. In Madras City the Government worked well in dealing with this epidemic. But we cannot judge the work done in the whole State from what was done in Madras City. Most of the municipalities

3-20
p.m.

2nd July 1957] [Dr. T. V. Sivanandam]

suffered much for want of medicine. The same lay Press named injections to combat the complication of the disease and the next day those injections disappeared from the market. There were black-marketing and hoarding of these and we were not able to give medicine to people who suffered from 'flu.

Now, Sir, as early as 1953 the Deputy Director of the Pasteur Institute told us that 'flu was breaking out as a vicious circle once in twenty years. It came in 1917, again in 1937, and he told us that it would be coming in 1957. It came. The 'flu that came was only of a mild type and we have yet to face a severe type of 'flu and when it comes somewhere in November or January, it has been said, it will take a heavy toll of human lives.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I would request the hon. and distinguished Member not to add fright to 'flu. (Laughter.)

* DR. T. V. SIVANANDAM: The Government did not take proper care to stop the spread of 'flu. We rushed to Tanjore and Nagapattinam when there was cyclone there. This epidemic 'flu was as severe as that. There the people died and we had to rehabilitate those who were badly affected. Here the disease sapped the vitality of the Nation. The manpower was lost. We know that several industries and mills had to be closed because large bodies of men were attacked by this disease. Practically, much of the manpower needed for the industry and Government work was reduced. Hereafter at least, Government should come forward to take necessary and early steps in all places in the State to tackle this disease, if it should come, at any and every cost.

Sir, it has been said that the agricultural rural credit department of the Reserve Bank of India is to be transferred to the State Bank of India. Practically, I can say that it has come from the horse's mouth. Before the Bill is introduced in the Parliament, it is our duty to see that such a thing does not happen. During the past fifty-five years or so, the co-operative banks have worked. Even the Report of the Rural Credit Survey Committee of the Reserve Bank has said definitely that agricultural credit requirements could be met only by the co-operatives, and co-operation is the only thing that will succeed in this field. Now, if the rural credit department of the Reserve Bank were to be transferred to the State Bank of India, it will not be possible for poor people and agriculturists in the villages to derive any sort of the benefit through the State Bank of India which would not be the case if this work were taken over by the non-official co-operative agencies and the Co-operative Central Bank, who are actually in direct contact with agriculturists. It has been said that instead of the Reserve Bank of India giving the money to the State Co-operative Bank, they would give the money to the State Bank of India and that then from the State Bank of India the Co-operative Banks would be getting the money. In this transaction they will be adding at least one per cent more. The money which we are now

[Dr. T. V. Sivanandam] [2nd July 1957]

giving to the agriculturists at an interest of $6\frac{1}{2}$ per cent will then have to be given at $7\frac{1}{2}$ per cent. This will only cause hardship to the agriculturists. Then, it has been said that if the department were transferred to the State Bank of India, it would open branches in several places and distribute the loans to agriculturists. Even here there is a snag. The State Bank of India is only a commercial Bank and it has no contact with the masses or the agriculturists. But, if it were transferred to the Co-operative Bank managed by non-officials, they will run it for the benefit of the agriculturists. I do not think that the State Bank of India, even if it opens branches at taluk level, will be able to get on which its business well. The only Scheduled Bank which is able to work at the taluk headquarters level is the Indian Bank. Such being the case, it will not be possible for the co-operatives to get any sort of help from the State Bank of India. Hence, I request the Government, before it is too late, if there is any idea to introduce such a Bill, to stop it. If it is introduced, it will be a disaster to the co-operative movement and it will in effect mean the liquidation of Co-operative Banks. I would, therefore, request the Government to take up this matter seriously and as early as possible and see that such a Bill is not introduced in the Parliament.

Regarding hospitals and dispensaries, certain of the recommendations made by the Estimates Committee require to be thought over. It is the policy of the Government to have male nursing system. I have been working in a hospital for the past twenty years ever since that system was introduced. We have all sympathy for these male nurses. But, after the advent of the system, what we find is that the general efficiency of the female nurses and of the nursing system has gone below par. That being the case, I think the male nursing system should be abolished. But then, the question will arise, 'What to do with those who are already there?' They may be posted to the Mental Hospital or to the Venereal department, Blood Bank, etc. I can give another suggestion also. The male nurses, after a training of six months or one year, can be posted as Health Assistants in primary centres in rural areas. What do we find in these Community Development Project areas and National Extension Service areas? Some doctors are posted there. They do not remain there at all. There are several reasons why they do not remain there. One is that they have just come from the college and that they want to be in fashionable places and in towns. They do not like to be in rural areas. They are not confident of giving treatment to others. Then, they do not like to be in places where they get only ordinary cases. That being the case, for primary centres we must post people who have already worked for at least 10 or 15 years and not those who have passed out of the colleges recently. If those who have some training are posted, they can do some real service to the people. Regarding rural dispensaries, we find that most of them are not running properly. It is because the remuneration given to the doctors is too low and

2nd July 1957] [Dr. T. V. Sivanandam]

the medicines supplied to them are very few. Hence, I submit that there must be provincialisation of rural dispensaries at as early a date as possible.

Then, Sir, the non-gazetted officers are being treated in our hospitals. If the hospital supplies the medicines, we get medicine at a discount of 20 per cent from the dealers. What we do now is this. If a non-gazetted officer comes to the hospital and he requires medicine, we ask him to buy the medicine in the open market. The price of the medicine in the open market is definitely more when compared to the cost of the medicine supplied by the hospital. If the District Medical Officer is given power to have the medicines bought by himself, he will get them at 20 per cent less cost, so much so even the expenditure that is being incurred by the Government on reimbursement of the cost of medicines will become far less. The Leader of the Opposition was in Coimbatore the other day and he came to the hospital at a time when we were performing an operation. It was a hot day. It was very sultry. It is not only difficult for the surgeon to do the operation, but it is difficult to cope with the patient also. In the Budget, I find that they are going to have six air-conditioned theatres in the General Hospital. Why this injustice, Sir? The same operations are being done in the district hospitals also. The Leader of the Opposition has seen how we are rotting in our theatres in Coimbatore. The Budget shows that six air-conditioned theatres will be introduced in the General Hospital here.

3-30
p.m.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I think this is only a beginning.

* DR. T. V. SIVANANDAM : The same thing can be extended to the district hospitals also. The Leader of the Opposition has himself seen in Coimbatore that two or three surgeons have got to be doing operation at the same time in one theatre.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Why is this Nature's injustice, Sir? Coimbatore is cooler than Madras. (Laughter.)

* DR. T. V. SIVANANDAM : We have to get on with our work.

Sir, the honorary medical officer system—though I am an honorary surgeon, I am not blowing my own trumpet—has kept up very well and splendidly in Madras State. This being the case, instead of raising the service cadre, wherever necessary we can increase the number of honorary Medical Officers. This system is working very well. It is not for me to say this. Several people have said this. I suggest that the honorary system should be extended to all other hospitals also. The hospital in Coimbatore is there for several years and has a good amount of surgery work and other cases. There is the possibility of opening a medical college also there, because all the clinical requirements can be had. We want a deep X-ray therapy plant. We have asked for this for

[Dr. T. V. Sivanandam] [2nd July 1957]

several years past. We thought that at least in this Budget provision would be made for a deep X-ray therapy plant. I am sorry to note that no provision has been made for this in this Budget.

When I speak of the subject of linen that is being supplied to the hospital, I do not want any one to presume that I am against the khadi movement. Khadi is being supplied to the hospitals. I am sorry to state the actual fact. The khadi linen supplied to the hospitals is four times costlier than ordinary mill cloth. Because it is khadi, we are prepared to pay that cost. Besides, it is the policy of the Government to encourage the use of khadi. In hospitals the linen is being sterilised. At the second or third sterilisation, khadi cloth is destroyed and it is absolutely of no use. Not only have we to pay four times the cost of the mill cloth, but the cloth also is not serviceable for a longer time. This is the difficulty we are facing. Even the bedsheets do not last longer. In the hospital, we have got to sterilise them at frequent intervals. This linen that is supplied is not durable. I say that we need not go anywhere for getting good linen. There is the Central Jail with a spinning plant. Here we can have ten counts yarn to produce bedsheets and cotton blankets. Cotton blankets and bedsheets can be manufactured here. Towels also can be had. Very old machines are kept in the jail. I find in the Budget that a sum of Rs. 2 lakhs has been sanctioned for their replacement. I cannot, by any stretch of imagination, understand how this small sum will in any way be sufficient for the renewal of the spinning plant. The spinning plant is there for several years past. It will require more than Rs. 7 lakhs for replacement. Another one lakh of rupees can be spent for waste spinning plant, so much so cotton bedsheets and cotton blankets can be manufactured in Coimbatore itself. We can supply these to all the hospitals throughout the State. Even though the initial cost will be high, in the long run we can save a large amount of money. Even last year, I requested the Minister in charge of Jails to look into the matter and see that concrete steps were taken at a very early date.

Sir, there are a number of ways by which the revenues of the Government can be increased. When we go through the Audit Report on the Appropriation Accounts, we find that there are several irregularities and defects. If the defects and irregularities are properly looked into and if the people take into their heads to see that public money is spent properly, they can actually save lakhs and lakhs of rupees. I do not hesitate to say that the deficit of Rs. 333 lakhs will become far less if there is proper management and administration in every department.

People say that Prohibition is a failure. To a certain extent, Prohibition is a success because nobody so far could get toddy or foreign liquor. But illicit distillation of arrack is being carried on everywhere, so much so the people who are drinking now are more than those who were drinking before. We have got to tackle

[2nd July 1957] [Dr. T. V. Sivanandam]

this problem. We have got to see that people who are in charge of the department deal with the problem effectively. The general public say that the Police are conniving with the illicit distillers, and that they are periodically sending some to jail on conviction. Sir, whenever Ministries change, whenever a new Prohibition Minister comes to office, we can see in the papers in the first month several Prohibition cases being tried and guilty persons convicted of the offence. But unless and until the Police sincerely work, Prohibition will never be a complete success. In this respect, I request the Government to see that the Police do their work sincerely. At the same time, they have got to think of the Police constables. They connive with the illicit distillers. Why? It is because they are very poor and they are meagrely paid. When they catch hold of the people who are illicitly distilling arrack, they must be rewarded properly. If they are rewarded properly, surely they will take interest in detecting cases. In the courts, the magistrates impose very small fines like Rs. 5 on Prohibition offenders. Or, they sentence the offenders to undergo imprisonment for ten days. This punishment is nothing for the offenders. They remain in the jail and come out. They treat it as a periodic affair. Therefore, unless the Police and the court join together and sincerely work for the good of the country, Prohibition will never be a successful scheme.

SRI A. M. ALLAPICHAI: The Police and the Court will never join together. That will mean going against the principle of meting out justice.

* DR. T. V. SIVANANDAM: We must bring forward an amendment to the Prohibition Act to the effect that Prohibition offenders must be fined a minimum of Rs. 200 or sentenced to imprisonment for a minimum period of six months. If we do this, most of the people will not commit the offence. If we reward the Police for the good Prohibition work they do, they will show greater enthusiasm to see that Prohibition is made a complete success. The Police must work sincerely and the magistrates must impose heavy fines on the offenders. If this is done, then surely Prohibition will be a success.

In conclusion, I would like to say that I am glad to note that the Budget has given a good account of what has been done and what the Government are going to do in the near future. What this Government have done all these years and what they are going to do hereafter should all be given good propaganda amongst the masses. This the Government can do only through films and dramas. Hence, I request the Government to give some subsidy or some such help to dramatists and cinema people to see that such good propaganda is carried on in all the nooks and corners of our State. Then, what the Government have done all these years will be known to the public, and surely they will applaud the persons whom they have sent to seats of power.

[Dr. T. V. Sivanandam] [2nd July 1957]

3-40
p.m.

Then, I want to refer to one other matter and I shall finish with that as the Hon. Chairman is just staring at me. This Budget has not given any impetus for the people to criticise. It just looks like a catalogue of work that has been done and that has to be done. I have got to congratulate the Kamaraj Ministry on the best and ideal Budget that they have presented now.

MR. CHAIRMAN: I have to make an announcement to the House. We will be adjourning at 5 o'clock this evening. As there are a very large number of hon. Members who wish to speak, I allot 15 minutes for each speaker.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: Mr. Chairman, Sir, I propose to confine myself to the time allotted by the Chair to me. My hon. Friend has already stated that the Budget has been presented in such a good manner as not to allow any criticism. I am not quite sure whether I could agree with him. Whether I agree with him or not in that observation, I have no hesitation in paying my tribute of congratulation to the Hon. the Minister for Finance. The Budget speech no doubt contains a catalogue of things already done and things yet to be done; but, at the same time, if we want to characterize the Budget and enter into the spirit behind it, I cannot but say that it is an able one and one which is sympathetic and that the Finance Minister has not forgotten the permanent interests of our State as a whole.

My hon. Friend the Deputy Leader of the Opposition yesterday gave me a tip as to how I should approach the Budget. He asked me where the State Budget was as it was one tacked on to the Union Budget. I was a little puzzled, and I do not know the implications of his observation. But in the set-up in which we are now working under the Constitution, there is some justification for saying that there is no State Budget separately and no Union Budget separately. This is not an isolated phenomenon. Both have to be taken together in considering what is necessary for the country as a whole. The States no doubt depend upon the Centre for their prosperity and it is conditioned by what is done by the Centre. At the same time, the Centre cannot exist separately. The prosperity of the Centre and the country as a whole depends upon the prosperity of the constituent States. So, in that sense perhaps, both the Budgets have to be viewed together. But I am not going to trespass into the sphere of the Union Budget and try to criticise it. We shall have to remember the background and we shall have to remember that we have to implement our ideals and promote the welfare of the people of the State as a whole.

Now, Sir, taking the Budget of the State, I should say that things which ought to be given prominence have been given such prominence and priority. There is no doubt about the very happy features contained in it and there can be no two opinions. At the same time, there are also features which are less happy, perhaps features to which more attention has to be paid and in respect of

[2nd July 1957] [Sri T. M. Narayanaswamy Pillai]

which definite solution has to be found. With regard to what I consider to be very happy features, I have got to say this. Relief has been given to Non-Gazetted Officers, teachers of primary schools and other low-paid staff. Public opinion has been demanding that they should be paid much more. We were really in difficulties. While we realized that they deserved our sympathy, our finances would not permit of their request being granted. But the Government found that they could now give immediate recognition at least to some extent to their claims, and I think the Hon. the Minister for Finance very generously came forward to meet the demands of Non-Gazetted Officers and others. But he did not extend that principle to some other sectors. This help once begun, well begun, generously begun, ought to be extended to all those who are placed in a similar position. I shall take the earliest opportunity to detail those sectors.

We are always thinking of the hon. Member Mr. Purushotham as one who is espousing the cause of the village establishment. It is a very critical period and the Government are now thinking of reorganization of the village establishment. I am not going into that question, but I am glad that the Government came forward to help the village officers in getting more emoluments. There was a time when there was difficulty in raising their pay even by one rupee. In those days there was Mr. Stokes who said that an increase in their emoluments even by one or half a rupee would come to about Rs. 25 lakhs and, therefore, he was not prepared to do it. But now we have a generous allotment of an increase of Rs. 7, Rs. 5 and Rs. 4 in the emoluments of these village officers. Therefore, with that help, I am sure, they will be fully contented and we are expected to get from them more contented and more satisfactory work. In this connexion, I must say that I am not in favour of reorganization of the village establishment. Often, an argument is advanced that our work in the villages has increased so much that perhaps a better and more talented village establishment would have to be put in there. But I am not quite sure whether that is right. Ever since Sir Thomas Munroe established the village administration, it has been working satisfactorily and the British were able to get what they wanted. It is not due to the ability of the officers at the highest level but it is due to the loyalty and devotion of the village officers. If we allow them to work in the manner in which they have been working all along without overburdening them with new duties, certainly our village administration would get on well. As for new duties, we are increasing their work by introducing National Extension Service Schemes and other such schemes. For this work new people will have to be trained. Therefore, I feel that the old village establishment should continue to attend to their old duties. The Government cannot think in terms of carrying on the village administration without their services. Nobody could do the work better than the village munsif and other village officers. What we must do is that we must try to distribute the new duties to the new persons who are appointed under the various schemes.

[Sri T. M. Narayanaswamy Pillai] [2nd July 1957]

When I come to the industrial sector, the record is very impressive. The very statement made in the Budget speech makes anyone interested in the State feel very happy. Firstly, there comes the Lignite Project which was inaugurated recently by the Prime Minister. He said that this project was going to revolutionise the industrial activities of the State. It is going to be the beginning of the starting of many industries, the benefit of which will certainly go more to the South, if I may say so, and perhaps will once and for all put a stop to the criticism that the South has been neglected.

3.50 Again, we find in the Budget things like starting of an
p.12. Aluminium Plant, an Iron and Steel Plant, Paper Mills, manufacture of caustic soda, steel tubes and a very formidable array of these things. If these industries are really established in the manner in which they are proposed, surely we need not entertain any feeling of despair in respect of our industries. I for one agree that the future of this State as of this country depends very much on rapid industrialization. It is no use formulating on the one hand schemes of this kind and talking of Khadi and such other things on the other, to which I shall presently refer. It is no use being sentimental about things. Are you going to be sentimental or rational? To the disadvantages of using khadi in hospitals the hon. Member Dr. T. V. Sivanandam has referred, and I would not go further into that.

I shall now refer to one or two points with regard to the less happy features of the Budget. My hon. Friend has already referred to the very generous manner in which the Hon. the Finance Minister has addressed himself to lessening the burdens on the people and all of us should feel grateful to him for his generosity in avoiding the imposition of any new taxes. Of course, that may be due to the psychology of the situation, but the question is how far he could afford to follow that policy. Rightly or wrongly, we are committed to the successful implementation of the Second Plan and it is not certain whether the amount at present allotted for the Plan is sufficient or whether we would require more. In the circumstance, can we avoid imposing new taxes in future? We shall wait. Of course, I will not deal with it further.

I shall now take the less happy features and I shall confine myself to only two or three points. Now, what is it that the Government have said with regard to the rise in prices? What is it that the Government have said with regard to agricultural production? These two are very, very important aspects. I am afraid that the Government have not realized the gravity of the situation and they seem to think that increasing agricultural production is the only way to get over the present difficulties. But then, what about the price factor? Have they realized the extent of the crisis and have they calculated what exactly the food deficit is? I for one think that perhaps the deficit is much more than what the Government have calculated. The other day our Chief Minister, our beloved Chief Minister, said,

[2nd July 1957] [Sri T. M. Narayanaswamy Pillai]

when he was in Tiruchirappalli or so, that the food deficit was only about 180,000 tons. I am not sure whether it is correct. I for one do not think that it is correct. Even if the present deficit is 180,000 tons, we have to take into account the increase of 1.5 per cent in the population every year. If that is done, our plan should be such as to increase production so as to meet the growing demands of the growing population. We have problems. We have to solve our difficulties. Therefore, there should be a watchful Government, a careful Government, and a Government which must take all the factors into account. As it is, it does not seem that they have realized the gravity of the problem. That is all what I wish to say at present.

Agricultural production is an important factor, but its importance was not given expression to either in the Governor's Address or in the previous years' Budget speeches. A certain complacency existed. Fortunately, it is given up and the Government seem to be trying to solve the problem. I am glad about it. But what are the means that they are going to adopt? I shall refer only to two points. They say that 136 seed farms are going to be started this year and secondly, that they are going to introduce some improvements in the Agricultural College and in the sale of fertilizers. With regard to the seed farms, I wish to know the number of seed farms that have been planned for the previous year. The number of farms which they have planned or proposed to start in the previous year should be known. I always find a shortfall when once the Budget is over. Government's achievement is not always equal to the thing proposed. What I am anxious about is that the seed farms now proposed to be started should be actually started. If that is so, they should have already decided where these seed farms are to be located and they should be in possession of sites by now. Already four of five months have elapsed in the year. If they do not have all these details, then what is the use of merely presenting a paper scheme? They should not show schemes which they are not able to fulfil. I say this because, exactly we find it to be the case in previous years. It is admitted in the Budget itself that there have been short-falls. There is always a gap between what they propose and what they achieve.

Then, with regard to chemical fertilizers, I wish to say one thing. The Governments, both the Union Government and the State Governments, have been saying that the co-operatives are the best agencies through which to sell these manures. In times of war, they have done that. But, unfortunately, during the last few years, it has not been done. I am entitled to ask 'Why'? Has co-operation failed? That is not the reason. Really they have been trying and they have tried to give a share of these sales to the co-operatives. But why not the whole be given? It has been conceded by the Union Government, the State Governments and the Planning Commission that the co-operatives are the best agencies. But, what then is the reason for withholding a large

[Sri T. M. Narayanaswamy Pillai] [2nd July 1957]

portion of the sales of these chemical manures from the Co-operative department? I am one interested in the Co-operative movement and, therefore, I strongly plead with the Government that this sale should exclusively be made through the co-operative societies and the co-operatives only.

I shall come to the question of improvements to the Agricultural College. Sir, the Hon. the Minister for Agriculture is very sympathetic, very kind and very shrewd. He came to the Annamalai University and saw for himself what we were doing there. There are two aspects, namely, the University could be doing service to the State and the people. I am a believer in the fact that the time is past when Universities could isolate themselves and try to keep aloof in the cloister of seclusion. I think the time has come when Universities should be in touch with the activities of the Government and try to help the Government with their own detached and independent views. Here is an opportunity. We are doing (in the Annamalai University) Extension Service to farmers. The Hon. Minister was pleased with the results and felt that there was every reason to help that work. A Minister from Delhi came there and was similarly satisfied with the results. The Vice-President (I think, of the Indian Council of Agricultural Research) came there and he was also similarly satisfied. I am glad to say that we are ready to place our services at the disposal of the Government and the people. (Two hon. Members were conversing behind the hon. Member Sri Narayanaswamy Pillai who stopped his speech.) (The Hon. Sri R. Venkataraman: It is a talk aside, loud enough to disturb.) I was speaking about the Agricultural College. We are having an Agricultural College not different from that in Coimbatore. With regard to the seed farms, one of the questions is availability of the necessary personnel. The success of a scheme does not depend upon mere sanctioning of money. We require the necessary qualified personnel and the Annamalai University wants to place its services at the disposal of the Government. The difference between Coimbatore and Annamalai University is that we spend less and that they spend more. If the Government are going to spend Rs. 5 lakhs, we would be doing the same thing with Rs. 1.5 lakhs. There is that difference and let us not forget that. Therefore, so far as agricultural production is concerned, it is proposed to give it the topmost priority and the only way to help the country get over the difficulty of prices is to help implement the schemes and thus solve foreign exchange difficulties also. I can say that we can be of help in that sphere.

With regard to the rise in prices, I find a counsel of despair but I am not going to suggest how to solve that problem. I feel that I am far less equipped and I do not pretend that I am equipped enough to face that task. But I have been feeling that it is perhaps one of the most urgent of problems, and I am glad that the Government have realized its urgency and have been trying to

[2nd July 1957] [Sri T. M. Narayanaswamy Pillai]

solve it. What I say is this. If they are going on plumping more ^{4 p.m.} money into the industrial sector and if they continue to import agricultural products, thereby creating more and more difficulties in the matter of foreign exchange, how are they going to solve this problem of rise in prices? As years go on, the problem must be much more intensive and severe. That would be the greatest menace to the implementation of the Second Five-Year Plan. However, now there is a better awareness among the people who are in charge of our administration that something more has to be done if we are to solve the real problem. I am sorry, Sir, I am unable to suggest anything myself.

With regard to the remarks made by Dr. Sivanandam about khadi—he said more than a crore of rupees had been spent on it—I do not want to say much because I do not want that I should be accused, belonging as I do to a different party. There is also another reason. Khadi is associated with the name of a great man, a name we revere most. But is it right to go on extending the use of khadi irrespective of the economics thereof? Let us not be sentimental. Let us be rational. Use khadi for purposes for which it is absolutely essential. Do not use it for all purposes. That is all what I would say. If I say more, I am likely to be misunderstood. I am not a man who would merely indulge in some phrases for the sake of doing it.

Then, Sir, with regard to admission to medical colleges in the State, I am a bit surprised at the hon. Member's suggestion that the sons and daughters of medical men should be provided reservation.

DR. T. V. SIVANANDAM: I said 'preference'.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: Preference is another way of reservation. I am not against medical men. On the other hand, I am a follower of the hon. the Leader of the Opposition.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: A very distinguished member of the profession.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI: I am one who has always got the highest sympathy for the aspirants to the medical profession and still I am surprised at the suggestion made by the noted and reputed medical gentleman, Dr. T. V. Sivanandam. Where is the end, if we go on demanding reservation after reservation? We have had enough difficulties and more in the matter of admission to professional colleges. One of the most important of the problems we face is the one relating to one's psychology and sentiment. It is a long way through which we have been travelling. Do not throw another difficulty in the way. That is my appeal to the hon. Member. If doctors' sons and daughters are to be provided seats, then Ministers' sons and daughters may as well have to be provided.

[2nd July 1957]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : As Ministers please. (Laughter.)

DR. V. K. JOHN : Ministers' sons for ministerial jobs.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI : Yes. Are you going to agree to that proposition? I am afraid the whole thing becomes then *reductio ad absurdum*.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Even if the Government make a provision like that, it will be challenged in a court of law.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI : Let us have some humour.

DR. V. K. JOHN : Has the Chief Minister any such problem? (Laughter.)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : He has no such problem.

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI : I think it cannot be said that the Committee that selects candidates does not give any weight at all to the fact that they are the sons or daughters of medical men ; I think they do bear in mind the whole background of the candidates in their assessment of their worth. That may help them a little. It helps them indirectly and so, I would ask my Friend not to ask for reservation for medical men's children.

Sir, on the whole, while I congratulate the Hon. the Finance Minister and the Government on producing a Budget which cannot be better in the circumstances, and while the public are grateful to them for the lightening of the taxation burden, three things have to be borne in mind—agricultural production, the problem of rise in price and the difficult foreign exchange position. There is also much talk about the administrative machinery being top-heavy. It is also an important question. After all, we in the Legislature cannot function effectively unless we are supported in every way by our officers. But I find with regard to our officers, there is a kind of deterioration setting in. They must be asked to share responsibilities. They must be asked to do what is right without fear or favour. I know some old people who have now retired and who, when in service, did their duty without lassitude, vacillation and doubt. If a person is a Collector, he does his duty subject to his orders being revised by the Board of Revenue or the Government. Such officers must be in charge of district administration now. With regard to Police administration, there is a situation now obtaining which may develop into one which will not be helpful to the maintenance of law and order. I have already drawn the attention of the Government to this and I hope they will do what is necessary to rectify matters.

Lastly, I am glad that the Government have thought of appointing a Special Officer to go into the service requirements of each department and suggest economies in expenditure. I am now

[2nd July 1957] [Sri T. M. Narayanaswamy Pillai]

referring to the figures of 1936 for the composite State of Madras, which comprised Malabar, South Kanara and Andhra. It was Rs. 276 lakhs. Now for this State alone, it is Rs. 476 lakhs. The deficit in the Budget is of the order of 4 per cent of the total expenditure. The deficit could be made up immediately in a way other than by levying taxes. Deficit Budgets are a feature which may be necessary once in a way. But if they should become the order of the day, then they will undermine the confidence of the public in the Government. Unless there is absolute necessity, they are not to be resorted to. I say this not on my own authority. I happened to be a Member of the Retrenchment Committee of 1930-31 when the revenues of the State were 16 to 17 crores of rupees. There came a crisis on account of the slump in prices in the 30's and it resulted in the constitution of a Retrenchment Committee. Sir Stokes was a Member of the Committee. Mr. Souter, then was the First Member of the Board of Revenue. He called the heads of departments and said. "Look here, this is a very serious situation; you cut your expenditure by adopting all conceivable means by 20 per cent immediately." So, if such orders can be issued now and the heads of departments asked to cut their expenditure by 4 per cent, the deficit can be bridged. You can restore the cut later when the situation permits. So, that is the only way to save the situation.

I won't take any more of your time, Sir. Thank you.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, Sir, I approach the Budget both as a teacher and as a common man. As a teacher, I am sincerely thankful to the Government and the Hon. the Finance Minister for the help that they have given to the teachers. They have treated them on a par with the non-gazetted officers of the Government in the matter of dearness allowance recently sanctioned, viz., five and seven rupees. It was brought to the notice of the Government yesterday in this House that some of the managements had not paid this extra dearness allowance to their teachers. The Hon. the Finance Minister has been kind enough to pass an order that aided institutions can draw fifty per cent of this enhanced dearness allowance in advance. So, if institutions draw 50 per cent of the enhanced dearness allowance, for six months, they can pay enhanced dearness allowance. We suggested two things. One is, in the absence of any statement from the Government that they would meet the extra expenditure entirely, the managements may be empowered to levy a special fee. The other is, the managements may raise their fees which they are entitled to levy, the Government agreeing to compensate them at the enhanced rates. Pending settlement, the Government have not decided favourably these questions. I understand it is under the active consideration of the Government and we are thankful to the Government for it. Therefore, the managements can now pay this enhanced dearness allowance with the advance grant that they are entitled to draw.

4-10
p.m.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [2nd July 1957]

Sir, as I said earlier, I approach this Budget as a common man. The previous speaker, the hon. Member Sri Narayanaswamy Pillai, has convincingly pointed out how the rise in food prices has upset the common man. As a common man, I am not at all convinced about the reason for this rise in prices. Something must be done to reduce the prices. The rise in prices has been going on since January 1956. However, I am glad to note in the statement made by the Hon. the Finance Minister in his Budget speech that the Government are aware of this fact and that they are trying to bring down the prices. It is stated therein that fair price shops have been opened in many places. I may, however, bring to the notice of the Hon. the Finance Minister that the quality of rice sold in these shops is very poor. It is not at all good. Therefore, I would earnestly plead with the Government that steps should be taken to bring down the prices. The ordinary man sees only this. Why have the prices risen and why are they rising still? The common man does not care whether money is invested in heavy industries or not. He wants food-stuffs at reasonable prices. The Budget speech proceeds with the optimism that we have had reasonable rainfall, that the south-west monsoon set in in time, that the north-east monsoon has been favourable, and that there has been an increase in production of groundnut by about 6 per cent and of sugarcane by 17 per cent. Yet, people are puzzled to find that the price of groundnut oil has increased and that the price of sugar also has increased. The Government have admitted the increase in prices. At the same time, they say that they will watch the situation. At the end of the statement, the Government have said, 'We must accept these temporary inconveniences in good spirit since there can be no two opinions about our present need for rapid industrialization. The situation is expected to be trying for another two years till the bulk of the new units go into production and, in the meanwhile, we should take all other possible steps to mitigate the hardship'. I hope that steps will be taken from now onwards to see that the prices do not go up still further.

The next point is that, if the Government want to increase agricultural production, they must provide sufficient irrigation facilities. The late Sri Srinivasa Ayyangar suggested that the Ganges and the rivers in the South should be connected by a link canal system. We have been hearing in the last few days the suggestion made that the waters of the Godavari should be made available to the South. Very recently, the Hon. the Chief Minister of Andhra Pradesh has said that there would be no objection to the Godavari water being made available to the South. I would plead with the Government to take steps to see that the Godavari water is made available to some districts in the South such as Chingleput, South Arcot, North Arcot and Tanjore, if possible. This 'link canal system' we must have. I should like to point out here one thing. Ministers seem to have two voices. They should kindly excuse me for saying this. When they are in their own State,

[2nd July 1957] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

they talk as though the rivers are their own and claim that those rivers belong to them and to their State only and that, therefore, they would not part even with a drop of water. But when they go to Delhi, they say, 'We are all citizens of India. We must enjoy the fruits of all India'. In actual practice, they do not do so. I would request this Government to press upon the Government of India that the rivers of India are national rivers and should be utilised for the benefit of all States and that no State can have any exclusive right to the waters of these rivers. In some of the States, especially in Kerala, they are unable to use the waters of the rivers flowing there and, therefore, much of the water is wasted. They would rather allow the water to go to waste than allow another to utilise the waters now running waste into the sea.

Under 'Animal Husbandry', I am glad to note that the Government have formulated a scheme on the lines of the 'Aarey Milk Scheme' of Bombay. Anyone who has seen that colony will certainly be impressed with it and would like to have such a scheme in Madras. Madras is growing rapidly in population. The sooner the scheme is taken up and completed, the better. Otherwise, the health of the people of the State will be immensely affected.

I now come to 'Housing'. At the last educational conference, teachers brought to our notice certain difficulties which they were experiencing, especially teachers in schools under local bodies. They are frequently transferred. I would earnestly request the Hon. the Minister for Education and the Hon. the Minister in charge of Local Administration to see that teachers are not transferred unnecessarily. The immediate result of their being transferred from place to place is that efficiency goes down. Another difficulty is that, when women teachers are transferred to distant places, they are not able to get houses. They are stranded. Therefore, they apply for leave and go away. In many cases, they resign their jobs. (An hon. Member: Family separation.) It is inevitable when one takes up a Government job. Under housing scheme for teachers, there are a number of schemes. I am told that under none of these the managements of aided institutions can construct houses for their teachers. It is not possible for any teacher to invest money because he has no money. My suggestion is that, if under the existing schemes the managements cannot construct houses for their teachers, then there must be a separate scheme which would enable them to construct houses for the teachers. The sooner this is thought of the better. There are distinct advantages in doing this. The teachers will live near the school. They can devote more time to their work. They will not be put to any hardship at all. Especially in cities like Madras it is very difficult to find accommodation for teachers.

About water-supply schemes, the Government are taking active steps and I am really thankful to them for it. In the City of

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [2nd July 1957]

Madras the schools are not provided with copious water-supply. I have already appealed to the Corporation authorities in this connection that they should not apply the ordinary rules to schools. The schools require copious water-supply and in places where there are no pipe systems, digging of wells is very necessary. Recently I visited some of the schools in Salem district. That district is notorious for scarcity of water and water is got only at a depth of 70 or 80 feet. In one particular school water could not be had at all. Water for the school is got from some other place. The Government should give freely financial aid to see that at least two or three wells are sunk in each of the schools because the health of the children is very important.

Coming to 'Education', the Budget speech states, 'The recommendations of the Committee of this Legislature on Education Policy are now under examination'. How long are they to be under examination, I do not know. Syllabus Committees have been formed and they are drawing up the syllabi. That being so, what is the implication of the sentence, 'The recommendations of the Committee of this Legislature on Education Policy are now under examination'? Are they going to consider it *de novo*? I am afraid that if this is the policy they are going to adopt, nothing will be steady. I take it for granted that they have accepted the recommendation of the Legislature Committee.

In that same paragraph it is stated, '... a provision of Rs. 23 lakhs has been made for the conversion of ordinary training schools into basic training schools'. It is good that such a large amount has been provided but they must take care to see that qualified teaching personnel are posted to these schools. Because in the last one or two years I found inexperienced B.T.'s being posted as Professors in training colleges without any teaching experience at all either in a college or in a high school, I make this suggestion. If such people are appointed, I think the training institutions cannot do any good. We want experienced teachers there. As a matter of fact, I know Superintendents of the office of the Director of Public Instruction are posted as Headmasters of training institutions, and as School Assistants. Do the Government think that they can achieve anything by converting these ordinary training institutions into basic training institutions by spending large amounts when there is not this required teaching personnel? Do the Government think that they can improve them in that way? Aided training colleges, I should say, are in a much better position. They have got experienced men there. It is only in the Government institutions that they have not got them. I would, therefore, suggest that those on the administrative side should ever remain on the administrative side and those on the educational side should be on the educational side. If this is done, the quality of education will improve.

[2nd July 1957] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

My hon. Friend, Sri G. Krishnamoorthy, yesterday referred to the content of education and the agency system. I am really sorry that I am unable to agree with his views on these matters. He said that aided agencies should be abolished or that they should be made to deposit 80 per cent of the school-fees in the Government treasury and that Headmasters should draw every month the salary bills of teachers and so on. I wish to give figures to show the great service rendered by aided institutions. Let us consider the income and expenditure of a school with Forms I to VI. For Forms I to III, at the rate of 45 pupils per Form, the annual income comes to Rs. 5,400 at Rs. 4 per month or Rs. 40 per annum per pupil (135 × 40). For Forms IV to VI, for the same number of pupils, the annual income comes to Rs. 10,800 at Rs. 8 per month or Rs. 80 per annum per pupil. The total fee income is Rs. 16,200. The expenditure on the establishment is as follows:—

	RS.
One Headmaster	200
Three L.Ts. at Rs. 100 each	300
Three Secondary Grade teachers at Rs. 60 each	180
Two Tamil Pandits at Rs. 60 each	120
One Hindi Pandit at Rs. 60	60
One Drawing Master	60
One Drillmaster	60
One Clerk	60
Three peons, attenders, watchman, etc. at Rs. 15	45
Total	1,085

I have excluded dearness allowance from this calculation. Dearness allowance is paid at an average rate of Rs. 36. This comes to about Rs. 576 per month. The total then comes to Rs. 1,661 per month. Therefore, the annual expenditure comes to Rs. 19,932 or Rs. 20,000 in round figures against an annual income of Rs. 16,200 at the enhanced rates of Rs. 4 in the lower Forms and Rs. 8 in the higher Forms. Therefore, even if the management invests the whole amount in Government treasury, could we meet this expenditure? Besides the annual expenditure of Rs. 20,000, the management has to find money for its contribution to the provident fund, for ordinary repairs to and upkeep of buildings, taxes, and its share of expenditure on library, laboratory equipment and furniture. Again it has to find money for capital expenditure. The management will immediately reduce the school-fees if the Government are prepared to meet the entire expenditure. The fees will be reduced to the standard rates of Rs. 2-12-0 in the lower Forms and Rs. 5-4-0 in the higher Forms. But the Government will also reduce the salaries of the teachers. My hon. Friend wants that teachers should be better paid. What happens now is that the aided managements find the money for their expenditure and for the other things they do. I will read here

4-20
p.m.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [2nd July 1957]

the pertinent paragraph from the Report of the Legislature Committee on the White Paper on Education. In the sub-paragraph of paragraph 41 of the Report it is stated :—

“ Our observations regarding the limited role of private schools for purposes of future development apply only to Elementary Schools. Secondary Education has owed a great deal in the past to the initiative and public spirit of private managements and the generosity of private individuals and institutions. This will continue to be necessary and will, we hope, be forthcoming in the future no less than in the past. There is an important difference between Elementary Schools and Secondary Schools. The entire recurring expenditure on aided Elementary Schools is met by Government and the requirements of non-recurring expenditure are relatively small. The non-recurring expenditure needed for Secondary Schools is relatively large. The greater part of such expenditure is met by private funds . . . ”

If we take buildings, we see that the Government contribution is Rs. 35,000. But the buildings cost Rs. 2 lakhs. Wherever they may be, the aided managements get this amount by going from door to door for subscriptions and so on. I submit, Sir, that aided managements are not making any profit.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: Cannot we have small buildings?

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Even small buildings cost much. There is the most unfortunate expression in the Grant-in-Aid Code, namely, that the managements are allowed to accumulate their profit. There is no profit at all. The hon. the Leader of the Opposition knows full well that it is only in other States that there are what are called proprietary schools. In this State every secondary school must have a registered management. If there is any surplus—there is no question of profit—the members of the committee of management do not take it away. The surplus is accumulated for various purposes. Since 1950, the Government have been auditing these accounts. The private agencies are playing a large part in this matter. They will continue to play a large part in future also. For Heaven's sake, do not nationalise these aided institutions. We have got the Muhammadan Educational Association, the Catholic Educational Association, the Christian Educational Association, and the Ramakrishna Mission Educational Association. There are many other Educational Associations which are doing very good work. If the Government nationalise education, there will be nothing but regimentation of ideas and there would not be any education at all. The Government may be sure of this. The present system of education has been found fault with. I should like to know whether the system of education under which we received instruction is really such a bad one. If really it is a bad one, then there would not have been this democratic Government functioning here, and there would not have been these two general elections. Of course, as time changes,

[2nd July 1957] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

education also will have to change here and there. But, fundamentally, education cannot change. It is the politicians that used to say in 1947, “ This education must go; the present set of teachers are quite unfit.” I put this question to the Hon. Minister then. “ Let all the present teachers be taken away. How will the Government find 1½ lakhs of teachers to replace the present teachers? Where will the Government find new teachers? They can get the books from the shop. They can get furniture from the shop. But can they get teachers to meet their requirements? Is this possible? First, let the training institutions be reorganised.” We are the products of the so-called bad education which enables us seriously to think over this educational problem, and which has given us power of discrimination. Then, why cry against this education? Please, for Heaven's sake, do not cry against this education which is not so bad after all. Please do not cry against the aided managements. In other countries we find that aided managements play a noble part. Here, so far as secondary education is concerned, aided managements have played a notable part.

I now come to the question of giving temporary recognition. There are a very large number of schools which are getting recognition temporarily year after year for the last 50 years. Till the temporary recognition for the year is got, the institutions cannot draw any advance at all. The temporary recognition for the year 1957-58 will come in January 1958, and the managements cannot get any advance until then. Therefore, I would request the Government to see that institutions which have been classified for the past six years as temporarily recognized, should be immediately given permanent recognition.

The last speaker and other speakers also mentioned about getting seats in the medical colleges and so on. This is a very difficult subject, of course. I am not going to enter into this subject, because nobody can solve this problem satisfactorily. Everybody wants seats on the basis of merit, etc. One thing I should like to say here. The University has solved one great problem. A few years back, the students found it extremely difficult to get seats in colleges. Now they are able to get seats, though it may be that they are not able to get seats in the colleges in which they want them. Thanks to the University liberalising the rules, it has now become possible for any student to get admission to the Intermediate Class or the Pre-University Class. It is only in the case of professional colleges that there is difficulty in getting admission. I should like, in this connection, to bring to the notice of this Government that the really talented pupils are unable to get admission to the professional colleges on account of certain limiting factors. These pupils, when they become frustrated, are a great menace to society. The State also loses the services of these talented pupils. Something must be done to see that these pupils get admission somehow or other. I know that there are limitations in the way and that the

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [2nd July 1957]

Government have got to fulfil their obligations to backward communities. I do admit this. Considering all these things, I should like the Government to see whether something could be done to these pupils, who get frustrated. When they do not get admission, as I put it earlier, they become a menace to society and turn out to be Communists.

We see in the Budget speech that the strength of the polytechnics is being raised from 1,100 to 1,600 in the current year.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The suggestion is that it should be four times the number in the engineering colleges.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: I consider this in this way. There are seventy or eighty high schools which give instruction in pre-technological course which is one of the bifurcated courses. If all the pupils of these schools are to be absorbed, the number would come to about 1,600 or 1,700. I find that a broader view is taken in the matter. More institutions must be started to enable more pupils to get admission in these institutions at various levels. We want skilled men not only at the top level but also at the various lower levels. We hope the Government will increase the number in the coming years.

Then, there is also one other thing. The Secondary Education Commission recommended that in the case of pupils who took 'Engineering' in the High School course, the pre-technological course need not be a four-year course and that the duration of the course could be reduced to three years. If this recommendation is accepted and given effect to, more boys will take to this course with joy and it will be a very popular course.

4.30
p.m.

Then, it is stated in the Budget speech—

"The organization of technical education is now under the control of two heads of departments, the Director of Public Instruction and the Director of Industries and Commerce. Both these officers have large and growing departments to manage and may not be able to devote undivided attention to technical education. The All-India Council of Technical Education and its Southern Regional Committee have recommended the setting up of a separate Directorate to take over all aspects of technical education and the Government have decided to implement that recommendation forthwith."

This is a good feature which we welcome.

Sir, I would like to refer to another matter. Last time the hon. the Leader of the Opposition made a suggestion that there should be an Advisory Board attached to each Ministry but the Government did not approve of that on the ground that in a democratic Government it was not necessary. But I would respectfully submit that it is absolutely essential that we should have such an

[2nd July 1957] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Advisory Board so far as education is concerned. It was in existence till a few years ago when it was abolished. After all, the Board will meet once or twice a year and I appeal to the Government to constitute such an Advisory Board of Education. It may be called the State Advisory Board of Education. It will discuss matters concerning elementary, secondary and university education in a general way. It will be very helpful if we have such a Board.

Now, I want to say something about the reorganization of districts though I am not a politician. But I may tell the Government, 'Do not bother yourself about the reorganization or bifurcation of districts or any such thing. Put off all those things for some years to come. We have had enough of headache, and do not bring in all these things by saying that local sentiments and traditions should be respected.' The moment the Government introduce the reorganization scheme, there will be demand that this or that district should be bifurcated. For instance, there is a village very near Arkonam where my mother was born. It was once part of the Chittoor district and then it was in the North Arcot district. Then, again, it has been transferred to the Chittoor district. Now there is the Tiruttani agitation. So, why rake up all these things now? Let the Government concentrate their attention on increasing agricultural production. If we increase food production, many problems will be solved.

Sir, a few days ago we read in the newspapers that the Central Government were going to help the State Governments in raising the salaries of secondary school teachers, without insisting upon the matching grant. Hitherto, they were insisting upon the matching grant by the State Governments but now they are not doing so. So, we are thankful to the Central Government and also to the Madras Government. As a matter of fact, the Secondary Education Commission has recommended that a major part of the expenditure incurred on elementary education must be borne by the Central Government. If we want to make education compulsory for children up to the age of 14, it is the duty of the Central Government to come forward to meet at least 75 per cent of the expenditure. So far as secondary education is concerned, they must bear at least 50 per cent of the expenditure. As the Secondary Education Commission has already made such a recommendation, I would request the Government to press this upon the Central Government.

Now, I come to the Pension Rules for teachers. Rule 10 (b) says—

"If there are breaks in service on account of retrenchment for want of vacancy or for similar reasons beyond the control of the person concerned, they shall not have the effect of forfeiting past service; but if the breaks are occasioned by reason of resignation, the past service shall not be taken into account without the specific orders of the Government."

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [2nd July 1957]

The first part of it is good. But the second part of it is not so as, in the case of aided institutions, there is no question of transfer of a teacher from one institution to another. For instance, if a teacher of an aided institution resigns on the 10th June, the opening day of the school, and joins another aided institution on the 15th June, there will be that technical break in service. I have already represented to the Hon. the Minister for Education that such breaks in service should also be condoned.

Sir, a few months ago the Hon. the Chief Minister said at some place that red tape would have to go and that action should be taken very quickly. As far as the Education Department is concerned, I would plead with the Government that red-tapism should go. What happens now is this. When a building plan is submitted and approved by the District Educational Officer, it goes to the Divisional Inspector and then it goes to the Director of Public Instruction. This takes more than 20 months for final sanction. This kind of red-tapism should go, and when the plan is approved by the District Educational Officer, the Divisional Inspector or the Director of Public Instruction should visit the site and immediately dispose of the paper.

With regard to raising of money for the Second Five-Year Plan, it has been suggested that hereafter we must look to small savings. In this connection, I made a suggestion some years back, but our State Government have not seriously considered it. Now, the teachers are contributing to the Provident Fund. Their contributions together with the contributions of the managements are now deposited in the Post Office Savings Bank. It is the Central Government that now enjoy the advantages of these deposits, and they give only 2½ per cent as interest. I have been suggesting that the local Government should utilise them. There are nearly 1,20,000 teachers. If they contribute Rs. 6 lakhs every month, it would come to about Rs. 72 lakhs in a year. How much will it come to in 20 years? Our Government can pass orders that these contributions should be deposited in the local treasury or sub-treasury so that they may utilize them. That is being done in the Travancore-Cochin State.

Sir, I have nothing more to say except to refer to the position of the common man. I feel that the prices of foodgrains should be brought down. Whatever reasons the Government may give, people will not be convinced about them. We want sufficient food at a reasonable price. If we are not able to control the price, I am afraid people will lose faith in the Government and they will be justified in losing faith if the Government do not bring down the price.

4.40
p.m.

* SRI V. R. RANGANATHAN: Mr. Chairman, Sir, very rarely does it happen that the Opposition as a whole seems to praise the Budget and point out its merits rather than criticise it. As

2nd July 1957] [Sri V. R. Ranganathan]

pointed out by many of the speakers, unlike the numerous taxes imposed by the Central Government, this State Budget provides for hardly any new taxation. We all on this side of the House like it. But still we would have been happier if the proposal enhancement in sales tax had been restricted to commodities other than foodstuffs. Not that it would have meant much, but I should say that if they had exempted foodstuffs from it, it would have been a good gesture and the merchants would also make an attempt to reduce the prices of food articles. The other thing is about enhancement in agricultural income-tax. I do not know how exactly it will affect the plantation industry. But what I feel is that it is likely to affect our foreign exchange position. The only plantation products that are exported are pepper, coconut, coffee and tea. If the prices of these articles are enhanced, there would surely be a set-back in our dollar earning capacity.

Sir, about agriculture, the learned Vice-Chancellor of the Annamalai University has already referred to seed farms. It is an excellent idea to start seed farms throughout the State so that each area might be served with seeds suitable for that particular area, and it will also result in increased production. The next thing in relation to agricultural production is irrigation facilities. Sir, I am afraid that sufficient provision has not been made for minor irrigation in areas where it is necessary. Ever since we got independence, we have been concentrating on major irrigation projects because they are more showy and very impressive. But, in the long run, it may be helpful to pay attention to minor irrigation also and it should also be given equal importance, because large tracts of agricultural lands in the dry areas like South Arcot, North Arcot and Chingleput depend upon minor irrigation. Sufficient attention has not been paid to this. Not only the provision in the Budget is very meagre but also I am afraid that the necessary personnel are not there and that the provision is quite inadequate. Our Revenue Department is not very enthusiastic about minor irrigation because it does not yield adequate revenue. There is also the question of silt in the small tanks which irrigate these dry areas. I was told that in one tank the silt deposit had accumulated to 18 inches and that nobody was worried about it. It is a huge task to remove the silt. When water-supply is also not adequate, it is not good to allow silt to accumulate. For, whatever meagre water we get, it will be sinking into the silt deposit, will not be of any use to the people, and will not be available for irrigation purposes. I would like to impress upon the Government that these things should be attended to first so that agricultural production may be increased and the problem of food deficit may be solved.

As has already been referred to by so many hon. Members, we are very happy that the benefits given to the Non-Gazetted Officers are being extended to the teachers and we are also happy that the village officers are to receive similar benefits. But the trouble is that with the continuous rise in the emoluments of these servants,

[Sri V. R. Ranganathan] [2nd July 1957]

the cost of living is also rising and the rise in pay, etc., will be found very inadequate in another two or three years. Therefore, every time there is rise in the cost of living, the cry for increased pay, etc., will also be raised. Therefore, unless we make strenuous efforts to bring down the prices—how it is going to be done I do not know—there is no use of affording temporary increases in the emoluments of the staff.

Sir, regarding technical education referred to in the Budget, I am so happy that it is proposed to have a separate Directorate for technical education. As stated by the learned Vice-Chancellor, we in the Education Department have been recommending the same. Though not a separate Directorate, we had been recommending previously that the engineering colleges should be taken out of the purview of the Director of Public Instruction. I said some time back that the Law College should be taken out of the control of the Education Department and I think it has since been done. I think that similarly, this should be done with regard to technical education. My own experience is that it is very difficult for the Education Department to manage all these engineering colleges. We were not trained on those lines and we were only catering to the ordinary, general education of the people. Whatever the experts said we had to accept; we could not quarrel with them. Therefore, it is a good thing to have a separate Directorate for technical education and remove the engineering colleges from the control of the Director of Public Instruction.

As regards the proposal to reduce expenditure, well, this should have been done long ago. But whatever it is, as pointed out by the learned Vice-Chancellor of the Annamalai University, it ought to be done very quickly. We have appointed so many committees and as pointed out by the hon. Member, Sri Narayanaswamy Pillai, he himself was on one of these Committees. Quite recently, I think in 1947 or 1948, a Committee was appointed, with the late Ramalingam Chettiar as Chairman, to go into the question of retrenchment of expenditure on public administration. But what came out of it? Its Report has been published, but no orders have been passed. It is, therefore, absolutely necessary that quick action should be taken on any proposal. In this connexion, I may make a suggestion and that is that, instead of appointing one Special Officer, however experienced he may be, it would be useful to have on the Committee non-officials also, for after all, there is always a non-official point of view on questions. Some time back the House appointed a Committee and the Government appointed an officer of the Civil Services to make suggestions in regard to reducing expenditure on revenue administration. Some orders have been passed. Here, one other thing is that instead of suggesting retrenchment and an effective way to control expenditure, that particular Report suggested increase of officers. That very often happens where officials have to deal with these things. Therefore, it is much better that one or two non-officials are also associated.

2nd July 1957]

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Why not the whole Committee be of non-officials only?

* SRI V. R. RANGANATHAN : I do not know how far it would be workable. It is better to associate non-officials.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : An Official Committee, with or without non-officials and presided over by an official, cannot be expected to treat the subject as non-officials would do. Therefore, it is better to have a Committee purely of non-officials.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I think the discussion is very much aside the actual point at issue. The official appointed will work under the Sub-Committee of the Cabinet and, therefore, the Report of the official will be submitted to the Sub-Committee of the Cabinet which is going to make the retrenchment.

* SRI V. R. RANGANATHAN : My point is that the official's report will be the basis of discussion in the Cabinet and that there will be only the official viewpoint. Therefore, if non-officials are also there, it may be helpful.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Sub-Committee contemplated is the Cabinet Sub-Committee.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : My submission is that Members have a lot of sympathy for the Ministers who have too much work. We want their responsibility to be reduced and, therefore, say, 'Why not shove that responsibility on to some non-official Members?'.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I do not know whether the hon. Member Mr. Mohamed Raza Khan is suggesting retrenchment of Minister.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Not at all. Only reduce the work of the Ministers.

* SRI V. R. RANGANATHAN : There are one or two things which I want to say but which may not be quite relevant to the Budget on hand but which may be of general interest. There is talk about increasing the number of seats in the engineering colleges and we have seen experts report that they would need 1,200 Engineers for the new projects and 10,000 Assistant Engineers for various jobs. Now, what is happening to our Engineers? The Vice-Chancellor of the Madras University who is here would be able to tell us that most of them are not employed in the manner they ought to be. B.E.'s are employed as store-keepers and tracers. One is kept in charge of stores, cement stores, iron and steel stores, etc. His duty is to maintain registers, enter the incoming and outgoing stocks and do some such clerical job. All our Junior Engineers and Supervisors are doing this kind of work. They are all B.E.'s.

[Sri V. R. Ranganathan] [2nd July 1957]

Where are the Minor Irrigation Overseers and Licenciate supervisors? After all, for a store-keepers's job, an upper division clerk will do. I was reminded by a big industrialist in Bombay recently when I visited him that we were not properly utilising our engineers. I took an engineering graduate with me to him. He was asked what he was doing. The engineer replied that he was employed in the Neiveli Project and that he was in charge of the cement stores and controlling the same. Asked what he meant by 'controlling', he said, 'I keep an issue and receipt register; I am also testing the quality of cement received.' 'Is it being tested by the Government?', the gentleman asked. 'Yes', the young man replied. Then the gentleman said, 'Your Government is foolish in wasting your talents on doing a job which is done by a non-professional man well.' This is how many of our B.E.'s are not engaged properly. Many of them have told me, four or five years after they left the college, they have forgotten their work. I think it is Mr. O. P. Ramaswami Reddiar, during his Chief-Ministership, that found this defect and immediately ordered the reopening of the Overseer course. The jobs now held by the B.E.'s mostly are meant for people who hold certificates and diplomas and not degrees. I think there is a wrong impression on the part of the employers that a highly qualified man will do a lower job much better. A man who is highly qualified is not satisfied if he is not given the proper job. He is discontented with his present lot. Put him in the job for which he is qualified and he will be able to do much better.

Sir, appointing graduates and Honours-men to clerical posts is another waste. Sir A. Ramaswami Mudaliar's Committee has submitted a report and it is there. If the Government will only implement some of its recommendations, they will be much useful to the educational institutions in that they will be able to prevent overcrowding in those institutions.

About the treatment of the blind in the State, I want to say a word. You will be surprised to know, Sir, that the General Hospital does not admit blind boys from the Poonamallee Blind School. A boy was recently sent over there. He was kept in the hospital for five days and then discharged. He was in the streets. There was no information about him. Somebody, it seems, directed him to go to the Stanley Hospital and with the help of that generous-hearted person, he was admitted there. One week later, he died. I, being the Chairman of the Advisory Committee of the Poonamallee Blind School, started correspondence with the Director of Medical Services. The final orders of the Director were that without a 'sighted assistant' he could not admit as an in-patient anybody from the school. Does it mean that the General Hospital is not open to the blind? How are persons operated on both eyes led and guided in the Eye Hospital? It is lack of imagination and lack of sympathy and I would like attention to be paid by the Hon. Minister-in-charge of Health on this. There are a lot of papers on this subject and I do not want to divulge their contents just now.

2nd July 1957] [Sri V. R. Ranganathan]

The next point I wish to refer to is this. In one of the big high schools under private management in the State, the Headmaster was dismissed from service one day. In the natural course, he appealed to the Director of Public Instruction who took nine months to pass orders reinstating him in service. But the management took the matter in appeal to the High Court, which, however, upheld the Director's order. The management next went to the Supreme Court, which confirmed the High Court's judgment and rejected the appeal of the management. Then what happened? The man was restored on a particular day. But the next day he was suspended from service and on the third day he was dismissed. Where is justice for him? How can a Headmaster fight a big management in a Court—High Court and the Supreme Court? But this man did it because the Teachers' Guild gave the money and enabled him to fight. Till today, he has not been given his back pay. You can imagine his plight.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Under the Education Act passed in Great Britain, the Government would have taken over the institution and dismissed the management under similar circumstances. I would like some such thing being done here.

* SRI V. R. RANGANATHAN : Such a thing occurred in my own time as Director. We withdrew the recognition of the school although very powerful forces were at work because the management was in the wrong. Why not do it now in respect of the case I have mentioned? Anyhow, there is a case for revision of the agreement between the management and the employees. You cannot dismiss a labourer now from any factory. The employer will be hauled up. But you can dismiss a teacher with impunity.

Lastly, everybody talks about the Five-Year Plan. I am afraid we are making a fetish of the Plan now. In the old days, we used to have tribal gods. Now, in modern India, this Plan has become a god which requires human sacrifice. That is what it means. Are we going to sacrifice the present for the future? After all, it is the man that counts. Of course, in Europe, some time ago, they tried to make the State a demigod and everybody was sacrificed for its glorification. I hope it will not be done here.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 97. *The Payment of Wages (Madras Amendment) Bill, 1957.*

* Sent by special messengers on 29th June 1957.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

Wednesday, the 3rd July 1957.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Removal of disparity in the scales of pay of secondary grade teachers.

* 12 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state, with reference to his Budget speech made on 27th February 1956, the steps so far taken to remove the disparity in the scales of pay of secondary grade teachers employed in the different types of schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The Government have ordered that, with effect from 1st November 1956, secondary grade teachers in elementary schools and in middle schools employed by local bodies and aided managements should be given a uniform scale of pay of Rs. 45—2—85.

SRI T. PURUSHOTHAM: May I presume, in view of the reply of the Hon. Minister, that secondary grade trained teachers will get the prescribed secondary grade scale of pay in whatever institutions they may be employed—high school or higher elementary school or elementary school?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Yes, Sir, whether they are employed in elementary schools or in middle schools.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I bring to the notice of the Government that there is one disparity in the scales of pay of teachers in district board schools? They have given Government scales of pay to L.T.'s—Rs. 85—5—125—10—175. But the secondary grade teachers are given only the local body scale of pay, viz., Rs. 45—2—85, whereas the Government scale of pay is Rupees 45—3—60—2—90. Will this disparity be removed?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not think that it should be taken as Government scale of pay or local body scale of pay. They give a certain scale to L.T.'s and certain other scale to secondary grade teachers. We have made it uniform as between the local body schools and aided schools. If all local bodies adopt the Government scales of pay, then immediately another disparity will creep in between the aided school and the local body school. Our intention is to have the same scale of pay in both the schools.

[3rd July 1957]

SRI T. PURUSHOTHAM : May I know whether the Government have issued instructions to the local bodies including the Corporation of Madras that secondary grade trained teachers should be given the prescribed scale of pay irrespective of the posts in which they are employed?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am sure the order passed by the Government would have been communicated to the authorities concerned.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know whether the present grant-in-aid in respect of a secondary grade teacher in an aided elementary school is calculated on the basis of Rs. 45—2—85?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : That is right.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : The Government scale is Rs. 45—3—60—2—90. The present rule for grant is that, if at least the local body scales of pay are given, then the Government meet two-thirds of the deficit.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The question which Sri Krishnamoorthy put was whether for purposes of grant the Rs. 45—85 grade would be recognized. It will be recognized.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact that in the removal of this disparity, five out of the twelve rupees recently sanctioned by the Government by way of additional dearness allowance has been taken advantage of by the managements and that the salaries of teachers have been fixed in such a way that secondary grade teachers in elementary schools get five rupees less than those in secondary schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I would like to have notice.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware of the fact that in fixing the scale of pay as Rs. 45—2—85, no weightage has been given whatsoever to the teachers in point of service and that such an illiberal interpretation has been made of the Government Order by departmental instructions at the district level that some teachers have been given one rupee less than their usual pay? That is, their pay has been reduced by one rupee.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : If there are individual cases, they may be brought to the notice of the Government. I will see what can be done.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Inasmuch as there is a departmental order at the district level that the salary should be fixed not above their existing pay—while fitting them into the new scale—as is usually done, will the Department be instructed by the Government to see that this is not done and that in the case of senior teachers with a long service, their salary should be fixed, not in the usual way, but with weightage to their service?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : All rules governing refixation of pay, I presume, will be observed. If they are not, I shall look into the matter.

3rd July 1957]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I may inform the hon. Member that if there was such a thing as was mentioned by him, it has already been ordered that the difference should be treated as personal pay, so that no teacher will get less than what he is getting now.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I just clarify that when he gets the next increment, he gets one rupee less and not two rupees which he should get, one rupee personal pay being merged with the increment?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This forum is for putting questions and not for the purpose of arguing one's case.

Revision of the Grant-in-Aid Code.

* 13 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to revise the Grant-in-Aid Code; and

(b) if so, when the revision will be completed?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) & (b) Certain proposals for the revision of Grants-in-Aid Code have been suggested by the Legislature Committee on the White Paper on Education. The question of implementing the recommendation of the Committee is still under the consideration of Government.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are we to understand that the Grant-in-Aid Code will be further liberalized or will be brought up-to-date with reference to the modifications so far made?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : May be liberalized or made more rigid according to the facts of each case.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know whether the Government have any proposal to bring in any system of maintenance grant with reference to aided secondary schools, as is being done in the case of aided elementary schools, without going into the accounts of the institutions and paying two-thirds of the deficit the management is put to?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : As a matter of fact, this is the system prevailing in the Kanyakumari district. That also is under the consideration of Government.

DR. V. K. JOHN : May I know when these proposals were made? Certain proposals were said to be under consideration.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I think, in February or March.

DR. V. K. JOHN : How long will it take to implement those proposals?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It will not take very long.

[3rd July 1957]

Recruitment of workers in the Government Press, Madras.

* 14 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Electricity be pleased to state—

(a) the procedure adopted in the matter of recruitment of workers (skilled and unskilled) in the Government Press, Madras;

(b) whether the Government have formulated definite rules for recruitment to the above categories of posts in the Press, and if so, what they are; and

(c) the steps taken to recruit unpaid apprentices in the Government Press and schemes framed and followed for their training?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) There are two methods for the recruitment of skilled and unskilled workers in the Madras Press Subordinate Service. One is by direct recruitment and the other by promotion from a lower category to a higher category in the same service. Usually, direct recruitment is made through the Employment Exchange. Occasionally, however, recruitment of some skilled and unskilled workers is made without reference to the Employment Exchange in the interests of Public Service, for example, when the posts have to be filled in immediately to avoid dislocation of work.

(b) Yes, Sir. The service conditions of the employees in the Government Press are governed by the Madras Government Press Subordinate Service Rules. Some of the posts, which were not governed by the Service Rules hitherto, will be brought under the Service Rules and the framing of such rules is separately under consideration.

(c) Generally, about 15 to 20 students of the Central Polytechnic undergoing training in Licentiate in Printing Technology are taken annually as unpaid apprentices with a view to give them practical training on the printing side. No definite scheme has been framed in this regard.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY: Are there any diploma-holders working in the Government Press? I am told that there are some. If so, I want to know their scale of pay as compared with other workers' scales of pay.

THE HON. SRI V. RAMAIAH: I want notice.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY: I thank you. I want just the information.

SRI T. PURUSHOTHAM: With reference to the answer to clause (c) of the question, may I know whether the Government will consider the question of framing a definite scheme for recruitment of unpaid apprentices in the Government Press?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: I have already stated that at present there is no definite scheme on hand.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[3rd July 1957]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58—cont.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

MR. CHAIRMAN: Dr. Guruswami Mudaliar will now deliver his maiden speech.

DR. M. R. GURUSWAMI: Mr. Chairman, I rise only to say a few words so that I may not be put down as one of those who have not opened their mouths.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: But we are sure your diagnosis will be correct.

DR. M. R. GURUSWAMI: I hope, Sir.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Do you accept the treatment, though?

DR. M. R. GURUSWAMI: I congratulate the Hon. the Finance Minister on the presentation of the very nicely printed Budget. To start with, I have to say that the Agricultural department has shown very great improvement. Production has increased. Seasons have been good. But people have been asked to pay more. This disparity between good seasons and plenty of crops and, at the same time, prices rising seems to be an enigma. My impression is—of course, let me hope that my diagnosis may be wrong—that there are hoarders and people who are anxious to smuggle paddy from district to district or from State to State. The action taken whatever it may be, will never produce satisfactory results unless this sort of hoarding and smuggling is put an end to. I have given a diagnosis and a treatment which may not be agreeable to most of the hon. Members. 3-10 p.m.

With the progress of the Plan it is felt, at least the Hon. Minister feels, that there is a greater amount of employment, that, therefore, there is a greater amount of money with the people and that therefore there would be greater purchasing power. But, unfortunately, the people employed are only a few compared to the general public and I do not expect that the increased earnings of these few people will go to raise the cost of living. There is something wrong there too. But, otherwise, I feel that prosperity may be expected to come to the State.

Another proposition is that a Milk Supply Colony is to be located close to Madras area, and it is expected that it will lead to greater milk supply under a particular system. The system that is to be adopted is based on the Bombay system. But my impression of the Bombay Plan is not quite a good one. The milk supplied in Bombay is much poorer in quality than the milk supplied in Madras area. The percentage of proteins and other nutrients is much less in the milk supplied in Bombay than in other areas. We are always aiming at 7 per cent of these contents but there we never get more than about 3 per cent or so. That means that the milk supplied there is much poorer in quality than the milk supplied in

[Dr. M. R. Guruswami] [3rd July 1957]

Madras. I hope there will be an attempt made to improve the quality of the milk to be supplied here as compared with the milk supplied in Bombay.

Then there are the Community Projects. I am afraid there also I have got to say something. People are appointed to various posts but they are not qualified particularly for the posts to which they are appointed. Anybody and everybody who is coming forward, is taken up and posted. Therefore, there is likely to be inefficiency in the execution of the Community Projects.

Another problem—it is my own personal view; I would be rather reluctant to put it and I know a majority of people will hold contrary views—is about the handloom industry. It is, according to me, being pampered because the very good Secretaries of the Unions go to you and talk to you with extraordinary perseverance and persuasion. The result is that they are not progressing as much as they should. They are taking it easy thinking that they can gain by mere pleadings.

The schemes contained in the Budget proposals are good. Now, for example, there are schemes for laying roads, etc. These schemes are good. But there is too much of interference with officers who are carrying out those schemes. They feel very much out of sorts because they cannot disoblige those who come to them and, at the same time, they cannot lessen the quality of the work.

I find that Committees are appointed to consider problems of education and other things. I expect that Government would accept their decisions and act upon them.

The enhancement of dearness allowance granted to Non-Gazetted Officers by Rs. 12 is said to be the cause for certain difficulty in balancing the Budget. But this is a necessity. The Non-Gazetted Officers have been working very patiently for a very long time. Whatever little was given, they deserve it and I hope they will be satisfied with that at least for some years.

I heartily congratulate the Hon. the Finance Minister on the reduction of the rate of taxes on foodgrains such as paddy, wheat and millets. As for the second proposition to levy additional tax on agricultural income of owners of plantations, well, it cannot be ignored. It will have an indirect effect upon plantations.

3-20 p.m. The proposal to appoint a Special Officer of mature experience and high rank to make an enquiry into the structure and staff requirements of each department and make suitable recommendations is welcome.

I am glad that the Hon. the Finance Minister has left the deficit uncovered. To attempt to cover the Budget deficit would result in more taxes. But leaving the deficit uncovered leaves the people a little more free and, at the same time, their difficulties are not enhanced.

3rd July 1957] [Dr. M. R. Guruswami]

On the whole, I must say that the Budget has been prepared with very great consideration for the people and with as much precision as possible. I congratulate the Hon. Minister on this. (Cheers.)

MR. CHAIRMAN: The hon. Member Sri N. Annamalai Pillai will now speak.

* SRI A. SUBRAMANYAM: On a point of order, Sir. இன்று காலரியில் பார்வையாளர்கள் ஏராளமாக வந்திருக்கிறார்கள். இரண்டு பக்கமும் இருக்கின்ற கதவுகள் பெரிய கதவுகளாக இருந்தாலும் உள்ளே காற்று பெரும் அளவில் வர உசதியில்லை. பார்வையாளர்கள் கைவிசிறிகளை உபயோகிப்பதைப் பார்க்கிறேன். ஆகையால், பார்வையாளர் காலரியில் மூன்று மின்சார விசிறிகள் போட்டுக் கொடுத்தால், அவர்களுக்குச் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This is a point of disorder.

MR. CHAIRMAN: Point of disorder really.

* SRI N. ANNAMALAI PILLAI: கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது அமைச்சர்கள் தயாரித்திருக்கும் இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை நான் பாராட்டவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். நமக்கு சுதந்திரம் கிடைத்து 10 வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. சென்ற பத்து வருஷங்களில் நமது அரசாங்கம் எவ்வளவோ நல்ல வேலைகளைச் செய்திருப்பது மக்கள் அறிந்ததே. அதற்கு சாட்சியாக, சென்ற தேர்தல்களின் முடிவே ஜனங்களின் திருப்தியை எடுத்ததுக் காட்டியிருக்கிறது. ஆனால் நூற்றுக்கு நூறு விகிதம் திருப்தியாக இல்லையே என்று சில மெம்பர்கள் சொன்னார்கள். எப்பொழுதும் இருள் இருக்கிற இடத்தில்தான் வெளிச்சமும் இருக்கும். வெளிச்சம் உள்ள இடத்தில் தான் இருள் இருக்கும். வள்ளுவர் கூட

“உண்பதும் உடுப்பதும் காணீர்
பிறர் மேல் வடுக்கண் காண்பது . . .”

என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, யார் ஒருவன் நன்றாக, சுபிட்சமாக உடுக்க உடையும், உண்ண உணவும், இருக்க இடமும் வசதியுள்ளவனாக இருக்கிறானோ, அவனை மற்றவர்கள் அவன் அந்த நிலையை எவ்வாறு அடைந்தான் என்று குற்றம் காண்பதே மனித சபாவமாகியிருக்கிறது என்று வள்ளுவர் கூடச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆதலால் குற்றம் இல்லாமல் எந்தத் திட்டமும் நடைபெறாது. எந்த இடத்திலும் குற்றம் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கும். ஆனால் நன்மை அதிகமாக இருக்கிறதா, தீமை அதிகமாக இருக்கிறதா என்று தான் பார்க்கவேண்டும். நூற்றுக்கு நூறு நன்றாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைப்பது நல்லதுதான். ஆனால் அப்படிச் செய்வது முடியாத காரியம்.

இப்பொழுது சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற வரவு செலவுத் திட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சரியானபடி உதவி அளிப்பதற்குப் போதுமான வசதிகள் அளிக்கப்படவில்லை. நம்முடைய ஜெனரேஷனிலாவது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் மனிதர்கள் என்று எல்லோரும் உணர்ந்து நடந்துகொள்வதற்கு வகை செய்யவேண்டும். இப்பொழுது ஜனங்களுக்கு முக்கியமாக வேண்டியது கல்வி. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி இந்த நாட்டில் நடந்த காலத்தில் எந்தக் கல்வி முறை அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்ததோ, அதே முறை தான் இன்னமும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கில ஆட்சி வில் குமாஸ்தாக்களைச் சிருஷ்டிப்பதற்கும், மேலும் அவர்கள் ஆட்சியைப் பல்படுத்துவதற்கும் வேண்டிய துணையாளர்களைத் தயாரிக்கும் முறையிலேயே

[Sri N. Annamalai Pillai]

[3rd July 1957]

கல்வித் திட்டத்தை வகுத்திருந்தார்கள். அப்படி வகுத்ததினால் தான் அவர்கள் எண்ணிய எண்ணம் கைகூடியது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் நிர்வாகத்தையும் நன்றாகவே நடத்தி வந்தார்கள். ஆனால் அவர்களிடமிருந்து அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு, அந்த முறையை மாற்றி யமைக்காமல், நாம் அவர்களிடத்தில் அடிமையாக இருந்தது போல், இன்னும் அடிமையாக இருக்கின்ற முறையிலேயே போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். சிறும் சிறப்புமாக நமது மக்கள் முன்னேறவேண்டும் என்று ஆர்வம் உள்ள நமது அரசாங்கத்திற்குக் கல்வி முறை தடையாகக் குறுக்கிடுகிறது. ஆகவே கல்வி முறையைச் சீக்கிரமாக மாற்றியமைக்கவேண்டும்.

நான் முன்னொரு சமயத்தில் தெரிவித்திருக்கிறேன். இப்பொழுது நம் நாட்டில் நூற்றுக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு பேர்கள்தான் படித்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். எல்லோரும் படிக்கவேண்டுமென்ற நமது சர்க்காருடைய ஆசை நிறைவேறவேண்டுமானால், தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செய்யவேண்டும். பாரதியார் எல்லா இடங்களிலும் தமிழ் ஓசை கிளம்பவேண்டுமென்றார். எல்லா இடங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுவதற்கு வசதி செய்யவேண்டும் என்றால், அப்படிச் செய்வதற்கு சர்க்காரிடம் பணம் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு அந்நிய ஆட்சியில் ஒரு முறையை அனுஷ்டித்துவந்தார்கள். தேர்ச்சியின் மீது ஒரு மாணவனுக்கு இவ்வளவு பணம் கொடுப்பது என்று அவர்கள் ஏற்பாடு செய்தார்கள். 1-வது வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றால் ஒரு வருஷத்திற்கு இவ்வளவு ரூபாய் கொடுக்கப்படும், அதே மாதிரி 10-வது வரை படித்தவர்களுக்கு இவ்வளவு கொடுக்கப்படும் என்ற முறையை அனுஷ்டித்தார்கள். ஒரு மாணவன் வாத்தியார். இல்லாமலேயே பிரைவேட்டாகப் படித்துப் பரீட்சையில் தேர்ச்சிபெற்று பணம் பெற்று வந்தான். இப்பொழுது இருக்கும் திட்டத்தில் அந்தமாதிரி முறை இல்லை. இப்பொழுது இருக்கிற பள்ளிகள் மூலமாகக் கல்வியைப் பரப்புவதோடு, காடு, மலை, வன வனத்திரங்களில், அதாவது உபாத்தியாயர்கள் இல்லாத இடங்களில், வசிக்கும் மாணவர்களும் கல்வி கற்க வசதிகள் செய்து கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது உபாத்தியாயர்கள் பட்டிணங்களிலும், நகரப்புறங்களிலும்தான் வேலை பார்க்க விரும்புகிறார்கள். காடுகள் அடர்ந்த பிரதேசங்களுக்கும், மலைப் பிரதேசங்களுக்கும், மற்றும் வசதியில்லாத பிரதேசங்களுக்கும் உபாத்தியாயர்கள் செல்ல விரும்புவதில்லை. அப்படி அங்கே பள்ளிக் கூடங்கள் அமைத்துக் கொடுத்தாலும், தப்புக் கணக்கு எழுதி சர்க்காரிடம் காட்டிவிட்டு பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். அதை சர்க்காரே கண்டு பிடித்து எத்தனையோ பேர்களுக்கு அபராதம் விதித்திருக்கிறார்கள்; தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்கள்; வேலையை விட்டு நீக்கியிருக்கிறார்கள். அவன் பொய் சொல்லக் கற்றுக்கொள்வதற்கும் அரசாங்கமே காரணமாக இருக்கிறது. இந்த முறையை மாற்றவேண்டும்.

கல்வி அதிகரித்தால் தான் நாடு செழிப்புற முடியும். கல்வி கற்றால்தான் மனிதன் நாகரீகமாக இருப்பான். நாகரீகத்தையும், நல்லொழுக்கத்தையும், செல்வத்தையும் வளர்ப்பதில் கல்வி தான் பிரதானமாக இருப்பதால், கல்வியைப் பரப்புவதிலேயே சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சர்க்காரிடம் பணம் இல்லையென்றால், இந்த முறையைக் கடைப்பிடித்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

வரவு செலவுத் திட்டம் எல்லா விதத்திலும் நன்றாக அமைந்திருப்பதால், வேறு எதுவும் சொல்ல விரும்பவில்லை. வரவு செலவுத் திட்டத்தை வரவேற்று, எழை மக்களுக்கு இட வசதிகளையும், வேலை வசதிகளையும், கல்வி வசதிகளையும் இன்னும் அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI S. R. P. PONNUSWAMY CHETTIAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த ஆண்டின் பட்ஜெட்டை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். மத்திய சர்க்கார் தங்களுடைய பட்ஜெட்டில் அதிக

[3rd July 1957] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

மாக வரிகள் போட்டிருந்தார்கள். நாடு வேகமாக முன்னேறவேண்டியிருக்கும் நிலையில் நமது ராஜ்ய அரசாங்க பட்ஜெட்டிலும் அதிக வரிகள் போடப்படுமோ என்று மக்கள் கலக்கத்துடன் இந்த பட்ஜெட்டை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சகஜமாக பணம் இல்லை என்றால், எந்த வரியைப் போடலாம் என்று தான் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் கூட, நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் புதிய வரி விதிப்புகள் இல்லாமலேயே பட்ஜெட்டை—அதுபற்றாக்குறை பட்ஜெட்டாக இருந்தாலும்—இந்த சபை முன் சமர்ப்பித்திருப்பதற்காக அவரை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த பட்ஜெட்டை நான் வரவேற்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் பற்றாக்குறையாக இருந்தபோதிலும், இந்தத் திட்டத்தில் கல்வித் துறை, விவசாயத் துறை முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் இந்த ஆண்டிற்கு எவ்வளவு அதிகமாகப் பணத்தை ஒதுக்கிக் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அவ்வளவு அதிகமாகப் பணத்தை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். தொழில் துறையைத் தனியாக எடுத்துக்கொண்டால், பெரிய தொழில்கள், குடிசைத் தொழில்கள், சிறு தொழில்கள் ஆகிய பலவகையான தொழில்களும் இந்த ராஜ்யத்தில் வளர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு எல்லாத் தொழில்களுக்கும், சரியான அளவில் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவும் விஷயத்தில், குறிப்பாக அலுமினியத் தொழிற்சாலை, தேனிரும்புத் தொழிற்சாலை போன்ற பல பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவும் விஷயத்தில், அவைகளை இந்த ராஜ்யத்தில் நிறுவுவதற்கேற்ற வாய்ப்புகளைச் சிறந்த முறையில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். தேசத்தின் இந்தப் பகுதி புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். தேசத்தில் இந்தப் பகுதியில் ஏற்படவிருக்கும் பெரிய தொழிற்சாலைகளைப் பார்த்தால், தேசத்தின் தென் பகுதி புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. காரியங்களைச் சிறந்த முறையில் செய்கிறோம் என்பதை உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டக்கூடிய பட்ஜெட்டாக இந்த பட்ஜெட் அமைந்திருக்கிறது. இந்தப் பகுதியில் தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஏராளமான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. சேலத்தில் ஒரு பெரிய தொழில் தனியார் பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்படவிருக்கிறது. தனியார் துறையில் பெரிய தொழிலுக்குக் கோவையைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு லைசென்ஸ் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் பல லைசென்சுகள் பல பேர்களுக்கு வழங்கப்படும் என்பதைக் கேட்டு நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.

கனரகத் தொழில் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், இந்தியாவில் சென்ற நூறு வருஷங்களாக எவ்வளவு தேனிரும்பு இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த அளவிற்கும் மேல் சென்ற ஒரு வருஷத்தில் மாதிரம் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது நான் சொல்வது அல்ல. சென்ற வாரம் மத்திய அரசாங்கக் கனரகத் தொழில் அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ ஷா அவர்கள் கோவைக்கு வந்திருந்தபோது இதைத் தெரிவித்தார்கள். இதை அறியும்போது, இந்தியா கனரகத் தொழில் வளர்ச்சியில் எவ்வளவு வேகமாக முன்னேறி வருகிறது என்பதைப் பார்த்து நாம் மிகவும் சந்தோஷப்படலாம். மேலும் ரேயான் பட்டுத் தொழிற்சாலை, சிமெண்டுத் தொழிற்சாலை முதலிய பல தொழிற்சாலைகள் இந்த ராஜ்யத்தில் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அறிந்து நாங்கள் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம். இந்த ராஜ்யத்தில் சிமெண்டுத் தொழிற்சாலை ஆரம்பிக்கப்பட போவதாக கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தமது பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நமது ராஜ்யத்திற்கு ஒரு சிமெண்டுத் தொழிற்சாலை போதாது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். சிமெண்டுத் இரும்பும் பற்றாக்குறையாக இருப்பதால், இப்போது பழைய முறையில் சுண்ணாம்பையும் மரத்தையும் உபயோகித்து நிறையக்கட்டிடங்கள் கட்டி வருகிறார்கள். நிறையச் சுண்ணாம்பை உபயோகிக்கக் கூடாதா என்று கேட்கலாம். வழக்கமாக சிமெண்டை உபயோகித்து வந்தவர்களுக்குப் பழையமுறைப்படி சுண்ணாம்பை உபயோகிப்பது சாத்தியம் இல்லை என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இன்னும் சிமெண்டுத் தொழிற்சாலைகள் நிறுவுவதற்கு இந்த ராஜ்யத்தில் வசதிகள் இருக்கின்றன. இந்த ராஜ்யத்தில் இரண்டு, மூன்று

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [3rd July 1957]

மெண்டுத் தொழிற்சாலைகள் வேண்டும் என்பதை உத்தேசித்து, பொதுத் துறையில் இல்லாவிட்டாலும் தனியார் துறையிலாவது, தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்க முன்வருபவர்களுக்கு லைசென்சுகள் வழங்கி அவைகளை நிறுவுவதற்கு அரசாங்கத்தார் முயற்சிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சர்க்கரை ஆலைகள் கூட்டுறவு முறையிலும் தனிப்பட்ட முறையிலும் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்நிய நாட்டுச் செலவாணிக் கஷ்டத்தால் சர்க்கரை ஆலைகளுக்கு வேண்டிய பெரிய இயந்திரங்களை இறக்குமதி செய்வது கஷ்டமாக இருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். நமது ராஜ்யத்தில் சர்க்கரை ஆலைகளை நிறுவவேண்டுமென்றால், கனம் அமைச்சர்கள் மிகவும் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டால் தான் அது சாத்தியமாக இருக்கும். இதை உடனடியாகக் கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சுமார் 12 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் மின்சாரத்திற்காக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயம். இன்று நகரீக வாழ்க்கையில் மின்சாரம் இல்லை என்றால், உலகமே இல்லை என்று ஆகிறது. சென்னை ராஜ்யத்தில் சுமார் 30,000 கிலோவாட் மின்சாரம் இந்த வருஷம் டிசம்பர் மாதத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டுவிடும். அவ்வளவு மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யும் நிலைமையை அடைந்துவிட்டால், வருஷா வருஷம் வரும் மின்சார வெட்டு வராது என்று சொல்கிறார்கள். இந்தியா போன்ற ஒரு பரந்த தேசத்தில் மின்சாரத் தேவையை முழுவதும் பூர்த்தி செய்து விட்டோம் என்ற நிலை என்றமே வராது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். நமது தேசத்தில் நாளுக்கு நாள் பல தொழில்கள் வளரவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். பல தொழில்கள் வளரவேண்டும் என்ற ஆவலோடு இருக்கும்போது, மின்சாரத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டோம் என்ற எண்ணத்தை என்றமே கொள்ளக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். ராஜ்யத்தில் இன்னும் எங்கெல்லாம் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்ய முடியுமோ அங்கெல்லாம் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து கொடுத்தால்தான், எல்லாத் தொழில் திட்டங்களும் நிறைவேறுவதற்கு அனுகூலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

3-40
p.m.

கைத்தறித் தொழிலைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கைத்தறித் தொழில் வளர்ச்சிக்காக செஸ் நிதியை மத்திய சர்க்கார் வசூலித்தபோதிலும், எல்லா நெசவாளர்களுக்கும் உபயோகமாகும்படி அதை விநியோகிக்கவில்லை. இந்த ராஜ்யத்தில் ஏழு லக்ஷத்திற்கு மேற்பட்ட கைத் தறிகள் இருக்கின்றன, கூட்டுறவு அடிப்படையில் சுமார் ஒரு லட்சத்து முப்பத்தினியிரம் தறிகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கும் நெசவாளர்களுக்கு மாத்திரம், இந்த நிதி உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவருகிறது. மற்றவர்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகையும் கிடையாது. இது நாட்டின் சமூக நீதிக்கு உகந்ததாக இல்லை என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். பல நெசவாளர்கள், ஏதோ, கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தின் கீழ் இருப்பவர்களுக்குத்தான் சலுகைகள் கிடைக்கிறதென்றும், அவர்கள் தான் அரசாங்கத்தின் தத்துப்பிள்ளைகள் என்றும், கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தின் வெளியே இருக்கிற எங்களைக் காப்பாற்றப்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்றும் நினைக்கிறார்கள். அந்தத்தவறான எண்ணத்தை நெசவாளர்கள் மத்தியிலிருந்து அவசியம் நீக்கவேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த வரையில், அரசாங்கத்துக்கு அவ்விதப்பாபாடு செய்யும் எண்ணம் இல்லை. பல சந்தர்ப்பங்களில் பேசும்பொழுது, அரசாங்கத்தார் சொல்வதுண்டு: “அவர்களை ஒதுக்கிவிடவேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்களுக்கு இல்லை. ஆனால் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்துப் பார்த்தோம். அவர்கள் சரியான முறையில் அதை உபயோகித்துக்கொள்ளாமல் தவறான முறையில் நடந்துகொண்டார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்குக் கொடுத்த சலுகையை எடுத்துவிட்டோம்.” வாஸ்தவம்தான். நான் கேட்கிறேன், “மது

[3rd July 1957] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

விலக்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்தும், பல குற்றங்கள் நடக்கின்றன என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆகையால், குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிக்கிறோமேயொழிய, மதுவிலக்குச் சட்டத்தை எடுத்துவிட்டோமா? அதே மாதிரி, இத்துறையில் தவறு செய்பவர்களை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். இந்தத் தொழில் நிரந்தரமாக நல்ல முறையில் இருக்கவேண்டுமானால், இத்தொழிலை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு ஒத்தாசை செய்ய வேண்டுமேயொழிய, ஒரு குறிப்பிட்ட முறையை வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. கூட்டுறவு முறையில் சேர்ந்துகொண்டவர்கள் என்பதற்காக அவர்களுக்கு மாத்திரம் சலுகைகளையும் வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கக்கூடாது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள், இதைச் சரியாகப் பரிசீலனை செய்து, வியாபாரிகளும், இதரர்களும் இச்சலுகைகளைத் தவறான முறையில் உபயோகிக்க வழியில்லாதபடி ஒரு foolproof scheme ஏற்படுத்தி, அதை ஒழுங்கான முறையில் நடத்திவைத்து, நெசவாளர்கள் எல்லோரும் அச்சலுகைகளைப் பெறும்படி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே மாதிரி கைத்தறி நெசவுத் தொழிலில் சம்பந்தப்பட்ட பல தொழில்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக, ஜிகை செய்யும் தொழில் பம்பாய் ராஜ்யத்தில் ஒரே ஒரு இடத்தில் தான் இருக்கிறது. சென்னை ராஜ்யத்திற்குத் தேவையான ஜிகை, பம்பாய் ராஜ்யத்தில் உள்ள சூரத் நகரிலிருந்து தான் வருகிறது. இந்த ஜிகை கோவை, மதுரை, காஞ்சிபுரம், சேலம் ஜில்லாக்களில் ஏராளமாக உபயோகப்படுகிறது. இந்த ஜிகைத் தொழிலை நிருவப் பிரமாதமாக முதலீடு தேவையில்லை. இதைத் தனிப்பட்டவர்கள் மேற்கொள்ளாவிட்டாலும், அரசாங்கமே கைத்தறிக்காக ஒதுக்கப்பட்ட செஸ் நிதியிலிருந்து ஒரு factory ஆரம்பிக்கலாம். ஜிகைக்கு இங்கு ஏராளமான செலவு இருக்கிறது. இதற்குத் தற்சமயம் பட்ஜெட்டில் தொகை ஒதுக்கப்படாவிட்டாலும், சிறு கைத்தொழில்கள் குடிசைத் தொழில்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள ரூ. 10 லட்சத்திலிருந்து ஒரு லட்ச ரூபாய் அல்லது இரண்டு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கினால், நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். செஸ் நிதி மூலம் ஏராளமாகப் பணம் கிடைக்கின்றது. அந்தப் பணத்தை சரியான முறையிலே நெசவுத் தொழிலாளரின் நன்மைக்காக உபயோகப்படுத்தும்போது சில இடங்களில் தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. அதற்குக் காரணம் அந்த ஸ்தாபனங்களில் இருக்கக்கூடியவர்கள் தொழில் சூட்டம் தெரிந்தவர்களாகவோ, அந்தத் தொழிலில் நேரடியான சம்பந்தம் உள்ளவர்களாகவோ இல்லாததுதான். செஸ் நிதியிலிருந்து உபகரணங்கள் வாங்குவதற்குப் பல லட்ச ரூபாய்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை வாங்கியும் வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்த சாதனங்களை உபயோகப்படுத்தத் தெரியாமல் தவறுகள் நடந்து வருகின்றன. உதாரணமாக சென்னையில் நெசவுக்கு வேண்டிய “reeds” வாங்கி வைத்திருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட ஒரு சங்கம் 100-ம் நிர். நூலுக்கு வேண்டிய “reeds” கேட்டால், 40-ம் நிர். நூலுக்கு உபயோகப்படும் “reeds” அனுப்பப்படுகின்றன. அந்த “reeds” அங்கு உபயோகப்படுகிறதில்லை. இம்மாதிரி பல தவறுகள் இருந்தபோதிலும், ஒன்றிரண்டு மாத்திரம் குறிப்பிட்டேன். இதற்குக் காரணம், அகில இந்திய கைத்தறி போர்டிலும் சரி, சென்னை ராஜ்ய கைத்தறி போர்டிலும் சரி, தொழிலில் நேரடியாகத் தொடர்பு உள்ளவர்கள் இல்லை. அமைச்சர் அவர்கள் அந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறி சம்பந்தமாக, நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்பும் இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இந்த ராஜ்யத்தில் எல்லோர் மனதையும் கலக்கிக் கொண்டிருக்கும் விசைத்தறியைப் புகுத்தவேண்டுமா வேண்டாமா என்கிற பிரச்சனை. இந்தப் பிரச்சனை எல்லோரின் மனதையும் கலக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனைக்கு உடனடியாக முடிவு காண்பதில் கஷ்டம் இருக்கிறது என்பதைக் தெரியும். பல ராஜ்யங்களில் விசைத்தறிகளை உபயோகப்படுத்தினாலும் நமது ராஜ்யத்தில் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள். சில கூட்டுறவு சங்கங்களில் விசைத்தறிகள் உபயோகப்படுத்தப்

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [3rd July 1957]

பட்டுவருகின்றன. விசைத் தறியில் வேலை செய்பவர்களுக்கு அதிக ஊதியம் கிடைக்கிறது என்று நினைத்து நெசவாளர்களும் அதை வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இதைச் சரியான முறையில் பரிசீலனை செய்து ஒழுங்கான ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமானால் கைத்தறிகளை இரண்டு விதமாகப் பிரித்து ஒத்தாசை செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக விசைத்தறி வந்தாலும் கலர் புடவைகள் அதிலும் புஷ்ப வேலைப்பாடுகளுடன் தயாரிக்கப்படும் ஜவுளிகள் விஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்து முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கோவை ஆஸ்பத்திரி விஸ்தரிப்புக்காக பட்ஜெட்டில் ஒரு தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தலைமை ஆஸ்பத்திரி இருக்குமிடம் கோவை நகரின் நற்பெயருக்கே ஒரு இழுக்கை உண்டுபண்ணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இதன் சமீபத்தில் எப்பொழுதும் ரயில் இன்ஜின்கள் வந்து போய்க் கொண்டிருப்பதால் அவை எழுப்பும் புகையினால் ஆஸ்பத்திரி பூராவும் **camouflage** மூடப்படுகிறது. ஒன்று அந்த ஆஸ்பத்திரி அந்த இடத்திலிருந்து மாற்றப்பட வேண்டும், அல்லது அந்த இன்ஜின் ஷெட்டை அவ்விடத்திலிருந்து மாற்ற வேண்டும்.

கடந்த இரண்டு மூன்று தினங்களாகவே **Professional Colleges** அப்டிஷன் பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேசப்பட்டு வருகிறது. இந்த அப்டிஷன் முறையைப் பற்றி பல குறைகள் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன முதலிலேயே இந்த அப்டிஷன்களை முடித்துக்கொண்டால், ஓரளவு பிரச்சனை தீரும். எல்லா இன்ஜினியரிங் கல்லூரிகளையும் சேர்த்தால் சுமார் 700 வீட்டுகளுக்கு மேல் இருக்கின்றன. இதில் இரு சர்க்கார் கல்லூரிகளில் மாத்திரம் 370 வீடுகள் இருக்கின்றன. ஆகையால் அரசாங்கத்தின் கையில் இன்று 370 ஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன, இப்போது மாணவர்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடி சிபார்சு சேகரித்துக்கொண்டிருப்பதற்கு முக்கிய காரணம், அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் மாணவர்களை, பிரைவேட் கல்லூரிகளில் எவ்வளவு வேகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுகின்றார்களோ, அவ்வளவு வேகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளாதது தான் என்று நான் கருதுகிறேன். கோயம்பத்தூர் இன்ஜினியரிங் கல்லூரியில் அப்டிஷன் முடிந்துவிட்டது. கவர்ன்மெண்டுக் கல்லூரியில் இப்பொழுது தான் இன்டர்வ்யூ நடக்கிறது. நாம் ஏன் முதலில் அதைச் செய்யக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். நம்மிடம் இருக்கும் 370 ஸ்தானங்களை முதலிலேயே பூர்த்தி செய்துவிட்டால், இவ்வளவு குழப்பம் ஏற்படாது. குழந்தைகளுக்கும் அவ்வளவு ஆத்திரம் இருக்காது. பல மாணவர்கள் அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் சேரவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். காரணம் சம்பளம் குறைவு; வசதிகள் அதிகம். 450 மார்க்குகளுக்கு 400 மார்க்குகள் வாங்கியிருந்தாலும் அரசாங்கக் கல்லூரியில் இடம் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்று எண்ணி பிரைவேட் கல்லூரிகளில் சேருவது, சேர்ந்துவிட்ட பிறகு இங்கும் இண்டர்வியூவுக்கு வருவதாக மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, ரிசல்ட் வந்தவுடன் ஒரு கமிட்டியை நியமித்து உடனேயே இந்த 370 ஸ்தானங்களையும் சர்க்கார் பூர்த்தி செய்துவிட்டால், இந்த மாதிரித் தகராறு ஏற்படாது என்பது என்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயம். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சித் தலைவர் ஸ்ரீ ஷண்மணஸ்வாமி முதலியார் அவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் இதை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து இந்த முறை நல்லதாக இருந்தால் உடனே அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவர நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலே நகரசபைத் தண்ணீர் சப்ளைக்காகப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நகரம் பூராவும் தண்ணீர் சப்ளைக்குப் போதுமான ஏற்பாடு செய்ய முடியவில்லை. கோவை நகரசபையைப் பொறுத்தவரையில் நான் பேசுகின்றேன். கோவையில் அதிகத் தண்ணீர் கஷ்டம். இரவு இரண்டு மணி, மூன்று மணிக்குக் குடத்தை வைத்துக்கொண்டு தாய்மார் கள் ரோடில் நிற்பார்கள். அந்தத் தண்ணீர் கஷ்டத்தைப் போக்க வேண்டுமென்பதற்குத்தான் கோவை நகரசபை ஒரு கோடியே நாற்பது

3rd July 1957] [Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar]

லட்சம் ரூபாயில் ஒரு திட்டமிட்டு, அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அதற்கு இடம் இல்லை என்றாலும் கூட பின்னால் வருகின்ற ஸ்கீம்படி அவர்களுடைய தண்ணீர் கஷ்டத்தைப் போக்க வழி ஏற்படும் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைக் கவனிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக நான் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் என்றெல்லாம் நாம் பல திட்டங்களைப் போட்டுக்கொண்டு வருகிறோம். இந்த நாட்டிலுள்ள இளைஞர் சமுதாயம், பின்னால் வரப்போகின்ற சந்ததியார்கள் நல்ல முறையில் வாழவேண்டுமென்பதற்காகவே இவைகளைச் செய்து வருகிறோம். இவ்வளவையும் செய்து வருகின்ற நாம் அவர்களுடைய தேக வலிமை நல்ல முறையில் இருப்பதற்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பதைச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

கவர்ன்பிரான் உரையின் மீது என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர் ஸ்ரீமதி கிளப்வாலா அவர்கள் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதாவது, ஸ்போர்ட்ஸ் இலாகா ஏற்படுத்தி அதற்கு ஓர் அமைச்சர் நியமிக்கவேண்டுமென்பதாக, அதுவும் அவர் இளைஞராக இருக்க வேண்டுமென்பதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். கனம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தான் அவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்களோ என்று நினைக்கிறேன். இப்போது உலக தேசங்களின் முன்னிலையில், சுவதேச அரங்கில் இந்தியாவின் கௌரவம் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறது. அங்கத்தினர்களுக்குச் சமீபத்தில் ஆஸ்ட்ரேலியா தேசத்தில் மெல்போரன் நகரத்தில் நடந்த ஒலிம்பிக் விளையாட்டை நினைப்பூட்டுகிறேன். அதற்கு நம்முடைய தேசத்திலிருந்தும் பலரை நாம் அனுப்பினோம். ஆகவே, ஒவ்வொரு நாளும் நான் பத்திரிகையை மிகவும் அக்கறையோடு பார்ப்பது உண்டு. என்னைக்காவது ஒரு நாள் நம்முடைய தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யாராவது ஜயித்தார்களா என்று பார்ப்பது உண்டு. குதிரைப் பந்தயத்தில் முதல் இரண்டாவதாக வந்த குதிரையின் பெயர்களைச் சொல்லிவிட்டு “இதர குதிரைகளும் ஓடின” என்று போடுவார்கள். அப்படிப் பந்தய விளையாட்டில் ஜயித்தவர்களையும் அவர்களுடைய நாடுகளையும் சொல்லிவிட்டு, இந்தியா தேசத்தினரும் கலந்து கொண்டார்கள் என்று வந்ததே தவிர யாரும் ஜயித்ததாக வரவில்லை. இதை என் போன்றவர்கள் மிகவும் கேவலமானதாகத்தான் கருதுகிறோம். எந்தத் துறையாக இருந்தாலும் நம் தேசம் முன்னேறவேண்டும். சர்வதேச அரங்கில் எந்த தேசத்தவர்களுக்கும் குறைந்தவர்களாக, தாழ்ந்தவர்களாக நாம் இருக்கக் கூடாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இது எப்படி இருந்தாலும் வேறொரு வகையில் இந்தியர்களுக்குச் சர்வதேச அரங்கில் கௌரவம் இல்லாமல் இல்லை. 1928-ம் வருஷத்திலிருந்து இந்தியா ஹாக்கி விளையாட்டில் சர்வதேச அரங்கில் ஜயித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆனால் அதற்கும் கூட அரசாங்க ஆதரவு தேவை. 1928-ம் வருஷத்திலிருந்து கணக்கெடுத்துப் பார்ப்போமானால், சென்ற வருஷம் வரையில் இந்தியா எங்கு விளையாடினாலும், எந்த தேசத்தோடு விளையாடினாலும் பதினெட்டு, இருபது “கோல்கள்” போட்டே ஜெயிப்பது வழக்கம். அந்த நிலையிலிருந்து நழுவியிருக்கிறோம். சென்ற தடவை ஒரே ஒரு “கோல்” போட்டுத்தான் ஜெயித்திருக்கிறது. அதைத் தோல்வி என்று சொல்லவில்லை. ஜெயந்தான் என்றாலும் அதிலுள்ள ஊக்கம் குறைவுபடுகிறது எனச் சொல்கிறேன். ஹாக்கி விளையாட்டில் உலகில் ஓர் மகத்தான ஸ்தானத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கக் கூடிய நாம் அந்த ஸ்தானத்தை இழந்துவிடக் கூடாது என்றால், வாலிபர்களுக்கு, இளைஞர்களுக்கு அந்த விளையாட்டில் அதிக ஊக்கமும் உற்சாகமும் ஏற்படும்படியாகச் செய்யவேண்டும். ஹாக்கி எந்த தேசத்திலிருந்து வந்த விளையாட்டு என்பது எனக்குத் தெரியாது. கடந்த இருபத்தெட்டு வருஷங்களாக அதில் நாம் உலக அரங்கில் தலைமை ஸ்தானம் வகித்துக் கொண்டு வருகின்ற காரணத்தால், அதைத் தேசிய விளையாட்டாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

[Sri S. R. P. Ponnuswamy Chettiar] [3rd July 1957]

நமது மாணவர்கள் வாலிபர்கள். திறந்த வெளி எங்கெங்கே இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் ஏதோ ஒரு மட்டையை எடுத்துக் கொண்டு போகக் கூடிய உற்சாகம் அவர்களுக்கு அளிக்கவேண்டும். இப்போது இருக்கக் கூடிய ஹாக்கி சாம்பியன்கள் சிரஞ்சீவிகள் அல்ல. அவர்களுக்குப் பிறகு அவர்களுடைய ஸ்தானத்திற்கு வரக்கூடிய வாலிபர்களை இப்போதே நாம் தயார் செய்யவேண்டும். அதற்கு ஆங்காங்கே ஸ்டேடியங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும். இதற்குப் பிரமாதமான செலவு ஒன்றும் ஏற்படாது. ஒவ்வொரு ஜில்லா தலைநகரத்திலுமாவது உடனடியாக ஏற்படுத்தவேண்டும். ஐந்து அல்லது ஏழு லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்தால், ஆங்காங்கே நல்ல ஸ்டேடியங்களை அமைத்துவிடமுடியும். அந்த அந்த ஜில்லா போர்டுத் தலைவர், நகரசபைத் தலைவர், அல்லது கலெக்டர் ஆகியவர்களைத் தலைமை தாங்க வைத்து ஆண்டுக்கொருதரம் விளையாட்டுப் பந்தயங்களை ஏற்படுத்தலாம். போட்டிகளை ஏற்படுத்துவது வாலிபர்களுடைய ஊக்கத்தை வளர்க்கும். இளைஞர்களுக்கு உற்சாகம் உண்டாகும். “செகண்டு லீன்” என்று சொல்வார்களே அதைத் தயாரித்துவிடலாம். பட்ஜெட்டில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் கவனித்தால் போதும். அவர் பிரசங்கத்தில் “மத்திய அரசாங்கத்தில் புதிதாகப் போட்ட வரிகள் காரணமாக நமக்கு வரக்கூடிய பாகம் ஒரு கோடியே இருபத்தைந்து லட்சம் ரூபாய் ஆகும். அதை வரவுக் கணக்கில் இந்த பட்ஜெட்டில் காட்டவில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு, உடனடியாக இந்த ஸ்டேடியங்களைக் கட்டுவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவற்றுக்கான பூராச் செலவையும் அரசாங்கமே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றால், நகரசபை, ஜில்லா போர்டு இவற்றோடு சம்பங்கு செல்லில் இவைகளைச் செய்வதாய் இருந்தாலும், ஒரு வருஷத்தில் செய்ய முடியும். இதன் பலன் உடனடியாக மாணவர்களுக்குக் கிடைக்காது என்றாலும், அரசாங்கத்தார் ஊக்கம் காட்டுகிறார்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டாலேயே, அதிக உற்சாகம் அடைவார்கள். அடுத்த வருஷம் ஹாக்கியில் $\frac{1}{2}$ டஜன் கோல்கள் போட்டு ஜியிப்பார்கள் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. முதல் அமைச்சர் அவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர் அடுத்த காபினட் கூட்டத்திலாவது இதைப்பற்றி ஆலோசனை செய்து ஸ்போர்ட்ஸ் இலாகா ஒன்றை ஏற்படுத்தி, கனம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்களையே அதற்கு அமைச்சராகப் போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

4 p.m. DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, let me first associate myself with the hon. Member Sri Purushotham in welcoming you back to our midst. I am sure the trip that you have taken is not a pleasure trip but one for our benefit, for our wise guidance in the light of what you have seen in the Mother of Parliaments, and for maintaining—I say this as a Member of the Opposition—the traditions of that House so far as the Opposition is concerned. You may remember, then a hot debate took place, and I can well understand how you should have watched the proceedings with feelings slightly different from the even tenor of life in this particular Council.

Sir, two of the Members of, what they call, the ruling Party gave us some advice as to what should be done for the Opposition. I want to emphasise that it was the ruling Party from whom that advice came and not from us and I want to dissociate myself entirely from what they have suggested. We in the Opposition do not look forward to any such privileges as have been suggested. We want neither a silver pass nor a gold pass nor even a paper pass for any work that we are doing for our constituencies in this

[3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Council. Not because the work is not good, but having regard to the present trend of popular opinion, I would respectfully submit that it will be entirely misunderstood and it would be much better if we follow the old example of those who fought for freedom without anything to look forward to to recompense their efforts

Sir, several hon. Members both in this House and in the other House have referred to the fact that the Government have changed the venue of the Legislative Assembly. I for one welcome it because I feel that there is everything to gain by both the Houses of the Legislature being in more or less close proximity to each other. Thereby we will have the presence, in due course, of a number of Ministers, spending a few minutes in this House also which privilege we will not have otherwise, and, in fact, we did not have when the other House was situated elsewhere. More than that, I hope that it will be possible for us to get some amenities, if the Legislative Assembly is near us, which I do not think it will be possible for us to get otherwise. I only want the bare necessities. Somebody said that a four-storeyed building was being constructed. Let me state at once that men like me who have passed a particular age, do really want to be in *Terra Firma* and not in the dizzy mountainous heights. (Laughter.) I do wish to have some expansion of space. I do wish to have a few rooms where we can mix and discuss with our colleagues, whether they belong to this side or the other side of the House. We do wish to have a little opportunity to have refreshments, and a place where we can quench our thirst in company more or less suitable to us and where we can discuss some of the delicacies of parliamentary legislation. I would, therefore, appeal to the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Minister in charge of Public Works as also the Hon. the Leader of the House to consider what steps might be taken to meet, not on a lavish scale in these days of economy but on a modest scale, the mere necessities for legislators to function efficiently.

Sir, I very much hesitate to make the suggestion, which has been made by a very distinguished friend of mine, that the two Chambers be air-conditioned. It will be very much better to have our discussions there. That will go to condition our tempers and there will not be an array of words, particularly in these uncertain seasons; there will be a cool debate in a cool atmosphere and it does not cost too much, subject to what the Government may have to say. I commend that suggestion, which was made by my friend to the Government. (The Hon. Sri C. SUBRAMANIAM: Attendance will also improve!) Yes, attendance will also improve certainly. Many of our Members are now standing in the verandahs rather than in this House.

Sir, several speakers have referred to the Budget Estimates. Now, I should like, before passing on to the Budget itself, to offer my thanks and grateful thanks to the Hon. the Finance Minister to the Finance Secretary and to all those connected with

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

it for producing this excellent volume (referring to the Budget Memorandum, Detailed Budget Estimates, etc.). Certain things are taken for granted and very often some Members may not know the details. This is very useful. Some years ago, I took exception to the curtailment of the particular figures given here. I think on that occasion the then Chief Minister, Sri C. Rajagopalachari, assured us that it would be rectified and I am glad to find that this book contains all the details and gives me a much more comprehensive idea of what the Government are attempting to do. I have now a better knowledge of what can be done and what ought to be done.

From 1947-48, when I came first to the Legislature, down to 1957-58, the only thing I have got to observe is that in spite of my efforts to sit till late in the night, I have not been able to do justice to this book. For, it was given to me on the 29th of last month and I am now speaking on the 3rd instant. Therefore, hon. Members might pardon me if some of the figures I shall give are not very accurate in some details. It is worth studying this book before any attempt is made to criticise the Government. Not that there should be no criticisms—I myself have a few of them—but then the criticisms will carry some weight. If hon. Members carefully go through all these figures, they will notice that the expenditure in some department or other has gone up. At the same time, one has to turn over to see what the amount of dearness allowance is, what the total number of persons who receive this dearness allowance is, etc. If only one has the necessary patience and does a little mathematical calculation, one will know that the increase is more artificial than real, so far as expenditure on departmental staff is concerned. I shall refer to this a little later.

A remarkable comparison can be made with regard to the Revenue statement furnished by the Hon. the Finance Minister. In 1945-46, the total revenue was Rs. 47.99 lakhs, while in 1949-50, it was . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It is better to start from 1937.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I started from the post-independence period. Both in the statement that has been given as the White Paper on the Budget and in the speech of the Hon. the Finance Minister, we find that these figures are well worth taking note of. The revenue that was derived in 1938-39 was Rs. 16.12 lakhs; the revenue that was derived in the year 1945-46 was Rs. 47.99 lakhs while in 1949-50 for the undivided State of Madras, that is, including the whole of Andhra, South Kanara and Malabar, the revenue was Rs. 56.92 crores. This was in spite of the total vanishing of excise revenue which stood at Rs. 16.80 crores; it was made good by the general sales tax amounting to Rs. 15.52 lakhs. So, if we really want to know

[3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

what the actual revenue was, we must take it that if Prohibition was not there and there was the excise revenue, the total revenue would have been in excess by Rs. 16.80 crores over the total of Rs. 56.92 crores. With the loss of excise revenue we actually got Rs. 9 crores more in 1949-50 than what we got in 1945-46.

Let me come to the 1st of April 1950. The Revenue Reserve Fund stood at Rs. 33.81 crores. Introducing the Budget, the then Finance Minister, Sri B. Gopala Reddi who is now, I believe, the Finance Minister of Andhra Pradesh, stated that there was very little scope for increased taxation and that, as the yield from some of our important sources of revenue might decline in future, there was the imperative need for additional allocation of revenue from the Union Government. The statement was made on the 1st April 1950. But, unfortunately, what happens to the statements of 1st April is not known. He also added that the general sales tax had till then been a veritable *Kamadhenu* to this State. I am sorry to state that this position has become vulnerable now. May I underline these words spoken on the 1st April 1950? "Our rates of taxation in this State are the highest in the whole of India and possibly in the whole world. The question of their reduction will have to be considered when other sources of revenue are made available to this Government." Sir, far from any reduction being effected in the taxes levied by the Government, year after year, some new taxes have been levied either on land or on electricity or on sales—with the result that the revenue of the State has steadily increased instead of declining substantially. That is why the revenue of the State, which stood at Rs. 58.42 crores in the undivided State of Madras in 1952-53, stands at Rs. 56.48 crores in the Budget estimates of 1957-58, that is, even after the separation of the Andhra areas, Malabar and South Kanara. How much more correct is the statement of Mr. B. Gopala Reddi to-day than when it was made in the Legislature of the Composite State! There are other taxation measures which I shall refer to later.

There was a dispute in the Treasury Bench whether some of the measures adumbrated in the Budget should be called taxation proposals or should be called in a more diplomatic language. I agree that on this occasion, the Finance Minister should have had more headache than most of us had. I may tell you, Sir, that we did have the headache, for we were wondering what the taxation proposals of this Government were going to be in the light of what we were told were the taxes levied by the Centre. Of course, I agree with most of the hon. Members who consider that the Finance Minister has followed a very prudent policy. He has not taxed us much but he has given the impression to the Centre that he has taxed us so that the Centre might think that he has not spared us. But even about the taxes now proposed, the Finance Minister himself does not know whether they are for just one or two years or may extend further into the future years. He cannot anticipate anything at present. I will tell you why, but

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

later. I would, however, join those who have expressed their appreciation and thanks to the Finance Minister for what he has done.

I shall now come to a few of the important points referred to in the speech of the Finance Minister. Referring to district administration, I think the Finance Minister struck the right note and spoke about the necessity for not disturbing the geographical structure of the districts. This is what he said in his Budget speech:—

“But there is considerable volume of tradition and history attached to the present configurations and there may be a good deal of local sentiment against the dismemberment of the present districts. A Committee of the Cabinet is now considering this question and would welcome the suggestions of hon. Members.” My suggestion is ‘leave well alone’. Sir, when the States Reorganization Commission was contemplated in 1947, I entered my emphatic protest against such a beginning being made which would be more disruptive of the unity of India than any other single factor. I was laughed at. Again, when another Commission was contemplated and actually formed for the purpose of reorganizing the States, after the formation of the Andhra State—the Hon. the Finance Minister will permit me to remind him—I took exception to the linguistic pattern of reorganization of the States. But what did the Finance Minister say then? He said that this Commission had nothing to do with linguistic pattern and that it was meant only for a geographical re-allocation of the boundaries of the States. May I take it that he has had time to change his opinion?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I have become wiser.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: It is not a question of the Minister becoming wiser. The powers that be must become wiser. Unfortunately, Sir, everything that I said then—if I could boast of being a sooth-sayer and making a few correct predictions—has come true to the last letter. I have been going through my speeches and this is what I see.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We shall draw on your abilities in forecasting our revenues and expenditure. (Laughter.)

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Very well. You will hear something about it at the end of my speech. It is for this reason that I suggest that there must be no more tampering with district boundaries. These boundaries are well established. Ties have been established; social ties, economic ties, even religious ties, apart from political ties which have no significance nowadays, have been established. To change the contour of the districts just for the pleasure of rearranging it whether it is villagewise or talukwise, is, in my opinion, extremely unfortunate. (Interruption) . . . Pudukkottai will be happier by the merger, if you want my opinion in this matter.

[3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Let me now refer to one other factor. The Official Language Commission came and went. The Government expressed their opinion before it and some of us also had the temerity to express our views on the subject. Now, I understand that a Parliamentary Committee is to be appointed to go into the question. It is not the lack of funds that will prevent your Five-Year Plan from maturing but it is the inherent disunity of the country that will be the greatest stumbling-block to the successful execution of the Plan. Money may come and money may go. But the spirit of the people, if once disturbed, cannot be settled easily again. May I appeal to this Government to tell the Government at the Centre with some firmness that the Report of that Commission and also the Report of the Parliamentary Committee that is proposed should be shelved for a period of five years? Let us know that there will be no discussion of those reports. If they are discussed, I am sure they will lead to grave consequences of disorder and the forces of law and order will have to be strengthened at the expense of everything else. I know what I am talking about and I should be extremely grateful if this Government take note of this prediction.

I was doubly distressed when I read in the papers the other day a letter addressed by a Member of Parliament from Salem, regarding the reservation of seats in certain colleges for students from Kerala State. My regret is entirely different from that of the hon. Member Mr. Ramaswami. He looked at the question from the point of view of the number of seats which had been lost by the Madras State. I do not think that the number of seats lost is anything worth worrying about when compared to the loss of good relationship between the two States which I deplore most. And even more than this and anything else, I deplore the directive from the Centre. I realise that under the States Reorganization Act—we had nothing to do with that Bill here except discussing it in a vague way—the concerned Ministries of the Central Government have the power to make such reservations until things settle down in the reorganized States. But I do maintain that even if there was difference of opinion on this question of reservation between the two States, it was the duty of the Centre not to have given a directive. I understand how it must have been given, knowing as I do the working of the Ministry of Health at Delhi. They should have approached both the Governments in confidence and in private and come to some working arrangement. It is quite possible that this State Government felt that in view of the fact that in the Kerala State they were starting a medical college at Kozhikode with 100 seats and that this State was not expanding so far as medical colleges were concerned, there was no reason why reservation should be made for students from Kerala, especially in the light of what the Andhras did when they separated from us. The Andhra Government voluntarily said, ‘We do not want any more reservation because we have our own educational institutions’. This Government might have felt so, although I do agree that they should have some consideration with regard to Kerala

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

seats. But it is quite a different thing to give a directive in the manner in which it has been given by the Centre and publicised. I take strong exception to this kind of directives from the Centre. Soon I shall have much more to say about this kind of interference, if I may use a strong word. Whether it is palatable or not, I feel the time has come when we have to speak out about the manner in which the Centre is trying to interfere with the States.

4-20
p.m.

Sir, there is a decision or an award which is shortly to be announced. Mr. Pataskar will very likely give his award soon and I am very glad that our Chief Minister and the Chief Minister of Andhra Pradesh are agreed that whatever the decision, it should be accepted and worked. We have everything to gain and nothing to lose by good understanding between Andhra and Tamil Nad. We were like brothers till the other day. We were exchanging parties with our friends from the Andhra area. Sometimes it was delightful to crack jokes with one or two friends on the Treasury Bench in Tamil which they could not understand but which the man who knew Tamil knew they were to their detriment but not found out. Sir, we have everything to gain by that good relationship. Let us not for small considerations, whatever they may be, forget that the ultimate good is what we want. We do not want anything from Andhra. We do not want anything to the detriment of Andhra. But we do want something which will be to the good of both Andhra and Tamil Nad and in spite of the agitations that may be carried on by individuals or groups, I as a Tamilian will tell you—I do not think that anybody can dispute that I am a Tamilian; sometimes they think I have a Telugu coat on me—that there should not be any occasion whatsoever not to accept the decision in a calm spirit and try to understand each other and extend the hand of friendship to our brethren in Andhra Desa.

I have already, on a previous occasion, referred to the fact that something seems to have gone wrong with the First Five-Year Plan. At least, so far as agricultural operations are concerned, we were definitely told before the end of the First Five-Year Plan that we had crossed one hurdle, that agricultural production would no more be a headache, that we would have enough to export to other countries and enough to fill the stomachs of everybody here. Somebody tried to put the blame on the increase of population. Let me tell you that the increase in population affects the family budget and not the national budget. If there is increase in population, the people quietly limit the amount that has to be consumed by individuals. But what surprises me—my hon. Friend Dr. M. R. Guruswami raised the point—is that there should have been in one year an increase of about 135 points in regard to the price of agricultural produce. The increase is by 135 points. I do not know why this thing happened. But this has happened and people come and give very fantastic ideas of the dangerous situation to which we are drifting. Let us not re-introduce control in the agricultural

[3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

field. We have suffered enough under control and it was a wise Minister from the Centre, the late Mr. Kidwai of hallowed memory, that got us out of the muddle of controls in the whole country. Within a week rice that was hoarded was let out, prices came down and everybody felt happy except some who had benefited by hoarding. I hope, Sir, that this Government, at any rate, will not once more revert to controls whatever may be directive in regard to this from the Centre.

I am rather pained at the manner in which the Central Government are trying to direct the agricultural policy in the States. The agricultural policy in the State is one based on convention over a large number of years, if not centuries. To think that the whole of this can be dislocated because somebody has gone to China, someone has returned from Japan—I do not know whether the Russian produce has also come into the way—is not proper. Because those methods give good yield, it does not mean or follow that they will immediately yield good results here. There is a necessity to understand, there is a necessity to experiment, but there is also a necessity for a wise direction in regard to the implementation of these things.

I have felt—not owning a cent of land—that the question of relationship between landlord and tenant is one of the most difficult questions to settle. The more you lean on the tenant the less is the probability of getting good produce from the land because unless the owner of the land is interested in improving his land, in cultivating properly with proper amount of manure, in giving that security for crops to be brought out at successive intervals, the tenant will not serve the purpose. The tenant, generally poor, cannot afford to get the land tilled in the manner in which the landlord can. To realise that there are difficulties in the way is, I think, the most essential thing to bring about proper relationship between the tenant and the landlord not for the sake of either, but for the sake of increasing the produce from the land for the good of the country.

I now go to another point. I am glad that I am in a position to speak here where there is at least one authority who can listen to me. The relationship between labour and capital in all spheres of activity has become very much strained and getting more and more strained as years go by. I do not speak of industrial labour or of agricultural labour but of all labour. I think it is time that we come to some conclusions as to how best we can satisfy labour and yet get the best out of labour for the benefit of the country and not for the benefit of the capitalist. The go-slow policy has come to stay. Labour is very tempestuous in its demands. Sometimes I do not know what the solution is, whether there can be a sort of co-operative effort between labour and capital, between those who employ and those who have to labour. I think the Hon. the Leader of this House who has led the labour movement for many years will be in a better position than I to give a solution to it.

[3rd July 1957]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The Hon. the Finance Minister wants an industrial truce.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : If an industrial truce can be established for a period of five years on the principle that the truce must be real, not of the variety that now exists in the world at large (laughter), then there will be a possibility of something being got for us.

I now come to education. Education is a subject on which all of us can speak and the more you are connected with education, the less you are competent to speak about it. I have realised it over a number of years. There is a great deal of discontent about education. What the pattern of education is to be has not been made clear. But I have always felt that though we may have many good things in view which are good in stimulating us, we cannot altogether sink with those enthusiasts to the detriment of the future of education. I am glad that the Hon. the Minister for Education has taken the initiative in drawing up a White Paper, in placing the proposals before both the Houses, in constituting a Joint Committee to go into every aspect of education and—let me say this not only as a compliment but as a reality—in trying to understand us and see as far as possible our point of view—may I also accept in this connection that we have seen a good deal of his point of view and the departmental point of view—and come to many conclusions on an agreed basis. I feel that if all these are given effect to, the educational policy will have advanced very much in the years to come. The only fly in the ointment is finance.

The increase in the number of schools, primary, higher elementary and secondary, the encouragement given to private effort to start more schools and the consideration shown towards higher education and Universities in particular are bright features of the Budget. May I express the sincere appreciation and thanks—on an occasion like this, I feel it my duty to express the grateful thanks—of the University for the block grants that were increased on the occasion of the Centenary celebrations of the University which, I feel, would go a long way to help the University to introduce some very necessary higher branches of education in the University? There is another happy feature of the Budget, that is, the Education Minister has provided as matching grant a sum of Rs. 10 lakhs for the Universities. The hon. Members of this House may not be aware that this matching grant is matching between the Centre and the State and unless the dowry is given, the Centre is not prepared to give any funds to the State. We think of abolishing dowries in other spheres. I hope the hon. Lady Members will agree with me in this respect. But in the sphere of education the matching grant is the dowry that the State has to pay. How it is going to pay in future years, we shall wait and see.

Another very great change that has been effected is indicated in the speech of the Hon. the Leader of the House in the review of the Budget and that is the constitution of a Technical Advisory

[3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Board with a Director of Technical Education. Let me make it clear that it is not my idea and, therefore, I feel elated. It was an idea strongly pressed before the Secondary Education Commission which we tried to place before the Government of India and which was later ratified by succession conferences conducted by the Government of India and by the All-India Technical Education Board. It is no reflection upon the Education Department to constitute this Technical Education Board. My hon. Friend has already referred to that aspect of it. I hope that the Director of Technical Education and this Technical Education Board will be in a position to see that all aspects of technical education from the trade school right up to the higher technological institute in this State are brought within their purview. Whether it is the diversified course of technical education in the school or the technical school or the trade school or the polytechnic or in the post-graduate course in the engineering college or in the higher technological institute, everything should come within the purview of this Board.

4.30
p.m.

Reference has been made to the possibility of a higher technological institute being located in the City of Madras. The Hon. the Minister for Education knows what were the travails on the occasion of the birth of this higher technological institute. I do not claim to be the midwife on that occasion, but I do remember a meeting of the Southern Regional Committee where three Ministers from the State including the Education Minister of this State were present. We were asked to settle the matter after three of them had left us. Very fortunately, we came to the conclusion that the institute should be located in Madras. The gods may be pleased but the *pujari* may not come in for the offering. So it is that the Government of India have still to be persuaded by the Government of Madras to take urgent steps for the location of the higher technological institute here. Land has been got. Water-supply has been ensured. Electricity has been ensured. Everything possible has been done. But like the proverbial mother-in-law, the daughter-in-law is found fault with. I hope, Sir, that there will be no necessity for the Madras Government"

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Nothing has been found fault with.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I hope so, but I am not sure of the mother-in-law's attitude. I make mention of this, because I have been a member of this All-India Council of Technical Education since it was founded in 1946 under the old regime and I know full well the whole story of the higher technological institutes in this country. I shall not say more because I hope that it will come to us.

I now come to the sphere of 'Medical and Public Health'. I am sorry to note that owing to unavoidable circumstances, the

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

Hon. the Minister for Health is not present here. My first inclination was not to speak about this subject, but we the Members of the Council get such few opportunities to speak (and you will also rule our speech out of order except during Budget debate) that I felt it my duty to bring certain aspects of this subject to the notice of the Cabinet and the House. We have spoken for a number of years about these Medical and Public Health Departments. There was a committee called the Bhore Committee which was set up in 1943. We travelled all over India to collect evidence. A voluminous Report was prepared. This was kept more or less in the safe archives of the Delhi Secretariat for a long time. Then gradually things filtered down one way or the other. One of our fundamental recommendations was that the Medical and Public Health aspects should be more intertwined. At least at the lower levels, there is no necessity for separate public health officials and separate medical officials. In my younger days, the medical officers were given a short training at the lower level of public health activities for four months, and they were the public health officials and also curative doctors. It is unfortunate that a medical man should be posted to a particular town or village and that he should confine all his activities to that town or village. There is every scope to utilise the services of a medical officer (just as we are using the services of a Tahsildar or a Revenue Inspector) over a number of villages giving him all the facilities that are needed for his tour in the villages to attend to the sick people and also to see what can be done for ensuring public health. Sir, different States have different methods of providing medical aid to the rural population. In Rajasthan, I understand, a team with the Director of Medical Services goes out to the villages. The team consists of several surgeons, physicians, nurses, attenders, and students. All the equipment that is necessary for a modern hospital, including X-ray equipment, is taken out. The Director of Medical Services stays in a particular village, and possibly he stays in a school that is vacant. About 200 cots with beds are taken out. The patients are admitted, and for a period of four weeks, operations are done on those who need these operations. The results—I was told by the Director of Medical Services with whom I stayed in Geneva—were excellent. Rajasthan is a State of considerable distances with very little facilities for locomotion. But short of this, I feel that it is possible for us to have these mobile units not confined to voluntary efforts of the college concerned but on an organized basis. I would, therefore, suggest that something should be done in this respect.

Sir, people say that doctors will not go to the rural areas for medical service. It is always the medical man that is blamed. It is asked, 'Why is the medical man sticking to urban areas only? Even in the rural areas, nowadays mobile cinemas are going on. Why then does he not go to rural areas?' But people do not consider the hut in which he has to live. People do not consider the

[3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

minor amenities that he should have. They do not give the medical man any compensation for going to the rural parts. I suggest that instead of giving compensation to those who work in the cities, compensation should really be given to those who are working in the rural areas. Then there will be encouragement given to these men to work in rural parts.

Sir, regarding medical education, I had written a letter to the Chief Minister, which he very kindly acknowledged in February 1955. He should have now forgotten all about it. I now request him to give due consideration to some of the proposals that were put forward by the University. I am sure that the letter is still there, and I once more request the Chief Minister to see what can be done.

The principle of having whole-time people in educational institutions has been accepted at the conference of Health Ministers held in Delhi. I may tell you also that consequent upon some correspondence both from the University and from the Inter-University Board, the Planning Commission has agreed to give funds for the establishment of such teaching units—whole-time teaching units—in some of the major subjects. I have on a former occasion, referred to the fact that the teachers in the pre-clinical and clinical laboratory subjects like physiology, biology, bio-chemistry, bacteriology and anatomy, were, on a representation made by the University for increased emoluments, allowed to have private practice. Immediately the plea was raised that these people were not able to sit for the whole day and that they must earn something by private practice. I ventured to suggest on more than one occasion that these people must be given the pay that was due to them. In a report that was submitted some years ago, when the then Secretary to the Medical Department was with us, it was stated that far from increasing the cost it would save cost if whole-time men were employed. The personnel can be reduced by the employment of full-time people on better salaries. I believe that if medical education is to prosper in this State and be on a fair level—I cannot congratulate myself on its being on a high level—something must be done now. We should not compare ourselves with other colleges or other centres. I have always said that the yardstick, so far as quality control is concerned is the international yardstick and nothing less than that. I believe that we have got very good material and we should certainly see that something is done regarding medical education.

I am most grateful to the Government for having accepted the suggestion that I ventured to put forward and for having upgraded 23 posts of assistant surgeons to the selection category. On the whole, however, I feel that it is better that medical and public health aspects are reviewed. If the Government will constitute an Expert Committee, such as the one they constituted for education (I do not seek to be on the committee), let me tell you that it will go a long way to remove some of the unfortunate aspects that have

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

crept in over a period of years when haphazard arrangements were made on the representation of this or that District Medical Officer or this or that Director of Medical Services.

4-40
p.m. One point I should not like to miss, and it is this. We speak so much of infectious diseases creeping in. Let me tell you that the most important thing to prevent these infectious diseases—either small-pox or cholera or even communicable diseases—is to attend to the most essential thing, namely, the provision of dhobikhana, where the clothes are washed. These men are an underprivileged class. Nobody worries about them. I was glad and thankful that a former Governor of this State—Shri Sri Prakasa—gave them a very nice rest-house in a place where they could pursue their operations and also wash clothes. But every municipality and every big centre must consider the necessity of having a properly equipped dhobikhana where the clothes will be washed without any possibility of contamination of water and sub-soil water. This is an essential element of public health which has been awfully neglected and I am sorry to state that the Government have neglected it in the past.

I now come to the consideration of the most important aspect of the future of the State in its financial as well as in its administrative aspects. A frank expression of opinion is here indicated. I cannot help stating that there has been a considerable amount of uneasiness among responsible sections of the State as to the manner in which Provincial Autonomy is being whittled down by the Central Government. Too often, directives are being given and in a manner that must necessarily lower the prestige of the Ministry of a State. Much of it is due to the fact that the purse-strings are now controlled by the Centre and that we have come to receive doles even as our local boards are receiving at our hands. At the Centre the strings are not tolerated but when it comes to the question of the Centre giving to the States, there are more strings and much stronger strings which cannot be cut down by any of the finest scissors in our hands. Unfortunately, the impression is that the State Government have little or no initiative and it must look out Micawber-like for something to fall from the good grace of the Central Government. This has led to the further impression that it can be achieved only if the directives and the wishes of the Central Government are complied with. This may be a very erroneous impression and I will straightway apologise if I am wrong. But the statement that has appeared in the Press has given me the painful impression that the control of the Centre over the State in many of its activities has become more direct and more pinching.

DR. V. K. JOHN : The Government cannot affirm or deny it.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I have not asked for either. I am only expressing my views on the subject, which may be completely erroneous.

[3rd July 1957]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : The hon. the Leader of the Opposition is wiser than the Deputy Leader of the Opposition.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Let me refer to one or two instances. Recently it has been stated that the Home Ministry has given directives in regard to austerity plans, from the removal of the flags from the Ministerial cars to details as to security arrangements and the number of persons that should accompany Ministers on tour. We are very grateful indeed for such advice. A friend of mine took strong exception to this directive and asked, 'What right had the Home Minister to give such a directive?' I said that if directives were to be given to the State, there were only two authorities that the State Government should respect. One is the Prime Minister of our country beloved of all because he knows in what manner advice—not directives—has to be given. My admiration for the Prime Minister is every day increasing and not diminishing. Then, Sir, the next authority is the Cabinet at the Centre, not any Minister whatever may be his position in the Cabinet. These are the only two authorities that I shall recognise and I am very zealous of the honour and prestige of the Ministers of the State because they have got to command that respect from the State itself. However, I am glad in one respect that if these austerity measures are to be adopted, those that give the directives will turn the search-light inwards and see how far such austerity measures are needed in their own spheres of activity. That is the solution that I have got and I explained to my friend what I felt.

To-day we are asked to cut down the establishments as far as possible and secure economy in the administrative machinery. The great danger is that this sort of directive will make the Ministry consider how much further reduction should be made, whatever may be the state of affairs in the particular State. I venture to assert that we in Madras are like the proverbial church-mouse starving beyond all hope of further inanition, and I can bear out the fact from the pages of the book that I have with me now. I have gone through the Volume that gives the number of persons functioning in the different departments of the Central Government and I must confess that compared with other States and particularly compared with the Centre, the administrative machinery in this State is not capable of much curtailment. Let me quote one example. The Home Ministry at the Centre has besides the Ministers, their Personal Assistants and their household official staff, three Secretaries, six Joint Secretaries,—each of these Secretaries and Joint Secretaries have got a Personal Assistant or Steno-typist—15 Deputy Secretaries, 31 Under Secretaries and 60 Section Officers. This is the largest establishment of any Ministry including the External Affairs Ministry in the Centre. The Hon. the Leader of the House knows what this means. What is the pay that is given to each one of these Section Officers, not to speak of the Under Secretaries, Deputy Secretaries, Joint Secretaries and Secretaries? Compared with the Home

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

Ministry of the Government of India, the Home Department in this State has one Secretary, one Additional Secretary, one Deputy Secretary and three Assistant Secretaries, a total of six permanent people, and one temporary Assistant Secretary. The rest of the establishment is composed of all sorts of clerks—upper division and lower division—typists and steno-typists, attenders and peons.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We have since cut down one post of Additional Secretary.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : My point in raising this matter is this. My hon. Friend Mr. Narayanaswamy Pillai suggested a certain percentage of cut and it is more than likely that the Central Government will also say that every State Government should cut down 10 per cent of its establishment because it is very easy for them to do it. But what will happen to the people here? I am, therefore, strongly of the opinion that in the interest of economy and efficient administration, although they might appoint a Special Officer of mature experience and high rank to make an enquiry into the structure and staff requirements of different departments both at Headquarters and in the districts and make suitable recommendations, non-officials should be associated with this work. There are several varieties of non-officials. Some would require a root and branch reform. On the other hand, some of them have got a little more idea of what administration means and what the difficulties are. But one thing I am anxious to make out. There should be no retrenchment and no person should be turned out of his job. There are jobs and jobs which have to be filled up during the Second Five-Year Plan period and there is no difficulty whatever in regard to that matter. We have only to increase the Plan target by another Rs. 1,000 crores, from Rs. 6,000 crores to Rs. 7,000 crores. Sir, I have no objection to such an officer scrutinising but when a formula like a 10 or 20 per cent cut is to be thought of, I must emphatically voice my protest and say that our State, which is the most frugal of all the States in India, should not be following the example of those States which I shall not mention, where the salaries of a number of officers and all sorts of allowances are much greater. It is always the South Indian States that are unfortunately the most frugal in that matter.

4.50
p.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, it was not because of any directive from the Centre that we have made this proposal. But long before the Centre thought of economising the expenditure, we had decided on this.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : That is the unfortunate feature. Those who are starving a little are the people who are subjected to a little more starvation. A directive may perhaps come from the Centre. If that be the case, I should like our Government to state the position straightforwardly before the Central Government and say, 'It is not possible to do so'. I hope that such a necessity may not arise.

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Sir, recently the question of Law's delays has been raised. This is as old as Shakespeare himself. We realise that there is unfortunately unconscionable delay in the disposal of cases, but I do feel that the manner in which statements have been published of some Department giving directives to the eminent members of the Judiciary is wholly unfortunate. I have maintained—I have repeated on many occasions—that there are three and only three fundamental requisites for the successful working of any democracy. They are the Judiciary, the Public Service Commission and the Auditor-General. If these can be subordinated to the executive authority of the State or the Centre, if we stifle the independence of these bodies, we will be rooting out democracy from our country. This can be done either by the State or by the Centre and then any hope of democracy functioning will be lost. When I made the statement, the former Chief Minister, Sri C. Rajagopalachari said that there was never any such talk and that he would be the last person to acquiesce in any such proposal. I, therefore, feel that it is most unfortunate that any Department or Ministry at the Centre should take upon itself to suggest even the hours of work of the Judiciary, the extra activities that the members of the Judiciary should take upon themselves with a view to hastening the disposal of cases. Sir, I do not suggest that there will not be a necessity for some looking into in the affairs of the Judiciary, the Public Service Commission or the Auditor-General. But what I do feel is that there is an agency to do that. It would be better that the laputan flap is given, but by whom? Not by the Ministry, but by the Chief Justice of the Supreme Court or the Chief Justices of the High Courts of the States. It should be given by these persons, not by those who are ill-versed to tackle the Judiciary, but by those who can do it confidentially. There is an impression prevalent that the Judiciary may not be in a position to convince the public that they are altogether free from external directives or influences.

Sir, with your permission, I now come to the last of my theme, a painful theme, a theme which I would wellnigh like to avoid if I could. What of the future, not merely of the State but of the country? I feel very sad indeed about the trend of events in this country. I have already stated that the States are being reduced almost to the level of local bodies perpetually having to look up Micawber-like for doles. At a time when taxation proposals are adumbrated—they were usually done in the month of February formerly and not in these hot days when I am afraid people suffering from blood-pressure would find it difficult to bear the pressure—I have stated, there is always a three-pronged attack on the citizen, first by the Corporation or the municipality in which he lives, second by the State of which he is an inhabitant and third by the country of which he is a citizen. Because of this three-pronged attack, it is necessary for the one to realise the effect on the other. What happens to the citizen is that he becomes an automaton of the State. The taxation proposals of the

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

Centre are such that no State is in a position to dream of taxing further and so it is that we have deficit Budgets in Mysore, in Bombay, in West Bengal, in Assam, in Orissa, in Andhra Pradesh and in Madras also to some extent. I am sure that the other States will follow suit soon. This is in spite of the directive—I do not know on what authority these directives are given—that the States should prepare themselves to tax so that they may not show any deficit in their Budgets. At no time in the history of this country, at no time in the history of the world, have there been taxation proposals of such prodigious proportion in a single year. It may be all for the good of future generations. But consider the case of a man with a meagre pay of Rs. 200 who has to pay tax. Dearness allowance is also added to the income on which he has to pay the tax and he is brought into the fold. What is Rs. 200 to-day? While the price index was 100 in 1938, to-day it is 422. In other words, the value of the rupee of 1939 is the same as that of a quarter of that rupee to-day. Besides this, he has got to bear the indirect taxation on a very large number of commodities and not luxuries.

Sir, I regret that recently an announcement appeared in the advertisement columns of newspapers giving the rates of tax on earned income and stating that these rates were about the lowest in the world. This announcement was made by the Central Board of Revenue. I do not know on what basis a statement like that was made. A comparative statement compiled on the basis of the latest information available, showing the burden of personal taxation in different countries, indicates the following rates. I am not going to touch upon the Asian countries; I am taking the European and American countries. For an income of £1,000, which is equivalent to Rs. 13,500 in India, the percentage of tax in India is 6.6, in the United Kingdom it is 8.6, in the United States 2.9, in France 1.9, in Canada 3.5, in Australia 8.3 and in South Africa 1.5. For everyone of these income groups I have got the figures. The tax is much less except in the United Kingdom and Australia which come very near to India, up to a certain grade. For £3,000 which is Rs. 40,000 in India, it is 26.3 in India, 26.6 in the United Kingdom—we have levelled up—14.8 in the United States, 11.1 in France, 13.9 in Canada and 25.7 in Australia; it is 13.0 in South Africa; but if you want, you may leave off South Africa owing to Apartheid, I have no objection. When it comes to £6,000, the tax is the heaviest in India, that is, 45.9 per cent, after the new proposals that have been placed before Parliament. It is 41.9 in the United Kingdom, 20.5 in the United State of America, 20.4 in France, 23.4 in Canada, 39.6 in Australia and 27.0 in South Africa. So it is four points higher than the next lowest, that is, in the United Kingdom. Sir, these figures speak for themselves. This is individual taxation. I am speaking of. It is true that the rates of personal taxation in countries like the Netherlands, Norway and Sweden are higher than those in India. But the statement that the proposed rates “are about the lowest in the world” is misleading.

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

It may be that the Central Board of Revenue had some object in publishing this. You, Sir, know that in the medical world there is a well-known expression. We say euthanasia when the person has no hope of survival and has peacefully to go away. Perhaps this is a financial euthanasia. (Laughter.)

Sir, I am not touching on any of the taxation proposals of the Centre, because I will be told that this is a matter for the Central Parliament to study. But I feel that the State Government have every right to examine these proposals in the light of their finances and with reference to their people and their own measures of taxation. Sir, I have only a few observations to make. No taxation proposals are final and the tendency is always to increase as years go by. An excellent example of this is furnished in the sales tax which was introduced in 1939 by the then Chief Minister, Sri C. Rajagopalachari, at a quarter-anna in the rupee. To-day, it is six annas in the rupee. So it is that I feel and I have no doubt about it that such taxes as the wealth tax, expenditure tax and similar taxes are by no means limited to the amount stated this year. It is neither the end of the beginning nor the beginning of the end but it is the beginning of the beginning of these taxes. So it is we must be expecting a progressive reduction in the limit—from two lakhs to one lakh and a half, from one lakh and a half to one lakh and from one lakh to a half lakh—till the money that is required for very good purposes is made fully available.

5
p.m.

Mr. Chairman, this age has witnessed the crucifixion of many ideals and ideas. We have seen with our own eyes how wars are no longer fought by soldiers but the largest victims are those who are unconnected with any such activities. We have seen how women and children are massacred by atomic energy, nay, the very babies in their wombs and we are contemplating more of such massacres with much more powerful lethal weapons. Those of us who have gone abroad—we have come back from our travels abroad—have come back with the unfortunate impression that there is something radically wrong with human society which tolerates barbarism of a nature which could hardly have been thought of.

Coming to matters of more intimate domestic concern, may I say that this crucifixion of ideals and ideas are not confined to western countries and that some of these trends have spread to our own country? We have our own ancient culture, our own ancient traditions, our own ancient methods and practices from which some amount of mental and moral satisfaction was derived by the individual. I do not justify by any means several of these customs. They ought to be rooted out. They are a disgrace to our society. I do not doubt that there were many unfortunate and very unreasonable factors also needing rectification. But the wave of democracy which has swept over the country has brought about many curious results. Thus, while in the State Legislature, we have stated that bigamy is a crime, in the Central Parliament, they have decided—our representatives, our women representatives have decided—that

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

divorce is a proper course to regulate Hindu society. I wish them all joy. But we know what it is and how it has worked in other countries. We had our own methods rightly or wrongly of safeguarding our womenfolk. As was pointed out by one of our great leaders, the independence and integrity of the womenfolk were to a certain extent sought to be safeguarded by the parents by making them not too subservient if any misfortune came. Jewellery is not exactly a luxury to them but a necessity in times of need and it is a safeguard to the women themselves for they have some protection in it in that, in an emergency, it provides them with some little means of subsistence. Jewels were thrown out by the wife when the generous husband in difficulties wanted them. But our women representatives thought otherwise in Parliament. (The Hon. Sri R. Venkataraman : The Hindu Code Bill was piloted not by a lady.) Piloted by both. (Laughter.) My point is this. The wealth tax that is proposed seeks to levy a tax on the market value of all things owned by the family. The market value of a house which was purchased 25 years ago may have appreciated and as for jewellery, everybody knows that these jewels, handed over from mother to daughter and even from grandmother to grandchild and purchased at a time when the sovereign was valued at fifteen rupees, may now be valued at five times that rate. Let us not believe in this soporific that is sought to be given to us that the number of people that will be affected by these taxes is only 6,000. The wheel of taxation, once it begins to grind, will grind not this small number of 6,000 but many, many more. Let me not give the impression that I am against any taxation. I shall be very glad to welcome any tax increase on our earnings. Take away even 75 to 80 per cent. But there are certain ancient conventions, certain ancient habits, which have grown and which have been preserved along with our civilization not by our men but fortunately by our womenfolk. They have maintained those customs and manners and chastity that goes with them. No tax will affect the womenfolk so hard as the wealth tax. If there is immovable property and it is assessed and a levy made—two lakhs or whatever it is—and if the owner of the property does not find the wherewithal to pay it, the first thing he does is to ask his wife to surrender her jewels which he mortgages and pays the tax. Well, we are living in an age in which historic changes have taken place and I feel that I am too old to think of those things with serenity.

Let me refer to another tax, the expenditure tax. Here again, the limits may come down. But, Mr. Chairman, you know Indian society, Hindu society, Muslim society and Christian society. So far, we have followed the principle, whether we join or separate, that the joys and sorrows of the whole family will be shared by everyone. It is a common practice that people in distress in the family circle will always come to the person who is fairly affluent, whether it is for sickness, confinement, for education or even for marriage, and it is incumbent upon the individual to attend to these. That is the tradition of Hindu life in essence. I am a joint

3rd July 1957] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

partner to-day with my son. But so long as I am alive, if I am to be a separate partner with him, that will hasten my death. That is another crucifixion of ideas and ideals which we have to submit to. But I cannot submit to it without uttering this swan song of sorrow that such things should have come to pass. Nephews and nieces, unfortunately widowed sisters and their children, all come to the individual, be it an undivided family or a divided family. Few people in India lead a luxurious life that we imagine. Unfortunately, the high life of Delhi is thought to be the normal life of the country and Ministers may probably be carried away by the entertainments that they are forced to attend in that part of the country. I can tell you that I am longing for such an invitation. (Laughter.) Western society is very different. A Hungarian refugee who adopted English citizenship comes to this country for a stay of six to eight weeks, presents a report in a similar manner in which he did as a solitary exception in the Commission of which he was a member there and whose recommendation was thrown out without any sort of compunction and he tells us how we should manage our affairs and society. What is his knowledge of Hindu society, I ask. And that report we have to publish and that recommendation we have to accept without more ado. I know money is required. It is not as if people are not willing to pay the taxes. But the expenditure and wealth taxes are the creation of that man.

DR. A. SREENIVASAN : But it is a Hindu Minister who has adopted it.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I am not for personalities.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Because Hindu Law permits adoption.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : In Europe and in America, you have seen and I have seen over and over again that the sons and daughters at the age of 16 are asked to get out of the house and look for themselves. That is the world of western civilization. The son must find some employment. He must go on a ship to some industrial establishment and find a job. As for the girl, well, that is her look-out. If she is able to rope in somebody and lead a comfortable life, it is her good luck. Is that the state of society in India to-day? Is that you want as the Hindu way of life? These are things that must be taken to heart. There is no use of following western methods. Mr. Annamalai Pillai was speaking here and I am sorry he is not here just now. He mentioned about western education. What does he mean by western education? I think it is the least harmful. All that I would say about our taxation proposals is that they are bound to result in the western pattern of life here. As I said, I am not at all against the Plan. I am not parochial. If anybody benefits anywhere in India, I hope sometime or other we may also get at least

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [3rd July 1957]

5-10 p.m. five per cent of that benefit. Whether it is Rourekela or any other big dams that are put up against great rivers, I am not jealous. Let them benefit so that indirectly we may also benefit. But I do protest against the crucifixion of Hindu ideas and ideals which have kept us together for centuries. That is the degradation that we have come to. I am sure, Sir, that my impertinent observations may not be cared for and perhaps may be torn to pieces. I do not worry about it.

DR. V. K. JOHN : They may be forwarded to the Government of India.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I am not anxious that they should be forwarded to the Central Government. I am happy that I was given a chance to express my views in this House without interruption except by the hon. the Deputy Leader of the Opposition. (Laughter.) Let me conclude by singing the swan song :

“ Ours is not to reason why

Ours is to pay and sigh.”

Into the bottomless pit of the Central Exchequer the money will go. But what the eventual result will be only time must reveal. It is not for us to say.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Mr. Chairman, Sir, may I along with others welcome you back to our Council? We were looking forward to your arrival here after your attending the Mother of Parliaments in England and on the Continent.

I am sorry the Hon. the Chief Minister has just left the House. May I offer first my congratulations to the Hon. the Finance Minister on giving us such a fine Budget and on not giving us shocks after the Central Budget? Our Hon. Chief Minister and his able Colleagues are to be congratulated on this. Unlike other States, our Ministers are very few in number and though very conservative in number, they have turned out excellent work. We are proud to have a lady Minister. I take the liberty to make mention of this because I have ever been saying that we should have a lady Minister. Whenever I met her, she usually would be about to leave for some place. She has covered almost all the districts visiting many municipalities and panchayats, in different parts of the State. I asked her once how much touring she had done. The Ministry was sworn in on the 13th April 1957. So far the lady Minister has visited 11 districts, 21 municipalities and 52 panchayats. I am saying this just not for comparing her with the gentlemen Ministers who are excellent workers themselves but only to show if a lady is also given a chance, how diligently and how admirably she works.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We will not compare ourselves with lady Ministers.

3rd July 1957]

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Having asked for a lady Minister for so long and having had one for a short while and again having another one now, we are really happy indeed.

Our Budget has presented many schemes. It is a matter of great pride that so much industrialization is now coming to our State. The T.I. Cycles, the recently opened Tube Factories, the contemplated Rubber Tyre Factory, the cement, paper and other industries that are to come are all signs of how the South is being industrialized. The biggest of it is the Lignite Mine Project which was inaugurated by our Prime Minister the other day. The Government of Madras, as we often hear from all sides, is very conservative. With much thought and calculation, they put in a crore of rupees on this project. Now, the Central Government are going to spend Rs. 70 crores. I am sure the South would have a great future and vie with all the other parts of the country. As it is, we see now that industrialists from different parts of the country come here to start their factories and industries.

I think, Sir, Madras State has led the other States in the matter of electrification of rural areas. Many villages, as many as 1,300, have been electrified and 13,000 pumpsets have reached different villages. The National Extension Services have increased from 91 blocks to 110 and it is contemplated that at the end of this year 23 more blocks will be provided raising the total to 133. In the Budget a provision of Rs. 370 lakhs has been made for this. In this connection, I would very much like to suggest to the Government to associate in this project work the many retired officials who can be of great service on their committees and in their work. They can make use of these fine administrators and others as well as associate more non-officials in this work.

(Sri K. Balasubramanya Ayyar in the Chair.)

Then, Sir, a special, new line of development that has been proposed to be undertaken is soil conservation work. I am glad that for soil conservation work the Nilgiri Hills which have been so destroyed by the denudation of forests thereby resulting in wastage of soil, are to be taken up and that a sum of Rs. 32 lakhs has been provided in the Budget for this and other areas.

The development of Key Village Scheme and provision of good livestock including the starting of a Milk Supply Scheme for Madras City at a cost of Rs. 1½ crores, where 4,000 milch cows are to be maintained, is, of course, welcome. There is paucity of milk supply in this City and but for the milk powder we were receiving from abroad, the health of women and children would have been greatly impaired.

The Government are to be congratulated on the emphasis they are laying on small-scale industries, and on the many opportunities that are being given to various voluntary agencies by associating them with the Government in getting up small-scale industries.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [3rd July 1957]

I know there is a Match Factory in Perambur, the footwear service centre and other such small-scale industries. They are coming up and I trust that the Government will also help various voluntary institutions that are taking care of destitute children by setting up the small-scale industries in these areas also.

Our handloom products are renowned for their beautiful texture and production and they are gaining more and more money for us from foreign countries. We have the best handloom products in India in the Madras State. Mr. Chairman, I am wearing a handloom sari.

TEMPORARY CHAIRMAN (SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR) : It is very nice to look at. (Laughter.)

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Thank you, Sir. But I want to say what a beautiful texture and stuff it is and people ask whether I can get them such saris. We have our very excellent handloom houses where the goods are displayed. But I have a criticism to make about the persons employed by Government and put into these handloom houses. They should have smart girls, educated girls, girls who know how to match and show design and make the customer buy. When we now go into these houses, we find girls who have no energy in them, who have no initiative in them. They do not try to match a colour and do not try to look for something in the shelf when you ask for it, but say that they do not have it. When you go to the House and ask, 'Can we have this copy?', they say 'We do not have it'. Very often the copy is far from the original. Therefore, I would very much like to plead with the Government that a different calibre of ladies be employed. They should also be given training in window-dressing, in shopping and in advising customers so that the goods of ours will find a greater market. There are many gentlemen coming from Delhi for work connected with various Committees. Our country is full of committees these days from north to south and from east to west. Their wives say, 'Buy me some handloom saris', because they do not have the time to go out and buy. If sales girls are given good training, they will be able to do quite a lot for these people. I was anxious to specially mention this and I hope Government and the Ministry—I think it comes under the portfolio of the Industries Minister—will take note of it and establish a good training centre. I am prepared to co-operate if the Government want to organize and run the training centre.

I do not understand why the Government are so strict in associating ladies with various committees. There is a solitary lady here and there on some committee or other. You are jealous and never think you can give us an opportunity to preside over a committee. Whether it is handloom or welfare of women and children or other committees, it is either a Gentleman Member of the Council or the Assembly or a Government official that is asked to preside over the Committee. Only one or two of us are associated as members—M.L.C.'s, M.L.A.'s and others.

[3rd July 1957]

DR. V. K. JOHN : There are sixteen lady Members.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : I can give the example of the Victoria Technical Institute in Madras—the world-renowned Institute. We have had an excellent committee in this Institute. I have myself been a member of this committee for twenty-five years. We have the women's department. We marketed the best goods and we also raised a good amount of money for various causes. 5-20 p.m.

DR. V. K. JOHN : Why women's department?

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Because we are the people who decorate the home. We are the people who make the home beautiful for the menfolk.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : One of the very ancient ideas! (Laughter.)

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Yes, Sir. The Government are giving subsidy for industrial housing. A provision of Rs. 12½ lakhs has been made for private managements and a provision of Rs. 3 lakhs has been made for co-operative societies. After the Andhra State was formed and after the Kerala State also was formed, people expected the housing problem in the City to ease. But there is no easing of the situation. Though there are very fine colonies coming up, I am sorry to say that the Government are making only a paltry provision for easing the housing problem in the City.

I am glad to note that a sum of Rs. 20 lakhs has been set apart for slum clearance work in Madras. But I cannot understand why only a sum of Rs. 20 lakhs has been provided for such a huge scheme. The Madras Corporation is the best Corporation in the whole of India. Its ameliorative work in housing, medical relief, sanitation and health schemes is the best in the country. But still for the slum clearance work only a sum of Rs. 20 lakhs has been provided. We have had the National Seminar on Slum Clearance in Bombay under the auspices of the Indian Conference of Social Work, and our former Governor of Madras, Sri Sri Prakasa, who never fails to sing the praises of Madras inaugurated the conference. The Bombay folk ask, 'What is it that Madras has done that makes our Governor keep on talking to us about Madras?' Already the slum clearance work has begun in Madras, inaugurated by Mr. T. T. Krishnamachari. The Conference was attended by Mayors and Commissioners and experts from the Government of India and other States. A delegation is being led to the Prime Minister by the end of this month. In this connection, I do hope that our Government will be able to give something more for slum clearance work.

It is a great pity that the Hon. the Minister for Health is not here, as he is in Delhi at a conference. I am glad to note that 140 Primary Health Centres are contemplated in the Plan, that

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [3rd July 1957]

28 were opened last year and that another 28 will be started this year. Twenty-two Taluk Headquarters hospitals in the mufassal are proposed to be taken up for improvement. This is all for the good of the people. But one thing I want to say here, and this I have been saying here time and again. I have asked the Government to do something for providing amenities to nurses. Nothing is done for nurses. You may give them a fine building—a very fine nursing hostel. But there is the lack of homeliness. They should have libraries, recreational facilities, and various other things. These nurses work more strenuously than anybody else. They do delicate work. Several years ago a committee enquired into this subject and proposed schemes for giving amenities to nurses. But nothing has been done.

I am glad to note that Government are contemplating the opening of a hospital for chronic patients. This hospital will take care of the chronic patients. I hope that the Lady Minister would try somehow or other, in some part of the State, if not in the City, to have a home for the chronic child patients. Many chronic patients lie and die on the streets and pavements. A hospital for chronic patients should be opened. Children who are unfit should also be looked after.

I congratulate the Hon. the Minister for Finance on setting aside a sum of Rs. 10 lakhs for the supply of midday meals to poor children in primary schools. This is one of the finest pieces of welfare work that any Government can undertake. This will bring more children to the school. I would request the Hon. Minister, who has been long associated with the Women's Food Council (he is the patron and so also are the other Ministers) to give some of the feeding programmes to us. We are ready to undertake this feeding programme and serve food in different areas. I do hope that the Government will kindly bear in mind this suggestion of ours. I also hope that the Government will take the assistance of the Food Council in running the various Government hostels. In fact, the Government propose to put up a hostel for girls in the Government Estate. I request the Government to entrust the supervision of it to us. We are sure that we will run it well and show good results. I do not think that students in hostels will really have sufficient food and care. The result is that they easily fall a prey to malnutrition.

We are indeed very grateful to the Government of Madras for giving due recognition to the Madras School of Social Work by allowing the school the full net cost of the expenditure. But, in addition, we would request the Government to give us a grant to tide over our financial difficulties just at present. The Central Social Welfare Board has entrusted to the school the running of a Course on Social and Moral Hygiene programme. The students will be receiving their diplomas in a few days. We have the honour to run the second All-India Social and Moral Hygiene Course for another year. I would request the Government to

[3rd July 1957] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

entrust us—as is the case with the Tata School—with the running of a short-term course on Correctional Administration and Institutional Management. The Government may give us assistance for the running of this course. Probation officers, Police officers, and other officers can be associated with this short-term course of Correctional Administration and Institutional Management. I hope the Hon. Minister will kindly take note of these suggestions of mine.

Then, Sir, the pre-University students who take their examinations in September have to wait till the following March. It will be worthwhile if they spend their short time usefully in the short-term training for social service.

Turning to Scouting and Guiding, I am sorry to say that the Government have not increased their grant to this movement. The N.C.C., the A.C.C., and the Bharat Sevak Samaj and other Youth Training Camps have very large grants given to them. I cannot understand why this treatment is meted out to the only voluntary youth organization. Character training, physical training, love of nature, mixing with each other, and putting service above self, are all inculcated in the young from the very beginning.

We have 47,000 Scouts and Guides. This year we have created 1,000 leaders. We will be able to take in many more children from rural areas for scouting and guiding. But we do not have the personnel and also the finance at least to pay for their transport, uniform, etc. It is difficult for us to progress. We have to extend the scouting and guiding movement, because many children want to join the movement. There are branches such as Air Scouting and Sea Scouting. We need equipment for this purpose. In Madras State we get only Rs. 20,000. The Mysore State gives a grant of Rs. 75,000. Rajasthan gives Rs. 60,000. The Punjab gives Rs. 92,000, besides special grants for camp equipment, etc. I would plead with the Hon. Minister to give us at least at the rate of one rupee per boy or girl. This is the grant that they should give us to help us to take in more scouts and guides and also to take in all the school children. I do hope that the Hon. Minister will give serious consideration to this suggestion. At a conference of the scouts and guides personnel in his chamber, this matter was discussed, and I do hope that he will do something in this matter. I am also happy to inform the House that there is scouting on the teak plantations on the Nilgiris.

Regarding educational films, I do not know why our Publicity Department do not take note of films of educational value and show them to children in schools. They are showing some of the activities of the Government agencies only. I would request the Hon. Minister in charge of this portfolio to see that films of the various activities of voluntary and Government agencies are taken out and shown not only to the public but also to the children in various institutions. We are very happy to see that money is set

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [3rd July 1957]

apart for the starting of technical schools and colleges. I would like to say that vocational centres should be started in larger numbers. In this connection, I should like to say that the Hon. the Minister for Industries used to sit in the All-India Technical Selection Committee for selecting the personnel. It was at that time that we pleaded with the Central Government for the starting of one technical school for women. I think we have sixty-three seats here, and now the number is doubled. This is run by the Andhra Mahila Sabha. I feel that there are a large number of voluntary agencies in the City connected with women's welfare, who can be entrusted with the running of these institutions. More vocational centres may be given to us so that we may ease the economic situation and enable more women to be employed. Now, with the introduction of Community Projects and National Extension Service Schemes, there is a great demand for vocational and other training centres.

5-30
p.m.

(Mr. Chairman in the Chair.)

I am very glad that the Government of Madras have been pleased to purchase a beautiful building in Tambaram where our Women's Welfare Department is now situated. But it is a matter for regret that this important Department of the Government—the first of its kind in India—has still not been made permanent. It is not fair to make the people working there feel insecure about their service. It is time the Department is made permanent. In this connection, I would also plead with the Government to have Service Homes in all our districts. Sir, we have been interviewing girls for selecting Grama Sevikas and we have been shocked to find that about 80 per cent of those who came for the interview are either deserted wives or young women with two or three children or widows. Very few of them are just unmarried girls. This shows the actual situation in the country and the great amount of service that we have still to render to our womenfolk. Therefore, I do hope that there will be a Women's Service Home in each district of our State.

Sir, I am sorry that the Hon. the Minister for Home Affairs is not here now. But I am very happy to note that at long last our Police Department is going to have Women Police. It is going to be a small Police Force of one Inspector and six women constables to be posted for duty at railway stations. As usual, the Madras Government have continued to be conservative in this respect. Women Police are to be found in all the leading States of India. They are also found in large numbers in the so-called Princely States and some of the backward States—now we cannot call them so.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: They have been more chivalrous.

3rd July 1957]

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: That is why we ask for a large women Police force to escort stranded women from the railway stations and juvenile delinquents to police stations and juvenile courts. Perhaps if I speak too much about it, I might lose the objective I have in view. I hope the Government will consider this matter favourably.

Sir, we are very glad to note that social welfare work is being done very well among the families of policemen. The Hon. the Minister for Finance has been picaeed to give a grant of Rs. 50,000 per annum for the Policemen's Welfare Fund. Last year he promised that he would do it and now he has done it. We are very grateful to him in that respect. If only Hon. Ministers and hon. Members would visit the Police Lines, they would see the admirable work done there. Maternity Centres, schools and vocational centres are located there for the benefit of the families of policemen. Policemen are helping to build roads, schools, buildings and such other requirements of the people in the villages.

Now, I come to another matter. The Police indiscriminately round up the juvenile delinquents and bring them to the juvenile court. It only increases the expenditure of the Government to bring these children to the court. The whereabouts of their mothers and fathers have to be traced and the children restored to their parents. For that purpose, I do hope that a Special Branch of Police dealing with juvenile work will be appointed soon, as this matter has been pending for a long time.

The Probation department is doing more and more work in keeping the offenders on parole. But the number of Probation Officers for this huge City is too small when we take their workload into consideration. As compared to other States, ameliorative measures and facilities given in our State are too inadequate. I have visited almost all the jails in the country. I do hope that the State Government will go into all these matters.

Sir, I congratulate the Government on making the Department of Certified Schools and Vigilance Service a permanent one and thereby the head of the department becomes permanent. I am glad that the Government have continued to recognize the work done by voluntary associations in this State in reforming the offenders. I do hope that they will continue to give scope for more and more voluntary agencies to undertake this kind of work.

Now, I would bring to the notice of the Hon. Minister and the Government that they have not yet introduced the new Children's Bill of 1950. This Bill was drafted in 1950 and we are now in the year 1957. All other States in India have got an up-to-date and fine Children's Act. The old Madras Act is full of loopholes and difficulties and there is no clause to punish men or women who exploit our innocent children. Also, according to section 29 of the Madras Children Act, a destitute child can only be taken care of through a certification of a juvenile court and then only admitted in an orphanage school. This stigma is not necessary and I would call on the

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [3rd July 1957]

Government to form a Special Committee to examine and recommend the appropriate institutions where the children can be placed. I hope the Government will consider this aspect of the matter.

In the Chingleput Certified School there are now about 900 children though the sanctioned strength is 600. I understand that the Government are contemplating to take over the Ceylon Emigration Camp buildings in Tuticorin. I do hope the Government will take them over soon so that a large influx of boys to one institution could be avoided.

Now, I would like very much to endorse what the hon. Member Mr. Purushotham said in connection with Tourist Traffic in our State. We congratulate the Government on the most beautiful Guest House which has been built in Mahabalipuram. I also told the Hon. the Chief Minister the other day that he could arrange a picnic party at Mahabalipuram for all legislators. It is a beautiful place and it is worth visiting and I hope that such Guest Houses would be built in other parts of the State also. Also in Mahabalipuram the Government should build some lodging houses for the benefit of visitors with small income.

Sir, there is a Tourist Traffic Committee of the Government of India which meets once a year. In this connection, I would very much support the suggestion made by the hon. Member Sri Purushotham that a Tourist Traffic Advisory Committee should be constituted in our State as soon as possible.

Before I conclude—I have already overstepped my time-limit—I should like to pay my tribute to the Central Social Welfare Board and the State Social Welfare Board and also to the Government for the great and generous assistance that they are giving to the various agencies and also for the very fine work that has been done in the areas where Community Projects and National Extension Service Schemes have been executed, and though we have many maternity centres, in hundreds of villages there are none. Villagers are prepared to give land and buildings and subscribe to part cost of the running of a maternity centre in order to see that they do find a place alongside the Welfare Extension Project. I once again congratulate the Government and the Hon. Ministers on the great interest they are taking in social work undertaken in this State and the day-to-day work and the assistance in regard to social welfare.

Once again, I thank you, Sir.

5.40 p.m. *SRI A. J. ARUNACHALAM: தலைவர் அவர்களே, வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்திலே நான் முக்கியமாகக் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலைப்பற்றியும் அதிலே ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய நெசவாளர்களின் அவல நிலையைப் பற்றியும் பேச ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது தறிக்காரர்கள் மனதிலே ஒரு பெரும் சந்தேகம் இருந்து வருகிறது. பொதுத் தேர்தலுக்குமுன் ஒன்றும் சொல்லாமல், இப்போது விசைத்தறியை இந்த நாட்டிலே புகுத்துவது என்ற

[3rd July 1957] [Sri A. J. Arunachalam]

அரசாங்க முடிவை நெசவாளர்களும் நெசவுத் தொழில் ஸ்தாபனங்களும், நெசவுத்தொழிலுக்கு ஆதரவாயுள்ளவர்களும் எதிர்ப்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். பொதுத் தேர்தலை முன்னிட்டு அரசாங்கத்தார் விசைத் தறியை வைத்துக்கொள்வதா அல்லது விட்டுவிடுவதா என்று முடிவு எடுக்காமல் விட்டு வைத்தார்கள். சட்டசபை ஆரம்பத்திலே, கீழ் சபையிலே நம் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கும் போது, அசல் பட்டு நெசவுக்கும் நார்ப் பட்டு நெசவுக்கும் விசைத் தறியை உபயோகித்துக்கொள்ள அனுமதித்திருக்கிறோம் என்று தெரிவித்தார்கள். சென்னை அரசாங்க முடிவு இப்போது பட்டு நெசவுக்கும் நார்ப்பட்டு நெசவுக்கும் விசைத்தறியை அனுமதிப்பது என்றால், பிறகு அவர்கள் நூலுக்கும் அனுமதி கொடுப்பார்களோ என்று சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது. முதலில் விசைத்தறியை அறவே விட்டுவிடுவது என்றுதான் இருந்தது. இப்போதும் அறவே விட்டுவிடவேண்டுமென்று தான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். விசைத்தறியைப் புகுத்துவதற்குக் காரணம், நாட்டுக்கு துணி அதிகம் தேவைப்படுகிறது என்றும் அதிகத் துணி உற்பத்தி செய்யத்தான் விசைத் தறியைப் புகுத்துவதாகவும் சொன்னார்கள். இந்த சபையின் சென்ற கூட்டத்திலே இதைப் பற்றி விவரமாகப் பேசியிருக்கிறேன். துணி பூராவையும் கைத்தறி மூலமாக இந்த மாநில மக்களுக்கு சப்ளை செய்ய முடியுமென்று புள்ளிவிவரங்களோடு பேசியிருக்கிறேன். தொழில் மந்திரியை நான் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் விசைத்தறியைப் புகுத்துவது என்ற யோனையை அடியோடு விட்டுவிடவேண்டுமென்றுதான். அப்படிப் புகுத்த முயற்சித்தால், நெசவாளர்கள் சமுதாயத்திடமிருந்து ஒரு எழுச்சியையும் எதிர்ப்பையும் எதிர்நோக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் என்று அரசாங்கத்திற்கு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். நான் ஒரு நெசவாளி. நெசவாளி குடும்பத்தில் பிறந்தவன். கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக நெசவுத் தொழிலுக்காகவே உழைத்து வருகிறேன். அதோடு சென்னை ராஜ்ய நெசவாளர் சங்கத்திலே தொடர்பு கொண்டு பத்தொன்பது ஆண்டுகளாக உதவித் தலைவராக இருந்து வருகிறேன். இப்போது சென்ற வாரம் நடந்த தேர்தலிலே 7-வது முறை டைரக்டராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அதோடு அரசாங்கத்தார் இப்போது கொடுக்கின்ற ஸெஸ் நிதிப் பொறுப்பை சென்னை ராஜ்ய நெசவு சங்கத்தார் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே ராஜ்ய நெசவு சங்கம், அகில இந்திய கைத்தறி போர்டார் மற்றும் கைத்தறி ஸ்தாபனங்கள் எல்லாம் விசைத்தறியை எதிர்க்கிறார்கள் என்று புதுத் தொழில் மந்திரி அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். விசைத்தறியைப் புகுத்த வேண்டிய அவசியமில்லாமலே வேண்டிய துணி உற்பத்தி செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஸெஸ் நிதி மேலும் நம்முடைய நெசவாளர்களுக்கு ஓரளவு ஆறுதல் கொடுத்திருக்கிறது. அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லி, நெசவாளர்கள் சார்பாக அரசாங்கத்திற்கு நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சென்னை ராஜ்யத்தில் இருக்கும் தறிகள் கணக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சென்ற முறை நம்முடைய ராஜ்யத்திலே 560,000 தறிகள் இருப்பதாகச் சொன்னேன். உண்மையா அல்லது இன்னும் குறைந்திருக்கிறதா என்பதை ஆராய்ச்சி செய்ய சென்னை அரசாங்கத்தார் தறிகளை ரிஜிஸ்டர் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்கள். நான்கறை லட்சம் தறிகள் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சில இடங்களில் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட வேண்டிய தறிகளும் இருக்கின்றன. மத்திய சர்க்கார் நியமித்த “காணூங்கோ” கமிட்டியார் சென்னை ராஜ்யத்தில் மூன்று லட்சம் தறிகள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். இப்போது நான்கறை லட்சம் தறிகள் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் இருபத்தைந்து ஆயிரத்திலிருந்து ஐம்பதாயிரம்வரை ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, இப்போது மொத்தம் ஐந்து லட்சம் தறிகள் இருக்கின்றன என்பதை நிரூபிக்க முடியும். அவர்கள் மூன்று லட்சம் என்று கணக்கிட்டு, அதனைப் பொருத்து உற்பத்தியைக் குறைவாகக் கணக்கிட்டார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களிலும் சேர்த்து யூனியனிலே இருபத்தெட்டு லட்சம் தறிகள் இருக்கின்றன என்று கணக்கிட்டு, பன்னிரண்டு லட்சம் தறிகள் என்று சொன்னார்கள். யூனியன் பூராவுக்கும்

[Sri A. J. Arunachalam]

[3rd July 1957]

தெளிவான ஒரு புள்ளி விவரம் கிடைக்காத காரணத்தால், சென்னையில் ஐந்து லட்சம் தறிகள் இருப்பதால் ஐந்து லட்சத்திற்குண்டான ஸெஸ் நிதி விநியோகம் இந்த ராஜ்யத்திற்குக் கிடைக்கவேண்டிய முயற்சி எடுத்து பணம் அதிகமாகக் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்போது 146 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அந்தத் தொகை போதாது. நம் ராஜ்யத்திலே இருக்கிற ஜனங்களிலே பன்னிரண்டு பேருக்கு ஒரு நெசவாளி இருக்கிறார் என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. இப்போது ஐந்து லட்சம் தறிகள் இந்த ராஜ்யத்திலே இருக்கின்றன. ஒரு தறிக்கு ஐந்து பேர் உதவியாக இருக்க வேண்டும். ஆகவே, 25 லட்சம் பேர்கள் இதை ஜீவியத் தொழிலாக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய சென்னை ராஜ்ய அரசாங்கம் உதவிடும் ஸெஸ் நிதி ராஜ்ய சங்கத்திடம் கொடுக்கப்படுகிறது. சென்ற முறை கனம் அங்கத்தினர்—அவர் இப்போது இங்கு இல்லை—ஸ்ரீ ரஸாகான் அவர்கள் ஸெஸ் நிதி சரிவர நிர்வகிக்கப்படவில்லை என்று பொதுப்படையாகச் சொன்னார்கள். அந்த நேரத்திலே அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லுவதற்கு உடல் நிலைமையைக்கருதி பாக்டர் அவர்கள் பேசக்கூடாது என்று சொன்னதாலே முடியாமல் இருந்தது.

(Interruption.) மற்றவர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். திருப்பிப் பதில் சொல்ல வேண்டியதாக இருப்பதால், அவர்களுக்கு விரிவாக பதில் கொடுக்க வேண்டுமென்று தயார் செய்து கொண்டு வந்தேன். சபையார் கவனத்திற்குச் சுருக்கமாக சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

550
m.

நெசவாளர்களெல்லாம் கூட்டுறவு சங்கங்களின் கீழ் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். இந்த “ஸெஸ்” நிதியிலுள்ள தொகையானது கூட்டுறவு சங்கங்களில் சேர்ந்துள்ளவர்களுக்கு விநியோகிக்கப்பட வேண்டுமென்பது தான் திட்டம். ஆனால், எனக்கு முன்னாலே பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ பொன்னுசாமி செட்டியார் அவர்கள் சுருக்கமாகப் பேசினார்கள். இந்த செஸ் நிதியினுடைய பிரயோஜன மெல்லாம் பூராவும் கூட்டுறவு இயக்கத்திலிருக்கும் தறிக்காரர்களுக்கே போய்ச் சேருகிறது. கூட்டுறவு சங்கங்களில் சேராது வெளியிலிருக்கும் மற்ற தறிக்காரர்களுக்கு இந்த அனுசூலம் கிடைக்கவில்லையே என்று அவர் வருத்தம் தெரிவித்தார்கள். அவர்களோடு நானும் சேர்ந்துகொள்ளுகிறேன். கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்துள்ளவர்களுக்குத்தான் இந்தப் பலன் என்று அரசாங்கம் பாகுபாடு செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். கூட்டுறவு சங்கத்திலேயும், இந்த செஸ் நிதியை விநியோகிக்கும் முறையிலும் நான் பொறுப்புள்ளவனாக இருந்த போதிலும், நான் அரசாங்கத்துக்குச் சொல்கிற யோசனை என்ன வென்றால், கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்துள்ள தறிக்காரர்களுக்குத்தான் இந்த உதவி என்னும் பாகுபாடு இல்லாமல், மற்றவர்களுக்கும் இவ்வுதவி கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்பது தொழிலாளர்களுக்கு நன்றாக உழைத்தவர்கள், கைத்தறித் தொழிலாளர்களுடைய கஷ்டத்தை நன்றாக அறிந்தவர்கள் கைத்தொழில் இலாகாவுக்கு அமைச்சராக இருப்பது மிகவும் பொருத்தமானது. அவர்கள் இதிலே கவனம் செலுத்தி, கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்திருக்கும் நெசவாளர்களுக்கு என்னென்ன சலுகைகள் இருக்கின்றனவோ, அதே மாதிரி, கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேராமலிருக்கும் நெசவாளர்களுக்கும் கொடுக்க வழி செய்ய முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : எல்லோரும் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேரவேண்டும் என்பதற்காக இச்சலுகை மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் இருக்கிறார்களோ என்று நான் நினைக்கிறேன்.

* **SRI A. J. ARUNACHALAM :** மொத்த கைத்தறி நெசவாளர்களில் மூன்றிலிரண்டு பகுதியினர் கூட்டுறவு இயக்கத்தின் வெளியிலே இருக்கிறார்கள். ஒரு லட்சத்து ஐம்பதாயிரம் பேர்கள்தான் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : ஏன் மற்றவர்கள் சேரவில்லை ?

[3rd July 1957]

* **SRI A. J. ARUNACHALAM :** கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேராமல் “மாஸ்டர் வீவர்” கனிடம் நெசவு வேலை செய்யக்கூடியவர்களுக்குச் சில வசதிகளை மாஸ்டர் வீவர்கள் செய்து கொடுக்கிறார்கள். தறிக்காரர்களை மூன்று வகையினராகப் பிரிக்கலாம். கூலித் தறிக்காரர்கள், மாஸ்டர் வீவர்களிடம் நெசவு செய்கின்றவர்கள், கூட்டுறவு சங்கங்களிலே சதந்திரமாக நெசவு செய்கின்றவர்கள் என்று மூன்று வகைத் தறிக்காரர்கள் உண்டு. கூலித் தறிக்காரர்களுடைய நிலைமை ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முந்தி எப்படி இருந்ததோ, 25 வருஷங்களுக்கு முந்தி எப்படி இருந்ததோ அப்படியே தான் இருக்கிறது. அவர்கள் சொந்தமாக ஒரு தறிவைத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், ரூபாய் 25 விலை ஆகும். அதைக் கொடுத்து வாங்கக்கூட முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், விசேஷ காலங்களிலே கல்யாணம் அல்லது, நல்லது கெட்டது ஏற்படும் சமயங்களில் ரூபாய் 100 அல்லது ரூபாய் 50 என்று கடன் தறிக்காரர்களுக்குத் தேவைப்படும்போது மாஸ்டர் வீவர்கள் எந்தப் பொறுப்பும் இல்லாமல் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பணத்தை அவர்கள் “அட்வான்ஸ்” ஆகக் கொடுக்கிறார்கள். கடனாகப் பாவித்து, வாரா வாரம் கூலி கொடுக்கும்போது ஒரு ரூபாய் வீதம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான்கு ரூபாய் வரக்கூடையில் ஒரு நெசவாளருக்குக் கூலி என்றால், ஒரு ரூபாயைக் கடனுக்குப் பிடித்துக்கொண்டு, பாக்கி மூன்று ரூபாயைக் கொடுக்கிறார்கள். இந்த வசதியை மாஸ்டர் வீவர்கள் செய்து கொடுக்கிறார்கள். குடியிருப்பதற்காக வீடும் வாடகை இல்லாமல் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால், கூட்டுறவு சங்கத்திலே இருப்பவர்களுக்கு ஐந்து ரூபாய்தான் அட்வான்ஸாகக் கொடுக்கச் சட்டம் இருக்கிறது. அவர்களைப் போல் ரூபாய் 100 வரைக்கும் கடன் கொடுக்கவோ, அட்வான்ஸ் கொடுக்கவோ கூட்டுறவு சங்க விதிகள் அனுமதிப்பதில்லை. இப்படிப்பட்ட குறைதான் தெரிகிறதே தவிர, கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேருவதினால் ஏற்படும் நன்மைகள் தறிக்காரர்களுக்குத் தெரியாத காரணத்தால், அவர்கள் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொள்ளவில்லை. நெசவாளர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு கோடி ரூபாயி லிருந்து எல்லா நெசவாளர்களுக்கும் உதவியளிக்க வகை செய்யவேண்டும். கூட்டுறவு சங்கத்தில் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒரு ரூபாய்க்கு பலன் போய்ச் சேர்ந்தால், சேராதவர்களுக்குப் பன்னிரண்டணு பலனாவது போய்ச் சேர வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்வது நேர்மையாகும். அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய அவா. எங்களைப் பற்றியோ, அரசாங்கத்தைப் பற்றியோ ஒரு சிலர் குறை சொல்லலாம். “பார்த்தீர்களா !” கூட்டுறவு இயக்கத்தில் இருக்கும் நெசவாளர்களை ஒரு விதமாகவும், மற்றவர்களை வேறு விதமாகவும் இந்த அரசாங்கம் பார்க்கிறது. இவர்களுடைய கண்ணுக்கு இவ்விரு சாராரும் வெவ்வேறு விதமாகத் தெரிகிறார்கள் என்றும், மற்ற நெசவாளர்களைப் பார்த்து, “நீங்களும் நெசவாளர்கள் அல்லவா ? உங்களுக்குச் சர்க்கார் என்ன செய்து விட்டது ?” என்றும் சொல்லி, தேர்தலில் கூட பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள். “காங்கிரஸ் சர்க்கார் இதைச் செய்யத் தவறி விட்டது” என்று சில இடங்களிலே சொல்லி எதிர்க் கட்சியினர் காங்கிரசுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். என்னுடைய குடியாத்தம் தொகுதியில், 30 வருஷமாக காங்கிரஸ் கோட்டையாக இருந்த அந்தத் தொகுதியில், காங்கிரஸ் தோல்வி அடைந்ததற்குப் பல காரணங்களில் இதுவும் ஒரு காரணம் என்பதை நான் வருத்தத்துடன் இந்தச் சபையில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். ஆகையால், அமைச்சரவர்கள் தயவு செய்து எங்களுடைய தோல்வியை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டாகிலும், அவர்களுக்கு ஒரு சலுகை காட்டி, இந்த வசதியைச் செய்து கொடுக்குமாறு நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

மில்களுடன் கைத்தறிகள் எந்தக் காலத்திலும் போட்டியிட முடியாது. எந்த சமயத்தில் நெசவாளர்களுக்கு நெருக்கடி வருகிறதோ, அந்தச் சமயத்தில் “பசி எடுத்தவனுக்குப் பனம்பழம்” என்றபடி ஏதோ சலுகை காட்டி, பிறகு, அந்தப் பனம்பழம் சாப்பிட்டவன் வயிற்று வலியால் அவதிப்படுகிற மாதிரி அல்லாமல், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு நிரந்தர

[Sri A. J. Arunachalam]

[3rd July 1957]

மான ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இம்மாதிரியான ஒரு நிரந்தரமான ஏற்பாடுதான் அவர்களுடைய கஷ்டத்தை நிரந்தரமாகப் போக்க முடியும்.

1952-ம் வருஷத்திலே, நம்முடைய ஒப்பற்ற தலைவர் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் தலைமையிலே ஒரு தீர்மானம் போட்டு, அந்தத் தீர்மானத்தை சட்டசபையில் எல்லாக்கட்சிகாரர்களும் ஏகமனதாக நிறைவேற்றினார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட சில ரகங்களைக் கைத்தறிக்கென்றே ஒதுக்குவது என்பது அந்தத் தீர்மானத்தின் கருத்து. அந்தத் தீர்மானத்தை நான் வர வேற்கிறேன். இப்படி சில குறிப்பிட்ட ரகங்களைக் கைத்தறிக்கென்று நம்முடைய அமைச்சரவர்கள் ஒதுக்கச் செய்துவிட்டு, மற்றதை மில்களும் உற்பத்தி செய்துகொள்ளட்டும் என்று சொல்லவேண்டும். இப்படி ஒரு முறையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிட்டால், இரண்டு சாராருக்கும் மனத்தாங்கல் இருக்காது, போட்டி இருக்காது. அவரவர்களுடைய தொழில்களை அவரவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவார்கள். தொழிலாளர்களும் சந்தோஷமாக வேலை செய்வார்கள். இரண்டு தரப்பிலும் உற்பத்தி பெருகிக் கொண்டிருக்கும். ஆகவே, சில குறிப்பிட்ட ரகங்களைக் கைத்தறிக்கென்று ஒதுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். மத்திய சர்க்கார் இப்படிச் செய்வது சாத்தியம் இல்லையென்றால், ராஜ்ய சர்க்கார் விடா முயற்சியுடன் இதில் வெற்றிபெற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

மில்களிலே வேலை செய்கிறவர்களை மாதம் 70 முதல் 80 ரூபாய்வரை சம்பளம் பெறுகிறார்கள். (Interruption.) இப்பொழுது 100 ரூபாய் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால், அதே நேரத்தில் கைத்தறி நெசவாளி ஒருவருக்கு உயர்ந்த பட்சமாகக் கிடைப்பது மாதமொன்றுக்கு ரூபாய் 15 முதல் ரூபாய் 20 தான். ஆனால், இப்பொழுது நிலை சற்றுசீர்திருந்தி வருகிறது. அதாவது, மாதமொன்றுக்கு ரூபாய் 20-லிருந்து ரூபாய் 30 வரை கிடைக்கிறது என்று சொல்லலாம். இருப்பதைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். இந்த உயர்வுக்கு சர்க்காருடைய உதவியும் காரணம்தான். அவர்களுடைய நிலைமையைத் தெரிந்துக் கொண்டு கைத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள மக்களுடைய வாழ்க்கையை உயர்த்த மக்களும் ஆதரவு தந்திருக்கிறார்கள். எந்த முறையில் என்றால், மக்கள் எல்லோரும் உற்சாகமாக அதிகமான அளவுக்குக் கைத்தறித் துணிகளை வாங்கி உடுத்துவதால், கைத்தறியாளர்கள் ஓரளவு கஷ்டமில்லாமல், அதாவது முன்பு இருந்த அந்த அளவு கஷ்டம் இல்லாமல் தங்களுடைய தொழிலை ஒருவாறு நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். மில்களிலே வேலை செய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு எப்படி நிரந்தரமாக, இவ்வளவு கூலி என்று திட்டமாகக் கிடைக்கிறதோ, அது போல், கைத்தறித் தொழிலாளிகளுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட, குறைந்தபட்ச கூலி கிடைக்கவேண்டுமென்ற உறுதிப்பாடு இருக்கும் முறையில் கூலி நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். இது விஷயத்தில் சர்க்கார் ஆலோசனை செய்து, குறிப்பாக நம்முடைய தொழில் அமைச்சரவர்கள் ஆலோசனை செய்து, அவர்களுக்கு ஒரு வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: விசைத் தறி வைத்தால் அவர்களுக்கு அதிக வருமானம் வரும் என்று சொல்கிறார்கள்.

* **SRI A. J. ARUNACHALAM:** தயவு செய்து அது வேண்டாம். வேண்டவே வேண்டாம். விசைத்தறி என்ற பேச்சே வேண்டாம்.

SRI V. V. RAMASWAMI: அதிகமான ஊதியம் கிடைக்குமே! அதை ஏன் வேண்டாமென்று சொல்கிறீர்கள்?

* **SRI A. J. ARUNACHALAM:** விசைத் தறி வைத்திருப்பவருக்கு வேண்டுமானால் ஏதோ மூன்று ரூபாய் அதிகமாகக் கிடைக்கும். ஆனால், ஒருவர் விசைத் தறி வைத்திருப்பதனால் பத்துப் பதினைந்து கைத்தறியாளர்களைப் பலி கொடுக்கவேண்டியிருக்கும். பத்துப் பதினைந்து கைத்தறியாளர்களைப் பலி கொடுத்தால்தான் ஒரு விசைத் தறி இருக்க முடியும். ஆகவே,

3rd July 1957]

[Sri A. J. Arunachalam]

15 நெசவாளர்களுக்குக் கூலி இல்லாமல் போய்விடும். ஆகவே அவர்கள் விசைத்தறியைப் புகுத்தி அவர்கள் வயிற்றில் அடிக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

மற்ற ராஜ்யங்களைப்பற்றி நான் பேசவில்லை. சென்னை ராஜ்யத்தில் கைத் தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் முழு வேலைத் தொழிலரக அதை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களைவிட சென்னை ராஜ்யத்தில் கைத்தறித் தொழில் நன்றாக நடந்து வருகிறது. கைத்தறி நெசவாளிகள் அதையே ஜீவியத்திற்கான தொழிலாக வைத்துக்கொண்டு பாடுபட்டு வருகிறார்கள். மற்ற ராஜ்யங்களில் இந்தத் தொழில் இவ்வளவு நன்றாக நடைபெறவில்லை. ஏனென்றால், அங்கிருக்கும் கைத்தறியாளர்கள் கைத்தறித் தொழில் ஒன்றையே நம்பி இருக்கவேண்டியதில்லை. சில காலம் கைத்தறி வேலை செய்கிறார்கள். சில காலம் விவசாயம் செய்கிறார்கள். சில காலம் வியாபாரம் செய்கிறார்கள். ஆகவே, மற்ற ராஜ்யத்து நெசவாளர்களையும் இந்த ராஜ்யத்து நெசவாளர்களையும் ஒப்பிடுவது கூடாது. ஏனென்றால் இங்கிருக்கும் நெசவாளிகளுக்கு நெசவுத் தொழிலைத் தவிர வேறு ஒரு தொழிலும் தெரியாது.

SRI V. S. BALASUNDARAM: எல்லோரும் ஏன் இந்த விசைத் தறியை வாங்கி வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது?

* **SRI A. J. ARUNACHALAM:** ஒரு விசைத்தறியின் விலை ரூ. 1,200-க்கு மேல் இருக்கும். அவ்வளவு தொகை கொடுத்து வாங்க எல்லோருக்கும் வசதி கிடையாது. ரூபாய் 25 கொடுத்து ஒரு கைத்தறி வாங்குவதற்கு முடியாமல் மாஸ்டர் வீவர்களிடம் போய் நெசவு செய்கின்றவர்களுக்கு ரூபாய் 1,200 கொடுத்து விசைத் தறி வாங்குவதற்கு எப்படி வசதி இருக்கும்?

SRI V. V. RAMASWAMI: விலை அதிகம் என்பதினால் விசைத்தறி வேண்டாம் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்களா? அல்லது, ஆட்களுக்கு வேலை போய்விடும் என்பதற்காக வேண்டாமென்று சொல்கிறீர்களா?

* **SRI A. J. ARUNACHALAM:** அந்த அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதற்குப் பதில் கூறக்கூடிய முறையில் விலை அதிகத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டேனே யொழிய வேறொன்றுமில்லை. கொள்கை அளவிலே கூடாதென்று சொல்கிறேன். விசைத் தறி வந்தால், கைத்தறித் தொழிலாளிகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படும், நெசவுத் தொழிலை அழிந்து விடும். இந்தத் தொழில் இந்த நாட்டில் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக நடந்துகொண்டு வருகிறது. இதுவரை எத்தனையோ பூசல்கள், கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டு அவைகளை எப்படியோ சமாளித்துக்கொண்டு இப்பொழுது உயிர் போகாமல் இந்தத் தொழில் நாட்டில் தலை தூக்கி நிற்கிறது. அப்படிச் சமாளித்து வந்திருக்கும் இத்தொழிலை நசுக்கிவிடுவது யாருடைய நோக்கமாகவும் இருக்கக் கூடாது. இந்த அரசாங்கத்தினுடைய நோக்கமும் அதுவாக இருக்க முடியாது, இருக்காது என்று நான் சொல்ல முடியும். விசைத் தறியைப் புகுத்துவது என்பதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் ஆதரவு அளிக்கக்கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அடுத்தபடியாக, நெசவாளர்கள் பெரும்பாலும் தூல் விலை அதிகம் என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். என்னுடைய பக்கத்தில் பெரிய மில்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நான் சொல்வதைப்பற்றி வருத்தப்படக் கூடாதென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: இன்னும் எத்தனை நிமிஷம் வேண்டும்?

* **SRI A. J. ARUNACHALAM:** இன்னும் பதினைந்து நிமிஷம் போதும்.

[3rd July 1957]

MR. CHAIRMAN : The hon. Member may continue his speech tomorrow. The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 98. Notification issued with G.O. Ms. No. 1173, Public (Services-A), dated 5th April 1957, amending the regulations of the Madras Public Service Commission so as to include within its purview the temporary post of Technical Assistant in the office of the Registrar of Co-operative Societies. [Laid on the table of the House under Article 320 (5) of the Constitution.]

* 99. Notifications issued with G.O. Ms. No. 1611, Food and Agriculture, dated 22nd May 1957, delegating powers under section 18 of the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Act, 1956, to Collectors, authorizing Collectors to function as competent authority and issuing the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Rules, 1957. [Laid on the table of the House under section 23 (3) of the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Act, 1956 (Madras Act XLII of 1956).]

* 100. Notification issued with G.O. Ms. No. 1241, Industries, Labour and Co-operation, dated 30th March 1957, regarding amendment to rules framed under the Madras Co-operative Societies Act, 1932 (Madras Act VI of 1932).

* Laid on the table of the House on 2nd July 1957.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, 4th July 1957.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

[STARRED QUESTIONS.]

Reservation of seats in the Madras Medical and Engineering Colleges for students from Kerala and Mysore States.

* 14-A Q. (Short Notice) —SRI V. V. RAMASWAMI : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether seats have been reserved in the Madras Medical and Engineering Colleges for students from Kerala and Mysore States; and

(b) if so, the number of seats reserved in each College for each State and the period for which and the terms and conditions on which such reservation has been made?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) Yes. At the instance of the Government of India who have issued directions under section 113 of the States Reorganisation Act, 1956.

(b) Kerala State—

Medical College—27 seats for a period of one year.

Engineering Colleges—Nil.

Mysore State—

Medical Colleges—11 seats for two years.

Engineering Colleges—6 seats for two years.

No conditions have been imposed by the Government of India.

SRI V. V. RAMASWAMI : நமது மாநிலத்தில் இருக்கும் மாணவர்களுக்கு இடங்கள் போதாமல் இருக்கும்போது, மற்ற மாநில மாணவர்களை இங்கே சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது என்று நமது மாநில அரசாங்கம் ஆரம்பத்தில் சொன்னதா? அல்லது முதலிலேயே நமது மாநில அரசாங்கத்திற்கும் மற்ற மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் இடையே பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து இப்படி முடிவு செய்யப்பட்டதா? மேலும் பதிலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் காலங்களுக்குத் தான் இந்த ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்படுமா அல்லது காலம் மேலும் நீடிக்கப்படுமா என்றும் கேட்க விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதற்கு முன்பு கேரள ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் நமது ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் இடையேயும், மைசூர் ராஜ்யத்திற்கும் நமது ராஜ்யத்திற்கும் இடையேயும் கடிதப் போக்குவரத்துகள் இருந்தன. மைசூரைப் பொறுத்தவரையில், அந்த ராஜ்யத்திலிருந்து ஒரு மந்திரி இங்கே வந்து நமது அரசாங்கத்தாருடன் கலந்து பேசினார், அப்போது முடிவு ஏற்படவில்லை. ஆகவே, மத்திய சர்க்கார் இந்த

[4th July 1957]

உத்திரவைப் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். விதிகளின் பிரகாரம் ஒரு தடவை தான் இந்த உத்திரவைப் பிறப்பிக்கலாமே தவிர, அதற்கு மேல் பிறப்பிக்க முடியாது.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY : May I know whether any principle of reciprocity is being observed by the Governments of Kerala and Mysore States and whether those Governments are willing to admit students of our State to any of their own professional or arts colleges?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, this is with reference to the students belonging to the Malabar district who were till now with us. Correspondingly, we have got an area from the Kerala State, i.e., the Kanyakumari district. The total number of seats which were allotted to Malabar district on the basis of population was 32 or 33 during the last year. Therefore, they have deducted five or six seats towards the quota which would be applicable to the Kanyakumari area.

SRI V. V. RAMASWAMI : திருவனந்தபுரத்தில் ஏற்கனவே ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. தவிரவும் கோழிக் கோட்டில் இப்போது ஒன்று அமைக்கப்பட்டுப் போவதாகத் தெரிகிறது. அப்படி இருக்கும்போது, ஏன் நம் மாநிலத்தில் உள்ள மருத்துவக் கல்லூரியில் கேரள ராஜ்ய மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கட்டாயம் ஏற்பட்டது? மைசூர் ராஜ்யத்தில், பெங்களூரில் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரியும், மைசூரில் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரியும் மணிபாலில் ஒரு மருத்துவக் கல்லூரியும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அப்படி இருக்கும்போது, அந்த மாநில மாணவர்களை நமது மாநிலக் கல்லூரியில் சேர்க்கவேண்டிய அவசியம் எப்படி ஏற்பட்டது? ஆந்திர மாநில அரசாங்கத்தார், ஆந்திர மாணவர்களை நமது மாநிலக் கல்லூரிகளில் சேர்க்க வேண்டுமென்று கோரவில்லையா என்றும் கேட்க விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : கேரளத்தைப் பொறுத்தவரையில் கோழிக்கோட்டில் வைத்தியக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்படுமா இல்லையா என்பதும் இன்னும் சந்தேகமாகவே இருக்கிறது. இந்த உத்திரவு போடப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால் இந்த வருஷமும் அங்கே மருத்துவக் கல்லூரியை ஆரம்பிக்க மாட்டார்களோ என்ற சந்தேகம் ஊர்ஜிதம் ஆகிறது. மைசூரில் மணிபாலில் உள்ள வைத்தியக் கல்லூரி சர்க்காருக்குச் சொந்தமானது இல்லை. அது தனிப்பட்டவர்களால் நடத்தப்படுகிறது. அங்கே மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் விஷயத்தில், மாணவர்கள் இரண்டு, மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே பணம் கொடுத்து கல்லூரியில் ஸ்தானத்தை “ரிஸர்வ்” செய்துகொள்ளும் முறை இருக்கிறது. ஆகையால் அங்கே ஸ்தானம் கிடைப்பது கஷ்டம். பெங்களூரில் உள்ள கல்லூரியும் தனிப்பட்டவர்கள் கல்லூரி ஆகும். மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்கும் மைசூர் ராஜ்யம் பூராவிலும் உள்ள மாணவர்களுக்கு மைசூர் ராஜ்ய அரசாங்க மருத்துவக் கல்லூரியில் உள்ள இடங்கள் போதாது என்ற காரணத்தால் தான் இந்த உத்திரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். ஆந்திராவைப் பொறுத்த வரையில், அது பிரிவதற்கு முன்பே எஞ்சினியரிங் கல்லூரி, வைத்தியக் கல்லூரி, விவசாயக் கல்லூரி ஆகிய கல்லூரிகளை அங்கே ஆரம்பித்திருந்தோம். ஆகையால் அந்த ராஜ்ய மாணவர்களுக்கு இங்கே இடம் கொடுக்கவில்லை.

SRI V. V. RAMASWAMI : ஆந்திர மாநில மாணவர்களுக்கு நமது பிரஸிடென்ஸி கல்லூரியில் இடங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் எவ்வளவு இடங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : சில ஸ்தானங்கள் சில பாடங்களில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தனிக் கேள்வி போட்டால் விவரங்கள் கொடுக்கிறேன்.

[4th July 1957]

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Sir, every Indian to whichever State he may belong is entitled to live in any other State in India. Can a Government of a particular State make any discrimination against a person belonging to another State if he makes up his mind to live in that State?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not think that that question arises out of the main question. The main question relates to boys belonging to the Kerala State and not to the students of this State to whichever group or language they may belong.

SRI V. GURUNANDAN ROW : May I know whether it is the question of ‘domicile’ that is considered for the purpose of allotting seats to persons belonging to Kerala or Kannada State or whether it is a question of his being a Malayalee or Kanarese that is being considered?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : This question relates to Malabar district.

SRI V. GURUNANDAN ROW : I wish to know whether the question of parents’ domicile is taken into account or whether the question of a student being a Malayalee or Kanarese is taken into account?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : A Malayalee residing in our State, whatever language he may speak, will continue to belong to our State. This question does not refer to that at all. This refers to students belonging to and residing in the Malabar district. He may be a person speaking Tamil or Kanarese language. The language he is speaking is a different question altogether; but the main question is that he should be a resident of Malabar district.

SRI M. ETHIRAJALU : கேரள ராஜ்ய மாணவர்களுக்கு நமது ராஜ்யக் கல்லூரிகளில் இடங்கள் கொடுக்கும்போது, சர்க்கார் கல்லூரிகளில் மட்டும் இடங்கள் கொடுத்தால், நமது ராஜ்ய மாணவர்களில் பலருக்கு இடமில்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே, தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் கல்லூரிகளிலும் மற்ற ராஜ்ய மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று அந்தக் கல்லூரிகளுக்கு சர்க்கார் உத்திரவு போடுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : மருத்துவக் கல்லூரிகளைப் பொறுத்த வரையிலும், நமது ராஜ்யத்தில் தனிப்பட்டவர்கள் கல்லூரி கிடையாது. எஞ்சினியரிங் கல்லூரியில் மற்ற ராஜ்ய மாணவர்களுக்கு 6 ஸ்தானங்கள் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸ்தானங்களை சர்க்கார் கல்லூரிகளில் கொடுத்தாலும் சரி, மற்ற கல்லூரிகளில் கொடுத்தாலும் சரி, பொதுவாக நமக்கு இருக்கும் ஸ்தானங்கள் குறைகின்றன. அவ்வளவு தான்.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : There is really some trouble. Suppose a Malayalee boy wants to study somewhere in the Engineering College in the Madras State. Can there be any legal objection to his being admitted? Whatever may be the other things, can there be any legal objection to his making an application either to the Engineering or to the Medical or to any other professional college in the Madras State or, as a matter of fact, to any college in any other State?

[4th July 1957]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I think even the hon. Deputy Chairman is not entitled to put a hypothetical question.

MR. CHAIRMAN: Yes, it is a hypothetical question.

DR. V. K. JOHN: May I take it that the Government do not make any distinction or difference between one person and another person whatever be the mother-tongue, provided he is a permanent resident of this State?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It needs no assurance. That is the policy of the Government. Nobody need stress it.

SRI V. V. RAMASWAMI: பிரெஸிடென்ஸி கல்லூரியில் சைகாலஜி ஆனார்ஸ் பிரிவிற்கு ஆந்திர நாட்டுக்கு இரண்டு ஸ்தானங்கள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஆண்டுக்குள் அது பூர்த்தியாகிவிடுமா, அல்லது மேலும் நீடித்துக் கொடுக்கப்படுமா என்று கேட்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: நான் இதற்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லக்கூடிய நிலைமையில் இல்லை. தனிக் கேள்வி போட்டால், பதில் சொல்கிறேன்.

SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. Minister enlighten us on the proposals before the Government for the opening of more Medical Colleges to meet the demand of the candidates in this State?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: It does not arise out of the main question. But I may say that the proposal has not yet been finalized.

Leave rules for persons afflicted by leprosy.

3-10 p.m. * 15 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether rules have been framed for grant of leave to Government servants and persons in service under local boards who are afflicted by leprosy while in service and, if so, what they are; and

(b) whether similar rules have been made applicable to teachers in aided schools?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) Yes.

A non-permanent Government servant in superior or last grade service can ordinarily be granted extraordinary leave without allowances only for a period of six months, but if it is for the treatment of leprosy, he can be granted twenty-four months of such leave without allowances.

A Government servant in the last grade service is ordinarily entitled to leave salary equal to half his pay while on unearned leave on medical certificate. If, however, the unearned leave on medical certificate is for the treatment of leprosy, he may be granted leave salary equal to full pay for six months. What applies to Government servants is applicable to local board servants also.

[4th July 1957]

(b) They are not ordinarily eligible for such concessions unless the terms of their contract with their management provide for the grant of such concessions.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government come across any case of a local body in this State having refused such leave to its employees?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I do not have the information with me.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Government kindly consider any appeal from such employees if the leave had been already refused by the local body and appeals from the heirs of the deceased employees for compensation for the leave refused?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: If an appeal is provided for, certainly it will be considered. But I do not expect the hon. Member to put questions in respect of any individual case pending before the Government.

Provident Fund benefit to teachers of the former Pudukkottai State.

* 16 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state whether teachers of the former Pudukkottai State now merged with the Tiruchirappalli District Board Service are eligible to continue their subscription to the Provident Fund?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: Yes, Sir, if they had elected to come under the District Board Provident Fund Scheme maintained by the Tiruchirappalli District Board.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it a fact that the total amount to the credit of those employees in the State Fund is now deposited with the District Board and that the employees have been denied the opportunity of joining the District Board Provident Fund Scheme?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: The employees were asked to choose the District Board Provident Fund Scheme if they wished to join it. Otherwise, they could still continue under the pensionary scheme. And in the latter case, persons who came from Pudukkottai were shown some consideration. If they choose the District Board Provident Fund Scheme, then they will be treated exactly as other District Board employees are treated.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know whether those who prefer the State pension scheme will be allowed to contribute to the Provident Fund without the management's contribution but with interest on their contribution?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: As I have already said, the consideration is shown only in respect of those who wish to continue under the pensionary scheme and who have come from Pudukkottai.

[4th July 1957]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: In view of the fact that the pension scheme is intended for the benefit of the employees and in view of the fact that the provident fund scheme is intended to give an impetus to the teachers to save, will the Government be pleased to permit those teachers, who come under this pension scheme, to contribute to the provident fund also without the management's contribution but with interest on the contribution made by them?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I think the question is too involved for anybody to understand.

MR. CHAIRMAN: The Hon. Minister need not answer. It is not a supplementary question.

Construction of new roads and bridges under the Second Five-Year Plan.

* 17 Q.—**SRI T. PURUSHOTHAM:** Will the Hon. the Minister for Public Works be pleased to place on the table of the House a statement showing—

- (i) the new roads and bridges proposed to be laid and constructed in this State under the Second Five-Year Plan;
- (ii) the approximate cost of each work; and
- (iii) the year in which the work will be taken up for execution?

THE HON. SRI P. KAKKAN: The attention of the Member is invited to the paper ^a laid on the table of the House.

SRI T. PURUSHOTHAM: As several of the works sanctioned in the First Five-Year Plan have not yet been completed, may I appeal to the Hon. Minister to see that the works are expedited?

THE HON. SRI P. KAKKAN: I will take steps.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. CHAIRMAN *RE* ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES.

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that the following candidates were nominated for election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1957-58:—

The Hon. Sri R. Venkataraman.
Sri T. M. Narayanaswamy Pillai.
Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.
Dr. V. K. John.
Srimathi Jothi Vencatachellum.
Sri V. K. Palaniswami Gounder.

[4th July 1957]

[Mr. Chairman]

Sri A. Gajapathy Nayagar.

„ V. Bashyam Ayyangar.

„ V. Gurunandan Row.

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, viz., nine, I hereby declare them to have been duly elected to the Committee of Privileges. The Deputy Chairman is *ex-officio* a member.

Under rule 154 (4) of the Madras Council Rules, I have nominated Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar to be the Chairman of the Committee.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58—cont.

MR. CHAIRMAN: I would request hon. Members to make their speeches as short as possible. I have a long list of Members who wish to speak. I hope they will agree to my request and make their speeches as short as possible.

* **SRI A. J. ARUNACHALAM:** தலைவர் அவர்களே, நெசவாளர்களுக்கு நூல் கொடுப்பதில் இப்போது சிரமம் இல்லை. விலை அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த விலையைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்கம் தீவிர நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மில்கன் இப்போது நம் ராஜ்யத்தில் அதிகமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றன. பதினாறு மில்கன் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட இருக்கின்றன. நூலும் அதிகமாக உற்பத்தியாகிறது. சென்ற வாரத்தில் மில் சங்கத் தலைவர்கள் “ஏற்கனவே இருந்த உற்பத்தியை விட நூல் இப்போது 20 சத விசதம் அதிகமாக உற்பத்தியாகி இருப்பதாகவும், ஆகவே ஏற்றுமதியை அனுமதிக்க வேண்டும்” என்றும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நூல் பற்றாக்குறை ஒன்றும் இல்லை. விலையைக் குறைத்து நெசவாளருக்குக் கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்பதுதான் என் வேண்டுகோள். கூட்டுறவு முறையில் திருநெல்வேலியில் ஒரு புதிய மில் ஏற்படப்போகிறது. அநேகமாக அந்த மில் இரண்டு மூன்று மாதத்தில் வேலையை ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. நூல் விலையைக் குறைக்கவேண்டுமென்றால், மில் முதலாளிகள் பூரணமாகத் தாங்களே ஒத்துழைக்க முன்வரமாட்டார்கள். அரசாங்கமும் அவர்களை வற்புறுத்தாது என்று எண்ணுகின்றேன். நூல் விலையைக் குறைப்பதற்கு நான் சொல்லுகின்ற யோசனையை அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கூட்டுறவு முறையில் ஜில்லாவிற்கு ஒரு நூற்பு மில் ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும். அல்லது இந்த ஐந்தாண்டு காலங்களில் குறைந்தது இரண்டு ஜில்லாவிற்கு ஒரு மில் வீதம் ஐந்து மில்களையாவது கூட்டுறவு சங்கங்களின் மூலம் ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நூலுக்கும் குறைந்த விலையை நிர்ணயம் செய்து நெசவாளருக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். வடாற்காடு ஜில்லாவில் ஏற்படுத்துவதற்கு நான் போது மக்களிடமிருந்தும், நெசவாளர்களிடமிருந்தும் போதுமான பணத்தை வசூல் செய்து கொடுப்பதற்குத் தயாராய் இருக்கிறேன் என்பதை அரசாங்கத்திற்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்.

இப்பொழுது நெசவு சங்கங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற ஆடைகளை வாங்கி உடுத்திக்கொள்கிறவர்களுக்கு ரூபாய்க்கு ஒன்றரை அணு வீதம் ரிபேட் கொடுத்து வருகிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் “அல்லட்” செய்து

3-20
p.m.

[Sri A. J. Arunachalam]

[4th July 1957]

அந்தப் பணம் கிடைத்த பிறகு, ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் கூட்டுறவு ரெஜிஸ்ட்ரார் மூலம் அதை விநியோகப்படுத்துகிறதாக இருப்பதினால் மூன்று மாதமாக நெசவு சங்கங்களுக்கு, ராஜ்ய சங்கத்தாருக்கு சுமார் 12½ லட்சம் ரூபாய் ரிபேட் பணம் வரவேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பணத்தை மத்திய சர்க்கார் 'அல்லாட்' செய்த பிறகு வாங்கிக் கொடுப்பதை விட்டு ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் அட்வான்ஸாக, நெசவாளர்களுக்குக் கொடுத்து, அந்தப் பணம் வந்த பிறகு அவர்கள் எடுத்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய வசதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதற்கு முன் தனிப்பட்டவர்கள் நெசவு செய்கிற ஆடைகளுக்கும் ரிபேட் கிடைப்பதற்கான கொள்கையை இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் அரசாங்கத்தார் ஒப்புக்கொண்டிருந்தார்கள். அதன் படி நெசவு சங்கத்தில் இல்லாத மற்ற நெசவாளர்கள் நெய்கிற ஆடைகளுக்கு ரிபேட் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். சிலர் அதைத் துஷ்பிரயோகம் செய்ததால், எல்லா வியாபாரிகளின் லைசென்சுகளையும் ரத்து செய்து விட்டார்கள். ரத்து செய்ததைப் பற்றி நான் வருத்தப்படவில்லை. ஒரு திட்டத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவந்து மார்ச் மாதம் வரையில் லைசென்ஸ் கொடுத்து வெளியே இருப்பவர்களுக்கும் இந்தச் சலுகை இருக்கவேண்டுமென்று கொடுத்த அரசாங்கம், மார்ச் மாதம் வரை கொடுத்திருந்து அதை ரத்து செய்து விட்டார்கள். ஒரு திட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும்போது அது சரிவர நடக்கவில்லை என்று தெரிந்ததால், அதை ரத்து செய்வதற்கு முன் வேறு திட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், வெளியே உள்ள நெசவாளர்களின் ஆடைகளுக்கும் இந்த ரிபேட் கிடைக்க வேண்டுமென்று, கொள்கை அளவில் ஒப்புக்கொண்டிருந்தார்களே, அந்தக் கொள்கையை காற்றில் பறக்க விட்டுவிட்டார்கள் என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவிக்கவேண்டியிருக்கிறது. நேரடியாக வியாபாரிகளும் லைசென்ஸ் பெற்று அதை நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் வசதி செய்யவில்லை என்றும், வெளியார் நெசவு செய்கிற ஆடைகளை எல்லாம் சர்க்கார் வாங்கி ஆங்காங்கு டிப்போக்கள் வைத்து விற்க அவர்களுக்கு உதவி செய்யலாம் என்றும், இதைப்பற்றி நெசவாளர்கள் கூட குறிப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் கூறிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவி செய்வதற்கு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, செஸ் நிதியின் உதவியால் புது சங்கங்களை இப்பொழுது ஆரம்பிக்கவேண்டுமானால், ஆரம்பத்தில் சங்கம் நடைபெற சிப்பந்திகள் எவ்வளவு தேவைப்படுகிறார்களோ, அவர்களுக்காக ஒரு வருடச் சம்பளத்தை அரசாங்கத்தாரே கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார்கள். அது, இதுவரையிலும் பல சங்கங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அதை நடைமுறையில் கொண்டுவர அமைச்சரவர்கள் முயற்சிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தறி ஒன்றுக்கு 100 ரூபாய் வீதம் இப்பொழுது உதவி செய்கிறார்கள். ஆனால் 100 ரூபாய் சில நேரங்களில் வியாபாரிகளிடம் இல்லாமல் இருக்கிறது. சர்க்குத் தேங்கி சொஸைட்டிகளில் நின்று விடுகிறது. அந்தக் காலத்தில் பண முடை ஏற்படுகிறது. அதை நிவர்த்திப்பதற்கு செஸ் நிதியிலிருந்து தறி ஒன்றுக்கு 200 ரூபாய் வீதம் கொடுப்பதற்கு அகில இந்திய கைத்தறி போர்டர் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அதை அரசாங்கமும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அதன்படி, புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட சங்கங்களுக்கு உதவி கிடைக்க வசதி செய்யவேண்டும். சென்ட்ரல் பாங்க் இன்னும் சில இடங்களில் கைத்தறி சங்கங்களுக்கு உதவி செய்ய வரவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசாங்கத்தார் நேரடியாக செஸ் நிதிப் பணத்தை ஸ்டேட் பாங்கிற்குக் கொடுத்து, ஸ்டேட் பாங்கு ஒரு சதவிகித வட்டிக்கு சென்ட்ரல் பாங்குக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு வருஷத்திற்குத் தான் குறுகிய கால தவணையிலே நெசவு சங்கங்களுக்குக் கடன் கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். அதற்குப் பதில் இந்த செஸ் நிதியிலிருந்து பணத்தைக் கொடுத்து அதைப் பத்து வருடத்தில் திருப்பிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால் நல்லது. கடைசியாக, இப்பொழுது விளம்பரம் செய்வதற்காக இரண்டு ஜில்லாக்களுக்கு ஒரு பிராபகாண்டா வான் இருக்கிறது. அதில் கைத்தறித் துணியை வைத்து

[4th July 1957]

[Sri A. J. Arunachalam]

விற்பனை வருகிறார்கள். ராஜ்ய நெசவு சங்கத்தார் ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் உதவியாக இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் முதல் வருஷத்தில் அந்த "வான்" சிப்பந்திகளின் செலவை அரசாங்கத்தாரே கொடுக்கிறார்கள். அடுத்த வருஷம் 25 சதவிகிதம் குறைத்துவிட்டு, அதற்கு அடுத்த வருஷம் 50 சதவிகிதம் குறைத்து விடுவார்கள். 4-வது வருஷத்தில் ராஜ்ய சங்கத்தாரே அதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அரசாங்கத்திற்கு உதவியாக இருக்க வேண்டுமென்று இந்தப் பொறுப்பை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, அதற்கு எவ்வளவு செலவாகிறதோ அது பூராவையும் ஸெஸ் நிதியிலிருந்து ராஜ்ய சங்க நிதியைத் தொடராமல் ராஜ்ய அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு இன்றையதினம் பேசுவதற்கு அவகாசம் தந்த தலைவர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, ஏன் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

***SRI V. V. RAMASWAMI:** தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டுக்குரிய, 3-30 நிதி நிலை அறிக்கையை நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அசெம்பிளியில் வாசிக்கும்போது நான் அசெம்பிளியில் ஸ்பீக்கர் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு செளகரியமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். நல்ல அழகான தமிழில் நல்ல சொற்களை உபயோகித்து, காதுக்கு இனிமையாய் இருக்கிற முறையில், அவர் இந்தப் பிரச்சுக்களைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த நிதி நிலை அறிக்கையை, அதைச் சமர்ப்பிக்கின்ற நேரத்தில், கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, ஏதோ அரசாங்கத்தினுடைய செய்தி இலாகா ஆண்டு அறிக்கையைப் படிப்பதுபோல், இந்த அரசாங்கம் செய்திருக்கின்ற காரியங்களை எடுத்துச்சொல்லும் ஒரு பட்டியலாகத் தோன்றியது. பின்னால் ஒவ்வொரு பாகம் பாகமாக படிக்கப்பட்டு, புதிதாகப் போடப்பட்டிருக்கும் வரிக்களைப்பற்றிச் சொல்லும்போதுதான், வரிக்களைப் போடுவதில் ஆற்றல் படைத்தவரான நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வாசிக்கின்றார்கள் என்று என் மனத்தில் பட்டது. இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் புது வரிகள் ஒன்றும் போடவில்லை என்றும், போடப்பட்டிருக்கிற ஒன்றிரண்டு வரிகள் ஏற்கெனவே இருப்பவைகளின் திருத்தங்கள்தான் என்றும் அமைச்சர் கூறியிருக்கிறார். இப்போது கூடுதல் வரிகள் போடாததின் காரணங்கள் பல இருக்கலாம். ஒன்று, இதை மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் காட்டிகடன் கேட்க முடியும். இன்னொன்று, தேர்தலில் மக்களின் முன்னால் வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்துவிட்டு அதிகாரத்திற்கு வந்தவுடன் கூடுதல் வரிகளை விதித்தார்களானால், மக்களிடையே இந்த அரசாங்கத்தைப்பற்றி தப்பிப் பிராயம் வரக்கூடும். அதை அறிந்துதான் ஓரளவுக்கு வரிகளைக் கூடுதல் ஆக்காமல், ஏற்படுகிற பற்றாக்குறையைக் கட்டாமல் விட்டிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அது மட்டுமல்லாமல், இந்தப் பற்றாக்குறையை மேலிடத்தாரிடம் காட்டி உண்மையை எடுத்துச்சொல்லி முறையிட்டால், கட்டாயம் மத்திய சர்க்கார் உதவி அளிக்க முன்வருவார்கள் என்று எண்ணலாம். இல்லாவிட்டால் இத்தனை திட்டங்களை மாநில அபிவிருத்திக் காக வைத்திருக்கிறோம், அதற்குக் கூடுதல் நிதி வேண்டும் என்று சொல்லி மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுசரணையைப் பெறுவதற்காகவும் இருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் பொதுவாக அதிருப்தி வளருமே என்பதை எண்ணி அதைச் சமாளிப்பதற்காக பேசாமல் விட்டிருக்கிறார்கள் என்றும் நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலிருக்கும் திருப்தி அளிக்கக்கூடிய ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது வியாபாரிகளைப் பாதிக்கக்கூடிய விற்பனை வரியைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது, உணவுப் பொருள்தான் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வரி விகிதத்தை ஓரளவு குறைத்திருப்பதைப் பாராட்டவேண்டியதுதான். அதோடு, இன்று இருக்கிற பல முனை விற்பனை வரி இருக்கக்கூடாது, ஒரு முனை விற்பனை வரிதான் இருக்கவேண்டும் என்று பலகாலமாகச் சொல்லி வருகிறேன். இது தவிர, இப்போது விற்பனை வரிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சலுகை வரம்பு, அதாவது 10,000 ரூபாய் என்றிருப்பதை மாற்றி 30,000 ரூபாய் என்று நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தியிருக்கிறேன். தொழில் அமைச்சர் அவர்கள், இதைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்க

[Sri V. V. Ramaswami]

[4th July 1957]

வேண்டும் என்ற உயர் நோக்கத்துடன், டாக்டர் லோகநாதன் அவர்களை இதற்கென்று தனி அதிகாரியாக நியமனம் செய்ததற்குப் பாராட்டுகின்றேன். இந்த நியமனம் வியாபாரிகளுடைய உள்ளத்திலே இருந்துகொண்டிருக்கின்ற கவலையையும் சந்தேகத்தையும் ஓரளவுக்குக் குறைக்கும் என்பது மாத்திரமல்லாமல், வியாபாரிகளுடைய கோரிக்கைகளை நன்றாகப் பரிசீலித்து விற்பனை வரி விஷயத்தில் இப்போதிருக்கும் தொல்லைகளுக்கு ஏதாவது ஒரு பரிகாரம் தேடப்படும் என்றும் நம்புகிறேன். இதற்காக நான் வியாபார உலகத்தின் சார்பாக பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த வரி விதிப்பு விஷயத்தில் வியாபாரிகள் சொல்வது விற்பனை வரி வசூல் முறையில் மாறுதல் செய்யவேண்டுமென்பதுதான். ஒழுங்கான முறையில் விற்பனை வரியை வசூல் செய்வதற்கு மார்க்கத்தைக் கண்டு பிடியுங்கள் என்றுதான் நாங்கள் சொல்லுகிறோமே தவிர, வேறு எந்த விதமான எண்ணமும் எங்களுக்குக் கிடையாது விற்பனை வரியைச் சரியான விதத்தில் வசூல் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய வாதம். பல முனை விற்பனை வரி இருக்கின்ற காரணத்தால், பலவிதமான குற்றங்கள் ஏற்பட்டு ஒழுக்கம் குறைந்துவிடுகிறது என்றுதான் நான் கூறுகிறேன். இன்று இருக்கின்ற நிலைமையில் அது சம்பந்தமான அதிகாரிகளுடைய ஒழுக்கமும் குறைந்து வருகிறதென்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆகவே இந்த ஒழுக்கக்கேட்டை நீக்குவதற்கு, இந்த வரி விதிப்பு முறையை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்றுதான் கடந்த 10 வருடங்களாக மீண்டும் மீண்டும் நாங்கள் சொல்லி வருகிறோம். வியாபாரிகளுக்கு அரசாங்க அதிகாரிகளுடைய தொல்லைகளும் சங்கடமும் இல்லாமல் ஒழுங்காகக் கணக்கு வைத்துக்கொள்ளுவதற்கான நிலைமையை நாம் உண்டு பண்ணவேண்டும். அதிகாரிகள்தான் இவ்விதமான சங்கடங்களைக் கொடுக்கின்றார்களே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. இதையெல்லாம் அறிந்துகொண்டு டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் இதற்குத் தக்க முடிவு காண்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதுவரை பொறுத்திருந்து பார்க்கலாம். முடிவு தெரிந்த பிறகு இந்த விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்ளலாம். மற்றப்படி பண்டங்களின் மீது வரி விதிக்கும்போது அரசாங்கத்திற்கு நான் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறேன். எல்லா உணவுப் பொருள்களுக்கும் வரிவிலக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். அதுபோல் புத்தக விற்பனைக்கு வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாலுக்கு வரிவிலக்கு அளிக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படிச் செய்யவில்லையே. இப்போதாவது பாலுக்கும் தேங்காய்க்கும் வரி விலக்கு அளிக்கப்படவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன். முக்கிய உணவுப் பொருள்களின் மீது இருக்கும் வரியை நீக்குவதற்கு, இதைப்பற்றி சீர்தூக்கிப்பார்த்து லோகநாதன் கமிட்டியினுடைய அறிக்கை வரும் வரையிலும் காத்திராமல், உடனடியாக வரி விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, விலைவாசி அதிகமாக உயர்ந்து விட்டது என்று பலர் பேசினர். இன்று விலைவாசிகள் உயருவதற்குக் காரணம் வியாபாரிகள் தான் என்று பலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், நாட்டில் இப்போது நிலவும் பண நெருக்கடியான நிலைமையாலும் பல சட்டங்களினாலும், வியாபாரிகள் பொருள்களைத் தேக்கி வைத்திருப்பது முடியாத காரியமாகும். அப்படி சரக்கைத் தேக்கிவைத்திருந்தாலும் கூட, ரிசர்வ் பாங்கின் கண்காணிப்பிலிருக்கும் இதர பாங்கர்கள் வியாபாரிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கும் அட்வான்ஸைக் குறைத்துவிடுகிறார்கள். ஆகையால், இப்பொழுது வியாபாரிகளிடம் சரக்கு இல்லவே இல்லை. ஆனால் விலைவாசிகள் எவ்விதம் உயர்ந்திருக்கின்றன என்று யோசித்துப் பார்த்தால், விவசாயிகள் தான் இன்று சரக்கைத் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் காண முடியும். இன்று விவசாயிகள் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் சகாய வட்டிக் கடன் வசதிகளால் 18 கோடியிலிருந்து 11 கோடிவரை கையில் இருக்கிற நெல்லையெல்லாம் நல்ல விலைக்கு விற்கலாம் என்று நினைத்துத் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். பல காலமாக நெல்லுக்குச் சரியான விலை இல்லாததினால் அவர்களுக்கு நல்ல விலை கிடைக்கவேண்டுமென்று எதிர் பார்ப்பது இயற்கையே. அது குற்றமல்ல என்று சொல்வேன். ஆகவே இன்று அனேக விவசாயிகள் பெரிய வியாபாரிகளைத் தோற்கடிக்கும் விதத்தில் உணவுப் பொருள்களைத் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

4th July 1957]

[Sri V. V. Ramaswami]

அடுத்தபடியாக, சென்ற ஆண்டில் மத்திய சர்க்காரால் ஆந்திரப் பிரதேசத்திலிருந்து மார்க்கெட்டில் மணங்கு 14 ரூபாய் விலை இருக்கும்போது, 17 ரூபாய்க்கு வாங்கப்பட்டது. மேலும் இவ்விதம் வருமென்று நினைத்து மார்க்கெட்டில் நல்ல விலையில் விற்பதற்காக அதிகமாக விவசாயிகள் தேக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே எந்த முறையிலாவது ஒரு கட்டுப் படியான விலை இருக்குமா என்று பார்த்தால், அவ்விதம் யாராலும் விலையை நிர்ணயித்துச் சொல்லமுடியவில்லை. “நியாயவிலை” என்றால், 1956-ல் நின்று விலையென்று மத்திய உணவு அமைச்சர் ஒரு இடத்தில் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் அதே ஆண்டில் நான் சொல்லியபடி அரசாங்கமே மார்க்கெட் விலை மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூ. 14 ஆகியிருக்கும்போது, விலை ரூ. 17-க்கு வாங்கினார்கள். பின்னால் தங்களுக்கு ரூ. 21 விலை அடக்கமானதை ரூ. 16-க்கு விற்பார்கள். இப்படி இருக்கும்போது, குறைந்த விலை, உச்ச விலை என்பதை எப்படித்தான் நிர்ணயிப்பார்களோ தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டிலும், விளைவிப்போரும் உண்பவரும் விலை “உயர்வை” பற்றி வாதாடத்தான் செய்வார்கள். மத்திய அரசாங்கம் நியமித்திருக்கும் அசோக்க மேத்தாக் கமிட்டி என்ன செய்கிறதென்று பார்ப்போம்.

அடுத்தபடியாக, வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் உணவுப் பொருள்கள் என்று அரிசி, கோதுமை, நெல் என்ற மூன்றும் தான் சொல்லப்படுகின்றன. இது தவிர கம்பு, கேப்பை, சோளம், கடலை, உளுந்து, துவரை போன்ற உணவுப்பொருள்களுக்கும் கட்டாயம் வரி விலக்கு அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னென்றால் நாம் காலையில் சாப்பிடுகிற இட்டிலி, தோசை, இவைகளுக்கு உளுந்து தேவையாக இருக்கிறது. சாம்பாருக்குத் துவரம்பருப்பும். துகையலுக்கு கடலைப்பருப்பும் தேவையாக இருக்கின்றன. நம்முடைய உபயோகத்தில் இருந்து வரும் இம்மாதிரியான உணவுப்பொருள்களுக்கு வரி விலக்கு அளிக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் இதற்கு 1942-ம் வருடத்தில் கண்ட்ரோல் ஆர்டரில் கண்ட்ரெய்லில் விளக்கப்பட்டிருக்கும் உணவுப் பண்டங்களைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

உணவுப் பொருள்களுக்கு மாத்திரம் 1 சதவிகிதம் விற்பனை வரியும், 3-40 வேறு பண்டங்களுக்கு 2 சதவிகிதம் விற்பனை வரியும் விதிக்கப்படுமென்று பட்ஜெட் உரையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது எந்தத் தேதியிலிருந்து அமுலுக்கு வரும் என்பதைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். சென்ற மாதம் 29-ம் தேதி இது மக்களுக்குத் தெரிய வந்ததும், உடனே இந்த வரி விகிதம் அமுலுக்கு வருமா, அல்லது ஆகஸ்ட் மாதத்தில் அமுலுக்கு வருமா என்று சந்தேகம் ஏற்பட்டது. சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு எப்ரல் மாதத்திலிருந்து “retrospective effect” கொடுக்கப்பட்டு விட்டால் என்ன செய்வது என்று பயந்து, சிலர் இப்பொழுதே இதர பண்டங்களுக்கு 2 சதவிகிதம் வரி வசூலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, may I just interrupt the hon. Member and clarify the position, because it is of very great importance? It is proposed to bring in legislation in this matter, and the enhanced rate of two per cent will be applicable from the date on which the law comes into force.

* SRI. V. V. RAMASWAMI : மிகவும் நன்றி. இது விஷயமாக நான் நேற்று முன்தினம் நமது நிதித் துறை தலைவர் அவர்களைக் கண்டு பேசியபொழுது, விவரங்கள் தெரிந்துகொண்டேன். பத்திரிகையிலும் ஒரு குறிப்பு வெளிவந்திருந்தது. அமைச்சர் அவர்களும் இப்பொழுது அதிகாரபூர்வமாகக் கொடுத்த விளக்கத்தினால், மக்களுக்கு ஒரு உறுதியான நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டது. அதற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

[Sri V. V. Ramaswami]

[4th July 1957]

உணவுப் பற்றாக்குறை விஷயமாகப் பேசும்பொழுது, நமது ராஜ்யத்தைத் தெற்கு மண்டலத்தோடு சேர்ப்பதாக ஒரு யோசனை இருந்து வருகிறது. இது விஷயமாக என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மாநிலத்தின் பற்றாக்குறை எவ்வளவோ, அதை நமக்கு ஈடு செய்ய மத்திய சர்க்கார் ஏதாவது ஒரு வழியில் ஒப்புக்கொண்டு விட்டால், கவலையில்லாமல் நாம் எனைய விஷயங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தலாம். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் நமக்கு 1,50,000 டன் அரிசி கொடுத்தால் போதும், நம்முடைய ராஜ்யத்தை எந்த மண்டலத்தோடும் சேர்க்க வேண்டாம் என்று சொல்வது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கு விலைவாசி திடீரென்று கூடுவதற்குக் காரணம், கேரள நாட்டிற்கு எப்படியாவது இங்கு இருக்கும் அரிசி போய்ச் சேர்ந்து விடுவதுதான். எப்பொழுதுமே பற்றாக்குறையாக உள்ள கேரள ராஜ்யத்தைத் தனியாக ஒதுக்கி, அதற்கு வேண்டிய அரிசியை மத்திய சர்க்கார் நேரடியாக சப்ளை செய்ய பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டால், விலைவாசி திடீரென்று ஏறும் தொல்லைகள் நமக்கு இருக்காது. பற்றாக்குறையும் அடிக்கடி ஏற்படாது. உபரியாக இருக்கும் ஆந்திர ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த மில்காரர்கள் கூட இங்கு வந்து அரிசி வாங்கிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். இம்மாதிரி நிலைமை இருக்கிறபடியால், நமக்கு வேண்டிய 1,50,000 டன் அரிசியை மத்திய அரசாங்கம் எப்படியாவது ஈடு செய்ய ஒப்புக்கொண்டு விட்டால், மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் வேறு பல காரியங்களில் நாம் ஈடுபடுவதற்குச் சௌகரியமாக இருக்கும். ஆதலால் இந்த திட்டத்தை கட்டாயம் மீண்டும் மத்திய சர்க்காரிடம் வற்புறுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அநேக இடங்களில் விதைப்பண்ணை ஏற்படுத்தும் திட்டத்தை நான் வரவேற்கிறேன். இது விஷயமாக நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஏதாவது ஒரு ஆராய்ச்சிப் பண்ணை ஏற்படுத்தி விதைகளை மற்ற இடங்களுக்கு அனுப்பி, அதன் மூலமாக பலன் என்ன என்பதை ஆராய்ந்தறிவதற்கு ஒரு வழியுமிருக்கவேண்டும். எத்தனை பண்ணைகள் ஆரம்பித்திருக்கிறோம், எத்தனை டன் விதைகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன, எத்தனை ஏக்கர் நிலம் சாகுபடியாகி இருக்கிறது என்ற புள்ளி விவரங்கள் தெரிந்தால், அவற்றின் மூலம் முன்பிருந்த உற்பத்தி எவ்வளவு, நடப்பு ஆண்டில் எவ்வளவு உற்பத்தி, எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பலன் அளித்திருக்கிறதா, எவ்வளவு தூரம் பலனைத் திருக்கிறது என்று கணக்கெடுக்கலாம். இம்மாதிரி அரசாங்கம் செய்ய முன்வரவேண்டுமென்றும், இதற்கு வேண்டிய தாக்கீதை அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டுமென்றும் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

செயற்கை ரசாயன உரத்தை மக்கள் தாாளமாக உபயோகிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம்தான். பரம்பரையாக உபயோகித்த பசுந்தழை உரத்தை மக்கள் அதிகமாக உபயோகிக்க ஊக்கம் கொடுக்கவேண்டும். வீட்டு மாட்டுக் கொட்டத்தில் கிடைக்கும் குப்பை கூளம், சாணம்தான் மிகவும் உயர்ந்த உரம். அதற்குச் சமமாக வேறு எந்தவிதமான உரமும் இருக்காது. இந்த உரத்தைச் சேகரிப்பதற்கும் விநியோகிப்பதற்கும் அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

செயற்கை ரசாயன உரங்களை வியாபாரிகள் மூலம் விநியோகிக்காமல், இனிமேல் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலம் விநியோகிப்பதற்கு முடிவு செய்திருப்பதை வரவேற்கிறேன். ஆனால், கூட்டுறவு இயக்கத்தில் இருக்கும் சில நபர்கள் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கிற மார்க்கெட்டிங் சொஸைடி மூலமாகத்தான் இவைகளை விநியோகிக்கவேண்டுமென்று கட்டுப்பாடு விதிக்க முயற்சி செய்வதாகத் தெரிகிறது. அம்மாதிரி கட்டுப்பாடு இருக்கக் கூடாது. ஜில்லாதோறும் இப்படிப்பட்ட கூட்டுறவுப் பண்டக சாலையை நல்ல வியாபாரம் இல்லாமல் நசித்துப் போகக்கூடிய நிலைமையில் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கும் இம்மாதிரி உரங்களை விநியோகம் செய்ய வாய்ப்புக் கொடுக்கவேண்டும். விவசாய அபிவிருத்தி சங்கங்கள்

[4th July 1957]

[Sri V. V. Ramaswami]

ஆங்காங்கு நல்ல முறையில் இயங்குகின்றன. அவர்களுக்கும் இந்த உர விநியோகத்தில் பங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படியில்லாமல் இந்த விநியோகத்தைப் பெரிய சங்கங்களுக்கே கொடுத்துவிட்டால், பலவிதமான கேடுகள் விளையும் என்பதையும் நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கவர்னர் அவர்கள் உரையின் பேரில் நான் பேசும் போது நமது நாட்டிலுள்ள நீர்ப்பாசன வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து வருகின்ற ஆற்றுத் தண்ணீரை இந்தப் பக்கம் திருப்பி பயன்படுத்திக்கொள்வதுபற்றி கேரள ராஜ்யத்தோடு கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று நான் கூறினேன். அதுபற்றி நிதி அமைச்சர் அவர்களும் தன்னுடைய உரையில் 6-வது பக்கத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள் :—

“நீர்ப்பாசன பெருந்திட்டங்களில் இன்னும் தொடங்க வேண்டியவைகள் தென்னாற்காடு, புதுச்சேரி இவைகளுக்கான வீடர் தேக்கமும், மேற்கு நோக்கிப் பாயும் ஆறுகளின் நீரை கிழக்கே திருப்பும் திட்டங்களுமே. ஆனால், இவ்விரு திட்டங்களுக்கும் மற்ற ராஜ்யங்களுடனும் மத்திய அரசாங்கத்துடனும் ஒரு உடன்பாடு ஏற்படுவது அவசியம்.”

இது விஷயமாக அரசாங்கம் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறார்கள். பேச்சு வார்த்தைகள் எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி சட்டசபை கூடுகின்ற காலத்திலே மக்களுக்கு விளக்கம் தெரிவித்திருக்கவேண்டும். இதில் அரசாங்கம் தக்க கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பெரிய திட்டங்கள் வருவதற்குள் சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களாக ஆங்காங்கு இருக்கும் குளங்களையும் ஏரிகளையும் நல்ல நிலைமையில் வைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் இனி முக்கியமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய வேலைகள். மழை காலத்தில் அநேக ஆறுகளிலிருக்கும் தண்ணீர் வீணாகப் போகிறது. சிறுசிறு தேக்கங்கள் கட்டி அந்தத் தண்ணீரைத் தேக்கி வைத்தால், அதைச் சாகுபடிக்கு பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம். பக்கத்திலுள்ள கிணறுகளில் தண்ணீர் ஊரும். நிலம் ஈரமாக இருந்தால் சாகுபடிக்குச் சிறந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆதலால் ஆங்காங்கு சிறு நீர்த் தேக்கங்களை அமைத்து வீணாகப்போகும் தண்ணீரைத் தேக்கி வைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள அரசாங்கம் முன்வருமா?

காடுகளிலே இருக்கின்ற வளத்தைப் பெருக்குவதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க முன்வந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. சாலையில் ஓரத்தில் இருக்கும் மரங்களை வெட்டுவதை நிறுத்துவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். நான் ஒரு கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே இருக்கும் பெரிய மரங்களெல்லாம் வெட்டப்பட்டிருந்தன. நான் காரணம் கேட்டபொழுது, “பள்ளிக்கூடம் கட்டுவதற்குப் பணமில்லை. ஆதலால் 2, 3, கிராமங்களிலிருக்கும் பெரிய மரங்களை வெட்டி விற்று ரூ. 2,000 சேர்த்திருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். இம்மாதிரி மரங்கள் வெட்டப்படுவதைத் தடுப்பதற்கும் அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, சென்னை நகரத்தில் ஒரு பெரிய பால் பண்ணையொன் 3.50 ஏறை ஏற்படுத்தப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்பு. ம. கிறேன். பம்பாயில் “ஆரோ” காலனியை நானும் பார்த்திருக்கிறேன். அதைப் பார்த்ததிலிருந்து சென்னையிலும் அம்மாதிரி ஒரு பால் பண்ணை ஏற்படுத்தினால் நல்லதல்லவா என்று நான் பம்பாயைப் பார்த்துப் பொருமைப் படுவது உண்டு. பெரிய காலனி இருந்தபோதிலும், பம்பாய் நகரத்திலே எங்கு-பார்த்தாலும் சில்லரைப் பால் விற்பனையாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

[Sri V. V. Ramaswami] [4th July 1957]

பால் பண்ணை வைத்த பிறகும், இப்படிப்பட்ட சில்லரைப் பால் விற்பனை யாளர்கள் சென்னை நகரத்திலும் மற்ற ஊர்களிலும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள்.

மதிப்பிற்குரிய டாக்டர் குருசாமி முதலியார் அவர்கள் சென்னை நகரத் தில் கிடைக்கும் பால் மிக விசேஷம் என்று சொன்னார்கள். அது சரிதான். இருந்தாலும், சென்ற ஆண்டில் அன்னிய நாட்டுப் பத்திரிகை யாளர் ஒருவர் “இந்து”ப் பத்திரிகையில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையைப் படித்த ஞாபகம் இருக்கிறது. பால் ரொம்ப மோசமாக இருக்கிற தென்றும், ரொம்ப கவனிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லி, அவர் கார்ப்போரேஷன் மீது குற்றஞ்சாட்டி எழுதியிருந்தார். அம்மாதிரிப் பெரிய திட்டம் வந்தாலும், நாட்டில் சின்னச்சின்ன பால் விற்பனையாளர்களும் இருப்பார்கள். ஆதலால், அவர்களுடைய மாட்டுக் கொட்டங்களைச் சுத்த மாக வைத்திருக்கும்படி கண்காணிக்கவேண்டும் என்று அந்தந்த நக ராட்சி மன்றங்களுக்குத் தெரிவித்துவிடவேண்டும். எவ்வளவு பெரிய கா லனி வைத்தாலும் கூட, விடியற்காலே ஐந்து மணிக்கெல்லாம் காபி சாப்பிட்டுப் பழக்கப்பட்டவர்கள் 7 மணி வரையில் “பாட்டில்” பாலுக்காகப் பொறுத்திருக்கமாட்டார்கள். ஆகவே, மாட்டுக் கொட்டங்களை நல்ல நிலைமையில் வைத்துக்கொள்ள தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

கோழி வளர்ப்பு விஷயத்தில் அரசியலார் செய்திருக்கும் ஏற்பாடு மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. எங்கள் பக்கத்திலே பார்த்தால், அழகான கோழிகள் வளர்க்கிறார்கள். ஆனால், திடீரென்று சீக்கு ஏற்பட்டு அவைகள் மாண்டு விடுகின்றன. அதற்கான தடுப்பு முறைகளைக் கையாளவேண்டும் என்று சம்பந்தப்பட்ட இலாகா அதிகாரிகளுக்கு எச்சரிக்கை விடுக்கவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

மீன் பிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்திருப்பதையும் நான் வரவேற்கின்றேன். கிழக்குக் கடற்கரையோரங்களில் சிறு சிறு துறைமுகங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே மீன் பிடிப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் 2 அல்லது 3 மணிக்குப் போனால் 6 மணிக்குத் திரும்புகிறார்கள். அந்த மீன்களை அக்கம்பக்கத்திலிருக்கும் ஊர்களுக்குக் கொண்டுபோய் விற்கும்போது காலதாமதமும் சிரமமும் ஏற்படுகிறது. சில சமயங்களில் 40, 50 மைல்களுக்கப்பால் கூட மீன்களை எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, இவைகளை உடனடியாக எடுத்துச் செல்வதற் கான *frigidaire* பொருத்தியுள்ள *mobile van*-கள் ஏற்பாடு செய்தால், தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு வசதி ஏற்படுவதோடுகூட, மீனையும் நல்ல முறையில், சுகாதாரமான முறையில் வாங்கிச் சாப்பிடுவ தற்கு ஏதுவாக இருக்கும். இந்தத் தொழில் முக்கியமானதென்று காந்தியடிகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு இம் மாதிரி வசதிகள் செய்து கொடுத்தால், அது அபிவிருத்தி அடைவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மின்சார இலாகா ஒன்றுதான், நம்முடைய சென்னை மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், நல்ல பிரகாசத்துடன் இயங்குகிறது. மின்சாரம் இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமே நடக்காது என்ற நிலைமை வந்துவிட்டது. அந்த அளவுக்கு மின்சாரம் அத்தியாவசியமான ஒரு தேவையாகிவிட்டது. அதே நேரத்தில் பைகாராவில் ஏதாவது கோளாறு வந்துவிட்டால், மா நிலம் பூராவும் இருண்டு விடுகிறது. அம்மாதிரியான நிலைமை வராமலிருப் பதற்குப் பெரிய பெரிய திட்டங்களை வகுத்து, அநேகமாக மாநிலம் பூரா வும் மின்சார சக்தி கிடைக்கும்படியான ஏற்பாடு செய்திருப்பதை நான் மிகவும் வரவேற்கிறேன்.

சமீபத்தில் நான் குண்டா திட்டத்தைப் பார்த்தபோது, அதிலுள்ள அலுவலர்கள் குடியிருப்பு இடத்திற்குச் சாமான்கள் வரவேண்டுமென்றால், இரண்டு, மூன்று மைல் கடந்து வரவேண்டியிருக்கிறது; ஆகவே, அங்கு

[4th July 1957] [Sri V. V. Ramaswami]

ஒரு கூட்டுறவுப் பண்டகசாலையொன்றை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிங்கார நிலையப் பகுதியிலே உயர்நிலைப் பள்ளி இல்லாத காரணத்தால், அங்குள்ள பிள்ளைகள் பல இடங்களுக்குப் போய் படிக்கவேண்டியிருக்கிறது. பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி வசதி இல்லாத காரணத்தால், அங்கு வேலை செய்யும் அலுவலர்கள் மற்ற இடங்களுக்கு “மாற்றுதல்” பெற்றுக் கொண்டு சென்றுவிடுகிறார்கள். ஜில்லா போர்டார் அங்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியைத் துவக்குவதற்கு விரும்புகிறார்கள் என்று அறிகிறேன். அரசாங்கம் அதற்காக வேண்டிய உதவி செய்தால் மிகவும் நலமாக இருக்கும்.

மேலும், அங்கு ஒரு டாக்டர் இருப்பதாகவும், **rope** வண்டியில் ஏறுவதில் உள்ள சங்கடங்களுக்குப் பயந்துகொண்டு, அடிக்கடி போகாமல் இருந்து விடுகிறார் என்றும், அல்லது அவர் கூடலூரைச் சுற்றிக்கொண்டு, 40, 50 மைல் தூரம் ரோடு மூலமாகச் செல்கிறார் என்றும், அதற்காக **extra allowance** கேட்கிறார் என்றும் தெரிகிறது. நான் யோசனை சொல் வது என்னவென்றால், அவருக்கு **extra allowance** கொடுக்க வேண்டும், அல்லது இரண்டு டாக்டர்களைப் போடுவதற்கு வகை செய்ய வேண்டும். அங்கேயிருந்த இன்ஜினியர் சொல்லிய விருப்பத்தைத் தான் நான் இப்பொழுது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள் கின்றேன்.

நாட்டிலே மிகவும் நம்பிக்கை ஊட்டியிருப்பது நெய்வேலித் திட்டம். அங்கு ஏதோ பூமிக்கடியில் நிலக்கரி இருப்பதாக மக்கள் சொல்லி வந் தார்கள். ஆனால், இருக்கிறதா இல்லையாயென்பது ஆராயப்பட்டு, இப்பொழுது பூமிக்கடியில் நிலக்கரி இருக்கிறதென்பது உறுதியாகியிருக்கிறது. பாரதப் பிரதமர் அந்தத் திட்டத்தைச் சமீபத்தில் துவக்கியிருப்பதிலிருந்து ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திட்டமே நல்ல பலன் அளிக்கக் கூடியது என்றாலும், அதிலிருந்து அநேக உபதொழில்கள் ஏற்படப் போகின்றன என்பதற்காகவும் நான் அதை மிகவும் வரவேற்கிறேன். இம்மாதிரி உபதொழில்களை ஆரம்பிக்கும்போது, தனியார்களுக்கும் பலவிதமான சலுகைகளைக் காட்டி, அவர்கள் அவற்றில் ஈடுபடும்படிச் செய்யவேண்டும். எதை எடுத்தாலும் அரசாங்கமே செய்வது என்பது கூடாது. தனியார்களுக்கும் ஊக்கமளிக்கவேண்டும். அதற்கு நிதி போதாவிட்டால், மத்திய அரசாங்கத்தினிடமிருந்தாவது உதவி பெறுவ தற்கு வழி செய்யவேண்டும். இம்மாதிரி உப தொழில்களைத் துவங்குவதற்கும் தனி நபர்களும், அரசாங்கமும் கூட்டாகச் சேர்ந்து கார்ப்போ ரேஷன்களை அமைத்துக்கொண்டு நடத்துவதற்கான ஏற்பாடு செய்தால் நலமாக இருக்குமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நெய்வேலித் திட்டத்தை ஒரு முக்கியமான திட்டம் என்று கருதுவதைப் போல சேதுசமுத்திரத் திட்டத்தையும் ஒரு முக்கியமான திட்டமாக நான் கருதுகிறேன். அதையொட்டி தூத்துக்குடி துறைமுகத்தை நல்லதோர் துறைமுகமாக்க, அதை ஆழமாக்கி நல்ல நிலையில் வைப்பதற்கு டாக்டர் ராமசாமி முதலியாரைத் தலைவராகக் கொண்ட கமிட்டி சிபார்சு செய்திருக்கிறது. முதலிலே பத்துக் கோடி ரூபாய் செலவாகும் என்று கணக்கிட்டு, அந்தச் செலவை இந்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்வதாகச் சொன்னதாகவும், பின்னால் அதற்கு அதிகச் செலவாகுமென்று கண்டு, அது விஷயமாக யோசனை செய்வதாகவும் தெரிகிறது. எக்காரணமாக இருந்தாலும், அதைக் கட்டாயமாக நிறைவேற்றும்படி மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தவேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

நூல் விஷயத்தில் கூட்டுறவு நூல் உற்பத்தி ஆலைகளை நமது மாநிலத் தில் பெருக்கியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இருந்தாலும், எங்கள் இரா மநாதபுரம் ஜில்லாவில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் தாலுகாவில் ஒரு கூட்டுறவு

[Sri V. V. Ramaswami] [4th July 1957]

நூல் நூற்பு ஆலை ஆரம்பிக்கப் போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு அனுமதி தேவை என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு அனுமதி தரவிட்டால், அனுமதி தேவை என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு அனுமதி தரவிட்டால், கூட்டுறவு முறையில் ஆலைகள் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்காகவாவது, ஸ்ரீ மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களைக் கேட்கக் கூடாதா? என்று கவர்னர் உரையின் மேல், நான் பேசும்போது சொல்லியிருக்கிறேன். மேலும் இரண்டு ஆலைகளைத்திறக்க வேண்டுமென்பதையும் பரிசீலனை செய்து, அந்த இரண்டு ஆலைகளும் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் சிமெண்டுத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதற்கு அனுமதி கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது வேலை தொடங்கிய பிறகு சிமெண்டு தாராளமாகக் கிடைக்கும் என்று நம்புகின்றேன். மாதம் ஒன்றுக்கு 50 ஆயிரம் டன் சிமெண்டு நம் மாநிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது என்றும், 47 ஆயிரம் டன் தான் நமக்குத் தேவை என்றும், 3,000 டன் உபரி என்றும், ஆனால் கடைசியில் நமக்குக் கிடைப்பது 26 ஆயிரம் டன் தான் என்றும் சொல்கிறார்கள். இந்தக் கேவல நிலையைப் போக்குவதற்கு மேலும் மேலும் சிமெண்டுத் தொழிற்சாலைகள் இயங்கச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எங்கள் ஊரில் தொழில் பள்ளிக்கூடம் (Industrial School) நடக்கிறது. அது வாடகைக் கட்டிடத்தில் நடக்கிறது. புதிய கட்டிடம் கட்டுவதற்காக நிலம் வாங்க அரசாங்கத்தார் அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இன்னும் நிலம் வாங்கவில்லை. அது எங்கு இருக்கிறதென்று தெரியாது. டெண்டர் வரவழைத்து ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராய் இருந்த சமயத்தில், திடீரென்று அந்தக் கட்டிடம் கட்டக்கூடாது என்று நிறுத்திவிட்டதாகத் தெரிகிறது. நிலத்தை உடனடியாக வாங்குவதற்கு கலெக்டருக்கு உத்தரவு போட்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் மறுபடியும் அனுமதி கொடுத்தவுடனே கட்டாயம் அதைக் கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

தொழில் பேட்டை நல்ல நிலைமையில் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இம் மாதிரி தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களை அதிலே ஈர்த்து, தொழிலை நடத்துவதற்காக வாடகையை சகாய விகிதத்தில் விதித்து ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால், ஒரு தடவை ஆரம்பிப்பதற்கு, அதற்குரிய இயந்திரங்கள் வருவதற்கு 18 மாதங்கள் ஆகின்றன. அதுவரை இம்மாதிரிக் கஷ்டம் இருக்கும். ஆகையால், இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கும் சலுகையிலே இப்பொழுது மத்தியான உணவுக்காக 10 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இந்தத் விஷயத்திலே நமக்குக் கல்வி இலாகா டைரக்டர் ஒவ்வொரு ஊராகச் சென்று அங்கிருக்கும் மக்களிடையே நல்ல எண்ணத்தைக் கிளப்பி, ஆதரவு கொடுக்கச் சொல்லி வருகிறார். அதைப் பாராட்டும் வகையிலும் ஊக்குவிக்கும் முறையிலும் இந்த அரசாங்கம் மர்ன்யம் கொடுக்க முன்வந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது.

இந்த இடத்தில் ஒரு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். மத்தியான உணவு கொடுக்கப் போகிறோம் என்று பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து கோரிக்கை வரும்போது, சற்று எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும். அதாவது, தொடர்ந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் இக்காரியம் நடந்து வரும் வண்ணம் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே அமைப்பு இருக்கவேண்டும். ஆண்டுக்கு வேண்டிய உணவு தானியங்களை அந்த ஆண்டு ஆரம்பிக்கு முன்பே சேமித்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நெல், கம்பு, கேழ்வரகு முதலியன பயிர் செய்து கொள்வதற்காக வேண்டிய நிலங்களைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கே எழுதி வைக்கக் கூடிய ஏற்பாடுகளையும் செய்யலாம். அந்த வகையில் திட்டம் வைத்திருக்கிறார்களா என்று முன் கூட்டியே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

[4th July 1957] [Sri V. V. Ramaswami]

ஏழை மாணவர்களுக்குச் சம்பளச் சலுகை பற்றி ஒரு வார்த்தை. இதிலே, தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கும், ஹரிஜன வகுப்பினர்களுக்கும் சலுகை கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்படிக் கொடுக்கும் சலுகை யானது மதம் மாறியவர்களுக்குக் கிடைக்காத பாரபட்சமான நிலை இருக்கிறது. மதம் மாறிய பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்கும் கட்டாயம் சலுகை கொடுக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன்.

சாதியை ஒழிக்கவேண்டுமென்று சட்டத்தாலும் பிற வழியினாலும் 4 p.m. பிரசாரஞ் செய்யப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் கல்விச் சலுகை கோரும் விண்ணப்பங்களில் சாதியைக் குறிப்பிடுதல் கட்டாயமாகிறது. இது முரணான செய்கை. ஆகவே, சாதிப் பித்தையும், சாதிப் பூசலையும் ஒழிப்பதற்குச் சாதியைக் காட்டி வசதி கேட்கும் மனப்பான்மை நீக்கப்பட வேண்டும். அதற்காக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்த ஜாதியாய் இருந்தாலும், எந்த மதமாய் இருந்தாலும், அதைப்பற்றி கவனிக்காமல், பெற்றோர் வருமானத்தை மாததிரம் கருத்திற்கொண்டு 100 ரூபாய்க்குக் குறைவாகச் சம்பளம் இருக்கக்கூடியவர் யாராயிருந்தாலும், அவருக்குக் கிடைக்கும்படி செய்துவிட்டால், எல்லா மாணவர்களும் படித்து முன்னேற ஏதுவாய் இருக்கும். பிரெஸிடென்ட்ஸ் ஆர்டரில் காட்டப்பட்ட ஷெட் யூலில் கண்ட பட்டியல் மக்களுக்கு உத்தியோக விஷயங்களில் சலுகைகள் காட்டிவிட்டு, மற்றப்படி எல்லா மக்களுக்கும் அவர்களுடைய வரும்படியை மாததிரம் வைத்துக்கொண்டு கல்விச் சலுகைகளும் கிடைக்குமாறு வகுக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கிராம ஊழியர்களுக்கு நல்ல சலுகை காட்டியதற்கு அரசியலாரைப் பாராட்டவேண்டும். இந்த அரசாங்கத்தார் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய எந்தச் செயலாக இருந்தாலும், கணக்கு வைத்திருக்கும் அவர்கள் ஆதரவு இல்லாமல் ஒன்றும் நடக்காது. அவர்கள் மென்மேலும் மனம் அயராமல் இருக்க வழிகள் செய்ய வேண்டும். மேலும், பரம்பரை முறை (hereditary system)யை மாற்றுவது சரியாக இருக்காது என்பது என் அபிப்பிராயம். அதை மாற்றக்கூடாதென்றே சொல்கின்றேன். ஒரு தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டத்திலே அல்லது சமுதாய நலத் திட்டத்திலே, B.D.O's., S.E.O's. போன்றவர்களை வைத்துக்கொண்டு சம்பளம் கொடுக்கும்போது, அவ்வளவு பேரும், கிராம அதிகாரிகளை வைத்துத்தான் காரியங்களைச் செய்ய முடியுமே தவிர, அவர்களால் தனியாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆகவே, அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய பணத்திலிருந்து ஓரளவு பணத்தைக் கிராம அதிகாரிகளுக்கும் கொடுக்க வழி செய்யவேண்டுமென்று கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* DR. V. K. JOHN : Mr. Chairman, Sir, may I associate myself with the welcome you have had from hon. Members who spoke in this House? They referred to the experience that you might have gained while you were in the United Kingdom. But, Sir, as far as I am concerned, I think the one thing which I know you have acquired or appear to have acquired from abroad is a broad smile, which shows good temper. But I would like Hon. Ministers to be very serious-looking when we speak. Otherwise, we may not be able to criticize them. I would particularly like the Hon. the Leader of the House to be serious but very often, I find he is smiling and that takes away the brunt of our criticism.

I am also pleased to note that many Hon. Ministers are present in this House to hear the suggestions and criticisms made by hon. Members. Some time ago, while I was talking with the Hon. the Leader of the House, I asked him whether it was not advisable to revive the old practice of almost every Hon. Minister speaking on the suggestions and criticisms relating to his Department. It is

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

said that the Hon. the Leader of the House will tell them what the criticisms and suggestions are, but you know very well, Sir, that it is difficult to convey them and it is better that we know that they have understood them and that they reply to the criticisms and suggestions. I would, therefore, very strongly suggest that the old practice of many Hon. Ministers speaking on various subjects should be revived, on which I insisted when I was the Leader of the Opposition some years ago.

Sir, the Budget ought to reflect the programme and policy of the State and also the problems—their causes and solutions. But I must tell one thing about the Hon. the Minister for Finance. He is noted for his frankness and shrewdness. Sir Pandit Jawaharlal Nehru, while addressing the All-India Congress Committee on the 1st or 2nd of last month, said that he should tell the Congress leaders the blunt truth that the country was passing through a grave crisis, and the Budget speech of our Minister for Finance reflects or echoes what Pandit Nehru said then. The Hon. the Minister for Finance took us into his confidence when he also stated that the country was passing through a crisis and he enumerated some of the problems in his opening speech. On page 3, in paragraph 4, he says:—

‘The index of wholesale prices of foodgrains advanced by 105 points to 482 points during the course of one year.’

He also stated how the price of rice and other essential commodities like cholam, ragi, cumbu and other millets rose and he gave us the warning that ‘to the extent the rise in food prices is due to overall shortage, there may be danger ahead’! He spoke in the same strain at various places in his Budget speech.

Sir, the Finance Minister also gave us the warning that it was not possible to go to the open market for loans. He says—

‘Taking all circumstances into consideration, the Government have taken the decision that no public loan should be raised this year’,

and he attributed it to the stringent conditions obtaining in the money market at present.

Then, Sir, the Finance Minister referred to the lack of production and the pressure of prices and said—

‘The pressure of prices and the rapid depletion of foreign exchange reserves are the two major problems facing the economy of the country.’

Then, he indicated in very strong language the dependence of the State on the Centre and how much this Budget, which was presented to this House, was actually an appendix to the Central Budget and how we could not be sure of our revenue or expenditure on account of our dependence on the Centre.

The Finance Minister also referred to big outstanding loans which we had to repay and on which we had to pay interest. He also explained the critical condition through which the country

4th July 1957]

[Dr. V. K. John]

was passing. If we read his speech carefully, we will find that he is afraid that some catastrophe may occur if we continue to function at this rate.

Sir, the Finance Minister ought to give us the causes for all these problems. His speech was supplemented by the speech of the Hon. the Leader of the House. The Hon. the Leader of the House summarised the major issues and placed them before us. But his speech, although frank and shrewd, is of some propaganda value and indeed he did some propaganda work. But I am not concerned with it. Now, we are going through a very critical stage in our economy. But the Hon. the Minister for Finance did not analyse the causes for reasons of his own. In my opinion, there are two causes for the condition in which we are to-day. The first cause is that when the Congress took over power, there was no strong Opposition. They had a very big majority. You will agree with me, Sir, that in no country in the world can a democratic structure function unless there is an Opposition, a strong Opposition, which can take over power after an election. About 95 per cent of the people joined the Congress to fight the foreign Government in those days. Out of the 95 per cent of public-spirited men who joined the Congress, a few went out as Communists and some others joined the Socialist Party. Still 90 per cent of the people remained in the Congress. Most of the Ministers here have suffered, sacrificed and have undergone great hardship to attain independence for the country and I must take my hats off to them. But, I must also point out that power corrupts everybody. Even an angel will be corrupted by power. That is why I say that unless the Congress splits, there cannot be an effective Opposition which will be in a position to take over the Government after the General Elections. What is the result of the present position? The result is that politicians who get into the seat of power become autocratic and the democratic structure of Government is lost.

Even from the first year of their rule, we see that expenditure has gone up so rapidly and so high. For the composite State of Madras, the expenditure in 1945-46 was Rs. 20 crores. I have looked into the old figures also, that is, figures relating to previous years also. Previously, in 1937-38 the expenditure for the composite State was of the order of Rs. 16 crores. But, in 1945-46 it rose to Rs. 20 crores. Then, Sir, in 1946-47, the expenditure went up to over Rs. 50 crores. I am giving round figures. When a power politician is in power, he would naturally like to distribute patronage. He would like to give appointments to more people. I do not say that power politicians are appointing their first cousins and second cousins. But, they would like to distribute patronage and favouritism and they would like to appoint more people. Sir, I am not finding faults with anybody here now. But the point which I wish to stress is that immediately after the Congress took over, we find that the expenditure has increased to Rs. 50 crores in the first instance. Even if it has doubled, I can understand. But, it has gone up so high. It is pointed out that this is due to the ‘mounting tempo of development programmes’. It is the very

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

favourite phrase of power politicians. But, if anybody analyses the real truth, he will find that they have created more posts, made more appointments and distributed patronage and favours and that these were responsible for raising the composite State's expenditure to Rs. 50 crores. Let us see to-day what the present expenditure is. The expenditure of the State of Tamil Nad—not the composite State—to-day is Rs. 60 crores in round figures. In the composite State, the expenditure in respect of the Tamil area would have been Rs. 10 or 12 crores only.

SRI T. PURUSHOTHAM : Sir, may I know whether it is in order for an hon. Member . . . (after a pause) I am sorry, Sir, I thought that the hon. Member (Sri A. Gajapathy Nayagar) was dozing. Perhaps he is having 'flu', Sir.

MR. CHAIRMAN : He has not disturbed anybody.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : You (Sri T. Purushotham) have disturbed him!

* DR. V. K. JOHN : The expenditure has increased to such a great extent, by many times. What is it all due to? Can the Government say that it is all due to the enhanced dearness allowance that they give to the Government servants? No. If we look into the various items of expenditure, we will find that the expenditure under 'Police' which was about Rs. 1 crore and odd has risen to about Rs. 5 crores. Is it because we are fighting the foreigners? Why do we want to spend so much money? Is it because policemen will have to follow the Ministers wherever they go? Of course, at present the Ministers are asked to take away the flags from their cars so that people may not know who is in the car. Perhaps, this has an advantage. But, still the expenditure has gone up to Rs. 5 crores. Sir, Mahatma Gandhi, the Leader of the Congress and Father of the Nation wanted, as a matter of fact, to abolish that department altogether. Then, let us take 'General Administration'. The expenditure under this head which was Rs. 2 crores for the composite State before has gone up to Rs. 4 crores for Madras. Then, take the collection of land revenue. As pointed out by the 'Hindu' in its editorial, the expenditure under this head has also gradually increased. The real fact is that they have made many, many appointments.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : As this has been repeated in the House and as some newspapers have also written about this matter, I must tell the hon. Member and the House that this head does not represent the expenditure on collection of land revenue. It is under another head altogether. This represents expenditure on zamindari surveys and various other things. Unfortunately, we are following the same head which was adopted long ago.

[4th July 1957]

* DR. V. K. JOHN : Sir, I am glad that this has been clarified. But, the real truth is that we are spending Rs. 60 crores. I would like that somebody goes into these figures. Yesterday, my hon. Friend Dr. Lakshmanaswami Mudaliar referred to the figures relating to Central Government. He referred to the hundreds of appointments made by the Central Government. According to me and according to any student of Politics, this is all due to the fact that immediately wants to distribute patronage in some way or other. That is one of the reasons for the increase in expenditure. We have gone into a totalitarian State for want of an effective Opposition. That is one of the causes for the present situation in the country. The second cause is that the Central Government are expending their powers. The States are reduced to nothing. Because when power politicians get into authority there, they not only exercise that authority on the public, but also on the States. When they get into power in a State, they exercise that power on the local boards. The result of all these is that the Central Government are all-powerful and every initiative from the State is taken away. Now, the Central Government have duplicated every department of activity. What is the Department that they have not got today? They have got 41 Ministers and so many Secretaries. My hon. Friend Dr. Lakshmanaswami Mudaliar narrated all these things yesterday. The Central Government have collected and are collecting almost all the taxes. They have all the powers. They are able to pay more to their public servants than to the States' servants. The Hon. the Finance Minister of our State has in very strong language called attention to this problem. He has said on page 22 of his Budget speech, "Some of the points which we urged before the Commission are the large disparities which now exist between the emoluments of State and Central Government Servants doing comparable jobs in identical localities and the necessity for a substantial measure of Central aid to reduce the disparities adequately." The Central Government interfere with the dignity and prestige of the Ministers of the States. I am not talking about this particular State. Every State is suffering from this sort of interference. The Central Government have spread their hands all over. That is why we have to beg before them. We have to get loans and grants from them. This situation has arisen on account of want of an effective Opposition in the country, which should be in a position to take over power after the next Elections. As pointed out by me already, on account of the historical accident by which all public-spirited men joined the Congress, suffered and sacrificed and came to power, they have become autocratic-minded. The result is that today the Government of the country, instead of being democratic, is totalitarian.

The Constitution preserves the democratic structure of Government by holding free elections, by having an Executive responsible to the Legislature and an independent Judiciary. Whether we have had independent elections or not, I do not wish to go into. It is stated that there was existence of bribery in the elections. We all know that if any Member of the ruling Party talks against

4-20
p.m.

[Dr. V. K. John] [4th July 1957]

the politics of the Party or votes against its policies, he will not be put up as a candidate of the Party in the next elections. That is how, Sir, the Executive is trying to control the Legislature. Members of the Party are unable to vote according to their conscience or according to the merits of the questions put before them. But such things do not happen in the United States of America. Every Bill is voted upon by both the Opposition and the ruling Parties, according to its merits. The same is the case in England also. Here, the Executive is not responsible to the Legislature.

Coming to the Judiciary, my hon. Friend Dr. Lakshmanaswami Mudaliar was stating yesterday how the Judiciary was being given directions by the Executive. I heard that proposals were being made for a cut by 10 per cent in the salaries of High Court Judges. The Government should not interfere in this way with the Judiciary. I also wish to say further that Judges, while they are in office or after their retirement, should not be tempted with jobs because the independence of the Judiciary would thereby be affected. If we want to maintain the democratic structure of the Government, we must maintain an independent Judiciary.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Independence of the Judiciary and not indifferent Judiciary.

* DR. V. K. JOHN: But, Sir, they should not be asked to accept a cut—it may be voluntary—in their salaries. When the Government themselves ask the Judges to allow their salaries to be cut by 10 per cent, then it cannot be called a 'voluntary cut' at all.

An autocratic form of Government or a totalitarian form of Government have to find money and they lay their hands everywhere. They levy all kinds of regressive taxes. They nationalize insurance companies and levy excise duties on a number of articles. The purchasing power of the people is being reduced because the power politicians at the helm of affairs take away all the money from the people. Then, what is the child of totalitarianism? It is State capitalism. I hear everybody in power saying that they are expanding the public sector. What is the difference between Russia and India to-day? There is absolutely no difference. State capitalism is expanding. The Hon. C. Subramaniam, in one of the speeches in 1954-55, stated that private capital was shy. Even in the existing limited field, the Government have frightened away everyone who wants to invest in the private sector. People are unwilling to invest money in any company or in any private enterprise simply because they do not know what will happen to it in the future. They are afraid that the Government will take over everything in the future. The Government are now planning to levy expenditure and wealth taxes. Thus, State capitalism is expanding.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Does the hon. the Deputy Leader of the Opposition know the order of investment

4th July 1957] [Sri C. Subramaniam]

in the private sector? Since the beginning of the Second Five-Year Plan, more than half the target contemplated in the Plan has been reached within 18 months.

* DR. V. K. JOHN: I am not concerned with the targets fixed in the Second Five-Year Plan. If only the Government had co-operated with private enterprise, the latter would have invested thousand times more than what it has invested now. The Government want to take away all the money from the people and spend it as they like. The conditions that existed during the period of the last war are being created now. The Hon. the Finance Minister has himself stated in his Budget speech, "The rapid rate of capital investment in the public and private sectors and the various development activities undertaken by the Government have enlarged employment and increased the purchasing power of the people." What was happening during war-time is now being repeated. During war-time every soldier in the field required ten civilians to help him in the various Departments. During war-time, crores and crores of rupees were spent and people had enough money to buy rice and other things. Naturally, the immutable law of supply and demand came into play and, therefore the Government had to introduce controls and issue ration cards. Similarly, in view of the implementation of the First Five-Year Plan and the Second Five-Year Plan, all the States and Central Governments have been spending large sums of money. Before putting large sums of money into the hands of the people, they should also see whether the productive activities have increased. Whenever they increase the purchasing power of the people, they must also see that there are enough goods produced in the country to enable the people to purchase them. But the foodstuffs produced in the country are not sufficient for all the people. That is why the prices of foodstuffs have gone up and the purchasing power of the rupee has gone down. What is the use of having ten thousand rupees if it is worth only one thousand rupees? On account of enormous expenditure in administrative and other spheres, the value of the rupee has been reduced considerably. Our State Government were spending only Rs. 12 crores or so during 1946. Now, they are spending Rs. 60 crores. The Government are unnecessarily putting money into the hands of the people without increasing the production of the necessities. That is why we have reached a critical stage in the economic condition of the country. What is the solution for these difficulties?

The Hon. the Minister for Finance has suggested three solutions. Firstly, he has suggested the appointment of a Committee of the Cabinet to make an enquiry into the structure and staff requirements of each department. Whatever he might say on the floor of the House, he was satisfied that there was something wrong in the State of Denmark. Money was being spent on a colossal scale. My colleagues in the House have stated that the Committee of the Cabinet would go into the various items of

[Dr. V. K. John] [4th July 1957]

departmental expenditure and suggest economies, wherever possible. Why do not the Government associate some experts with this Committee? There are Members in this House and in the other House who are experts. If the Government associate non-officials with such a committee, people may have the satisfaction that somebody has gone into Governmental expenditure. It is on account of the increased Governmental expenditure that more and more taxes are being levied. The solution suggested by the Government is not a good solution at all. The Government must associate non-official experts with the Committee.

4-30
p.m.

The second solution the Finance Minister has suggested is 'to increase the taxes'. He would not use the words 'new taxes', although the Hon. the Leader of the House, in summarising the Budget proposals used the words 'new taxes'. (The Hon. Sri C. Subramaniam: What is in name?) Today, I found in the newspapers that even though there was a deficit of more than Rs. 5½ crores in Andhra, the Andhra Government were not introducing new taxes. When we raise more money, the Centre takes advantage and gives us less. I won't say the Government are 'foolish'; the Government have no forethought. (The Hon. Sri C. Subramaniam: Short-sighted). In the present state of things, I would say in all seriousness, "Don't have this solution of increased taxes; depend upon the Government of India."

The third solution the Finance Minister has suggested is 'to beg'. This is a Congress Government. So, beg the Centre which is also a Congress Government. Then there is the borrowing. Our debt is to the extent of nearly Rs. 100 crores and we have to pay by way of interest charges five crores of rupees every year. This is a figure given last year by the Hon. Mr. Bhaktavatsalam. The major portion of the loans is money due to the Central Government. I say that the Centre has collected all the money and has given it as loans to us. Therefore, I was asking the Finance Minister to repudiate all these loans and he would have the support of every Member of this House if takes step. Why should we return the loans to the Central Government? It is our own money that they have taken from us and given us. The Finance Minister in his Budget speech says that the Government have made certain recommendations for writing off a portion of this debt and hopes that the Finance Commission will find it possible to accept the general trend of their recommendations, and in that hope, he wants to leave the deficit uncovered for the present. All this is short-sighted policy, Sir. Well, one may ask, 'what are your suggestions?' I can give not one but ten.

My first suggestion is, 'Reduce your expenditure', the expenditure in the last ten years has progressively increased so that it stands at nearly sixty crores of rupees.

My next suggestion is, 'Reduce taxation'. Repeal the taxes. Let us have only that much amount which we had some years ago, i.e., twenty or thirty crores of rupees. Don't have this sales tax.

[4th July 1957] [Dr. V. K. John]

Sales tax, as I have already said, is regressive taxation. My Leader the other day suggested, 'Raise the income-tax'. That is not so bad. But do not have indirect taxation. The beggar's bowl is taxed. Sales tax is no longer the KAMADHENU, as called by a former Finance Minister. It is a blood-sucking leech and it is that tax that you are increasing.

My third suggestion is, 'Write off all loans'.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: From the public? (Laughter.)

DR. V. K. JOHN: No, from the Central Government. Tell them that those loans will not be returned as it is our own money taken from us and given back to us in the shape of loans. It is a case of the right hand giving something to the left hand. There is no actual payment as such. You insist on the Government of India to write off the loans.

My next suggestion is, 'Limit the Centre's powers.' My experience has shown that the framers of the Constitution did not anticipate the conditions which are prevalent today. Limit the Centre's jurisdiction to Foreign Relations, Defence and Communications, and let it have one source of revenue—customs. Let each State give to the Centre, if required some contribution, say, five crores of rupees from out of their revenues for administering the subjects in their charge. They have to confine themselves to the administration of only these subjects and nothing more. There should be a redistribution of authority, that is, autonomy for the States. People might say, 'If there is autonomy, we would be independent. I do not think so. I was one of those who opposed the reorganization of States on a linguistic basis on the ground that it would do harm. A little while ago, the Hon. the Finance Minister assured us, in reply to a question, that no distinction would be made between person and person on the ground that he is a Malayalee or a Kannadiga or an Andhra. People have settled down today to the new pattern of reorganization, and I do not think that linguistic States will divide the country or do any harm. Let us have a distribution of powers and authority. Let us clothe the local bodies with more authority and jurisdiction. We assume jurisdiction and we allow jurisdiction to the Centre. Sir, there are now 41 Ministers at the Centre. Why all this unnecessary waste of money and energy? I repeat that the Centre's jurisdiction should be limited to the three subjects—Defence, Foreign Relations and Communications. I would also suggest that each State in the country should be equally represented in the Parliament. Irrespective of their size, all States should have an equal number of seats each in the House of Parliament. Today, the Uttar Pradesh is governing India, with the result that we are asked to learn Hindi as the national language. We are not so much subordinate to the Centre as to a State which dominates the Centre. If every State has got equal representation in both the Houses and also on the Cabinet at the Centre, it would greatly improve matters.

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

Then, I would say, 'Increase production'. The Finance Minister said in his Budget speech that production had increased. But where are the statistics? He goes on to say—

"The increase in agricultural output should normally have depressed prices, but the year witnessed a sharp rise in the price level."

I say, 'There is no rise in production at all'. All the money you have spent on the Five-Year Plans has not reached the villager. It has not reached the people who are responsible for production of food. The river that flowed from Delhi got dried up before it reached the villages. Where are the statistics to show that there is rise in production? Can you point out one man whose purchasing power has increased? The purchasing value of the rupee has come down. Therefore, I suggest that the only way to increase production is to rehabilitate the poor families in productive employment.

One suggestion I want to make which I have made many times in this House. Let us not have figures of expenditure only. Let us have a picture of the results of that expenditure side by side. An expenditure may be useful, or it may be a waste. Once I demanded this information in this House and I found that on education Rs. 4½ crores more were spent than in earlier years. It was Rs. 9 crores in 1950 as against Rs. 4½ crores in 1946-47. I asked the Education Minister, 'Please give me figures of the increase in the number of school-going students and schools'. It was then found that the increase was only ten per cent. The remaining 90 per cent was a waste. Why? Cannot the Finance Minister give in his Budget speech the result of this huge expenditure of crores of rupees? We are interested more in finding out the results of the expenditure than in knowing what amount the Government have spent. Let us take the capital expenditure. We have invested huge sums of money on electricity. What is the result of huge investments on electricity? In spite of making heavy charges on the consumers, do the investments bring to the Government a substantial portion at least the amount of interest that they are paying? No. The Government simply spend and then say that they have spent so much. But they deliberately avoid telling this House and the public the results that have been achieved by spending such huge amounts.

SRI T. PURUSHOTHAM: Are not the administration reports giving the results of the investments?

*DR. V. K. JOHN: My hon. Colleague will have another opportunity to say what the result of this huge expenditure on each department is. I say that it is a waste of money. Most of the expenditure is not beneficial and, therefore, it is a waste. Expenditure can be a waste and also a beneficial one. We are interested in knowing whether the expenditure is a waste or a beneficial one. I ask the Government to repeal the regressive taxes or reduce their incidence. The Government should see that hereafter they do not have this State sector. I would style it as the 'State sector'. It

4th July 1957]

[Dr. V. K. John]

is incorrect to call it 'Public sector'. I ask the Government not to expand the State sector. This has done no good to anybody. As an American writer has pointed out, that Government is the best government which is least in evidence. I ask the Government to follow this principle which the writer has enunciated. Let not the Government go and interfere with everything. Let them not nationalize everything. Let not the State sector be expanded.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The hon. Member does not want the State sector to exist.

*DR. V. K. JOHN: I do not want it to exist either. Abolish it. Let private enterprise go on. Unless the Government do this, both at the Centre and in the States, I say that a great calamity will come over this country. After many years of Congress rule, what have we come to? We have reached a critical situation. The Prime Minister stated the plain truth when he said that we had reached a critical situation. This will lead us to a catastrophe. Why? Our foreign exchange resources have gone. When I speak about the State Budget, I consider that the State Budget is only an appendix to the Central Budget. The Leader of the Opposition has spent most of his time in criticising the Central Budget and the Central Government's activities. We are sure that the wealth tax will enable the Government to know how much gold there is in the country. As Dr. Lakshmanaswami Mudaliar pointed out, the minimum for the wealth tax will be reduced and the rates of tax increased. I am giving one more suggestion to-day. I am not a Prophet, but anyway, you will find this out in a year or two. The Government are depleting their foreign exchange resources. They want gold to give more import licences. Where will the Government get gold? This wealth tax is intended to find out the gold in the country. This is a country which hoards gold, and the Government will come to know the amount of gold ornaments possessed by our people. When the amount of gold is known, the Government will take every ounce of gold after paying Rs. 13½ per sovereign. With the aid of this gold, the Government will be in a position to give more import licences to their favourites. The gold will be exchanged for goods from overseas. Then there will be a collapse. The purchasing power of the rupee, as was the case with the German mark, will go down. Unless there is a strong Opposition which can take over the Government of the country, the angels will become autocrats and there will be totalitarian regime. How can such an Opposition be created? I am not asking the Congress Government to create an Opposition of Congressmen. But Congressmen who do not agree with the Congress policy must come out and create a Party. I would hate a party if it is a party against a particular person. It should not be an anti-Venkataraman or anti-Subramaniam or anti-Kamaraj party. Let us have a party on a high level. There should be an Opposition Party which should take over the Government, if necessary. Then this Government will be afraid of the Party. There should be a strong Opposition Party. Otherwise, I tell you, this Government will become totalitarian like the

[Dr. V. K. John]

[4th July 1957]

Government in China or Russia. By expansion of the State control over every activity, by the taking over of every enterprise, by the imposition of regressive taxes, and by reducing everybody to poverty, you will lead the country to a very critical situation. I would warn this Government that they must put up a stiff fight with the Central Government not to interfere with every department of activity. The Centre is interfering in the administration of States. Are we not fit to govern ourselves? Why should they collect taxes in our State? Why should we go and beg of them for money? Why should we go and ask them for loans and pay interest on the loans? I say that the whole financial and other resources between the States and the Central Government are maladjusted. The adjustment has to be set right. If this Government are not bold enough to go and tell the Central Government (and ask other States' Ministers to tell the Central Government) that the maladjustment should go, this country and this State will be ruined. We are the most greatly taxed in the world. The Finance Minister would like to add something more to the taxes. I do not know whether he wants to be popular. No other State except the Kerala State is adding to the taxes. We are taxed heavily, and the Finance Minister says, 'Pay us something more'. Other States like Bengal and Bombay have not added anything to the taxes.

Mr. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

* DR. V. K. JOHN : I submit that the solutions that I have suggested may be considered and accepted.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I want this clarification. After listening very carefully to the Deputy Leader of the Opposition, I feel that the only solution that he suggests for all the ills in the country is to have a split in the Congress Party. Am I right?

* DR. V. K. JOHN : He is absolutely right. Those who are against the present Congress Party must create another Party.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I only wanted to know whether I understood the hon. Member Dr. John correctly.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Chairman, Sir, I thank you very much for giving me a chance to meet some of the points raised by hon. Members on the opposite side. The hon. Member from Coimbatore started with influenza. So, I think it is better that I also apprise the House of all the steps that this Government have taken to combat this menace, and also to meet the situation if any second wave were to come. I hope it will not. People are making all guesses that it is going to come after two months and so on. It is only a guess. It may or it may not come. If it comes we will be in a position to meet it adequately.

Regarding the steps that were taken, I should like to say that the first report of the threat of the spread of influenza to this State from Singapore was received by the Government in the second week of May 1957. Immediately a notification was issued on the 15th

[4th July 1957]

[Sri M. A. Manickavelu]

May declaring 'Epidemic Influenza' as an infectious and notified disease under the Madras Public Health Act. A similar notification has also been issued under the Travancore-Cochin Public Health Act in respect of the Kanyakumari district and the Shencottah taluk of the Tirunelveli district. Circulars were also issued to all the Health Officers in regard to the preventive measures to be taken to combat the disease. In the City of Madras, the Corporation Health authorities attended to the preventive and control measures. With a view to control the spread of the infection, all the educational institutions were closed till the 30th June 1957 and restrictions on cinema shows were also imposed in the City. Although about 71,050 attacks and 18 deaths have occurred up to the 24th June 1957 in the City, the epidemic is now rapidly on the decline.

With the onset of infection in the Madras City, infection also spread to the mufassal areas by the movement of infected persons and contact. In the districts, wherever necessary, free distribution of drugs such as Sulphadiazine and A.P.C. tablets has been arranged through the Health Inspectors in close collaboration with the medical department. Mobile Medical Units have also been moving from village to village attending to the treatment of cases. Adequate stocks of medicine, drugs and disinfectants have been built up at the mofussil hospitals and at the District Health Offices. The infection has now spread to all the districts in the State. From the beginning of the outbreak till 20th June 1957, 246,626 attacks and 21 deaths have been reported. Preventive measures such as closure of schools and restriction on cinema shows have been taken. Throat painting campaigns with Mandel's solution as a prophylactic against influenza have also been arranged among groups of persons who can be controlled. The general public have also been informed about its efficacy. Educative propaganda by distribution of leaflets in English and Tamil have also been undertaken.

4-50
p.m.

All the Medical and Public Health staff are on the alert. The situation can now be said to be well in hand as the epidemic has almost abated in the Madras City and is definitely on the decline in the districts.

Then Sir, to meet any future and prospective menace, it is understood that the vaccine will be available in mid-August from Coonoor, and we can make use of it. In addition to that, steps are also being taken to get it from foreign places. As it is, the cost of it is prohibitive, but probably after some experiments are conducted, the price may come down. Anyway, we hope to get sufficient vaccine from the Pasteur Institute at Coonoor for the purpose if at all any second wave of the disease were to come.

Sir, it has been mentioned that the male nurse could be given further training for two or three months and could be used as a Health Assistant. I may inform the House that the scale of pay of a male nurse is Rs. 85-5-150 but that the scale of pay of a

[Sri M. A. Manickavelu] [4th July 1957]

Health Assistant is only Rs. 45—75. So, if we give training to the male nurse and post him as Health Assistant, he will be getting a salary less than what he would get as male nurse.

Regarding Primary Centres, we are now evolving a scheme by which better training can be given to meet both the public health requirements and those on the curative side.

Sir, mention has been made about the extension of the honorary medical officer system in State hospitals. The honorary system has been working well and the number of Honorary Medical Officers and paid Medical Officers is fixed in the ratio of 3 : 1 and the essential duty posts are now being manned by the fully paid officers of the Government. But the difficulty is in getting honorary doctors especially in the mufassal. The response is very poor. In the metropolis, to some extent we have been getting them. The Director of Medical Services recommends every year creation of more posts of Honorary Medical Officers but we find it difficult to get sufficient number of doctors.

As regards the integration of the Medical and Public Health Departments, the question is now under consideration. Actually, both the departments are combined now in some of the States but it is not so in our State. We are now trying to see whether we also could not integrate both the departments. It has also been mentioned at the recent Conference of Health Ministers at Delhi that it would be a very salutary step taken if both these departments could be integrated. Now, in the Primary Centres, there is much overlapping of staff in certain places and in some other places there is a shortage of staff.

Then, Sir, reference has been made to the admission of a blind person in the General Hospital and his discharge from it after two or three days. It was also stated that that person was consequently thrown into the streets, that such things should not be allowed to happen in future, and that appropriate steps should be taken to see that such persons were taken care of by handing them over either to some institutions or some responsible persons. Sir, I am glad to say that now the Resident Medical Officer of the General Hospital has reported that sanction has been accorded for employing attendants from contingencies to take care of blind persons, wherever necessary. As regards the actual happening, if the hon. Member gives me more facts about it, I will have it enquired into.

Then, mention has been made about the issue of medicines to Non-Gazetted Officers. Now, the Non-Gazetted Officers are treated with medicines that are available in the hospital but if they are not available there, they are required to purchase them privately at their cost and give them to the doctor for injection or for any other purpose. It has been stated that if the hospital itself purchases such medicines and supplies them to patients, the cost of such medicines will be 20 per cent less than the market price. But my own information is that it will not be less but, on the other

4th July 1957] [Sri M. A. Manickavelu]

hand, will be more. I do not know for what reasons, but that is the position. Unless the hon. Member who raised that question makes it more clear how it will be cheaper, we cannot look into it further.

I think the hon. the Leader of the Opposition referred to the working of the Mobile Medical Units in foreign countries . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In Rajasthan.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Yes, in Rajasthan and other places, and he said that it was working well. Here in our State also we have introduced Mobile Medical Units. Now, actually they are being used at Tiruvellore in the Chingleput district, at Harur in the Salem district, at Jayankondasholapuram in the Tiruchirappalli district and at Sankarankoil in the Tirunelveli district. I think there are also two Mobile Medical Units working in the North Arcot and the Nilgiris districts. They are doing useful work and we are giving service at the very doors of the people who are suffering from any disease.

DR. V. K. JOHN : May I know whether private agencies are doing it?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : The Government are doing it with the subsidy of the Centre. The Centre gives us some money. Of course, private agencies in Vellore and other places are using Mobile Medical Units for giving relief to the sufferers. Christian missionaries are also doing it.

DR. V. K. JOHN : But the Government are doing it in a miserly way.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : These Mobile Medical Units are alleviating the sufferings of the people by giving free medical assistance on the spot. One mission is also doing some propaganda about Family Planning and is distributing foam tablets and all that. The hon. the Deputy Leader of the Opposition may not support it or, at any rate, the Catholics do not support it. The difficulty in extending the mobile medical unit scheme further is 5 p.m. in finding the necessary finance. The cost of maintaining a Mobile Unit comes to Rs. 19,400 recurring and Rs. 25,800 non-recurring per annum. That is why we have to extend it slowly. We will be gradually extending it to other areas. Meanwhile, we are having Primary Health Centres. These will be in the charge of doctors who will have jeeps, nurses, midwives, health assistants and others. The only difficulty is in the matter of getting lady doctors. As a matter of fact, we are not able to get even male doctors for manning the Primary Health Centres. People fight shy to go to villages not only due to lack of amenities there but also due to lack of opportunities for private practice. The Government are now giving a compensatory allowance of Rs. 50. This is considered to be low and meagre. We, therefore, propose to raise it

[Sri M. A. Manickavelu] [4th July 1957]

to Rs. 100, if possible, so that it may serve as an incentive and encouragement to them to go and take up jobs in those Primary Health Centres. We do not have the required jeeps and other vehicles, but the UNESCO have promised to supply some vehicles. I think that they will be giving about 400 odd vehicles to India and we will get our proportion. Then I hope in the Primary Health Centres the doctors will be able to go about these villages and give succour to the affected people.

Mention was made about the use of khadi in hospitals and it was said that it was not good for the purpose for which it was intended. It is said that it is unserviceable, that it is very difficult to replace it and that whenever it is lost, people find it costly to replace it and all that. But, I must tell this House that it is a matter of policy. It is an idea and an ideal. Sir, years ago, you and I were wearing fine suits which were, I may say, much superior to the one that the hon. the Deputy Leader of the Opposition is now wearing. We had to give up all those things as a matter of policy and for the sake of an ideal. Similarly, in the hospitals too, that policy is enforced and, therefore, they have to use khadi. That is the only reason, I could give for the present, why they have been asked to use khadi. The Director of Medical Services tried his very best to see that it was replaced by some other cloth.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It could be improved.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Yes, it could be improved. Fine khadi was shown to the Ministers and the final decision has been arrived at that khadi should be used. That is all I could say.

Sir, mention was made about air-conditioning the operation theatres and it was asked why the General Hospital alone should be chosen for the purpose. It was also stated sanction had been accorded for six cases. It is not correct. Only two cases have been sanctioned. Sanction will be accorded in respect of the mufassal places also and we are trying to do it as quickly as possible. But the Minister for Finance pleaded paucity of funds and said, 'Let us start with the metropolis in the first instance and then we may see'. Even when we take up the mufassal, I am afraid my hon. Friend from Coimbatore will have to wait for some more time, because the needs of Tiruchirappalli, North Arcot, Chingleput and other places are far greater than those of Coimbatore.

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : Sometimes, it is warm in Coimbatore also.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Only 'sometimes' but other places are always warm. An hon. Member wanted Deep X-ray therapy to be introduced in Coimbatore hospital. Whether it is hot or cold, it does not matter. They can have it. We shall try to find somehow money for providing that facility progressively for the use of big hospitals. Perhaps, Coimbatore will have one soon.

4th July 1957] [Sri M. A. Manickavelu]

Coming to the subject of 'Dhobi Khanas', Sir, it has been stated that they have become a source of infection and danger. May I humbly ask the hon. the Leader of the Opposition whether they are the only source of infection and whether there are not other sources also? There are many other sources and Dhobi Khana is only one of them. I do not say that this problem need not be solved. What I wish to state is that in addition to the tackling of this problem, we have to tackle so many other sources of infection also. It has almost become a national habit, if I may say so, for people to pollute water in rivers, tanks, pools, ponds, etc.

DR. V. K. JOHN : What have the Government done to tackle it?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I am tackling so many of the problems. Similarly, I will tackle this problem also. Sir, in this respect, I must say that the people of South India are greater culprits than those in Andhra and other parts. At least in other parts like Andhra, people, when they go out, take a 'Chombu' of water. But, people here do not do any such thing; they pollute the water directly. As these Primary Health Centres are established more and more in the villages and as we are able to emphasise the health aspect more and more, it will have more effect. Only when our people, especially those in the villages, become health-minded, there will be a ray of hope.

Sir, the hon. the Leader of the Opposition paid a tribute to our medical education, but said that there was still great scope for improvement. He said that we must judge our medical education not by the yardstick prevailing in India, but by the international yardstick. Well, Sir, he is very familiar with the international yardstick. He is so accustomed to the international yardstick that he sees there the very best. He finds every thing good and fine there. Naturally, when he returns to this country, he wants our hospitals also to be tidy, neat and all that like the hospitals in other countries. When he finds a different state of affairs here, he is distressed and he says that we must also try to reach the international standard. Though it may not be possible to reach that standard at once, our aim and objective is to reach that higher standard and we will do our best to improve matters. Both in regard to medical education and other activities of the Medical and Public Health Departments, we are much better off than other States. The only State that might have stolen a march over us in this regard is, I think, West Bengal. I found, from a brochure supplied to us at the Conference by the West Bengal Government and the statistics supplied therein, that they had made very good progress.

SRI T. PURUSHOTHAM : Is it because a medical man is in charge of the Public Health portfolio there?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : No, it is not due to that exactly. It is because they have got the courage to present a large deficit budget in that State. To the Bengal Government, 5.10 a deficit of Rs. 10 or Rs. 15 crores is nothing. In West Bengal, p.m.

[Sri M. A. Manickavelu] [4th July 1957]

doctors are very well paid and they are getting double the amount our doctors are receiving here. Doctors in West Bengal are getting a pay of Rs. 400 or Rs. 500 while our doctors in this State are paid only Rs. 200. The Health Minister of West Bengal was willing to depute 200 or 300 doctors from West Bengal to other States provided they were paid the same scales of pay as they were getting in West Bengal and were guaranteed security of tenure. Though some of the States which participated in the Health Ministers' Conference wanted to avail themselves of the offer of the Health Minister of West Bengal, they were not willing to pay the high salaries demanded. Even if we can afford to pay them the high salaries, there is another difficulty in taking them. That is the language problem and unless those doctors are able to speak to our people in Tamil, they will not be of much use.

I have stated all these things so that hon. Members may understand and appreciate what the Health and Medical Departments are doing in our State and through them their constituents may also know the work done by these two departments.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir. I also join with my other colleagues in welcoming you back after your recent trip to Europe. But I would associate with that welcome two or three requests. Firstly, a review of the work of the Council for the last five years should be undertaken and published as is being done in the case of the Assembly.

MR. CHAIRMAN: It is under print.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I am glad, Sir, that a review of the work of the Council is to be published. I feel that the Council should not lag behind the Assembly in the work that it has done. I find that the Hon. the Minister for Finance tops the list in respect of the number of speeches made. I think that if we take into account the number of amendments which have been moved by Members and rejected, I will get the prize.

I find summaries of reports of the Planning Commission and the Reserve Bank of India published in the papers. But, unfortunately, we are not able to read their full reports. It will be very good if we are supplied with copies of reports of the Planning Commission and the Reserve Bank of India. The Planning Commission has published a very important review of the implementation of the First Five-Year Plan and the working of the Second Five-Year Plan during the first year. The Reserve Bank has published a report entitled 'Credit Survey Report'. Even if we wish to get copies on payment, we do not know how to get them. If, therefore, orders are placed for the supply of these materials to the Members of this House and the other House, it will be very useful to them in that they may bring to bear their knowledge on questions that come up before the House. The other day, the Hon. the Chief Minister appealed to Members to make an impartial study of these questions. The supply of such literature will enable us to gain knowledge.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] 4th July 1957]

The statement made by the Hon. the Minister for Finance is a very important one which, unfortunately, has been bound hand and foot by the Planning Commission's proposals and also by the Central Budget. If we go through his statement, we will find how he is not free to do things as he pleases and how he is bound either by the Planning Commission's proposals or by the Central Government's proposals. On page 4, he says that the situation will be trying for another two years. My view is that the situation will be trying during all the five years of the Second Five-Year Plan.

DR. V. K. JOHN: And even thereafter.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: On page 97 of the statement, the Hon. the Minister for Finance says, "There has been a shortfall under Capital Expenditure". In the last Budget, the Government budgeted for an expenditure of Rs. 38 crores upon the schemes in the Plan but they were actually able to spend only Rs. 29 crores and there was thus a shortfall of Rs. 9 crores. Even now, the Government have proposed to implement a number of schemes which are fine on paper. But there are so many hurdles to be crossed before they can be fully implemented. Firstly, there is the financial difficulty. Secondly, a suitable organization must be created for implementing these schemes. This is now absent. It has also been stated in the Financial Statement that due to the delay in building up the organization for implementing some of the new schemes, there has been considerable reduction in Governmental expenditure. On page 22 of the Statement, the Hon. the Minister for Finance says, "Let us hope that the Finance Commission will find it possible to accept the general trend of our recommendations and in that hope we may perhaps be justified in leaving the Budget deficit uncovered for the present." In another place, it has been stated that there are limits to 'deficit financing'. If 'deficit financing' is adopted, then there is rise in prices. There is also the foreign exchange difficulty.

The Second Five-Year Plan was born like Oliver Twist with a gap of Rs. 400 crores. Then, it was also found that deficit financing to the extent contemplated originally in the Plan was not feasible. We have completely exhausted our external resources. Even from out of the International Monetary Fund, we have taken away Rs. 60.7 crores. So, large-scale deficit financing, on account of depletion of foreign exchange and rise in prices, was not possible. On account of new taxation measures introduced both by the Centre and by the States, borrowing from the money market was not possible. Therefore, we cannot borrow Rs. 800 crores contemplated in the Plan from the money market. There is also no surplus over current revenues. The only thing left, therefore, is imposition of taxation. The Central Government started this year with a series of new taxes.

DR. V. K. JOHN: Robbery.

[4th July 1957]

5-20
p.m. SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I do not want to say that. Then, Sir, the Central Government have proposed to utilize for the implementation of the Plan Rs. 400 crores from out of the provident fund deposits, etc., with the Government. I do not think that it will be of much use. Then, there is the question of foreign aid. But there is this difficulty. Will our Government be able to get aid without strings, without any advantages being given to foreign Governments which give aid? That is a question to be answered by the Centre and by the Prime Minister. We, in this State, cannot decide that question. Therefore, external resources are out of the question. So, what is to be done except resorting to additional taxation? The Centre has taxed us to the utmost and the Madras Government are collecting agricultural income-tax, sales tax, etc. Why 'etc.'? There is nothing left to be collected. (The Hon. Sri R. Venkataraman : Land Revenue.) Yes. The land revenue surcharge is there. Two annas *plus* two annas, now it is four annas. Now, there is another suggestion from the Union Finance Minister that this land revenue may be abolished and that in its place, agricultural income-tax may be collected with provision for quit rent for the lower income groups. I am very happy, Sir, that in the existing circumstances, our Government have decided not to have this agricultural income-tax as a substitute for land revenue. (The Hon. Sri R. Venkataraman : Thanks to the Revenue Minister, you have been let off easily.) On the other hand, if this agricultural income-tax is introduced, the same fate that has overtaken the income-tax slab will overtake this also. There the taxable limit has been reduced to Rs. 3,000. If the small landowner, who has already been deprived of his income by the recent Payment of Fair Rent Act, is subjected to this tax, one can imagine his condition. Now there is this advantage at least that, if your crops are not there, you get remission. If you come under income-tax, it will be difficult. There is yet another difficulty. You have to keep accounts and do so many other things. There is the other side also. There will be evasions and fortunately now, there is very little evasion in the matter of land revenue. One of the best taxes in the country in point of collection alone is land revenue. People have been ungrudgingly paying it, even though they have difficulties. Therefore, that is the wisest form of tax and there need not be an agricultural income-tax in its place. The Union Finance Minister suggests that we might have it. They would begin it as they began many other things in which the exemption limit gradually came down. All that I feel is, Sir, that we should not have any new or additional taxes. There are States in India which have produced deficit budgets but without any new taxation proposals to cover the deficit. Andhra has a deficit of Rs. 5½ crores; West Bengal's deficit is nine crores of rupees; Bombay's deficit is five crores of rupees. But in our State, in order to cover a deficit of Rs. 483 lakhs, our Finance Minister comes before us with these proposals. Some time ago, he gave very good reasons for leaving a gap of Rs. 331 lakhs uncovered in the Budget for 1956-57. But now, when the deficit is only Rs. 483 lakhs, he says that we should be taxed. Now, we see the difference between then and now. The situation to-day

4th July 1957] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

has far worsened. The situation is far less favourable than it was. We are passing through a crisis, as the Prime Minister said the other day. Now, take this deficit of Rs. 483 lakhs. Why should the Government think of covering nearly half of this by additional taxation like sales tax? Recently we had a Bill which sought to convert the sales tax of three pies into 1-9/16 per cent so as to be in line with the new decimal coinage. This involved no extra incidence. The Government said that the rate need not be changed, that percentage was more convenient for purposes of calculation and so on. Now, the Leader of the House wants to increase it to two per cent in order to make it rational. Now they think of rationalizing it. So, the reason that held good last session has been completely left off this session. (Dr. V. K. John : We are making progress.) We are, however, thankful to the Government for reducing the rate of sales tax on foodstuffs to one per cent. But why not accept our plea and exempt all foodstuffs from the levy of sales tax? Members here have made out a fine case for coconut, milk and foodgrains, being totally exempted from the levy of sales tax. That is a good suggestion. In fact, as our Deputy Leader pointed out, sales tax is regressive. In America, many of the States have refused to have sales tax. It has gone out of fashion. Whatever is out of fashion in other countries is adopted here. The expenditure tax is not found anywhere in the world. The wealth tax is found in a few countries. I cannot accept Kaldar's Report. He stayed here for eight weeks. The problem that was presented to him for suggesting a solution was the problem of evasion of income-tax. For that purpose, he said, 'Do not tax more than 47 per cent', whereas we are taxed 70 to 80 per cent. In order to overcome this difficulty, he said, 'Have wealth and expenditure taxes'. But we would adopt only this suggestion of his to have wealth and expenditure taxes. We would not adopt his other recommendations. Our taxation structure should suit our customs, habits and traditions. Many of our daughters may come to us for a short stay—for confinement and so on. We have to spend a lot of money on them. If a man has four daughters, then the tax officer will come and say, 'You shall pay the expenditure tax'. As our Leader said yesterday, there is a crucifixion of our ancient ideals and ideas. The whole pattern of life in the country will change. If you save, there is the wealth tax. If you spend, there is the expenditure tax. What are we to do? A man must save or spend. He cannot do both now. It is hardly fair on the part of the Government to take a part of Kaldar's Report and adopt it. Take it in full or leave it off entirely. Don't do things piecemeal. Therefore, this Plan is no longer such a feasible Plan as we thought when it was formulated. The prestige of the Government will make them say, 'We must follow the Plan'. One Member wanted silver passes to be given to the legislators in order to propagate the Plan. I would say that I do not want this Plan as it is conceived now. The Plan has already done a lot of havoc. There is a statement said to have been made by the Planners that in the circumstances now prevailing in the country, the landowners, the ryotwari proprietors, cannot have more

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th July 1957]

5-30
p.m.

than 25 per cent of the produce. It appears that our Revenue Minister was told, 'You have already got them 15 per cent more; go to your countrymen and convince them. I am putting it in my own crude way. The position here is not the same as it is in places like Oudh. Our landowners and pattadars are very different. We have got ryotwari proprietors from the days of Munroe. All that is said about feudalism, etc., in history, will no longer apply to us in our country. What is the situation now? The Finance Minister appealed for an industrial truce. But, unfortunately, he has not added the words 'agricultural peace'. If by 'industrial truce' he means that, I agree. But if he does not mean that, I would ask him to add the words 'agricultural peace'. Is there peace in the country? After the passing of the Cultivating Tenants Protection Act and the Payment of Fair Rent Act, there has been no peace in the country. There are agrarian troubles throughout the State. It was said that if 40 per cent of the produce was given to the tenants, the tenants would be satisfied and that there would be peace. But that was not the case. The Finance Minister has appealed for greater agricultural production. But how can there be greater agricultural production so long as the landowners, the tenants and others do not agree among themselves? Hon. Members would have read in the papers about the threat of social boycott of landowners by the farm servants. The farm servants insist that the landowner should not have lands for personal cultivation except perhaps a very small extent. This is what is happening in the agricultural sector. The other day in Tiruchirappalli, a resolution was passed by the Farmers' Association. I have got a copy of the resolution with me. The resolution asks the Collector of Tiruchirappalli not to give any Police protection or legal protection to the landowners. There is this statement in the resolution. The Government should enquire into this matter. The High Court passed strictures on this Collector and Their Lordships said that this Collector was not to be put in charge of law and order in the district. This was the remark of Their Lordships in a particular case which went up to them. But still the Farmers' Association's resolution is there. The Government appeal to the people to increase agricultural production without creating the conditions necessary for it. More agricultural production depends upon the peace prevailing in the country. Raising food production and cutting down prices of foodstuffs depend upon our foreign exchange resources. Our foreign exchange has become depleted. The Plan is bound to fail. There is no doubt about this. There is no use of saying that there is the Second Five-Year Plan or repeating it as a slogan or a *mantra*. It is no use saying that for executing the Second Five-Year Plan they are doing all these things. The Government are not doing these things under the Second Five-Year Plan because the Second Five-Year Plan will not come to our help. It is seen in the Budget that a sum of Rs. 125 lakhs is expected by this Government as their share of the railway fares and income-tax. The sum of Rs. 125 lakhs is the overall assistance given by the Centre to the States. Therefore, that share which the State will be entitled to under the Plan alone will come to us. Is this fair? Somebody said that it was

4th July 1957] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

necessary to increase the railway fare, because we sit in the carriages for a longer time than necessary. Trains are coming late and, therefore, it was said that we were leaving the carriage late and so should pay more. Nowadays instead of arriving at the station at 6 a.m., the train arrives at 9 a.m. As we are using the carriage for a longer time than necessary, it is said that we have to pay more. (Laughter.) I hope they would not accept our suggestion. I would like to state, in this connection, that the General Manager asks us to give our suggestions on the time-table. This is one privilege which is given to us. When the time-table came to me, I said, 'What is the use of the time-table, because no train comes according to the time-table?'. I returned it with my suggestion that trains should come on time. No other suggestion I made. Therefore, I say that these are some of the very difficult things that we see in our Finance Minister's speech. He is perfectly right when he says that most of these schemes are all suggestions that may or may not be carried out in the long run. It is not possible for him to say whether they will be carried out or not. Our experience with reference to the First Plan is that. Originally he thought that there would be a deficit of Rs. 166 lakhs. As a matter of fact, it was only Rs. 49 lakhs. Therefore, we will find here that in this deficit of Rs. 333 lakhs, there may be a deficit of, after all, twenty or twenty-three lakhs of rupees, because the Government will not be able to complete the Plan. The Planners said to the State Governments, 'You make out all your schemes and give them to us, and then we will see what we can do'. What happened was that we gave all those schemes which our resources would permit of and also those schemes for which Central assistance was necessary. But the importance of the schemes is decided by the Centre. They say that certain schemes are not possible. This is of very great importance to be borne in mind. I would here refer to the relevant portion of the Second Five-Year Plan. On page 54 of the Plan, at the end of the page, it is stated—

'In the First Plan, in addition to the schemes to be implemented by the Central Ministries, a number of programmes which were sponsored and assisted by the Central Government through various Ministries were shown at the Centre. Expenditure found on a matching basis by the States for these schemes was, however, intended to form part of State Plans. This led to certain difficulties in the presentation of plans. In the Second Five-Year Plan, the general principle followed is that plans of States should include to the maximum extent possible all programmes to be implemented by them or by public authorities or local boards or special boards set up by them. The fact that for any particular programme carried out in the States either the whole or part of the resources comes from the Central Government or from agencies set up by it does not, as a rule, affect the principle that the programme should be included within the State plan'.

They have given a control order. The position is that the State Government must say all that they want, and the Centre will decide. This is a very important modification they have made, and

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th July 1957]

that is why our State Budgets are in this difficulty. Because we are not sure what the Centre will do. The Finance Minister says that he would get help from the Centre for all these schemes. He had pressed before the Finance Commission for the allotment of a larger share of Central revenues. He does not know whether he will get this sum of Rs. 125 lakhs. He hopes to get it. Therefore, he has not given credit for Rs. 125 lakhs in this Budget. This is perfectly reasonable. So long as we are forced to set out all our schemes and all the maximum resources, and then wait for doles from the Central Government . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: May I just interrupt the hon. Member and explain the position? Before the Plans were approved, all the States were asked to submit details of plans that they could get through. At that stage, the Central Government said, 'It is better that you do not make any distinction between schemes which require Central Government's assistance and those which you can get through. You prepare all the plans for which the State has got schemes'. On the basis of this, subsequently in the last one or two years, plans have been approved. They are not going to interfere from year to year. They will either approve the one or the other or may not approve the one or the other.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: I am only pointing out the change that they made in the Second Plan. Therefore it is I feel that we should not lay much emphasis on, or put much faith in, the resources pointed out in the Plan by the Planning Commission.

Then, Sir, I come to Education. Large amounts have been allotted for the purpose of conversion of schools into basic schools, conversion of elementary schools into high schools and so on. The more important thing, according to me, is secondary education. The Secondary Education Commission itself pointed out that secondary education should mark a stage in the education of the youth of our country. Sir, the majority of students may stop with secondary education and may go to Polytechnics or take up some other profession or settle in other walks of life. Therefore, it is only at the secondary education stage that efficient and standard education should be given so that the students who pass the S.S.L.C. Examination may be very qualified persons for recruitment to the Subordinate Service. Sir A. Ramaswami Mudaliar's Committee has suggested that for the Subordinate Service graduates need not be taken and that persons with S.S.L.C. qualification would suffice. It will be of no use to appoint persons with S.S.L.C. qualification as we have in our State. The other day when I was looking into an application for a teacher's post in the P.S. High School of which I am the Correspondent, I found that the applicant had mis-spelt the word 'robust' in the sentence 'I am of robust health'. He has spelt the word as 'robest'. If this is the standard of education, what sort of English can these persons teach to the boys?

5-40
p.m.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th July 1957]

What about the present S.S.L.C. Examination? Sir, you might have passed it long, long ago and you know how the examinations are at present conducted. I have got a copy of the S.S.L.C. Examination question papers with me just now and we find that the candidates have to give only one word answer. For instance, if the question is, 'What is the square root of 169?', a number of figures like 24, 13, 27 and 30 are given and the student has only to pick up one figure (13) and mark it as (a) or (b) or (c) or (d). It is in that way that the answer should be given to a question. In other words, the answer is in the question-paper itself. That is the low standard of education that the students receive at present. The Public Service Commission cannot appoint them to the Subordinate Service. We cannot appoint them even in our own houses as typists. In those days only 17 per cent of the students could pass the examination and we had the Shakesperean grammar and the Nesfield grammar and the grammar question-papers were very difficult to answer. Now, the whole standard of education has been lowered and lowered to such an extent that there is a sudden jump from the S.S.L.C. stage to the University stage. Consequently, we find that the students find it very difficult to follow the instruction imparted in the Universities. They are in such a sad plight. So, secondary education must be thoroughly overhauled and I suggest that, as recommended by the Secondary Education Commission, higher secondary schools should be established. There is no wonder in the Hon. the Finance Minister making a mention about higher secondary education in his Budget speech. The Pre-University course is only in the transitional stage and the Government will have to convert many schools into higher secondary schools so that the standard of education there may be higher especially in respect of Mathematics, General Science and English and the students getting that education may be employed in the Subordinate Service of the Government. That is a very important step that this Government should take, as far as education is concerned.

So far as land reforms are concerned, I would very much appeal to the Government to prepare a report on the working of the two Acts passed recently and whether agricultural production has been affected by them or not. There is no use of saying that they have set apart Rs. 70 lakhs or Rs. 80 lakhs for the purpose of giving loans to small agriculturists. I find from the Reserve Bank's Credit Survey Report that loans given by the Government to cultivators come only to about 3.3 per cent. On the other hand, loans given by the big agriculturists represent 21.7 per cent and by the professional money-lenders—who are much abused—about 44.33 per cent. Even the loans given by the co-operative societies represent only 3.1 per cent. So, the assistance that the Government have given is only Rs. 3 out of every Rs. 100. A mere loan of Rs. 80 lakhs is not of much use. Tenants have no money and agriculture is an industry which requires capital and skill. For that a person owning the land should command the confidence of the creditor that he would pay back the loan to him.

[4th July 1957]

DR. V. K. JOHN : But the Government are doing propaganda that they are assisting agriculturists in the form of loans and other things to increase food production.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : In the last elections they said that they would increase the share of the tenants to 75 per cent and reduce the share of the landlords to 25 per cent.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Only candidates were saying it.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Yes, but many people came to me and said that nothing of that kind would happen. In this connection, I must inform the House that a Memorandum has been submitted to the Hon. the Chief Minister by the women pattadars of the Tirunelveli district, stating that they are not able to get even the subsistence or maintenance allowance on account of the fixation of their share of the produce as 40 per cent. They have also sent a copy of it to the Prime Minister. That is the position so far as the land is concerned.

So far as expenditure tax is concerned, it is an important matter, according to me. The expenditure tax is sought to be imposed by the Central Government. Of course, they can do it under Article 248 of the Constitution and also under item 97 of the Seventh Schedule. Under Article 248, they can impose any tax which is not mentioned in (State) List II or List III. What is the expenditure tax? We cannot find the words 'expenditure tax' in any of the Schedules. Expenditure tax is the tax that we pay on the purchase of goods or articles that we want. So, it comes under item 54 of the State List. It amounts to a tax on the purchase of goods. As we are paying that tax, our Madras Government will be fully justified both morally and legally, apart from the constitutional standpoint, in asking the Central Government to give back the tax amount that is contributed by this State towards the expenditure tax. After all, it is we that pay this tax for getting the necessities of life. For instance, if we purchase jewels or vehicles like motor cars, we have to pay this expenditure tax. Already we are paying petrol tax. They thought that this expenditure tax and wealth tax would yield much. Mr. Kaldor perhaps thought in his moments of dream that for the purpose of putting an end to tax evasion, these two taxes—wealth tax and expenditure tax—must be introduced. Probably, he thought many of the people were evading payment of income-tax, they had earned so much of money in the blackmarket, so everything should be taxed, and all the money that they had earned and were spending must be found out by secret means. I am sure that this police mentality alone is responsible for bringing in these two taxes. Unfortunately, the Union Finance Minister has thought fit to agree to these taxes and introduce them. If these two taxes are finally agreed to and imposed—I hope those measures will not be passed and it is wrong to agree to them—we must get a good portion of the revenue that may accrue as a result of their imposition.

5-50
p.m.

[4th July 1957] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

So far as raising of the agricultural income-tax on plantations is concerned, I would like to point out a difficulty. The Wage Board's decisions are not yet known as they have not been finalised. We do not know now what the amount will be that the plantation-holders will have to pay to the labourers and others and whether they will be asked to give retrospective effect to the decisions of the Wage Board and all those things. Under such circumstances, we should not increase the tax now. After all, they will be getting only something like Rs. 25 lakhs under this head. Therefore, I plead that these taxes may be abolished. They should not be there.

Sir, I am very happy that the demands of the village officers have been conceded to some extent by enhancement of their dearness allowance. They want that their salaries and allowances should be fixed at least on a par with the other lowest paid servants. I request that the other demands of the village officers may be complied with as early as possible. Because, the village officers are the custodians of village accounts. They are the backbone of the land revenue system. Without them, the Collector, even the Tahsildar for that matter, will not be able to do anything. They are the masters of the situation in every village. That is the fact. Everybody knows it. They alone know what is the 'tharam', classification of the lands and all those things. It is on them that every other thing depends. They should remain contented. They are already hard-worked officers.

I shall now refer to another matter. Some time back, the then Leader of the House, Sri M. Bhaktavatsalam assured me, when I sought to introduce a Bill for banning the indiscriminate pasting of posters on public walls, that the Government would bring forward a Bill themselves. On the assurance given by him only, I agreed to withdraw that Bill. Sir, I am sorry no mention was made about it in the Governor's Address and now also no mention has been made about it in the Finance Minister's Budget speech. Now that the elections are over, there is no necessity for the pasting of these posters hereafter, for some time at least. These posters are pasted not only on the walls of our compounds but on all street walls and other places also. As we go, we see big posters. Some of them are very big and of interesting kind. Just behind the statue of Swaminatha Iyer, we see a big poster with the headline, 'Parpana Veliyeru (பார்ப்பானை வெளியேறு.)' Are they to go up? I do not propose to go into the question why they should go out and where they should go and all that. The point at issue is, 'Why should such a poster be placed behind the statue of Sri Swaminatha Iyer?' Is it not vulgar? Whether 'Parpanar' should exist at all is a different matter and I am not on that subject now. These things could very well be avoided. In spite of the warning, 'Billstickers will be prosecuted', people do not care and they continue to paste such posters in all sorts of places. The compound walls of our houses are today fully, prominently pasted with figures of ladies. (Laughter.) The entire walls are fully decorated, so to

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th July 1957]

say, with such posters. I want that such things should be put an end to. Pasting of such posters in public places should be licensed. This is a very important matter affecting the general welfare and social well-being of the country.

The Government appointed a Committee on Co-operation. That committee submitted a big Report which was published. That is a good Report. I want the Government carefully to go through that Report and take action on the recommendations made therein. I went through it carefully. The recommendations made therein are still pending and no action has been taken till now. It is necessary that some action should be taken early.

Lastly, I wish to say that I have gone through the Audit Report for 1957 supplied to us. It contains interesting information. We find therein information about irregularities committed by the various departments of the Government in spending the money allotted to them. The Agriculture Department comes in for a great deal of criticism. I would like to refer to one item only in it. In regard to 'bad construction and maintenance of buildings' it is stated in one of the paragraphs of this book like this:—

“A large number of permanent buildings constructed for the Cinchona Department at a cost of nearly Rs. 20 lakhs through contractors, during 1944 to 1948 under the supervision of an Assistant Engineer drafted from the Public Works Department, was found, in 1951, to leak heavily and to show signs of premature deterioration. On investigation, it was found that the execution of the work was thoroughly unsatisfactory and that unseasoned and inferior wood had been extensively used. No legal action could be taken against the contractors, as the Government Pleader advised against such a step. Government also dropped the question of fixing departmental responsibility for the bad construction and maintenance of the buildings.

“The Director of Cinchona estimated the cost of special repairs originally at Rs. 3 lakhs, but recommended to the Committee on Cinchona an estimate for Rs. 20 lakhs.”

Probably, the agreement or contract contained so many lacunae. So, they could not proceed against the contractors. Now, another sum of Rs. 20 lakhs will have to be spent for putting up another construction. At least in future, I hope they will take care. There are a number of such items which show the various defects noticed in the matter of spending public money. I hope and trust that this Report will be carefully looked into and that steps will be taken for the purpose of preventing the repetition of such irregularities in future at least. Let there not be a huge waste of public money. That is what I wish to state in conclusion.

MR. CHAIRMAN: I must tell the House that we are sitting for one more hour to-day, that is, till 7 p.m., because there are two or three speakers who want to be given a chance. I am going to distinctly fix a maximum time-limit of 12 minutes for each of the hon. Members who wish to speak hereafter. Otherwise, others will not have a chance.

[4th July 1957]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, it is suggested by some hon. Members that we may break at 5 o'clock tomorrow. In order to enable all the Members to participate in the discussion, may I suggest that we may meet at 2 p.m. tomorrow instead of at 3 p.m., and break off at 5 p.m.?

MR. CHAIRMAN: I have no objection. The hon. Member Sri M. Ethirajalu will now speak.

* SRI M. ETHIRAJALU: Mr. Chairman, Sir, இந்த 6 p.m. வரவு செலவுத் திட்டத்தை கீழ்ச் சபையிலே ஆளுவது தடவையாக நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வெகு திறமையாக மக்களின் மனதை அறிந்து நாட்டின் பொருளாதார நிலையை உணர்ந்து சென்ற தேர்தலில் மக்கள் வைத்த நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக எவ்வாறு தயாரிக்க வேண்டுமோ அந்த முறையில் தனது சகாக்களையும் கலந்தாலோசித்து மிகவும் அருமையாகத் தயாரித்ததற்காக நான் எனது மனப்பூர்வமான வணக்கத்தையும் வந்தனத்தையும் முதன் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இது துண்டு விழுகின்ற வரவுசெலவுத் திட்டமாக இருந்தாலும் கூட, சென்ற வருட வரவுசெலவுத் திட்டத்தைப் படித்துப் பார்த்தவர்களுக்கு, “சென்ற வருடம் வரி போட்டு மற்ற இனங்களுக்கு ஒதுக்கிய தொகையைவிட இந்த வருடத்தில் வரி போடாமல் ஒதுக்கிய தொகை அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது. குறைவாக இருக்காது என்று நன்றாகப் புரியும். இந்த வருடப் பட்ஜெட்டை நன்கு அலசி அலசிப் பார்த்தவகையில் இது தெரியவருகிறது. ரூ. 333 லட்சம் வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழுந்தபோதிலும் எந்தெந்தத் துறைகளில் அதிகமான பணம் ஒதுக்க வேண்டுமோ, இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கான அந்தந்தத் துறைகளுக்கு நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களும், அவரது சகாக்களும் பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். குறிப்பாகப் பார்ப்போமேயானால் விவசாயத் தைப் பெருக்குவதற்கு 146 லட்சம் பணத்தை எற்படுத்துவதற்காக ரூ. 49 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விதைகளை வாங்குவதற்குக் குடியானவர்களுக்கு ரூ. 70 லட்சம் கடன் கொடுப்பதற்கும், ரூ. 55 லட்சம் சிறு நீர்ப்பாசன வசதிக்காகவும், ரூ. 234 லட்சம் பெரிய பாசன வசதிக்காகவும், ரூ. 28 லட்சம் சென்னை நகரில் பால் பண்ணை ஏற்படுத்துவதற்காகவும், ரூ. 16 லட்சம் காட்டிலாகா அபிவிருத்திக்காகவும், ரூ. 25 லட்சம் Small Scale Industries-க்காகவும், இன்னும் கிராமங்களிலே நடக்கக் கூடிய தோல் பதனிடல், தேனீ வளர்த்தல், இம்மாதிரியான பல சிறிய தொழில்களுக்கு ரூ. 20 லட்சமும், கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்காக ரூ. 4 லட்சமும், கல்விக்காக ரூ. 53 லட்சமும், பின்தங்கிய ஹரிஜன இனத்தவர்கள் படிப்பு வசதிக்காக ரூ. 65 லட்சமும், ரூ. 10 லட்சம் ஏழைக்குழுந்தைகளுக்கு பகல் உணவு கொடுப்பதற்காகவும், ரூ. 102 லட்சம் ரோடுகள் பராமரிப்புக்காகவும், ரூ. 80 லட்சம் போலீஸ்காரர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதற்காகவும், ரூ. 12½ லட்சம் ஏழைகளுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்காகவும், ரூ. 15 லட்சம் மிகக் குறைந்த சம்பளம் வாங்குபவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்காகவும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களை நமது ராஜ்ய சர்க்கார் இந்தியா வினுள்ள மற்ற ராஜ்யங்களைப் போலல்லாமல் வரி பேர்டாமலேயே மிக அருமையாகக் கவனித்து ஒதுக்கியிருக்கும் திட்டத்தைப் பார்ப்போமேயானால், இதை உண்மையிலேயே ஆதரிக்க வேண்டியது நமது கடமையாகும். ஆனால் இதை ஏன் எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்து விட்டதே காரணமாகும். சென்ற தேர்தல் காலத்தில் மக்களிடம், “நீங்கள் காங்கிரஸ் ஆதரித்து வோட்டுச் செய்தால் வரியைத்தான் உங்கள் தலை மீது போடுவார்கள்” என்று சொல்லித் தங்களை ஆதரித்து வோட்டுப் போடும்படி கேட்டார்கள். ஜனங்கள் காங்கிரஸ் ஆதரித்து வோட்டுப்போட்டுப் பெருவாரியான காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களை நம்பித் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவர்கள் வைத்த நம்பிக்கை வீண போகாமல் காங்கிரஸ் சர்க்கார் மக்களுக்கு வரி போடவில்லை. இதைக் கண்டு எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள் ஏமாற்றமடைந்தார்கள். ஆகவே இந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்தை நான் பாராட்டுகிறேன்.

[Sri M. Ethirajalu]

[4th July 1957]

அடுத்தபடியாக, ஒன்று மட்டும் நிதி அமைச்சர் செய்யவில்லை, அதற்காக நான் வருந்துகிறேன். நமது நாட்டுப் பிரதமர் பண்டித நேரு அவர்களே, “இந்த நாட்டிலிருந்து ஜாதி ஒழிக்கப்பட வேண்டும்” என்று சொல்கிறார்கள். உடனடியாக அதை ஒழிக்க வேண்டாம்; ஜாதியைப் படிப்படியாக ஒழித்துக்கட்ட சர்க்கார் முன் வரவேண்டும் என்று நான் சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்தில் கூடக் கூறியிருந்தேன். அதற்கு முதலில் செய்ய வேண்டியது கலப்பு மணம். அதற்கு ஈரிரு லட்சம் லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தால், உண்மையிலேயே இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தை இன்னும் அதிக சந்தோஷத்தோடு மக்கள் ஆதரித்து பூரிப்படைவார்கள். இது மிகவும் அருமையான ஒரு பட்ஜெட்தான். காங்கிரஸ் சர்க்காரை நாம் ஒரு நாளும் மறக்க முடியாது. சென்ற தேர்தல் காலத்தில் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த 333 லட்சம் துண்டு விழுவதை அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் எடுத்துச் சொன்னார்கள், ஆனால் நான் ஒன்று சொல்கிறேன். நமது நிர்வாகத் துறையிலே இன்னும் எத்தனையோ இலாக்காக்களில் செலவைச் சிக்கனப்படுத்தலாம். உதாரணமாக, இப்போது போலீஸ்காரர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பூட்ஸ் ஒன்றுக்கு ரூ. 22 முதல் ரூ. 25 வரை விலைக்கு வாங்கப்படிகிறது. என் இவ்வளவு உயர்ந்த விலைகொடுத்து பூட்ஸ் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்? இன்றைக்கெல்லாம் ஒரு ஜில்லாவில் 2,000 போலீஸ்காரர்கள் இருக்கலாம். அவர்களுக்கு இந்த வகையில் சுமார் ரூ. 6 லட்சம் அவர்களின் பூட்ஸிற்காகவே செலவாகிறது. இதை ரூ. 3 லட்சம் அளவிற்குக் கொண்டு வரலாம். ரூ. 10, ரூ. 12 வரை விலையுள்ள சப்ளீஷோ அல்லது பஞ்சாப் ஷூவோ வாங்கிக் கொடுத்தால் பாதிப்பணம் மிச்சப்படுத்தலாம். இரண்டாவதாக போலீஸ்காரருக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 2 பூட் பாலிஷ் டப்பாக்கள் கொடுக்கிறார்கள். அதன் விலை ரூ. 1 ஆகும். இந்த வகையில் கிட்டத்தட்ட அவர்களுக்கு ரூ. 3 லட்சத்துக்கு பூட் பாலிஷே வாங்கினால் எப்படி நாம் சிக்கனத்தைக் கைக்கொள்ள முடியும்? வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் இருந்து வந்த செலவை அப்படியே செய்துகொண்டிருந்தால், பற்றாக்குறைதான் இருக்கும். ஆகவே நான் சொல்வது அரசாங்க அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சிக்கனக் கமிட்டியில் அனுபவம் உள்ளவர்களையும், சட்ட சபை அங்கத்தினர்களையும் போட்டு பரிசீலனை செய்து எந்தெந்தச் செலவைக் குறைக்க வேண்டுமோ, அதைக் குறைத்துச் செலவைச் சிக்கனப்படுத்தினால், துண்டு விழுவதைச் சமாளிக்கலாம், அடுத்தபடியாக 1956-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 1-ல் சர்க்கரைக்குப் போட்ட 1 அணு 3 தம்பிடி விற்பனை வரியை 1½ அணுவாக வசூலிக்க வேண்டுமென்று சட்டமிடப்பட்டது. சென்னை நகரில் அது வெற்றி பெற்றதா என்றால் கிடையாது. விற்பனையில் வரி போட்டதால் நாம் வெற்றி. அடையவில்லை. நைஸாம் ஸ்டேட்டிலிருந்து லாரி லாரியாக சர்க்கரை வருகிறது. இந்தச் சர்க்கரை எங்கு போகிறது என்றால் அடுத்த ராஜ்யத்துக்குப் போகிறது என்கிறார்கள். அதை அதிகாரிகள் கண்டுபிடித்து போய்க் கேட்டால் இருந்த காரணிடம் பொய் அத்தாட்சி வாங்கப்படுகிறது. ஆகவே கொள்முதலில் வரி போட்டிருந்தால் அதை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றி இருக்க முடியும். அதுமட்டுமல்ல, நெல்லுக்குப் பதில் சர்க்கரை உற்பத்தியாகிறது. ஆனால் மத்திய சர்க்கார் கட்டளைக்கேற்ப நெல்லுக்குப் பதில் சர்க்கரையை பாண்டிச்சேரிக்கு அனுப்புகிறார்கள். அங்கிருந்து பாலக்காடு வரை கள்ளமார்க்கெட்டில் விற்கப்படுகிறது. இதனால் நம் ராஜ்யத்துக்குக் கிடைக்கக்கூடிய விற்பனை வரி சுமார் மாதத்திற்கு 36 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இதையும் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: I request hon. Members not to leave the Chamber because we will not have quorum to continue the discussion.

[4th July 1957]

SRI M. ETHIRAJALU: வெளி ராஜ்யத்திலிருந்து சென்னை ராஜ்யத்தில் வந்து வியாபாரம் செய்பவர்கள் வரி கொடுப்பதை ஏமாற்றுவதை தடை செய்ய அவர்கள் வியாபாரம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னதாக சொத்து ஜாமினே அல்லது அவர்களுக்காக மற்றவர்களாவது ஜாமின் கொடுத்த பிறகுதான் வியாபாரம் ஆரம்பிக்க சர்க்கார் உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, மதுவிலக்குத் திட்டம் அதிகமாக இந்த நாட்டில் வெற்றி பெறவில்லை என்று பலர் சொன்னார்கள். ஓரளவுக்கு அது நன்றாக வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்றுதான் நான் சொல்லுவேன். நம் நாட்டிலுள்ள கிராமங்களில் இது எவ்வளவோ வெற்றி பெற்றிருக்கிறது. இவ்வளவு இருந்தும் சில இடங்களில் மதுவிலக்குச் சரியாக நடைபெறவில்லை. நமது பக்கத்தில் இருக்கிற பாண்டிச்சேரியில் முன்னால் அங்கிருந்து சாமான்கள் வரக்கூடாதென்று எவ்வளவோ தடை செய்திருந்தார்கள். முன்வேலி கூட போடப்பட்டிருந்தது. அவ்வளவு இருந்தும் எவ்வளவோ சரக்குகள் அங்கிருந்து வெளியே வந்துக் கொண்டிருந்தன. இப்போதும் கூட கடற்கரைப் பகுதிகளிலும் எல்லா சாமான்களும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே இம்மாதிரியுள்ள காரியங்களைத் தடை செய்ய வேண்டுமானால், அதிலும் குறிப்பாக மதுவிலக்கு வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கும் இன்று இருக்கிற போலீஸ் முறையை மாற்றி அதற்கு என்று தனி யூனிட்டாக போலீஸ் வேலை செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் மது விலக்கு வெற்றிபெற முடியும். மத்திய சர்க்காரில் டிங்சர் மெடிஸினில் டிங்சர் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் 60 முதல் 68 சத விதம் ஆல்கஹால் சேர்ந்திருக்கிறது. இதை டாக்டர் செர்டிபிகேட் இருந்தால்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று கட்டுப்படுத்தவேண்டும். அடுத்தபடியாக பிரஞ்சு பாலிலில் எலுமிச்சம்பழ ரசத்தைச் சேர்த்தால் பாலிஷ் வேறு ஆல்கஹால் வேறு பிரிகிறது. அதை பலர் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் பல கேட்டை விளைவிக்கக்கூடியதாகும். எனவே இதற்கெல்லாம் அபரிமிதமாக ஏன் licence கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். பிரஞ்சு பாலிஷுக்கு தாசில்தார் பெர்மிட் இருந்தால்தான் இவைகள் கிடைக்கும் என்ற ஒரு முறை இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் இந்த நாட்டில் மது விலக்குப் பூரணமாக வெற்றி பெற முடியும்.

ஹரிஜனங்களுக்காக இந்த வருடம் 65 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற வருஷத்தை விட இந்த வருடம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது அதிகம் தான். ஆனால் இந்தப் பணம் சரியான சமயத்தில் ஹரிஜனங்களுக்குக் கிடைக்குமா என்பதுதான் சந்தேகம். ஆகையால் இந்தப் பணம் உடனேயே அவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். இன்று பல ஹரிஜன மாணவர்கள் சம்பளம் கட்டுவதற்கு வழியில்லாமல் தெருவில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்தப் பணம் உடனடியாகக் கிடைக்க வேண்டும் என அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தப் பணத்தை ஹரிஜன நல டைரக்டர் மூலமாக சரியான சமயத்தில் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்விச் சலுகை விஷயத்தில் 58 பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு இலவசக் கல்விச் சலுகை சர்க்காரால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில பள்ளிகளில் சலுகை உண்டு என்று பத்திரிகைகளிலேயே வந்திருக்கிறதேயொழிய எங்களுக்கு நேரடியாக இன்னும் ஆர்டர் வரவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால் பல மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இதற்கு அரசாங்கம் உடனடி நடவடிக்கை எடுத்து உத்தரவு அனுப்பவேண்டும். தனிப்பட்ட நபர்கள் நடத்தும் காலேஜுகளில் அட்மிஷன் கிடைப்பது ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அவர்களிடம் போய்க் கேட்டால் எங்களுடைய சமூகத்தாருக்குத்தான் முதலாவது சலுகை கொடுக்கப்படும் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் இந்த காலேஜுகளுக்கெல்லாம் ஏன் சர்க்கார் கிராண்ட் கொடுக்கப்படவேண்டும்? கிராண்ட் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால் அது யாருடைய பணம் என்பதை யோசிக்கவேண்டும். அந்தப் பணம் பொது மக்களுடைய பணம் என்பதால் அவர்கள் உணரவேண்டும். ஆகவே பொது மக்கள் குழந்தைகள் எல்லோருக்கும் சரியான விதத்தில் நியாயம் கிடைக்க

[Sri M. Ethirajalu]

[4th July 1957]

வேண்டும். இதைப்பற்றி பொதுமக்களிடத்தில் ஒரு எழுச்சி, ஒரே கொந்தளிப்பு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி காலேஜு அதிகாரிகளிடம் கேட்டால் உங்களுக்குக் கேட்பதற்கு அதிகாரம் கிடையாது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

கடைசியில் ஒரு வார்த்தை. அதாவது கடலூரிலுள்ள முனிசிபல் நிர்வாகம் சீரழிந்து கிடக்கிறது. இதை இப்படியே விட்டுக்கொண்டு இருக்காமல், கலெக்டர் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கவோ அல்லது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு நேரடியாக நடத்தவோ ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக ஒரு விஷயத்தை மாதிரி கூற விரும்புகிறேன். இப்போது வந்திருக்கும் எம்.எல்.ஏ-க்கள் நன்றாகப் படித்தவர்கள். நம்முடைய நாட்டில் எங்கெல்லாம் வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன என்றும், இன்னும் என்னென்ன வேலைகள் நடக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் இந்த சபையிலுள்ள அங்கத்தினர்கள் அறிந்துகொள்வதற்காக சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யவேண்டும். சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தால்தான் அதிகமான அறிவைப் பெற முடியும். இன்று நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கு இவ்வளவு அறிவு கிடக்கும் கிடைத்திருக்கிறது என்றால் அவர்களுடைய சுற்றுப்பிரயாண அனுபவம்தான் காரணம். ஆகவே இந்த சபைகளிலுள்ள எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும், இந்தியா பூராவும் சுற்றிப்பார்க்க முடியாவிட்டாலும் சென்னை ராஜ்யம் பூராவும் சுற்றிப்பார்க்க உரிமை வழங்க வேண்டும், அதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகளை சர்க்கார் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member will finish his speech. Others also have got to speak.

* SRI T. S. SANKARANARAYANA PILLAI: Mr. Chairman, Sir, I shall not take more than five minutes. Along with my hon. Friends both on this side and on the other, I extend to you, Mr. Chairman, a cordial and hearty welcome on your return from an interesting and instructive tour abroad, particularly in England which is acknowledged to be the cradle of parliamentary democracy. I am sure, Sir, enriched by the experience which you have gained of the working of parliamentary institutions in Great Britain and Ireland and France, you will be able to give this Legislature the benefit of your knowledge and experience, particularly in the matter of building up proper traditions, conventions, practices and procedures modelled on those of the Mother of Parliaments.

Coming to the Budget itself, I am able to give my fullest support to the Budget and I am all praise for the manner in which it has been brought out. Notwithstanding grave misgivings to which my hon. Friends on the other side have given expression, the common man heaves a sigh of relief that he has been spared the burden of fresh taxation. People greatly feared that this Budget coming as it did close on the heels of the Union Budget which had provided for a variety of taxes on a great many things which the hon. the Leader of the Opposition graphically described yesterday and to which the hon. the Deputy Leader of the Opposition referred this evening, might also contain some drastic taxation proposals. Now, fortunately, those fears have been belied and the Budget is free from the blemish of taxation. One may consider that as a negative virtue but when one dives deep into the matter, one will find that every one of the items of the developmental programme under the

[4th July 1957] [Sri T. S. Sankaranarayana Pillai]

Second Five-Year Plan has received close attention. The Budget anticipates a revenue of Rs. 56.49 crores and provides for an expenditure of Rs. 61.32 crores, leaving a deficit of Rs. 4.83 crores. This gap between income and expenditure is sought to be filled in part by certain taxes which are calculated to yield Rs. 1½ crores. Even then there will be a deficit of Rs. 333 lakhs, which means that we have to start the financial year with a huge sum on the wrong side of the ledger. This, I think, is what is generally known as deficit financing which has become almost a regular feature of the Budgets of both the States and Central Governments. Even the latest Andhra Budgets is a deficit Budget, the deficit amounting to Rs. 5½ crores. I do not profess to be competent to offer any suggestions to the Government on this difficult question of deficit financing. But I think I can say that experiments in deficit financing should be carried on with great care and caution, because, for one thing, deficit financing, if resorted to over a long period of time, will lead to very undesirable results. It will, in the first place, stimulate and feed inflation which, as a corollary, may bring about depreciation in the value of currency. We have heard it said by eminent economists that money is what money is worth. If this picture is blurred, distorted and altered and the process reversed, then I am afraid there will be a lot of confusion not only in the money market but in other markets as well akin to that which prevailed in Germany after the first World War, when we were told that a man had to pay 50,000 marks for a loaf of bread and 75,000 marks for a glass of milk. That was the value of money then, so that a man who wanted to go to a restaurant, had to carry with him cart-loads of currency to pay his bill. But, the deficit in our State is not frightening and I think it can be bridged with Central assistance. But the fact remains, as was pointed out by the hon. the Deputy Leader of the Opposition, that we are passing through a crisis and very grave times, though I am startled by the remedies which he has proposed, to solve the problems which confront us.

Sir, the Deputy Leader of the Opposition lamented in vehement terms about the lack of Opposition to the Government and ascribed all the evils prevailing in the country to the lack of Opposition to the Government. Does the hon. the Deputy Leader of the Opposition contend that it is part of the duties of the Government or the Party in power to create and build up an Opposition and clothe it with strength and power to make it function effectively? I have not known of such a thing anywhere in any parliamentary democracy. But be that as it may, the fact is that we are passing through a very grave crisis which calls for great care and caution on the part of the custodians of our finances.

Then, Sir, I wish to refer to one or two more points before I conclude. I am thankful to the Government for the increase that they have sanctioned in the emoluments of village officers. It is neither impressive nor astounding. I am glad it is good so far as it goes and it is bound to give some amount of satisfaction to village officers.

[Sri T. S. Sankaranarayana Pillai] [4th July 1957]

The other day, my hon. Friend Mr. Purushotham—I find he is not here now—fresh from a conference at Simla, referred to Courtallam and waxed eloquent over the beauties of the place as a tourist centre. Coming as I do from that place, I am in full agreement with him on that point. But I ask, 'How can you think of making Courtallam a tourist centre without any drinking water?' There is abundance of bathing water. But there is no provision for drinking water. The water that falls to the ground becomes indecribably bad with oils and soap which cannot be touched by man. There is a combined scheme for the supply of protected water to Courtallam, Tenkasi, Elanji and Melagaram. I would request the Government to expedite the scheme so that we may have the benefit of drinking water in that area.

I have repeatedly invited the attention of the Government to the need for renovating the irrigation tanks in our State. I wish to point out that in the Shenkottah taluk and the integrated district of Kanyakumari, there are many tanks needing renovation and repair. I request the Government to depute a special officer to go into the matter and prepare plans and estimates for putting these tanks in good repair without any delay.

With regard to local administration, I would impress upon the Government the need for reconstituting and revitalizing the panchayats. All of them are superannuated and general elections are long overdue. I request that no further time be lost in reconstituting these panchayats.

With these remarks, I support the Budget.

***SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER :** கனம் தலைவர் அவர்களே, நான் தங்களைப்பற்றித் தப்பாகச் சொல்லுவதாக நினைக்கக்கூடாது. இங்குள்ள மெம்பர்களுக்குப் பேசுவதற்குக் கொஞ்சம் அதிக காலம் கொடுத்திருந்தால், நன்றாக இருக்கும் என்று ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். அவ்வளவுதான். முதலிலே இருந்து இம்மாதிரி எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் பேசும் காலத்தைக் கொஞ்சம் அளவுபடுத்தியிருந்தால், மற்ற எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் பேசுவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நாங்கள் பிரமாதமாகப் பேசப் போவதில்லை. இருந்தாலும், எங்களை அனுப்பியவர்கள் இங்கு நாங்கள் ஒன்றும் பேசவில்லை என்று எங்கள் பேரில் தப்புச் சொல்லாமல் இருப்பதற்கு நாங்கள் இங்கு பேசவேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. முன்பு பேசிய அங்கத்தினர்கள் ஒரு மணி நேரம், 3 மணி நேரம் பேச அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் எங்களுக்கெல்லாம் அதிகம் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து கூட்டாக வெளியே போனால் சபையில் “கோரம்” இல்லாமல் போய்விடும். அப்படியும் ஒரு யோசனை நடந்தது என்பதைத் தாழ்மையுடன் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்ட பொது விவாதத்தின்போது தான் ஏதாவது நாங்கள் பேச முடியும். மற்ற சமயங்களில் பேசுவது சாத்தியமில்லை, வேண்டியதுமில்லை என்பதையும் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொண்டு, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்திய யூனியன் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் அநேக வரிகள் வந்ததும், நமது வரவு செலவுத் திட்டத்திலும் வரி வரும் என்று பயந்துகொண்டு தான் மக்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் நமது நிதி மந்திரி அப்படி பயப்படக் கூடிய அளவுக்கு ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை. நன்றாக யோசனை செய்து

[4th July 1957] [V. K. Palaniswamy Gounder]

திட்டத்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி நினைக்கின்ற பொழுது எனக்கு ஒரு ஞாபகம் வருகிறது. ஜில்லா போர்டிலே இப்படித் தான் பண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். நான் முதலிலே ஜில்லா போர்டிற்குத் தலைவனாக வந்தபொழுது, வரவுக்குத் தகுந்த செலவு தான் இருக்கவேண்டும் என்று கருதி பட்ஜெட் போட்டபொழுது, வருஷக் கடைசியிலே ரூ. 4 லட்சம், ரூ. 5 லட்சம் மீதம் ஆயிற்று. அதன் பிறகு எனக்கு ஒரு யோசனை வந்தது. ரூ. 5 லட்சம், ரூ. 4 லட்சம் பற்றாக்குறையாக பட்ஜெட் போட்டால் வருஷக் கடைசியில் அது சரியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அப்படித்தான் நமது ராஜ்யத்திலும் காங்கிரஸ் சர்க்கார் இருக்கும் எல்லா ராஜ்யங்களிலும் பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இப்பொழுது கேரளத்தில் கம்யூனிஸ்ட் சர்க்கார் புதிதாகத்தான் பதவி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அடுத்த வருஷத்திலே அவர்களும் இம்மாதிரி பற்றாக்குறை பட்ஜெட் போடுவார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இவ்வருஷம் திட்டத்தில் வரவு செலவைச் சரிசெய்திருக்கிறார்கள்.

6-30
p.m.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் ரொம்ப வரவேற்கக் கூடிய திட்டம் என்று நண்பர்கள் சொன்னார்கள். புள்ளி விவரம் எடுத்து எந்த எந்தத் துறையிலே எவ்வளவு தொகை போடப்பட்டிருக்கிறது என்றும், அது எவ்வளவு பொது ஜனங்களுக்குப் பிரயோஜனமாக இருக்கிறது என்றும் சொன்னார்கள். கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு டாக்டர் ஜான் அவர்கள் பேசினார்கள். இந்தத் திட்டத்தைப்பற்றி நாம் பேசவேண்டியிருக்கிறதா என்று எனக்கே யோசனை. அவர் பேசுகையில், “திட்டமே சரியாக இல்லை, சர்க்காரே சரியாக இல்லை. அரசியல் அமைப்பே சரியாக இல்லை, ஆளும் கட்சி சரியாக இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு போனதைக் கேட்டு, ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்களே “despair” என்று, அந்த நிலைமையிலே அவர் பேசுவதைக்கேட்டு, பட்ஜெட்டைப்பற்றிப் பேசலாமா, வேண்டாமா என்று யோசனை தோன்றிற்று. அதைப்பற்றி நான் அதிகம் பேச விரும்பவில்லை.

“சர்க்காருடைய கட்சியே எதிர்க் கட்சியை உண்டாக்கவேண்டும்” என்று அவர் சொன்னார். அதை எப்படிச் செய்வதோ தெரியவில்லை. அந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் இந்தப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டால், ஒரு எதிர்க்கட்சி உண்டாகிவிடுமா? ஒரு கட்சி என்றால், அதற்குக் கொள்கைகள் உண்டு. அந்தக் கொள்கைகளைப் பொது ஜனங்கள் முன்னால் வைக்கவேண்டும். அந்தக் கொள்கைகளுக்குப் பொது ஜனங்களுடைய ஆதரவு வரவேண்டும். இப்படியெல்லாம் இருக்கிறது. இருந்தாலும், அவருடைய தலைமையின் கீழ் ஒரு எதிர்க் கட்சியை அவர் கொண்டு வந்தால், நாம் அதைப் பாராட்ட வேண்டியதுதான். அவரே எதிர்க் கட்சியை நடத்தவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறோம். அது இருக்கட்டும்.

இந்த பட்ஜெட்டைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். அதைத் தலைவரும் தயவு செய்து அனுமதிக்க வேண்டுமென்று முதலிலே கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஸ்தல ஸ்தாபன விஷயத்தைப்பற்றிப் பல காலம் பேசி வரப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே பஞ்சாயத்து போர்டு தேர்தல் சீக்கிரம் வரப்போகிறது. முனிசிபாலிட்டி தேர்தல் வரப்போகிறது. ஜில்லா போர்டு தேர்தல் வரப்போகிறது. இப்பொழுது பஞ்சாயத்து போர்டு தேர்தல் ஒத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேர்தல் வருவதற்கு முன்பு இந்த ஸ்தல ஸ்தாபனம் சரியாகவும் முறையாகவும் நடப்பதற்குப் புதுச் சட்டம் கொண்டுவந்து விடுவது நல்லது. என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனால், சீக்கிரம் முடியுமோ முடியாதோ என்று நான் நினைக்கிறேன். ஏற்கனவே, தேர்தல் தள்ளி வைக்கப்பட்டாய்விட்டது. சீக்கிரத்திலே ஜில்லா போர்டு தேர்தல் வரப்போகிறது. இதையெல்லாம் ஒரு வகையாக முடிக்கவேண்டும். இப்பொழுது சர்க்கார் பஞ்சாயத்துக்கு மேலே Union of Panchayats வைக்கவேண்டுமென்று யோசிக்கிறார்கள் போல் இருக்கிறது. பத்திரிகையிலே அதைப் பார்த்தேன். அது சரி அல்ல என்று நான் நினைக்கிறேன். காரணம் அநேக ஸ்தாபனங்கள் இருக்கின்றன.

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [4th July 1957]

அநேக தேர்தல்கள் வருகின்றன. விடிந்தால் தேர்தல் என்ற முறையில் இருக்கிறது. பொதுத் தேர்தல் முடிந்திருக்கிறது. இனி, முனிசிபல், பஞ்சாயத்து போர்டு தேர்தல்கள் வரப்போகின்றன. ஜில்லா போர்டு தேர்தலும் வரப்போகிறது. தேர்தல் அவசியம் தான். ஆனால், அதிகத் தேர்தல்கள் அவசியம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. தேர்தல் இல்லாமல் சர்க்காரே அமைய முடியாது, ஜனநாயகத்தில் தேர்தல் அவசியம் என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். தேர்தல் இருக்கவேண்டியது அவசியம். இப்பொழுது முனிசிபாலிட்டிகள் என்று நகரங்களுக்குத் தனியாக சபைகள் இருக்கின்றன. பஞ்சாயத்து போர்டுகள் சின்னச் சின்ன கிராமங்களுக்காக இருக்கின்றன. ஜில்லா போர்டும் இருக்கிறது. ராஜ்யம் பூராவிலுமே பஞ்சாயத்துகள் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். பஞ்சாயத்துச் சட்டம் அதற்காகவே கொண்டுவந்தோம். அப்படி எல்லாப் பிரதேசத்திலும் பஞ்சாயத்துகள் வந்தபின் ஜில்லா போர்டுக்கு வேலை இருக்கிறதா என்று யோசனை வருகிறது. ஜில்லா போர்டு என்னவேலை செய்கிறதோ, அதைத்தான் பஞ்சாயத்து போர்டும் செய்கிறது. பஞ்சாயத்து போர்டைவிட ஒரு சில முக்கியமான காரியங்களைத்தான் ஜில்லா போர்டு செய்கிறது. எல்லா இடங்களிலும் பஞ்சாயத்து போர்டுகள் வந்த பிறகு, ஜில்லா போர்டு களுக்கு மிகுசுவதெல்லாம் ஹைஸ்கூல்கள், ஆஸ்பத்திரிகள் போன்றவைகள் தான். ஆகவே, ஜில்லா போர்டுக்கும் பஞ்சாயத்து போர்டுக்கும் மத்தியிலே பஞ்சாயத்துக்கள் யூனியன் என்றும் வைத்து, அதற்காகவும் ஒரு தேர்தல் வைக்கவேண்டுமென்று அவசியம் இல்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஜில்லா போர்டுக்கும் இப்பொழுது இருக்கிற வேலை முந்தி இருந்ததைக் காட்டிலும் அதிகம். காரணம், முந்தி இருந்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்களின் எண்ணிக்கை ஒரு ஜில்லாவில் 600 என்றால், இப்பொழுது 1,500 என்று ஆகி இருக்கிறது. அதேபோல அதிகமாக சிறிய ரஸ்தாக்களை டெவலப் மெண்டு ப்ரொக்ராமில் போட்டிருக்கிறோம். இவைகளையெல்லாம் பராமரிக்க வேண்டிய வேலை ஜில்லா போர்டுக்கு இருக்கிறது. இவைகளை இப்பொழுது ஜில்லா போர்டு சரியாகப் பராமரிப்பதில்லை. புதியதாகப் போடப்பட்ட கிராம ரஸ்தாக்களெல்லாம் இப்பொழுதே போய்விட்டன. இரண்டு வருஷத்திற்கு முந்தி போடப்பட்ட ரோடுகளெல்லாம் பராமரிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டுவதற்கும், ரோடுகளைப் போடுவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டி விட்டால் கட்டிடங்கள் அப்படியே இருக்கும். ஆனால், கிராம ரஸ்தாக்கள் அப்படியல்ல. வருஷா வருஷம் அவைகள் பழுது பார்க்கப்படவேண்டும். அநேக ரஸ்தாக்கள் கிராமங்களில் இப்பொழுது தெல்லாம் போடப்பட்டு வருகின்றன. டெவலப்மெண்டு ப்ரொக்ராமின் கீழ் இந்த வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவைகளைப் பராமரிப்பதற்காக யாராவது ஒருவர் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது ஜில்லா போர்டில் அதைச் செய்வதில்லை. ரஸ்தாக்கள் நாசமாகிக்கொண்டிருக்கின்றன. புதிதாகப் போடப்பட்ட ரஸ்தாக்கள் இருப்பதே தெரியாது. பராமரிப்பு இல்லாத காரணத்தால் அவை அப்படிப் போய்விட்டன. ஜில்லா போர்டிலே அவைகளை எடுத்துச் செய்வதாயிருந்தால், “பணம் இல்லை, முடியாது” என்று சொல்கிறார்கள். அதற்காக கவர்ன்மென்டார் ஏதாவது செய்யவேண்டும். லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்து ரஸ்தாக்கள் போட்டு வீணாக்குவது பொருத்தம் இல்லை. ஜில்லா போர்டுக்காவது பணம் கொடுத்து அவர்களுையே இதைச் செய்யச் சொல்லவேண்டும், அல்லது வேறு ஏஜென்ஸி ஏற்படுத்த வேண்டும், என்று சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் என்று மற்றொரு ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்துவதைவிட ஜில்லா போர்டுகளைச் சிறு போர்டுகளாகப் பண்ணலாம். இரண்டு மூன்று தாலுக்காக்களைச் சேர்த்து, ஜில்லா போர்டு என்று பெயர் வைத்தாலும் வைக்கலாம். அல்லது **Division Board** என்று பெயர் வைக்கலாம். ஆயிரம், இரண்டாயிரம் ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் ஒரு ஜில்லா போர்டிலே இருக்கின்றன. 3,000, 4,000 பேர்களுக்குமேல் உபாத்தியாயர்கள் இருக்கிறார்கள். இவ்வளவையும் வைத்து ஜில்லா

[4th July 1957][Sri V. K. Palaniswamy Gounder]

போர்டு நிர்வகிக்க முடியுமா என்பது சந்தேகம் தான். இந்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடங்கள் எல்லாம் அப்பொழுது தாலுகா போர்டிலே இருந்தன. நான் தாலுகா போர்டு தலைவனாக இருந்தேன். அப்பொழுது தாலுகா போர்டின் கீழ் உள்ள உபாத்தியாயர்களுடைய குடும்பங்களையெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அவ்வளவு குறைவான எண்ணிக்கையில் உபாத்தியாயர்கள் இருந்ததால், அந்தப் பள்ளிக்கூடங்கள் நன்றாக நடந்தன. இப்பொழுது 3,000, 4,000 உபாத்தியாயர் வைத்து ஜில்லா போர்டு நடத்த முடியுமா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். ஆகவே, சிறு சிறு ஜில்லா போர்டுகளை அமைக்கவேண்டுமென்று நான் யோசனை கூறுகின்றேன்.

நேற்று கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் டாக்டர் லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார் அவர்கள் பேசியபோது, ஜில்லாவைப் பிரிக்கக்கூடாது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கென்று ஒரு பரம்பரை இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அவருக்குக் கிராமத்தில் பழக்கம் இல்லை, அதனால் அப்படிச் சொன்னார்கள் என்று தான் நான் நினைக்கிறேன். இப்பொழுது ஜில்லாவில் இருக்கிற நிலைமை முந்தி இருந்ததைப் போன்றது அல்ல. ஜில்லாக் கலெக்டருக்கு அநேக பெர்ஸனல் அலிஸ்டெண்டுகள் இருக்கிறார்கள். மூன்று பெர்ஸனல் அலிஸ்டெண்டுகள் வரையில் இருக்கிறார்கள்; மூன்று பேர்கள் இல்லாத ஜில்லாவே கிடையாது என்று சொல்லலாம். கலெக்டருக்கு விஷயமே தெரிகிறதில்லை. அவர்கள் காரியம் செய்வதில்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. அவர்களுக்குப் பல காரியங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால் பெரும்பாலானவைகளைப் பெர்ஸனல் அலிஸ்டெண்டுகளே செய்கிறார்கள். டெவலப்மெண்டு வேலைகளில் மட்டும் கலெக்டருடைய கவனம் சென்றுகொண்டிருக்கிறதே தவிர, முன்னே அவர் செய்துகொண்டிருந்த வேலைக்குக் குந்தகம் இருக்கிறது என்று நான் சொல்ல முடியும். முன்பெல்லாம் இந்த டிபார்ட்மெண்டில் என்ன வேலை நடந்தது என்று என் போன்ற வயதானவர்களுக்குத் தெரியும். அப்பொழுது வெள்ளைக் காரர்கள் இருந்த காலம். சுதந்திரம் வந்ததின்பின்மேல் மிகவும் எல்லாவற்றையும் நன்றாகச் செய்யவேண்டும் என்றுதான் எல்லோரும் ஆசைப்படுகிறோம்; போதுமளவு எதிர்பார்க்கிறார்கள். முதல் மந்திரி அவர்கள் கூட, பாகஸ்டேட் என்னும் இடத்தில் ஒரு கூட்டம் கூட்டி, காரியங்களைத் துரிதமாகச் செய்வது எப்படி என்று பரிசார்த்தமாகப் பார்த்தார்கள். அது நல்ல முறைதான். ஒரு ஜில்லாவை இரண்டு மூன்றாகப் பிரித்துவிட வேண்டும். அப்படிப் பிரித்து சின்ன பிரதேசங்களாக இருந்தால், நன்றாக நிர்வாகம் நடக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ளப் பிரியப்படுகிறேன். இதைச் சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு விஷயம். நம் தமிழ் நாட்டிலே தண்ணீர் தீர்ந்துபோய் விட்டது, இனி கிடையாது என்று எல்லோரும் சொல்லுகிறோம். பெரிய திட்டங்கள், அதாவது அமராவதி, கிருஷ்ணகிரி, சாத்தனூர் போன்ற பெரிய திட்டங்களெல்லாம் இப்போது முடிகிற நிலையிலே இருக்கின்றன. அநேகமாக அவை முடிந்துபோய்விட்டன. ஆகஸ்ட் 15-ம் தேதி சிலவற்றிலும், அக்டோபர் 2-ம் தேதி சிலவற்றிலும் தண்ணீர் விடப்போகிறார்கள். இனிமேல் வேலை செய்ய தண்ணீர் இல்லை என்று நாம் நினைக்கிறோம். பொதுவாக, மேற்கு சமுத்திரத்திலே போய் விழுகிற நதிகளை இந்தப் பக்கம் திருப்ப கேரள ராஜ்யத்துடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்கள் பக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு திட்டம், அதாவது பரம்பிக்குளம் திட்டம், மேற்கே போகும் ஜலத்தைத் திருப்புவது. இதற்குக் கேரள ராஜ்யத்தோடு பேசவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தண்ணீர் நம் ராஜ்யத்திலே இருக்கிறது. **Catchment area** பூராவும் நம் ராஜ்யத்திலே இருக்கிறது. 200 அங்குல மழை பெய்கிற பிரதேசத்தில் இந்த ஆறுகள் இருக்கின்றன. அந்தத் தண்ணீரைத் திருப்பினால் இந்த வறண்ட கோயம்புத்தூர் ஜில்லா எவ்வளவு சுபிட்சமாய் இருக்கும் என்று நினைத்துத் தான் சொல்லிக் கொண்டே வந்தோம். அனை கட்ட இடமும் சொன்னோம். புலிக்கல் என்ற இடத்திலே கட்டலாம் என்று சொன்னோம். ஆனால் 15 வருஷமாக அதைக் கவனிக்கவில்லை. இப்போது பார்க்கிறபோது அந்த இடத்திலே அனை

6-40
p.m.

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [4th July 1957]

போடலாம், நிறையத் தண்ணீர் நிற்கும், மிகவும் பிரயோஜனப்படும் என்று என்ஜினியர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்த புலிக்கல் என்கிற இடம் இப்போது கேரள ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. அந்த இடத்திலே ஒரு அடி தண்ணீர் தேங்கினால் மைல் கணக்கான பிரதேசத்தில் தண்ணீர் பாயும். என்ஜினியர்கள் போய்ப் பார்த்தார்கள். அது நல்ல இடம் என்று அவர்களும் சொன்னார்கள். இப்படி யோசனை நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, இது பத்திரிகையிலே வந்தது. ஒரு scare உண்டாயிற்று. மலையாள ராஜ்ய சர்க்கார் கேரளத் தண்ணீரை தமிழ் நாட்டுக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதைப் பார்த்து முன்பிருந்த திருவிதாங்கூர்-கொச்சி சர்க்கார் பயந்தார்கள். ஜனநாயக சர்க்கார் ஆகையால் எத்தனையோ பத்திரிகையிலே இதைப் போட்டவுடனே பயந்தார்கள். உடனே தங்கள் இடத்தில் தேக்கம்கூடாது என்று சொன்னார்கள். அதுவும் ஒரு நல்ல காலம். நம் சர்க்கார் நம் ராஜ்யத்திலேயே தேக்கம் செய்யமுடியுமா என்று என்ஜினியர்களை விட்டுப் பார்க்கச் சொன்னார்கள். அவர்கள் பார்த்து விட்டு அந்த கேரள ராஜ்ய புலிக்கல் இடம் வேண்டியதில்லை என்று சொன்னார்கள். [அப்போது நாம் சொன்னோம். அதனால் பார்த்தார்கள்.] இப்போது நம் ராஜ்யத்திலேயே ஏழு இடத்திலே தேக்கம் போடலாம் என்று பார்க்கிறார்கள். எவ்வளவு அதிகத் தண்ணீர் வேண்டுமோ அவ்வளவு கொண்டு வரலாம் என்று என்ஜினியர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இரண்டு திட்டம் investigation sanction செய்து மேற்படி வேலை அநேகமாக முடிந்துவிட்டது. எலெக்ட்ரிக்ஸி Chief Engineer அவர்களுடைய இலாகாவைச் சேர்ந்தவர்கள் எலெக்ட்ரிக்ஸி நிலைமை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்த்தார்கள். 220,000 கிலோவாட் மின்சாரம் கிடைக்கும் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நமது என்ஜினியர்கள் 3 லட்சம் ஏக்கருக்குத் தண்ணீர் பாயும் என்றும், 220,000 கிலோவாட் மின்சாரம் கிடைக்கும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இத்திட்டம் இவ்வளவு பெரிய திட்டமாக இருக்கிறது. நமது ராஜ்யத்தில் பாய்ச்சலுக்கும், மின்சார உற்பத்தி செய்யவும் தண்ணீர் இல்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. தண்ணீர் இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும். Electricity Chief Engineer, 220,000 கிலோவாட் மின்சாரம் உண்டாக்கும் இத் திட்டத்திற்கு Electricity பிரிவுக்கு மாத்திரம் 12 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தால் போதும் என்று சொன்னார். இப்போது குண்டா திட்டம் நடக்கிறது. அதற்கு 35 கோடி ரூபாய் செலவு ஆகிறது. Electricity என்ன வருகிறது என்றால், இதே 220,000 கிலோவாட். அங்கு ஒரு ஏக்கர் தண்ணீர் கூட பாய்வதில்லை. இந்தப் புள்ளிவிவரங்களில் கொஞ்ச நஞ்சம் வித்தியாசம் இருக்கலாம். அதிக வித்தியாசம் இருக்காது. 3 லட்சம் ஏக்கருக்கு 220,000 கிலோவாட் மின்சாரம் கிடைக்கும். செலவு இதற்கெல்லாம் ரூ. 30 அல்லது 35 கோடிக்கு மேல் ஆகாது. மின்சாரத்திற்கு மட்டும் ரூபாய் 12 கோடி. அதுதான் இப்போதைய நிலை. கேரள ராஜ்யத்திடம் நாம் இடம் கேட்டது தப்பு. இப்போது investigation முடிந்து விட்டது. இந்தத் திட்டத்தின் பிளானும், எஸ்டிமேட்டுகளும் ஆகஸ்டு மாதத்தில் என்ஜினியர்கள் கொடுத்துவிடுவார்கள். இந்த நல்ல திட்டத்தை உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டும்.

எங்கள் ஊர்ப்பக்கமாக ஆளியாறு என்று ஒரு ஆறு வருகிறது. அதிலே பரசனத்திற்காக ஒரு Dam போடப்போகிறார்கள். இந்த நதியின் ஓரங்களில் 10,15 ஆயிரம் ஜனத்தொகை கொண்ட ஆனையிலே போன்ற மேஜர் பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. இந்த பஞ்சாயத்துக்களில் குடி தண்ணீர் வசதி கிடையாது. இந்த ஊர்களிலெல்லாம் வருஷா வருஷம் காலரா வருகிறது. Protected water-supply system கொண்டுவரவேண்டுமென்ற திட்டம் வெகுநாட்களாக இருக்கிறது. Investigation எல்லாம் முடிந்து Government-க்கும் திட்டம் வந்து விட்டது. இப்பேர்ப்பட்ட திட்டங்களை முதலில் Inspector of Local Boards and Municipalities-ஐக் கேட்பது வழக்கம். என்ன பணம் கொடுக்கிறார்கள் என்று அவர் பஞ்சாயத்துகளைக் கேட்பார். பஞ்சாயத்துகளுக்கு வருமானம் ரூ. 10, 15 ஆயிரம் வருவதால் திட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது என்று அவர் பிண்டி சொல்லிவிடுவார். இதுதான் வழக்கம். அப்படிச் செய்தால் காலரா

4th July 1957] [Sri V. K. Palaniswamy Gounder]

அவ்விடங்களில் எல்லாம் ஸ்திரமாக இருக்கும். இந்த ஆளி ஆறு பேசினால் இருக்கும் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு உடனடியாக குடிதண்ணீர் வசதி செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொரு விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். எங்கள் தாலுகாவான பொன்னாச்சி தாலுக்காவில் South-west monsoon காலத்தில் கடலை பயிர் செய்யும் பிரதேசம். கடலை வந்தால் அத்துடன் கம்பளிப் பூச்சியும் வந்துவிடும். பூச்சி மருந்து போட்டால் இப்புழுக்கள் சாகாது. மருந்திலே போட்டாலும் கூட சாவதில்லை. கம்பளி பூச்சி முதலில் மயிரில்லாத சின்னப்பூச்சியாக இருக்கிறது. இது ஒரு வாரம் இருக்கிறது. அந்தக் காலத்திற்குள் பூச்சி மருந்து பேர்ட்டு இதை சாகடித்தால் சாகடிக்கலாம். இல்லாவிட்டால் கம்பளிப்பூச்சியானபின் சாகடிக்க முடியாது. பிறகு சமாதான உண்டாக்கி பூமிக்குள்போய் தங்குகிறது. அடுத்த வருஷம் அதே காலத்தில் பின்னும் பூமிக்குமேல் வருகிறது. விவசாய இலாகா பூச்சி சாஸ்திரிகள், அந்த ஒரு வாரத்திற்குள்ளேயே புழுதாக இருக்கும்போதே அதைச் சாகடிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். தகுந்த மருந்து அதற்கு இருக்கிறது. எல்லோரும் இந்த ஒரு வாரத்திற்குள்ளேயே மருந்து அடிக்கவேண்டும். ஒருவன் அதைச் செய்யாவிட்டாலும் அடுத்த பூமிக்கு இந்தப் பூச்சி பரவுகிறது. இந்த மருந்தையும் பாதிச் செலவில் கொடுப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்கிறபடி ஒரே வாரத்தில் எல்லாவிடங்களிலும் இந்த மருந்தை அடிக்க முடியாது. சர்க்காரே ஏரோப்பிளேன் வைத்து மருந்தை அடித்தால் இது முடியும். ஆட்கள் மூலம் இதைச் செய்து முடிக்க முடியாது. இந்தமாதிரி ஏரோப்பிளேனிலிருந்து மற்ற நாடுகளில் spray செய்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : மருந்து கீழே போகுமா ?

*SRI. V. K. PALANISWAMY GOUNDER : பூமிக்குள் போக வேண்டியதில்லை. சிறிய புழுக்கள் மேலே இருக்கின்றன. திருச்சினாப் பள்ளியிலிருக்கும் இந்தியா கவர்ன்மெண்ட் Regional Centre-ல் உள்ள பூச்சி சாஸ்திரி இவ்வாறு செய்யலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : D.D.T. Powder போட்டால் ?

*SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : அது போட்டால் இந்த கம்பளிப்பூச்சி போகிறதே இல்லை. கம்பளி இருப்பதால் D.D.T. போட்டாலும் சாகாது. ஒரு வாரத்திற்குள் கம்பளி ஆவதற்கு முன் சாகடிக்கலாம். நேரமாகி விட்டதால் இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member can speak till 7-00 O'clock. There is not enough time for another speaker.

SRI N. ANNAMALAI PILLAI : தண்ணீர் பேச்சு இருந்தால் சொல்வார்கள். இதைப்பற்றி முன்பு ஒன்றும் சொல்லவில்லையே.

*SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : சொல்லி இருக்கிறேன். 1937-ம் வருஷம் சட்டசபையிலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். நீங்களும் அப்போது மெம்பராக இருந்திருக்கிறீர்கள். சென்ற அசெம்பிளியிலும் 5 வருஷமாகச் சொல்லி வந்திருக்கிறேன்.

SRI V. V. RAMASWAMI : சொல்லியும் அரசாங்கம் என் கேட்கவில்லை ?

*SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : அந்திரா அப்போது நம் முடன் இருந்தது. அங்கு கிருஷ்ணா, கோதாவரி இருக்கின்றன. அந்த ஆற்றுத் தண்ணீரை இங்கு கொண்டுவர திட்டங்கள் investigate செய்து வைத்திருந்தார்கள். தண்ணீர் சலபமாக இங்கு வரச் செய்யலாம் என்ற எண்ணம் இருந்தது. அப்போது கிருஷ்ணா-பெண்ணார் திட்டம் சர்க்கார் மனதில் இருந்தது. அப்போது Public Works மந்திரியாக இருந்த கனம்

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [4th July 1957]

ஸ்ரீ பக்தவத்சலத்திடம் பல தடவை இத் திட்டத்தைப்பற்றி சொல்லியிருக்கிறேன். Krishna-Pennar திட்டங்கள் அப்போது கவர்ச்சிகரமாக இருந்தன.

எழு அணைக்கட்டும், 6 சுரங்கமும் அத்திட்டத்தின் கீழ் போட இருக்கிறது. இத்திட்டம் உருவானால் நான்கு per cent வட்டியும் கட்டும். சர்க்காருக்கு 4 per cent வட்டிக்கு எவ்வளவோ தொகை கடன் கிடைக்கிறது. அதை வாங்கிச் செய்தாலும் நான் சொல்லிய திட்டத்தை லாபகரமாய் செய்து முடிக்கலாம். முன் ஒருதரம் இதை வலி ராஜகோபாலாச்சாரியிடமும் சொன்னேன். “கோயம்புத்தூர்காரர்கள் பணமுள்ள மில்காரர்கள். நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து private-ஆக நீங்களை செய்யுங்கள். நாங்கள் அதற்கு வேண்டிய சட்டம் செய்து தருகிறோம்” என்று அவர் சொன்னார். இது 35 அல்லது 40 கோடி ரூபாய் பிடிக்கும். அது தனி நபர்களால் முடிகிற காரியமா? இத்திட்டத்தைப்பற்றி நான் இப்போது சொல்லவில்லை. ரொம்பகாலமாக இதைச் சொல்லிவருகிறேன். 4 per cent வட்டி இத் திட்டத்தில் சுலபமாகக் கட்டும் என்று என்ஜினியர்கள் சொல்கிறார்கள். மூன்று லட்சம் ஏக்கராவுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கும். 220,000 கிலோவாட் மின்சாரமும் இதிலிருந்து கிடைக்கும். இவை எல்லாவற்றிற்கும் 35 கோடி ரூபாய்தான் செலவாகும் என்று சொல்கிறார்கள். குண்டாத் திட்டத்திற்கும் அதேதான் செலவாகும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் அதன் கீழ் ஒரு ஏக்கராவிற்குக் கூட தண்ணீர் வசதி கிடையாது. இவ்வளவு நல்ல Scheme நம் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறது. ஒருவர் தயவும் இதில் வேண்டியதில்லை. மேற்கே போகும் தண்ணீரை மதுரை, ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களில் உபயோகப்படுத்தும் திட்டம் ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். இவைகளை மற்ற ராஜ்யங்களைக் கேட்டுச் செய்யவேண்டும். இதுவரை இந்தத் திட்டத்தை எடுத்துக் கொள்ளாதது தப்பு. இனிச்சொய்த்தனம் போய்விட்டோம். கேரள சர்க்கார் கீழே அவர்கள் எல்லையில் வேலை செய்துவருகிறார்கள். நாம் விட்டு விட்டோம். இப்போது ஒரு ஆற்றை, அதாவது சோலை ஆற்றை விட்டு விடுங்கள், எங்கள் இடத்தில் அணை கட்ட உங்களுக்கு விட்டு விடுகிறோம் என்று கேரள சர்க்கார் சொல்வதாகத் தெரிகிறது.

SRI V. V. RAMASWAMI : இந்தத் திட்டத்தால் தண்ணீர் எந்த எந்தப் பிரதேசங்களுக்குக் கிடைக்கும்?

*SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவுக்குத்தான் கிடைக்கும். ஜில்லாவின் தென்பாகம் பூராவுக்கும் கிடைக்கும். இந்தத் தண்ணீர் உடுமலை, தாராயுரம், பல்லடம் போன்ற பஞ்சம் இருக்கும் சீமையிலும் பாயும்.

இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி கவர்னர் உரையின் மீது பேசும்போது கூட குறிப்பிட்ட மந்திரியைப் பதில் சொல்லும்படி special-ஆகக் கேட்டுக் கொண்டேன். பதில் சொல்லும்போது நான் இல்லை. அப்போது பதில் சொன்னார்களோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது.

MR. CHAIRMAN : I am sorry that there is complaint against the time-limit fixed for speakers. Hon. Members will see that there were only a few names on that first day. The House adjourned earlier because there were no speakers. Afterwards, names came rushing in. We can hold the meetings only on five days. It is one of the most difficult things for me to limit the time of Members. I will do my best to see that, as far as possible, everybody gets a chance. In a House of 50, 48 Members are speakers. That is the difficulty.

The House will now adjourn and meet again at 2 p.m to-morrow.

The House then adjourned.

4th July 1957]

IV.—* PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

101. Notification issued with G.O. Ms. No. 282, Home, dated 2nd February 1957, regarding amendment to rule 374 of the Madras Motor Vehicles Rules, 1940. [Laid on the table of the House under sub-section (3) of section 133 of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]

102. Notification issued with G.O. Ms. No. 683, Home, dated the 18th March 1957, regarding amendment to rule 278 of the Madras Motor Vehicles Rules, 1939, relating to display of destination boards on Stage Carriages. [Laid on the table of the House under sub-section (3) of section 133 of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939).]

103. Notification issued with G.O. Ms. No. 1905, Revenue, dated 6th May 1957, regarding exemption from the levy of sales tax, the sales of foodstuffs made by the Annapoorna Cafeteria at Madurai, run by the All-India Women's Food Council, Madurai District Branch.

104. Notification issued with G.O. Ms. No. 1513, Revenue, dated 5th April 1957, regarding amendments to the Madras Tobacco (Taxation of Sales and Registration) Rules, 1953, consequent on the introduction of the decimal system of coinage.

[4th July 1957]

APPENDIX.

[Vide answer to starred question No. 17 asked by Sri T. Purushotham at the meeting of the Legislative Council held on 4th July 1957, page 218 supra.]

The State Road Programme (including District Board Roads but excluding National Highways) approved by the Planning Commission provides for 1,976 miles of new roads and 86 major bridges costing about Rs. 567.77 lakhs besides making provision for tools and plant amounting to Rs. 75.15 lakhs. The detailed district-wise plans for roads other than National Highways have been revised consequent on the States Reorganization and are pending approval of the Government. These plans have been drawn up for about twice the ceiling fixed by the Planning Commission for expenditure during Plan period, so as to maintain the tempo of development and provide for continuity during the next Plan. Moreover the individual works to be taken up each year will be decided only in connexion with the Budget of that year. It is not therefore possible to give a list of works to be taken up during the Plan period with the probable dates of their commencement.

As regards the National Highways, the total cost of the programme in this State under the Second Five-Year Plan is Rs. 4.09 crores. The important items in this programme are—

(i) completion of the works started in the First Five-Year Plan at a cost of Rs. 132.30 lakhs ;

(ii) six new major bridges costing Rs. 111.75 lakhs ; and

(iii) nineteen new road works including improvement to existing roads costing Rs. 145.83 lakhs.

Details under items (ii) and (iii) above are given in the annexure. These works will be taken up for execution only after the approval of the Government of India is obtained to the individual works and in accordance with the priority to be fixed by that Government.

Copies of the detailed State Plan giving the names of the individual works and their cost will be kept in the Legislature Department Library for the reference of the members after the Plan is approved by the Government.

ANNEXURE.

NATIONAL HIGHWAYS PROGRAMME.

(1) Major bridges costing Rs. 1 lakh and more.

Serial number and name of work.	Cost. RS. IN LAKHS
(1)	(2)
1 Constructing a bridge across supply channel at mile 33/5 of National Highway No. 45.	1.50
2 Reconstructing the bridge across Gadilam at mile 113/5-6 of National Highway No. 45.	5.00
3 Constructing a bridge in place of the existing causeway at mile 225/4 including realigning the curve.	2.00

4th July 1957]

Serial number and name of work.	Cost. RS. IN LAKHS.
4 Reconstructing bridge No. 292 at mile 222/2 between Kalipatti and Macdonald's Choultry Section of National Highways No. 47.	2.00
5 Reconstructing the bridge at mile 46/3 of Madurai-Ramanathapuram Road (National Highway No. 49).	1.25
6 Construction of Pamban bridge in National Highway No. 49 ..	100.00
Total ..	111.75

(II) New road works including improvement to existing roads.

Serial number and name of work.	Approximate cost. RS. IN LAKHS.
(1)	(2)
1 Reconstructing the road crust from mile 17/1 to 47/0 of Madras. Chittoor-Bangalore road—National Highways No. 4 in Chingleput Division.	12.00
2 Constructing a diversion in mile 25/2-6 of National Highway No. 4, Madras-Chittoor-Bangalore road in Sriperumbudur limit, Chingleput Division.	2.00
3 Forming a bypass at Hosur in mile 193/0 of Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	1.00
4 Forming a diversion in mile 182/5-8 of Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	0.40
5 Forming a diversion in mile 180/3-6 of Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	0.50
6 Forming a diversion road at Kariamangalam in miles 174/2 to 175/6 of Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	0.93
7 Formation of a bypass road at mile 9/2 of Karur-Pugalur road near Thattakurichi on Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	0.50
8 Eliminating the two level crossings at miles 276/2 and 278/3 of Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	3.00
9 Widening the earthen berms to 38 inches width in miles 290 to 295 of Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	0.75
10 Widening the existing road to two lanes from Madurai to Dindigul including bypass at Dindigul on National Highway No. 7.	15.85
11 Constructing a bypass near Madurai on Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	3.07
12 Blacktopping miles 324/7 to 327/0 and 329/0 to 432/0 of Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	2.50
13 Forming a bypass road at Virudhunagar at mile 328 of Benares-Cape Comorin road—National Highway No. 7.	1.83
14 Constructing a bypass at Dindigul on Madras-Tiruchirappalli-Dindigul road—National Highway No. 45.	1.00
15 Widening the crust to two lanes from Madras to Dindigul on National Highway No. 45.	94.50
16 Constructing of approaches to the bridge across Palar river at mile 71/1-5 of National Highway No. 46—Ranipet-Krishnagiri road.	3.40
17 Black topping miles 231 to 237/0 of Salem-Cochin road—National Highway No. 47.	1.80
18 Forming a bypass at Manamadurai on National Highway No. 49.	0.50
19 Forming a bypass at Parthibanur on National Highway No. 49.	0.30
Total ..	145.83

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, 5th July 1957.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at two of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Names of deities of temples in Tamil phraseology

* 18 Q.—SRI T. PURUSHOTHAM: Will the Hon. the Minister for Home be pleased—

(a) to state whether the Government have issued any circular in regard to the change of names of deities of temples in appropriate Tamil phraseology and, if so, whether religious heads or pandits have been consulted before the issue of the circular; and

(b) to place on the table of the House a list of temples in which the names of deities have been so changed?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No.

(b) Does not arise.

SRI T. PURUSHOTHAM: Has any such proposal been made to Government by any organization in this regard and have Government communicated the same to the temples for action or consideration?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Tamil Manram of Kizhachivaripatti has made this suggestion. But no communication has been sent to temples.

DR. A. SREENIVASAN: Sir, have Government got any authority to change the names of the deities of temples and, if so, under what constitutional head does it come?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government have not proposed to make any changes in names. Therefore, the question of authority does not arise.

DR. A. SREENIVASAN: Thank you.

SRI V. CHAKKARAI CHETTY: Sir, are the Government going to change the character of the deities also along with the change in their names? For example, take Lord Murugan. According to my friend Thiru V. Kalyanasundaram, 'Murugan' means 'இளமை'. 'Murugan' indicates perpetual youth. He is the perpetual youth. If the Government are going to make any change in the names of the deities, well, it will be objectionable from the standpoint of many people who worship Murugan.

[5th July 1957]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I agree with the hon. Member. But the proposal referred to here relates to the change of names of the deities of temples in appropriate Tamil phraseology. It is my own view, Sir, that before we attempt to do any such thing with the poor deities' names, names of living human beings may have to be taken up.

SRI T. PURUSHOTHAM: As a communication to that effect would appear to have been received by some temple authorities, e.g., Kovur in Chingleput district, may I appeal to the Hon. Minister to kindly enquire the Commissioner of Hindu Religious Endowments Department and examine the matter further?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I have this information with me. No circular has been issued by the Commissioner, Hindu Religious Endowments, to temple authorities in the matter. I believe the hon. Member is a trustee of that temple, and I may tell him that he is not obliged to effect any change. Perhaps he will not be authorized to make any change.

Accident to the Mylapore temple car

* 19 Q.—**SRI T. PURUSHOTHAM:** Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether any enquiry has been held in regard to the accident to the Mylapore temple car in March 1957 and, if so, the result of such enquiry and the number of persons injured or killed; and

(b) whether it is a fact that the overhead electricity wires were found to be sagging in the locality, and the steps taken or proposed to be taken to avoid such accidents?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No enquiry was held. It is reported that the accident occurred when the top of the temple car hit the overhead telegraph wires. Four persons were injured, three were attended to by the local doctors. as the injuries were trivial and one was admitted in the Royapetta Hospital.

(b) The accident occurred due to the temple car hitting the overhead telegraph wires.

SRI T. PURUSHOTHAM: Sir, in view of the answer of the Hon. Minister, may I request the Government to issue instructions to the Electricity and Telegraphs Departments to co-operate with the temple authorities during festival times and arrange for the temporary removal of overhead wires wherever necessary?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government have no complaints that these authorities do not co-operate with the temple authorities in this matter. Therefore, there is no need to issue such instructions.

[5th July 1957]

Paper Factory at Mettupalayam

* 20 Q.—**SRI V. V. RAMASWAMI:** Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state, with reference to the answer to starred Legislative Council Question No. 22 answered on 27th August 1956, whether any decision has since been arrived at to start a paper factory at Mettupalayam?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Government have been advised that a paper mill in the private sector, with a daily production capacity of 50 tons of ordinary printing and writing paper, can be set up at Bhavanisagar with the raw materials available. Mettupalayam is not considered quite suitable for the location of the industry.

SRI V. V. RAMASWAMI: நமது ராஜ்யத்தில் நியூஸ்பிரிண்ட் தயார் செய்ய ஏதாவது யோசனை இருக்கிறதா. திட்டம் இருக்கிறதா? அதற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் இருக்கின்றனவா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: நியூஸ்பிரிண்ட் தயார் செய்ய Blue gum, wattle முதலியவை தேவை. அதற்காக சர்க்கார் அதிகப்படியான நிலங்களில் இவைகளைப் பயிர் செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள் இதை Public Sector—இலேதான் வைக்க முடியும். அது யோசனையில் இருந்து வருகிறது.

SRI V. V. RAMASWAMI: பவானிசாகரில் காகிதத் தொழிற்சாலை தனியார் துறையில் ஏற்படுத்தப்பட இருக்கிறதா? அரசாங்கம் உதவி செய்வதாக யோசனை இருக்கிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: தனியார் துறையில் சாதாரண 'ரேடிங் பேப்பர்' தொழிற்சாலை ஏற்படுத்தவேண்டும். இது விஷயமாக எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. சர்க்கார், தனி நபர்களை இதில் ஈடுபடும்படியாக அறிக்கை விட்டிருக்கிறார்கள்.

SRI M. ETHIRAJALU: நெல்லிக்குப்பத்தில் (தென்றைகாடு ஜில்லா) உள்ள சர்க்கரை ஆலையில் ஏராளமான கரும்புச்சக்கை கிடைக்கிறது. மேற்படி ஜில்லாவில் சவுக்கு மரத் தழையும், மூங்கில் தழையும் கிடைப்பதை உத்தேசித்து அங்கே பேப்பர் தொழிற்சாலை நடத்த சர்க்கார் முன்வருமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: முதலில் பேப்பர் தொழிற்சாலை நெல்லிக்குப்பத்திலே நடத்த முடியுமா என்று பரிசீலனை செய்யவேண்டும். அந்தமாதிரியான பரிசீலனை ஒன்றும் நடத்தப்படவில்லை. இந்த விஷயமாக கனம் அங்கத்தினர் ஏதாவது 'பிரபோசல்' வைத்திருந்தால், அதை சர்க்காருக்கு எழுதி அனுப்பலாம்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1957-58—cont. (LAST DAY).

MR. CHAIRMAN: I have to inform hon. Members that I have a list of 12 speakers for today and one hour and fifty-five minutes are allotted for their speeches. Naturally I have got to limit the time for each speaker to ten minutes except in the case of Sri M. Subramania Karayalar, because he is going to make his

[Mr. Chairman]

[5th July 1957]

maiden speech. He may take a few minutes more. I would request hon. Members to co-operate with me and see that everybody gets a chance. Sri Subramania Karayalar will now speak.

2.10
p.m.

***SRI M. SUBRAMANIA KARAYALAR :** கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் நிதி நிலை அறிக்கையை நான் ஆதரிக்கிறேன். அவர்கள் அதிகமாக வரி போடாதது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். உணவுப் பொருள் களுக்கு வரி போடாமலிருந்தால், ரொம்பவும் நலமாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். உணவுப்பொருள்களுக்கு வரி போடக்கூடாது என்பது மகாத்மா காந்தி அவர்களின் ஒரு கொள்கை ஆகும். வாயு, தண்ணீர், உணவுப்பொருள்கள் இவற்றிற்கு வரி போடக்கூடாது என்பது அவருடைய கொள்கை. அந்த ஒரு ஸோஷலிஸ்ட் கொள்கையின் அடிப்படையில், உப்பிற்கு வரி போடப்பட்டபோது, அவர்கள் உப்பு சத்தியாக்கிரகம் நடத்தினார்கள். நாம் எல்லாவிதமான வரிகளையும் மக்கள் மீது சுமத்தி யிருக்கிறோம். இந்தியாவிலேயே, சென்னை ராஜ்யத்தைத் தவிர இதர ராஜ்யங்களில் உணவுப்பொருள்களுக்கு வரி விடையாது என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். பழைய திருவிதாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்திலிருந்து சென்னை ராஜ்யத்துடன் இணைந்துள்ள எங்கள் பகுதிக்கு உணவுப் பொருள் களின் மீது போடும் வரியைப் போடக்கூடாது என்று எங்கள் பகுதி மக்கள் கோரியிருக்கின்றனர். திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் உணவுப் பொருள்களுக்கு யாதொரு வரியும் கிடையாது. ஆகவே, கன்னியா குமரிக்கு நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் விஜயம் செய்திருந்தபோது, அங்குள்ள பொது ஜனங்களும் வியாபாரிகளும் சேர்ந்து, 'எங்கள் பகுதியில் உணவுப் பொருள்களுக்கு வரி போடக்கூடாது' என்று கேட்டனர். அப்போது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள், 'சென்னை ராஜ்யத்தின் நிதி நிலையைக் கவனிக்கும்போது, உணவுப்பொருள்களுக்குப் போடும் வரியின் மூலம் கன்னியாகுமரி ஜில்லாவிலிருந்து சுமார் பத்து லட்சம் ரூபாய் வருமானம் சர்க்காருக்குக் கிடைக்கும்; இந்த வருமானத்தை நாங்கள் விட்டுவிட்டு முடியாது. ஆனால் வேறு விதத்தில் உங்கள் பகுதியிலிருந்து இந்த அளவு வருமானம் பெறுவதற்கு நீங்கள் யோசனை கூறினால், இந்த வரியை உங்கள் பகுதியில் வசூலிப்பது மாட்டோம்' என்று சொன்னார்கள். இப்போது, உப்பு நமது சென்னை ராஜ்யத்தில் ஏராளமாக உற்பத்தியாகிறது. கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் சுமார் பத்தினந்து லட்சம் மணங்கு உப்பு தயாராகிறது. முன்பு உப்புக்கு வரி இருந்தபோது அதன் மூலம் 22 லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் வருமானம் வந்தது. உணவுப் பொருள்களுக்கு வரி விதிப்பதாக இருந்தால், ஒவ்வொரு நபரும் பன்னிரண்டு ரூபாய் வரையிலும் வரியாகக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. உப்புக்கு வரி விதிப்பதாக இருந்தால், ஒரு நபர் ஆறு அணுதான் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, உப்பிற்கு வரி விதித்தால், பொது மக்களுக்கு அதிகமாகக் கஷ்டம் இருக்காது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, செங்கோட்டையில் ஏதாவது வேலைகளுக்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று நான் பட்ஜெட்டை இடைவிடாது திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன். செங்கோட்டைக்கு ஒரு விதமான நிதியும் ஒதுக்கப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. நாங்கள் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் இருந்தபோது, நாங்கள் சென்னை ராஜ்யத்துடன் இணையப்போகிறோம் என்ற எண்ணத்தில் எங்களுக்கு அந்த சர்க்கார் ஒருவிதமான உதவியும் செய்யவில்லை. ஆனால், நாங்கள் இங்கே வந்த பிறகு எங்களுக்கு வேண்டிய உதவி கிடைக்குமா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. அந்த சந்தேகத்தை இந்த சர்க்கார் நிவர்த்தி செய்யவேண்டும். செங்கோட்டை தாலுகாவில் மாதம் மும்மாரி பெய்கின்ற ஒரு இடம் இருக்கிறது. அது ஏராளமாகத் தண்ணீர் வசதி உள்ள ஒரு இடம். ஆனால் அந்தத் தண்ணீரைத் தேக்கிவைப்பதற்கு சரியான செளகரியங்கள் இல்லை. அங்கே குளங்கள் எல்லாம் திடலடித்துத் தாம்பாளங்கள் போல் இருக்கின்றன. ஒரு மாதத் தண்ணீரைக்கூட அந்தக் குளங்களில் தேக்கி வைக்க முடியாது.

[5th July 1957] [Sri M. Subramania Karayalar]

அந்தக் குளங்களைப்பெல்லாம் மராமத்து செய்து பராமரித்தால், அங்கே ஏராளமான நெல் விளையும். அங்கே மழையால் கிடைக்கும் தண்ணீரை யெல்லாம் தேக்கிவைப்பதற்கு இரண்டு, மூன்று திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்தத் திட்டங்களை நாங்கள் சர்க்காருக்கு சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். அவைகள் கண்ணுப் புள்ளித் திட்டம், மோட்டைத் திட்டம், ஸ்ரீமூலப்பேர்த் திட்டம் ஆகியவை ஆகும். அவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அதிகச் செலவு ஆகாது. அந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றினால், செங்கோட்டைக்கு மட்டுமல்லாமல் சமீபத்திலுள்ள தாலுகாக்களுக்கும் அதிக செளகரியங்கள் கிடைக்கும்.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளுக்கு மேற்குப் பக்கத்தில் அச்சங்கோவில், பம்பை, கல்லடை போன்ற பல பெரிய நதிகள் பாய்கின்றன. அந்த இடத்தில் 150-200 அங்குல மழை பெய்கிறது. அந்த நதிகளில் வந்து சேரும் மழைத் தண்ணீரெல்லாம் கடலில்தான் போய்ச் சேருகின்றது. இந்தத் தண்ணீரைப் பயன்படுத்துவதற்கு, திருவிதாங்கூரில் முன்பு இருந்த ஒரு பிரதம எஞ்சினியர் அவர்கள் ஒரு திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்தார்கள். அவர்களுடைய திட்டத்தின்படி, அந்த ஆறுகளில் அணைகளைக் கட்டி, அவைகளை ஒன்று சேர்த்து ஒரு இடத்தில் ஒரு பெரிய 'tunnel' அமைத்தால், அந்தத் தண்ணீரெல்லாம் கீழ்ப் பக்கத்தில் இருக்கும் மதுரை, இராம நாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களுக்கு உபயோகிக்கப்படும். அந்தத் தண்ணீரை சென்னை ராஜ்யத்திற்கு விற்பதுவிடலாம் என்ற நோக்கத் துடன்தான் அவர்கள் அந்த யோசனையைச் சொன்னார்கள். ஆனால் அந்தக் காரியம் முடிவுறவில்லை. அகில இந்திய ரீதியிலாவது கவனித்து அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினால், இப்போது பாலைவனம்போல் தோற்றமளிக்கும் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிற்கும், திருநெல்வேலி ஜில்லாவைச் சேர்ந்த சங்கரன்கோயில், கோயில்பட்டி தாலுகாக்களுக்கும் அந்தத் திட்டம் மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும். அப்படி நமக்கு அந்தத் தண்ணீர் கிடைக்குமானால், உணவுப்பொருள் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்ய லாம். நமக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள் அதில் கிடைக்கும். அதற்கும் மேல் கூடுதலாகப் பொருள் கிடைக்கும். அந்த உணவுப்பொருளை நாம் கேரளா தேசத்திற்கும் கொடுக்கலாம். அத்தத் தண்ணீரில் இப்போது கேரளா தேசத்திற்கு ஒருவிதமான பயனும் இல்லை. உணவுப்பொருளைப் பயிரிடுவதற்கு வேண்டிய நிலங்கள் அவர்களிடத்தில் இல்லை. ஆகவே, அந்தத் தண்ணீரில் அவர்களுக்குப் பயன் இல்லை. அதை நாம் உபயோ கித்துக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்தால், அவர்களுக்கும் வேண்டிய உணவுப் பொருளை நாம் கொடுக்கலாம். அகில இந்திய ரீதியில் இதைச் செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

2.20
p.m.

ஒரு மனிதன் வசிக்கவேண்டுமானால் கடலோரம் இருக்கவேண்டும், அல்லது மலையடிவாரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வார்கள். நாங்கள் மலையடிவாரத்தில் இருக்கிறோம். செங்கோட்டையில் இருக்கக்கூடிய ஏழை மக்களுக்கு மலையினால்தான் பல நன்மைகள் கிடைத்துவந்தன. செங்கோட்டைத் தாலுகாவில் சுமார் முப்பதாயிரம் ஜனங்கள் இருப்பார்கள். அதில் பதினாயிரம் பேர்கள் ஏழை மக்கள்; மலைகளை வைத்தே பிழைக்கின்றவர்கள். விறகு வெட்டுவதுதான் அவர்களுடைய ஜீவனம். இதுவரையிலும் அப்படித்தான் நடந்தது. என்றைக்கு நாங்கள் சென்னை ராஜ்யத்துடன் இணைந்தோமோ, அன்றைக்கே அந்தப் பழக்கம் நின்று விட்டது. இப்போது பலவிதமான சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. விறகு வெட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றாலும், அதை எப்படிக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதைப் பகிரங்கமாக நான் சொல்லவேண்டாம். முன்பு அவர்களுக்கு என்ன என்ன வசதிகள் இருந்தனவோ அவைகளை எல்லாம் அவர்களுக்கு அளிக்கும்படியாக நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்லியைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமானால், நாங்கள் இருந்த இடம் திருவாங்கூர்-கொச்சி. திருவாங்கூர்-கொச்சியில்-நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம்-85 சத விதம் படித்தவர்கள். அங்கேயுள்ள தமிழர்களாகிய எங்களால் அவர்களில் படித்தவர்கள் சத விதம் 85 ஆயிற்றே தவிர, நாங்கள்

[Sri M. Subramania Karayalar] [5th July 1957]

இல்லையானால் அவர்கள் சென்ட் பெர்சென்ட் படித்தவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். தமிழர்கள் அதிகமாகப் படிக்கவில்லை. அதற்காகத்தான் எங்களுக்கு ஆரம்பக் கட்டாயக் கல்வியை ஏற்படுத்தினார்கள். கன்னியாகுமரி ஜில்லாவிலும் கட்டாயக் கல்வி முறை இருக்கிறது. அப்போது இரண்டாயிரம் ஜனங்கள் இருக்கக்கூடிய இடத்திற்கு ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் என்று ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அதன்படி பத்துப் பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தன. ஆனால் செங்கோட்டைத் தாலுகாவில் இருக்கக்கூடிய ஜனத்தொகையைப் பார்த்தால், இப்போது சுமார் நூற்பது பள்ளிக்கூடங்களாவது இருக்க வேண்டுமென்று சொல்வேன். முன்பிருந்த திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்காருடைய பாலிலியை நம் சர்க்காரும் ஏற்றுக்கொண்டு, அங்கு போதுமான பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சுமார் ஒன்றரை வருஷங்களுக்கு முன்பாக செங்கோட்டை உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்துடன் திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்கார் “மல்டி-பர்பஸ் ஸ்கூல்” ஒன்று ஏற்படுத்தினார்கள். அதற்கு வேண்டிய கட்டிடங்கள், இதர சாதனங்கள் முதலியவற்றுக்காக இரண்டு லட்சம் ரூபாய் வரையில் செலவு செய்தார்கள். உபகரணங்கள் எல்லாம் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்துவிட்டன. இவ்வாண்டு முதல் அந்த மல்டி-பர்பஸ் ஸ்கூல் துவக்கப்படும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். டைரெக்டரும் அப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் செங்கோட்டை திருவாங்கூர்-கொச்சியிலிருந்து பிரிந்து சென்னையோடு சேர்ந்த காரணத்தினால் அந்தப் பள்ளிக்கூடம் துவங்கவில்லை. அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை என்ன செய்வது என்று தெரியாமலேயே வைத்திருக்கிறார்கள். நான் தலைமை ஆசிரியரிடத்தில் சென்றும், “மல்டி-பர்பஸ் ஸ்கூல் எப்போது திறக்கப்படும்?” என்று கேட்டேன். அவர், “எனக்குத் தெரியாது. கொடிய விஷம் என்று சொல்கிறார்களே, அதில் நூற்பது பாட்டில்கள் இங்கே இருக்கின்றன. மாணவர்கள் தவறுதலாக உபயோகப்படுத்திவிட்டால் என்ன ஆவது? அவற்றை நான் என் சொந்தப் பொறுப்பில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பள்ளியை எப்போது ஆரம்பிக்கப் போகிறார்களோ தெரியவில்லையே” என்றுதான் சொன்னார். வேறு சரியான பதிலைச் சொல்லக்கூடியவர்கள் யாரும் இல்லை.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, may I intervene and ask the hon. Member to explain what he means by ‘multi-purpose schools’? We know of bifurcated courses in schools where they give education and certain vocational training and all that. The place mentioned by the hon. Member is still manned by the old Travancore-Cochin administrative officers and I do not understand why there should be any difficulty about it. Therefore, I would like him to explain what he means by ‘multi-purpose school.’

SRI M. SUBRAMANIA KARAYALAR : இங்கே பாலிடெக்னிக்ஸ் என்று சொல்கிறார்களே அது போன்றது மல்டி-பர்பஸ் ஸ்கூல் என்பது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Is it an industrial school?

* SRI M. SUBRAMANIA KARAYALAR : It is something like a high school. Agriculture and Commerce are the two subjects they want to introduce there.

அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வேண்டிய நிலங்கள் ‘அக்வயர்’ பண்ணை வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய மற்ற சாதனங்கள் எல்லாம் வந்துவிட்டன ஆகவே கூடிய சீக்கிரத்தில் அதைத் திறக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[5th July 1957] [Sri M. Subramania Karayalar]

அடுத்ததாக, மருத்துவசாலையை எடுத்துக் கொண்டால், திருவாங்கூர்-கொச்சியில் இருக்கும்போது ஒரு பிராண்டியர் ஹாஸ்பிடல் என்று சொல்வார்களே அது செங்கோட்டையில் இருந்தது. அங்கே நல்ல அநுபவமுடைய டாக்டர்கள் இருந்தார்கள். செங்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள தென்காசி, கடையநல்லூர், கம்பளி முதலிய இடங்களில் உள்ளவர்கள் அங்கே வந்துதான் மருந்து வாங்கிப் போவார்கள். இந்தப் பிரதேசம் சென்னையோடு சேரப்போகிறது என்று தெரிந்தவுடனேயே திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்கார் அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு மருந்து அனுப்புவதை நிறுத்திவிட்டார்கள். செங்கோட்டை சென்னையுடன் சேர்ந்துவிட்ட பிற்பாடு அது அடியோடு நின்றுபோய்விட்டது. அங்கே மருந்துகளே இல்லை. வெறும் அக்வாவை வைத்துக்கொண்டு கலந்து கலந்து கொடுக்கிறார்கள். கேட்டால் “நாங்கள் திருநெல்வேலிக்கு எழுதினால் கன்னியாகுமரிக்கு எழுதச் சொல்கிறார்கள். இங்கே எழுதினால் அங்கே எழுதுங்கள் என்கிறார்கள். யாருக்கு மருந்து வேண்டும் என்று எழுதுவதே தெரியாமல் இருக்கிறோம்” என டாக்டர்கள் சொல்கிறார்கள். அந்த நிலைமையில் செங்கோட்டை ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது. சர்க்கார் அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வேண்டிய செளகரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கடைசியாக நான் சொல்ல விரும்புவது பிச்சைக்காரர்களுடைய நிலைமையைப் பற்றித்தான். இப்போது பிச்சைக்காரர்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துவருகிறார்கள். எங்கள் செங்கோட்டையில் வசிப்பவர்கள் இருபதாயிரம் பேர்கள் என்றால் ஐயாயிரம் பேர்கள் பிச்சைக்காரர்கள். “என் இந்த மாதிரியாகப் பிச்சைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்?” என நாம் கொஞ்சம் சவனிக்கவேண்டும். ஒரு நாள் காலையில் ஒருவர் என்னிடம் வந்து பிச்சை கேட்டார். அவர் பிச்சைக்கார வேஷம்தான் போட்டு வந்திருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். மாலையில் நான் நகரசபைத் தலைவர் என்கிற முறையில் இன்ஸ்பெக்டர்ஸ்க்காக வெளியே போயிருந்தேன். அப்போது அவர் நன்றாக உடை அணிந்துகொண்டு, ஜப்பா முதலியன எல்லாம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவரைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டேன். முதலில் மழுப்பினார். உடனே என் பின்னே இருந்த சேவகன் “அவருக்கு அதுதான் உத்தியோகம். காலையில் பிச்சை எடுப்பது. மாலையில் ஜப்பன் தாள் போல உடை அணிந்து சுற்றுவது” என்று சொன்னான். நான் அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துவந்து விசாரித்தேன். “என்ன ஐயா, நான் பூராவும் உழைத்தால் இரண்டு ரூபாய் கிடைக்கமாட்டேன் என்கிறது. ஆனால் காலே ஆறு மணி முதல் 11-மணி வரையில் பிச்சை எடுத்தால் போதும். இரண்டு ரூபாய் கிடைத்துவிடுகிறது. இதைவிட செளகரியமான வேலை எது?” என்றார். இந்தமாதிரியான நிலைமையில்தான் அதிகமான பிச்சைக்காரர்கள் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஒவ்வொரு நகரசபையிலும் பிச்சைக்கார விடுதியை ஏற்படுத்தவேண்டும். நன்றாக வேலை செய்யக் கூடியவர்களிடம் வேலை வாங்கவேண்டும். முடமானவர்களுக்கு உணவும், உடையும் அளித்துப் பாதுகாக்கவேண்டும். நகரசபைகளை பிச்சைக்கார விடுதியை ஏற்படுத்தி நடத்துவதானால் போதுமான பண வசதி இருக்காது. நான் அந்தப் பிச்சைக்காரனைப் பார்த்த ஒரு ஸ்கீம் தயார் செய்து திருவாங்கூர்-கொச்சி சர்க்காருக்கு அனுப்பினேன். அவர்கள் நகரசபை பாதித் தொகை கொடுக்குமா என்று கேட்டார்கள். புதித் தொகையாக இருந்தாலும் நகரசபை பணத்திற்கு எங்கே போவது என்று எழுதினேன். இப்போதாவது ஒவ்வொரு நகரசபையிலும் பிச்சைக்கார விடுதியை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய சட்டங்களையும் செய்து, நகரசபைகளுக்கு சர்க்கார் பண உதவியும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இம்மாதிரி பிச்சைக்கார விடுதிகளை ஏற்படுத்தி, இந்தப் பிச்சைக்காரர்களை அந்த விடுதிகளில் கொண்டுபோய் அவர்களால் என்ன என்ன தொழில்கள் செய்ய முடியுமோ, அந்த அந்தத் தொழில்களில் அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து வேலை வாங்கலாம். அதனால் பிச்சைக்காரர்கள் தொந்தரவு இருக்காது. நம் நாட்டில் பிச்சைக்காரர் தொந்தரவு இல்லையென்றால், நாம் சுகமாக வாழ்வதாக ஆகும். அதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்யவேண்டும். உணக்கம்.

[5th July 1957]

2-30
p.m.

*THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : தலைவர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் எனது இலாகாக்கள் சம்பந்தமாகக் குறிப்பிட்ட இரண்டு மூன்று விஷயங்களைப்பற்றி மட்டும் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். முதன்முதலாக, கடைசியில் பேசிய கணம் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். முதன்முதலாக அவர் இந்த சபையில் பேசியிருக்கிறார். அவர் மிக உருக்கமாகப் பேசினார். அவருக்கு என்னுடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். செங்கோட்டைப் பகுதியிலுள்ள காடுகளில் மக்கள் சில சலுகைகளை அனுபவித்துக்கொண்டுவந்தார்கள் என்றும் அவைகளை நீடிக்கவேண்டுமென்றும் அவர் குறிப்பிட்டார். அவர் குறிப்பிட்ட சலுகை யார் வேண்டுமானாலும் காட்டிற்குள்ளே சென்று அங்கு இருக்கிற விறகுகளை இலவசமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது. தங்கு தடையின்றி எடுத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் முன்பு இருந்தது என்று அவர் சொல்லித்தெரிய வருகிறது. அது நீடிப்பது என்றால் தனித்தனியாகவோ கூட்டம் கூட்டமாகவோ சென்று விறகு எடுத்துக்கொண்டுவரலாம். சட்டபூர்வமாக கீழே உதிர்ந்து கிடக்கிற சரகைத்தான் கொண்டுவரலாம். நாகர்கோவிலில் நான்.காரில் சென்றபோது பார்த்தேன். எனக்குக் காட்டப்பட்டது. உதிர்ந்து கிடக்கிற சரகுகள் மட்டுமல்ல, ஒடிக்கப்பட்ட கிளைக்கூட மக்கள் கொண்டு போவதைப் பார்த்தேன். அது தவிர்க்க முடியாதது. முன்பு கொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தார்கள் என்றால், ஏராளமான காடுகள் இருப்பதை உணர்ந்தவர்கள் இது எப்படியாவது போகட்டும் என்று விட்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போதைய அரசாங்கத்திற்குக் காட்டுச் செல்வம் குறைந்திருக்கிறது. அதை வளர்க்கவேண்டும்; இப்பொழுது இருப்பதைப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கம் கவலை கொண்டிருக்கிறது. அதை இதற்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர் உட்பட எல்லா அங்கத்தினர்களும் பாராட்டுவார்கள் என்று கருதுகிறேன். இருந்தபோதிலும் ஏழை மக்கள் இந்த விறகைக்கொண்டு வந்து விற்பதால் ஒரு பிழைப்பு ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அது பாதிக்கப் படாமல் இருப்பதற்கும் காடு பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கும் பொருத்தமாக இருக்கக்கூடிய விதத்தில் ஏதாவது ஒரு பெர்மிட் ஸிஸ்டம் வைக்கலாமா அல்லது வேறு எந்த வகையில் இந்தச் சலுகையை அவர்களுக்கு நீடிப்பது என்பதுபற்றி அரசாங்கம் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதைக் கவனித்து வேண்டியது செய்யப்படும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, கணம் அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது பிச்சைக் காரர்கள் தொல்லையைப்பற்றி. அதற்கு ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. இன்னும் அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்தி அமைக்கச் சர்க்கார் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. நகரப்புறங்களில் 'பெக்கர் ஹோம்ஸ்' அமைக்க ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருக்கிறது. ஆவடியில் ஒரு 'பெக்கர் ஹோம்' அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது திருப்திகரமாய் நடைபெற்றுக்கொண்டுவருகிறது. ஆனால் கணம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதுபோல் பெரிய மனிதர்களின் பிச்சைக்காரத்தனம் என்பது விசேஷ கவனம் செலுத்திப் பார்க்கவேண்டிய காரியமாகும். அது கவனிக்கவேண்டிய விஷயந்தான். ஆனால் அங்கத்தினர் அவர்கள் நகரசபைத் தலைவராய் இருப்பதால் அவர்கள், இதற்குத் தகுதியான ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கிச் சமர்ப்பித்தால், அதைக் கவனித்து இந்தப் பிச்சைக் காரர்களின் தொல்லையை நீக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யலாம்.

அடுத்தபடியாக, அன்று பேசிய டாக்டர் சிவானந்தம் அவர்கள் ஆஸ்பத்திரிகளில் கதர் கொடுக்கப்படுவதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கதர் சீக்கிரத்தில் கிழிந்துபோகிறது என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அதிமம் விலையாகிறது என்றும் சொன்னார்கள். செண்டிமென்ட்டுக்காகக் கதரை வைத்துக்கொண்டு, பொருத்தம் இல்லாததை வைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமா, நிர்வாகிகளை ஏன் அசௌகரியப்படுத்தவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கரநாராயண பிள்ளை அவர்களும் கூட அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன். அரசாங்கத்தின் திட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில், இந்தத் திட்டத்தை மேற்கொண்டது செண்டிமென்ட்டுக்காகவோ அல்லது வேறு கட்சிக் கோட்பாட்டிற்காகவோ இல்லை. அரசாங்கம் பொறுளாதார அம்சத்தையொட்டி, வேலையில்லாத

[5th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

திண்டாட்டத்தையொட்டி நம் நாட்டின் குறைந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை யொட்டித்தான் கதர் திட்டத்தில் இவ்வளவு கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது. இன்று இந்த சர்க்கார் நடத்துகிற கதர் இயக்கத்தால் சமார் லட்சம் பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்கிறது. இந்தக் கதர் திட்டம் இல்லை யென்றால், அவர்களுக்கு வேறு வேலை கிடைக்காது. இன்னும் அதிகமாக சம்பாதிக்கக்கூடிய வேலைக்கு அவர்கள் தகுதியற்றவர்கள். செங்கோட்டையில் 20,000 பேரில் 5,000 பேர்கள் பிச்சை எடுப்பதாகச் சொன்னார்கள். அதேமாதிரி இவர்களும் பிச்சை எடுக்கத்தான் வேண்டியவரும். அதற்கு மேலாக, இந்தக் கதர் துணி வேண்டுமென்று அமெரிக்காவில் உள்ளவர்கள் கூடக் கேட்கிறார்கள். அது இதன் அழகைப் பார்த்தல். பின் அவர்கள் இதை ஏன் விரும்புகிறார்கள் என்று கேட்டால், இது கையால் நெய்யப்பட்டது. இது ஒரு விசேஷப் பொருள். நாமும் அதை அணிவோம், நாமும் அதை அனுபவிப்போம் என்றுதான் அமெரிக்காவில் உள்ளவர்கள் தாங்களும் கூட வாங்குகிறோம் என்று சொல்லிக் கேட்கிறார்கள் என்றால், இதை அங்கத் தினர்'ன் மனதில் கொள்வார் என்று கருதுகிறேன். பின் கதர் சீக்கிரத்தில் கிழிந்துபோகிறது என்று சொன்னார்கள். இதற்கு முன்பு அப்படி இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்பொழுது கதரின் தரம் உயர்ந்துவருகிறது சில வாஷங்களுக்கு முன்பு உற்பத்தியான கதர் கிழிந்துதான், அதாவது சீக்கிரத்தில் கிழிந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. ஆனால் இன்று அப்படியல்ல. கதரின் தரம் உயர்ந்துவருகிறது.

இரண்டாவது, கதரினுடைய விலையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதுவும் அவ்வளவு சரியல்ல என்று தான் நான் சொல்லுவேன். கைத்தறி ஆடையை விட நாலைந்து மடங்கு விலை கூடுதல் என்று சொன்னார்கள். அவ்வளவு விலை கூடுதல் என்று சொல்ல முடியாது. வேண்டுமென்றால் இரண்டு மடங்கு அல்லது 50 சதவிகிதம் 'விலை கூடுதலாக இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். ஆனால் இதற்குக் கொடுக்கப்படுகிற பணம் பல ஏழை விவசாயிகளுக்குப் போய்ச் சேருகிறது. இதையொட்டித்தான் மத்திய அரசாங்கம் இதை ஏற்றுக்கொண்டது. இப்பொழுது ரயில்வே இலாகாவிலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் இலாகாக்களிலும் கதர் துணி உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆஸ்பத்திரிகளிலும் மேலும் மேலும் கதர் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே கதர் ஆஸ்பத்திரிகளில் வேண்டா மென்று கணம் அங்கத்தினர் அவர்கள் வற்புறுத்த மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்ததாக, கணம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நாராயணசுவாமி பிள்ளை அவர்கள் விவசாயக்கலைப் படிப்பு பற்றியும் விவசாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தைப்பற்றியும் கூறினார்கள். Seed farm. அதாவது நல்ல பொறுக்கு விதைகள் தயாரிக்க, இது வரையில் குறிப்பிட்ட விவசாயிகளிடம் அந்தப் பொறுப்பை விட்டு விட்டு அவர்கள் தயாரிக்கும் விதங்களில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வந்தது. ஆனால் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு இது மட்டும் போதாது. அசல் சுத்தமான பொறுக்கு விதைகள் எல்லோருக்கும் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்றும், அதற்காக அரசாங்கம் அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் பிளானிங் கமிஷனில் முடிவு செய்தார்கள். இதை விவசாய இலாகாவும் ஒப்புக்கொண்டது. விவசாய இலாகாவைப் பொறுத்த வரையில் உற்பத்தியைப் பெருக்குவது முக்கியமான அம்சமென்று கருதி அரசாங்கம் அதில் நேரடியாகக் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது. அரசாங்கம் இதைப்பற்றி நன்றாக உணருகிறது.

Seed farm ஏற்படுத்துகிற விஷயத்தில் கணம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு விஷயத்தை இங்கு குறிப்பிட்டதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். இங்குள்ள விவசாய விஷயத்தில் மத்திய அரசாங்கம் தலையிடுகிறது என்று சொன்னதாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் அவ்விதம் யாருடைய தலையீடும் இங்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. விவசாய இலாகாவைப் பொறுத்த மட்டில், அவ்விதம் ஏதாவது தலையீடு இருக்கிறதா என்று நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தேன். அவர்களுடைய

[Sri M. Bhaktavatsalam] [5th July 1957]

பிரசங்கத்தைப் பத்திரிகையில் பார்த்த பிறகுதான் நான் நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்தேன். அப்படி ஒன்றும் தலையீடு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. நமது விவசாய இலாகா நீண்ட காலமாக விவசாய அபிவிருத்தி வேலைகளில் ஈடுபட்டு வருகிறது. திறமையும், அனுபவமும், உற்சாகமும் உள்ள பல நிபுணர்கள் நம்முடைய ராஜ்யத்திலே இருக்கிறார்கள். விவசாயத்தில் அனுபவமுள்ள பல விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஆலோசனையின் பேரில் பல திட்டங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் இது சம்பந்தமான பல விஷயங்களுக்கும் பொருளுதவி வேண்டியிருக்கிறது. இந்தியன் கொளன்ஸில் ஆப் அக்ரிகல்சரல் ரிசர்ச் (Indian Council of Agricultural Research) என்ற ஸ்தாபனத்தில் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திற்கும் பிரதி நிதித்துவம் இருக்கிறது. அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து பல திட்டங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உதவியை இந்த விஷயத்தில் நாம் கேட்கத்தான் செய்கிறோம். மற்றப்படியுள்ள விவசாயத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்களுடைய உதவி நமக்கு உபகாரமாய் இருக்கிறது. அவர்களுடைய உதவியைப் பெற்று சில இடங்களில் அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தின் மேல் திட்டங்களை நடத்தி வருகிறோம். இதல்லாமல் வேறு ஒன்றியமில்லை. நம்மிடம் பணம் இருந்தால் வேறு திட்டங்களை நாமே நிறைவேற்றலாம். இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் பல திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஒரு ராஜ்யம் இன்னொரு ராஜ்யத் திட்டங்களைப் பார்த்தும் வேலைகளை நடத்தி வருகிறது. நமக்கும் வெளி நாடுகளிலிருந்து தெரிந்துகொள்வதற்கு ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் இருக்கின்றன. நமது விவசாயிகள் விவசாயத்தில் மிக கவனத்துடன் ஈடுபட்டிருந்தாலும், நமது நாட்டில் இருக்கும் விளைச்சல் குறைவு தான். ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் விளைச்சல் ஒன்றுக்கு மூன்று மடங்காக இருக்கிறது. அது மாதிரி இங்குள்ள நிலங்களிலும் ஒரு சில விவசாயிகளுக்குப் பலன் கிடைத்து வருகிறது. இதனால் நாட்டின் செல்வ நிலை வளருகிறது. விவசாயம் தான் நமது நாட்டின் ஜீவாதாரம். ஆகையினால் விவசாய விஷயத்தில் விசேஷ கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதோடு மட்டுமல்ல, நமது பொருளாதார நிலைமையை உயர்த்த வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது. விளைவை இப்போது இருக்கிறதைவிடவும் கூடுதலாக்க வேண்டுமென்பதில் விசேஷ கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. முக்கியமாக, தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டம், சமுதாய நல அபிவிருத்தித் திட்டம் இவைகளின் கீழ் இதற்குத் தனிப் பட்ட கவனம் செலுத்தி நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையினால் இந்த ஆண்டில் கணிசமான அளவு உற்பத்தி பெருகுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் இன்னினை முறைகள் கையாளப்படவேண்டுமென்பதைப்பற்றி அப்படியே கண்ணை மூடிக்கொண்டு நாம் காப்பி அடிப்பதில்லை. நம்முடைய நிலைமைக்கேற்றவாறு எந்தெந்த முறையை மாற்றி எதை எதைக் கைக்கொள்ளலாம் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதன்படி நடந்து வருகிறோம். நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. அவர்களுடைய அறிவுக்கு எல்லை இல்லை, அது போலவே அவர்களுடைய அனுபவத்திற்கும் எல்லை இல்லை. ஆகவே இதைப் பற்றி எல்லாம் அவர்கள் நன்கு அறிந்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். விவசாயிகளைப் பொறுத்தமட்டில், கிராமங்களில் சிலர் புதிய முறைகளை நன்றாக உணர்ந்துகொள்வதில்லை. ஆனால் இப்போது பலரும் உணர்ந்து வருகிறார்கள். அது மாத்திரமல்ல, தெரிந்துகொள்வதிலும் பலர் ஆர்வம் காட்டி வருகிறார்கள். சைனாவில் உள்ள முறையைப் பார்த்து வந்தால், அந்த முறை நமக்குக் கூடுதல் பலன் அளிக்குமா என்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதாய் இருக்கிறது. சமீபத்தில் ஒரு தூது கோஷ்டி அங்கு போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்தது. அவர்கள் கண்ட பல புதிய விஷயங்களைப்பற்றி நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்கள். அவர்களும் நம்முடைய நாட்டிலிருந்து அறிந்துகொள்வதற்கு ஏராளமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன. பரஸ்பரம் ஒவ்வொரு நாளும் மற்ற நாடுகளில்

5th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

லிருந்து விஷயங்களை அறிந்து கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அதல்லாமல் மற்றவர்களைப் பார்த்து நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு அப்படியே அவைகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதல்ல நம்முடைய கொள்கை என்பதை எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன்.

விவசாயக் கல்லூரிகளைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நாராயணசாமி பிள்ளை அவர்கள் பேசியபோது seed farm ஏற்படுத்த ஒரு research station அவசியமில்லை என்றும் இவ்விஷயங்களை அண்ணாமலை காலேஜில் இருக்கும் விவசாயப் பகுதியோடு சேர்த்து ஏன் விரிவு படுத்தக்கூடாது என்றும் கேட்டார்கள். விதைகளைப் பொறுத்தவரையில் நல்ல விதைகள் கிடைக்கவேண்டும். அதற்காக ஒவ்வொரு ஊரிலும் சமார் ஐம்பது ஏக்கர் கொண்ட பூமிகளில் Seed farm ஏற்படுத்தி விதைகளை உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்று தான் இப்போது நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வாறு ஏராளமாக உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு, விவசாயிகளுடைய ஒத்துழைப்பையும் பெற்றுத் தான் நல்ல விதைகளின் தேவையையும் பரிபூரணமாகப் பூர்த்தி செய்து, உற்பத்தியையும் பெருக்க முடியும். ஆகவே seed farm வேறு, ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் வேறு. அண்ணாமலை சர்வகலாசாலைப் பிரிவு சிறந்த முறையிலே வேலை செய்து வருகின்றது. அமெரிக்காவில் மாணவர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக அங்கு போய்ப் பார்த்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதே முறையிலே அங்கு மாணவர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பு கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். விவசாயிகள் யுனிவர்ஸிடிக்கு வருகிறார்கள். மாணவர்களும் விவசாயிகளிடம் போகிறார்கள். பரஸ்பரம் அவர்களுடைய அனுபவத்தையும், அறிவையும் பரிமாறிக்கொள்ளுகிறார்கள். சிறந்த முறையிலே அங்கே விவசாயப் படிப்பு சொல்லிக்கொடுக்கப்படுகிறது. அது இன்னும் விரிவாக்கப்படவேண்டும். இதிலே போட்டி ஒன்றுமில்லை. கோயம்புத்தூர் விவசாயக் கல்லூரி மிகவும் பழைய கல்லூரி; மிகவும் பெயர்பெற்ற கல்லூரி. பரம்பரையாகப் (tradition) புகழ்பெற்ற கல்லூரி. அது மட்டுமல்ல. ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சி நிலையமும் அங்கு அமைந்திருக்கிறது. Ford Foundation-ஐச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த விவசாயக் கல்லூரியை 'அப்கிரேடு' செய்வது, உயர்ந்த விவசாயப் படிப்பு கொடுப்பது, இவைகளுக்கேற்ற இடம் இதைவிடச் சிறந்தது வேறு ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லி இங்கு தங்களுடைய சில திட்டங்களை நிறைவேற்ற முன்வந்திருக்கிறார்கள். அவைகள் இப்பொழுது சர்க்காரால் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வருகின்றன. சீக்கிரத்தில் அந்தத் திட்டங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமென்று நான் நம்புகிறேன். விஞ்ஞான முறையிலே ஆராய்ச்சி செய்ய அங்கே சிறந்த வசதிகள் இருக்கும் பொழுது, அந்தக் கல்லூரி மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தத் திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அந்தக் கல்லூரி மாணவர்களின் எண்ணிக்கைக்கும் அண்ணாமலை யுனிவர்ஸிடி விவசாயப் படிப்புப் பிரிவுக்கும் ஒரு இணைப்பு இருக்கிறது என்றால், அதிலே தான் தகராறு இருக்கிறது. விவசாயக் கல்லூரியில் ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சிக்கூடம் இருப்பதால், அங்கு இருக்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்த இப்பொழுது திட்டமிட்டிருக்கிறோம். அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை விவசாயப் பிரிவுக்கும் இந்தத் திட்டத்திற்கும் ஒரு முரண்பாடும் இல்லை. விவசாயப் படிப்பு அதிகமாக வேண்டும். அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை விவசாயப் பிரிவை விரிவுபடுத்துவதற்கு இடம் இருக்கிறது. ஆகவே அதற்கு வேண்டிய வசதிகளும், ஆதரவும் அந்த சர்வகலாசாலைக்குக் கிடைக்கும், கிடைக்கவேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன்; கிடைக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

நான் முக்கியமாகப் பேச விரும்பியது உணவுப் பிரச்சனையைப்பற்றி. அது பல அங்கத்தினர்களுக்கும் கவலை அளிக்கின்றது. சில அங்கத்தினர்கள் அதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். முன்பு ஏற்பட்ட உணவுப் பிரச்சினைக்கும் இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் உணவுப் பிரச்சினைக்கும் ஒரு

2-50
p.m

[Sri M. Bhaktavatsalam] [5th July 1957]

வித்தியாசம் உண்டு என்பதைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள். முன்பு இங்கு அரிசி கிடைக்கவில்லை. வெளி நாடுகளிலிருந்து கிடைத்த அரிசி நாற்றம் பிடித்த அரிசியாயிருந்தாலும், அவர்கள் சொல்லுகின்ற விலை கொடுத்து வாங்கத்தயாராக இருந்தும், போதுமான அரிசி கிடைக்கவில்லை. அதனால் தலைக்கு 6, 7, அவுன்ஸ் ரேஷன் செய்து கொடுக்கப்பட்டது, நிர்ப்பந்தமான கண்டிரோல் இருந்தது. விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்த தானியத்தைக் கங்கள் இஷ்டம்போல் விநியோகிக்க முடியாமல் அவர்களிடமிருந்து நிர்ப்பந்தமாகக் கொள்முதல் செய்யப்படும் நிலை இருந்தது. ஆனால் இப்போதைய பிரச்சனை பற்றாக்குறை அல்ல. எங்கும் அரிசி கிடைக்கவில்லை என்ற புகார் இல்லை. ஆனால் விலை அதிகமாக இருக்கிறது, அதை எவ்வாறு சமாளிப்பது என்பதுதான் இன்றைய பிரச்சனை. 'ஒரு பக்கத்திலே விவசாய உற்பத்தி பெருகியிருக்கிறது. ஆனால் மற்றொரு பக்கத்திலே விலைவாசி இறங்காமல் அப்படியேதான் இருக்கிறது' என்று அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் கூறுவது, முன்பு பற்றாக்குறை அதிகமாக இருந்ததால் விலைவாசி அதிகமாக இருந்தது. இன்று ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது ஓரளவு உற்பத்தி முன்பு இருந்ததை விட அதிகப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிற உற்பத்தி போதாது. விசேஷமாக கணிசமான முறையிலே உற்பத்தி பெருகுவதற்கு திட்டங்கள் வகுத்து அவைகளையெல்லாம் தீவிரமாக நிறைவேற்றி வருகிறோம் என்று கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். 1955-ம் ஆண்டில் விலை குறைந்துகொண்டு போயிற்று, அது விவசாயிகளுக்குக் கவலை அளித்தது. அது பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அப்பொழுது ஓரளவுக்கு மேல் விலை குறைந்தால் அரிசி வாங்கவேண்டிய நிமித்தம் ஏற்படும் என்று உணர்ந்து அரிசி வாங்குவதற்குத் தயாராக இருந்தோம். "Price Support System" தயாராக இருந்தது. நம்முடைய அரசாங்கமும் அயல் நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய வசதி அளிக்கக் கூடாதா, மற்றத் துறைமுகங்களிலே ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள், சென்னைத் துறைமுகத்திலிருந்தும் ஏற்றுமதி செய்யக் கூடாதா என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்பொழுது விலை குறைவு. அப்பொழுது இங்கிருந்து அரிசியை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்புவதற்கு வசதி அளிக்க வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டு இருந்ததால் போதிய அரிசி இருந்தது, 1955-ம் ஆண்டில் பற்றாக்குறை இல்லை. ஆனால் இன்று நம் அரிசித் தேவை எவ்வளவு, உற்பத்தியை எப்படிப் பெருக்குவது என்பதை ஆராயவேண்டும். ஒரு வருஷத்திற்கு எவ்வளவு நம் தேவையோ அந்த அளவுக்கு உற்பத்தியானால் மட்டும் போதாது. முன்பெல்லாம் யுத்த காலத்திலேகூட இதை எப்படிச் சமாளித்தார்கள் என்றால், பற்றாக்குறை ஏற்படுவதற்கு முன்னால் கொஞ்சம் 'Buffer Stock' வைத்திருந்தார்கள். நிரந்தரமாக உற்பத்தியை அயல் நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய அளவுக்கு பெருக்கினால்தான் உணவுப் பிரச்சனை கவலையில்லாமல் தீரக் கூடும்.

இன்று உணவுப் பொருள்களின் விலை அதிகமாகியிருக்கிறது. ஒரு பக்கத்திலே விவசாயிகள் சார்பிலே, 'மற்றப் பொருள்களின் விலை உயரவில்லையா? விவசாயிகளுக்கு ஏன் அந்த விலை கிடைக்கக் கூடாது?' என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். நான் அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. விவசாயிகளுக்குக் கட்டும்படியான விலைதான் கிடைக்கவேண்டும். இப்பொழுது கூட ஒரு கவலை இருக்கிறது. விலை ரொம்பக் குறைந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்ற கவலையிருக்கிறது. அப்படி விலை ரொம்பக் குறைந்து விட்டால் அப்பொழுது விலையை நிர்ணயம் செய்ய அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. விலை நிர்ணயிக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. ஓரளவுக்குக் கீழே விலை குறைந்தால், விலை நிர்ணயம் செய்வோம். ஓரளவுக்கு மேலே போனாலும், விலைவாசி அதிகப்படும். உணவுப் பொருள் விலைவாசி அதிகரிப்பதற்கு 'Cost of living index' அதிகப்படுவது காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன். இன்னும் சிலர் அதை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. விலைவாசிகளைக் குறைப்பதிலே மத்திய அரசாங்கமும் ராஜ்ய அரசாங்கமும் கவனம் செலுத்தி வருகின்றன.

[5th July 1957] [Sri M. Bhaktavatsalam]

நமக்கு அதிகமாகப் பற்றாக்குறை இல்லையென்றாலும் இந்தியா முற்றிலும் பூராவாக எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், பற்றாக்குறை ஒரு இடத்திலே சமாராக இருக்கிறது, மற்றொரு இடத்திலே அதிகமாக இருக்கிறது, இன்னொரு இடத்திலே வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்திருப்பதால் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். Free movement-ஐ மறுபடியும் கட்டுப்படுத்தும் எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இல்லை. எங்கு வேண்டுமென்றாலும் போய் விற்கலாம். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ ராமசுவாமி அவர்கள் 'வியாபாரிகளின் பேரில் ஒன்றுமில்லை. விவசாயிகள் தான் பதுக்கிவைக்கிறார்கள்,' என்று சொன்னார்கள். அவரவர்களுக்கு ஒரு மனப் பான்மை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் என்ன சொல்ல வருகின்றேன் என்று கேட்டால், வியாபாரிகள் 'ஸ்பெகுலேட்' செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நமது சென்னை ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தமட்டில் வருஷத்திலே சமாராக இதுவரையில் 1½ அல்லது 2 லட்சம் டன்னிற்கு மேல் பற்றாக்குறை இல்லை. இப்பொழுது மாதம் ஒன்றுக்கு 8,000 டன் மத்திய அரசாங்கம் நியாயவிலைக் கடைகளில் விற்பனை செய்வதற்காகக் கொடுக்கிறது. 970 நியாய விலைக் கடைகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால், மாதத்திற்கு 8,000 டன் வீதம் வருஷத்திற்கு சுமார் ஒரு லட்சம் டன் அரிசி வந்துவிடுகிறது. தொல்லையில்லை. அதோடு விலையும் குறைந்திருக்க வேண்டும். தஞ்சை ஜில்லா உபரி ஜில்லா. அந்த ஜில்லாவிற்கு வேண்டியது போக மீதி தமிழ் நாட்டிலுள்ள மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு உபயோகப்படவேண்டும். ஆனால் போன வருஷத்தில் 2½ லட்சம் டன் இங்கிருந்து ரயில் மூலம் கேரள நாட்டிற்குப் போயிருக்கிறது என்று ரயில்வேயிலிருந்து கணக்கு வந்திருக்கிறது. இதைத் தவிர லாரி மூலமாக வேறு போயிருக்க வேண்டும். அதற்காக நாம் அதைத் தடுக்க வேண்டும், கேரளா எப்படியாவது போகட்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. சிலர் அரசாங்கத்தின் யோசனைகளைப்பற்றித் தப்பு அர்த்தம் செய்வதைப் பேப்பரில் பார்க்கிறேன். நம்முடைய பக்கத்து ராஜ்யம் செனகரியமாக இருக்கவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய அவா. அவர்களுக்குத் தொல்லை ஏற்படக்கூடாது என்பதுதான் நம்முடைய கவலையும். சில வியாபாரிகள் கேரளாவில் அதிக விலை கிடைக்கிறது என்று 'ஸ்பெகுலேட்' செய்கிறார்கள். விவசாயிகளும் தங்களுக்கு எங்கு அதிகப் பணம் கிடைக்கிறது என்று பார்க்கிறார்கள். ஆந்திரா மந்திரி அவர்கள் சமீபத்தில் ஹைதராபாத்தில் நாங்கள் கூடிப் பேசியபொழுது சொன்னார்கள். சில வர்த்தகர்கள் ஆந்திரா நாட்டிலிருக்கும் அரிசியை வங்காளத்திற்கும் ஸௌராஷ்டிராவுக்கும் அனுப்புவதற்கு ஏற்பாடு செய்து 'வாகனம்' கேட்டார்கள். வாகனம் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தாலும் ரயில்வேயும் 'வாகனம்' கொடுக்க ஒப்புக் கொண்டது. வாகனம் தயாராக இருந்தது. ஆனால் அங்கு திடீரென்று விலை கொஞ்சம் குறைந்ததால், தங்கள் லாபம் குறைந்துவிடுமே என்று கருதி வியாபாரிகள் வாகனங்களை ரத்து செய்துவட்டார்கள். வங்காளத்திற்குப் போகா விட்டால் அந்த அரிசியைத் தமிழ் நாட்டிற்கு அனுப்பியிருக்கலாம். ஆனால் வியாபாரிகள் அந்த அரிசியை அப்படியே தேக்கி வைத்துக் கொண்டு வங்காளத்தில் எப்பொழுது விலை உயரும் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சில சமயங்களில் வியாபாரிகளுக்கு லாபம்தான் முதல் கருத்து. அவர்களை நம்பினால் அரிசி ஒழுங்காக எல்லோருக்கும் விநியோகிக்கப்பட்டுவிடும் என்று நாம் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆகையால், நிலைமை இதுதான். ஆந்திராவின் 'ஸ்பாட்' வங்காளத்திற்குப் போகிறது என்றும், வங்காளத்திலிருந்து துறைமுகத்தின் வழியாக பாகிஸ்தானுக்குத் திருட்டுத்தனமாகப் போகிறது என்றும் புகார் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால், இதையெல்லாம் யோசனை செய்து, ஏதாவது ஒரு வரம்பு கட்டவேண்டும். இங்கிருந்து அரிசி வங்காளம் முதலிய இடங்களுக்குப் போகலாம் என்றால் தொல்லைவருகிறது.

விலை உயர்வை நிரந்தரமாகத் தடுப்பது என்றால், நாட்டில் அதிக உற்பத்தி ஏற்படவேண்டும். தற்காலிகமாகத் தடுப்பதற்காக ஏதாவது வரம்பு கட்டவேண்டுமென்றுதான் யோசிக்கப்பட்டது. பல யோசனைகள் கூறப்பட்டன. திரு. ராமசாமி அவர்கள் ஒரு யோசனை சொன்னார்கள்.

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[5th July 1957]

அதை அவர்கள் ஆதரித்தார்கள். கேரள நாட்டைப் பிரித்துவிட்டு, மைசூர், ஆந்திரா, தமிழ்நாடு ஆகிய மூன்று ராஜ்யங்களை மட்டும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரு “ஸோன்” வைப்பது ஒரு யோசனை.

கேரளநாட்டைப் பிரித்தாலும் அவர்களுக்கும் அரிசி கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு வருஷப் பற்றாக்குறை ஏழு லட்சம் டன். அதை யார் கொடுக்கிறது? எங்கிருந்து கொடுக்கிறது? கேரளாவைத் தவிர்த்து மற்ற மூன்று ராஜ்யங்களையும் கொண்ட ஒரு “ஸோன்” ஏற்பட்டுவிட்டால், கேரள ராஜ்யத்தின் பற்றாக்குறையை மத்திய சர்க்கார் வாங்கிக்கொடுக்கலாம்.

ஆந்திராவிலே ஆறு லட்சம் டன் அரிசி உபரியாக இருக்கிறது. அது மைசூருக்கும் தமிழ் நாட்டுக்கும் வேண்டாம். ஏனென்றால், தமிழ் நாட்டுக்கு இந்த வருஷ முடிவுக்கு ஒன்றரை லட்சம் டன்தான் பற்றாக்குறை. அதேபோல், மைசூருக்கு 50 ஆயிரம் டன்தான் பற்றாக்குறை. ஆனால், கேரளாவைத் தவிர்த்து என்ன பிரயோஜனம்? ஆந்திர அரசாங்கம், ‘எங்களுக்கு உபரியாக இருக்கிற நல்ல உயர்ந்த ரகத்தை வங்காளத்திலும் செளராஷ்டிராவிலும் வியாபாரம் செய்கிறோம். இதை யெல்லாம் தடுக்கலாமா?’ என்று கேட்கிறது. கடைசியாக ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதாவது, மைசூர், ஆந்திரா, தமிழ் நாடு, கேரளம் ஆகிய நான்கு ராஜ்யங்களையும் சேர்த்து ஒரு “ஸோன்” ஏற்படுத்துவது என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அப்படி “ஸோன்” ஏற்பட்ட பிறகு, இதிலிருந்து வெளியே அரிசி போகக்கூடாது, கண்டிப்பாகப் போகக்கூடாது, என்பது திட்டம். மிச்சம் இருந்தாலும் இருக்கலாம். உயர்ந்த ரகத்திற்கு வெளியே மார்க்கெட் இருக்கலாம். அப்படிப் போவதற்குப் பெர்மிட் வேண்டும்.

“ஸோன்” என்று வைத்துவிட்டாலும் வியாபாரிகள் “ஸ்பெகுலேட்” செய்து ஆந்திராவிலிருந்து கேரளாவுக்கு அரிசி எடுத்துக்கொண்டு போகலாம். இதெல்லாம் வியாபாரிகள் செய்யக்கூடியதே. நான்கு ராஜ்யங்களுடைய பிரதிநிதிகளும், மத்திய அரசாங்கப் பிரதிநிதியும் ஆக எல்லோரும் அடிக்கடி கூடிப் பேசி அவ்வப்போதுள்ள நிலைமையைப் பரிசீலனை செய்வோம்.

சென்னையிலிருந்து கேரளாவுக்கு அதிகமாக அரிசி போவதனால், இங்கு பற்றாக்குறை ஏற்பட்டாலோ அல்லது விலை அதிகமாகிவிட்டாலோ, இது சம்பந்தமாக “ரெஸ்ட்ரிக்ட்டன்” செய்யலாம். சென்னையிலிருந்து கேரளாவுக்கு “ஸ்டாக்” போவதைத் தடுக்கலாம். அதைப்பற்றியும் நான்கு ராஜ்யப் பிரதிநிதிகளும் கூடிப் பேசி ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். இந்த வகையிலே சீக்கிரத்தில் மத்திய சர்க்கார் இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்றுதான் நான் எதிர் பார்க்கிறேன். இதுதான் நாங்கள் ஹைதராபாத்தில் பேசி ஒப்புக்கொண்ட முடிவு. இதைச் சபையில் தெரிவிக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்த விவரங்களை இப்பொழுது குறிப்பிட்டேன்.

மற்றொன்று. சென்ற வருஷத்தைவிட விலை மணங்கொண்டுக்கு ஒரு ரூபாய் அதிகமாகியிருக்கிறது. இரண்டு மூன்று மாதங்களாக விலை வேகமாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது கூடியவரையில் சரியாக இருக்கிறது. அதோடு திருப்தி அடையமுடியாது. விலை இன்னும் சற்றுக் குறையவேண்டும். மறுபடியும் விலை கொஞ்சங்கூட ஏறக்கூடாதென்பது அரசாங்கத்தின் கவலை. ஆகையால், வழக்கமாக எடுக்கப்படும் நடவடிக்கை யோடு கூட மற்றொன்றையும் அரசாங்கம் கையாள முடிவு செய்திருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். The Essential Commodities Act என்ற சட்டத்தைப் பார்லிமெண்டில் திருத்தி அமைத்திருக்கிறார்கள். அதாவது, “ஸ்டாக்கை” hoard செய்து வைத்திருந்தால், அந்த “ஸ்டாக்கை” அரசாங்கம் வாங்கிக்கொள்வதற்கு அதிகாரம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அதிகாரத்தை மத்திய அரசாங்கம் இப்பொழுது நம்முடைய அரசாங்கத்திற்குக் கொடுத்திருக்கிறது. அந்த அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பது என்றுதான் அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. ஆனால்,

5th July 1957]

[Sri M. Bhaktavatsalam]

எதோ அதிகாரம் கிடைத்துவிட்டது என்பதற்காக, இதை வைத்துக்கொண்டு வியாபாரம் செய்ய உத்தேசம் இல்லை. அதிகமாக “ஸ்டாக்” வாங்கி நம் தலையில் போட்டுக்கொள்வது என்பது உத்தேசம் இல்லை.

மற்றொன்று. இந்த நிதிப் பொறுப்பைப் பரிபூரணமாக மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அரசாங்கத்திற்கு நிதிப் பொறுப்பு இல்லை. அரிசியை வாங்கிக்கொள்ள, அதாவது “hoard” செய்து வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து “ஸ்டாக்”கை எடுத்துக்கொள்வதற்கு இந்த அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆனால், அப்படி வாங்குவதற்குப் பணம் அவர்கள் கொடுக்கிறார்கள்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : விலை என்ன?

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : ஜூன் மாதம் 6-ந் தேதிக்கு முன்பு மூன்று மாதங்களின் சராசரி விலை என்ன உண்டோ அதுதான் விலையாகக் கொடுக்கப்படும். இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு அதிகாரி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அந்த அதிகாரி புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்து விலையை நிர்ணயிப்பார். அதுதான் விலை, விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ள இந்த அரசாங்கத்திற்கு உத்தேசம் இருந்தால் ஜூன் மாதம் 6-ந் தேதிக்கு முன்பு மூன்று மாதங்களின் சராசரி விலை என்ன உண்டோ, அதற்கு ஒரு ரூபாய்க்குமேல் இன்னும் போகவில்லை, அப்படி ஒரு ரூபாய்க்குமேல் விலை அதிகப்பட்டால், அப்பொழுது பிரவேசித்து, எங்கே ஸ்டாக் இருக்கிறது என்று கணக்குக் கொடுக்கச் சொல்லி, அதை வாங்குவது என்பதுதான் அரசாங்கத்தின் முடிவு. இது அவசியமானால்தான் பிரயோகிக்கப்படும். இதை பிரயோகிக்க அவசியம் இல்லாத நிலை ஏற்பட்டால், அதை அரசாங்கம் வரவேற்கும். இதுவும் முக்கியமான நடவடிக்கை.

விலைவாசி அதிகமாவதைத் தடுப்பதற்கும், ஓரளவு விலைவாசியைக் குறைக்கச் செய்வதற்கும் இன்று அரசாங்கம் யோசித்துவருகிறது. “ஸோன்” அமைத்துவிட்டால் நியாய விலைக் கடைகளுக்குக் கூட அவசியம் இருக்காது என்று கருதுகின்றோம். இருந்தாலும் அவசரப்பட்டு நியாய விலைக் கடைகளை உடனே எடுக்கப் போவதில்லை. அவசியத்தைப் பார்த்துத்தான் எடுக்கப் போகின்றோம். இதுதான் உணவுப் பிரச்சினையைப்பற்றி நான் சொல்ல விரும்பியது, இத்துடன் என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

* SRI V. GURUNANDAN ROW : Sir, after reading the Budget, 3-1
I find, it is very disappointing because mostly it is a Budget based P.m.
on hope even though there is a large deficit of nearly Rs. 13 crores on the Ways and Means side and Rs. 48 crores on the Revenue side. I think, Sir, there is some window-dressing as far as the Ways and Means position is concerned. Why I am saying that is because the State Government are hoping that the Central Government will come to their assistance. If we take the Ways and Means Budget, as presented to the House, we will find an item—‘Loans anticipated from the Government of India on schemes eligible for Central Assistance’—(Page 23 of the speech of the Hon. the Minister for Finance presenting the Budget for 1957-58). Now, the word, ‘anticipated’ only means ‘hoping to get’. If it does not mean that, they should have put in the words ‘entitled to assistance’. I wish it should be clarified whether the Central Government have promised to give this Government the sum of Rs. 16.50 crores or whether it is merely a hope of getting Rs. 16.50 crores from the Central Government.

Coming to the measures adopted by the Government to cover the deficit, I must, first of all, congratulate the Government on two

[Sri V. Gurunandan Row]

[5th July 1957]

matters. It is good that the Government have proposed to raise the rate of agricultural income-tax on owners of plantations. Secondly, the Government have decided to exempt books from the levy of sales tax. Sir, tax on knowledge is certainly, I should say, most abhorrent in a democratic country where we want to have universal literacy. Therefore, the Government have taken a correct decision in exempting books from the levy of sales tax. They could have very well . . .

SRI A. M. ALLAPICHAI : What about bad books?

* SRI V. GURUNANDAN ROW : The Hon. the Prime Minister of India has been saying that foodgrains should be exempted from the levy of sales tax. But the Government have only proposed to reduce the rate of sales tax to one per cent. On the other hand, the Government have decided to increase the rate of sales tax from 1-9/16 per cent to 2 per cent on all other commodities. This will hit the common man greatly. It is not as though there are no other sources which are left untapped and from which money can be obtained by way of taxes. I would like to make a few suggestions as to how these taxes can be levied so that the present deficit may be covered.

The first suggestion I would like to make is to levy agricultural income-tax on landlords owning more than one hundred acres of wet land or garden land or 200 acres of dry land. It has been stated that agricultural income-tax cannot be levied on agriculturists because an ordinary peasant cannot maintain accounts. But, certainly persons owning one hundred or two hundred acres can keep accounts. This will bring considerable revenue to the Government. The Government's contention that peasants cannot maintain accounts will not hold water because in the case of small traders whose turnover is more than Rs. 7,500, they are compelled to maintain accounts. By my suggestion, only big landlords will be affected and, therefore, it can be implemented.

Then, Sir, I wish to make another suggestion about nationalisation of transport. At present, we have nationalized transport only in the City of Madras. This can be extended to the entire State. I do not find myself in agreement with the hon. the Deputy Leader of the Opposition who spoke against nationalization. My complaint is that nationalization is not being carried out properly. The main difficulty in carrying it out is lack of trained personnel with the Government. When they embark on a policy of nationalization, it is necessary that they should have trained personnel. If the Government want to nationalize any industry, they should have trained personnel with a commercial attitude so that it might be run efficiently. It is necessary that the Government should have trained technical personnel for running the transport system. As the Government have declared that their policy is to establish a socialistic pattern of society and as they want to nationalize more and more of industries, it is essential that they should train technical personnel in order that these

[5th July 1957]

[Sri V. Gurunandan Row]

nationalized industries may be run efficiently and they may bring the same revenue as when they are run by private persons. The main attack made by the hon. the Deputy Leader of the Opposition is that nationalized industries are not being run efficiently and that industries under the management of private individuals are being run more efficiently. That argument is valid so far as the question that the Government should train technical personnel for running the nationalized industries is concerned, but that should not be used as a point against nationalization. So, the Government must start training immediately the technical personnel required in respect of industries which they have under their authority to nationalize. That is one important suggestion I wish to make.

Then, Sir, there is another source of revenue to the Government, from out of the minerals, especially from out of the magnesite deposits in Salem district. The other day, the Hon. the Leader of the House mentioned in the other House that a particular company was prepared to invest two crores of rupees in that venture. First of all, it should be examined whether two crores of rupees are really necessary. If my information is correct, not more than half a crore of rupees is necessary. First of all, the Government should make an enquiry whether two crores of rupees are really necessary before they accept the transfer deed of Messrs. Burn & Co. to enable them to run the industry. All these factors must be examined before a decision is arrived at. Preference must be given to local people if they are in a position to start the industry and even if local people come in, the Government must see that the industry is entrusted to them on the basis of profit-sharing, and it should not be left entirely to private exploitation. Further, to-day what is happening in Salem district actually? Government are getting a pittance of royalty in respect of magnesite in Salem. It is so because the royalty is based upon the value of the ore at the pit-head and not upon the profit the magnesite companies make. The Magnesite Syndicate paid dividend to its shareholders at the rate of 400 per cent year before last. If such a profit is made and magnesite is taken away from this country like this, I feel it is high time that the Government took note of the fact and saw that this source of revenue which has enormous potentialities was not left to private enterprise.

3-20
p.m.

I would like to make another suggestion. Have a surcharge on property tax in municipalities, just as we have a surcharge on land revenue in respect of those who pay a certain amount of land revenue and more. Apply the same principle. If the annual rental value of a house exceeds, say, Rs. 3,000, have a surcharge. It may be levied and collected by the Government and not left to the municipalities to collect. That will bring in quite a lot of money. There are a number of landlords who probably pay thousands of rupees as property tax. They will all come within the purview of the surcharge. It is better to have such a surcharge

[Sri V. Gurunandan Row] [5th July 1957]

in the place of the sales tax whose rate has been increased to two per cent from 1-9/16 per cent and which is an indirect tax hitting the common man.

One other thing which is alarming is this. Whatever money is collected by the Government is not spent properly. One thing that looms large when we go through the Audit Report on the Appropriation Accounts of the State is the enormous amount of waste and corruption that exist in the administration. Lakhs and lakhs of rupees are wasted. I find from the Budget Speech of the Finance Minister that crores of rupees are proposed to be spent on various schemes. But is it going to be spent in such a way that we may have to spend on the same thing more money later because it has not been executed properly? This is what we see in the Audit Report. The Cinchona Department spent Rs. 20 lakhs on the construction of a building during 1944-48. The Public Works Department later on made a recommendation for repairs costing 28 lakhs of rupees. That means that out of the Rs. 20 lakhs spent on the building, hardly four to five lakhs of rupees would have gone into the construction of the building. In such a state of affairs, how is it that the Government feel complacent, when crores and crores of rupees are proposed to be spent on projects? Are the moneys going into the projects or getting into private hands? Unless the Government take very serious steps in this matter and see that every pie of the public money earned by way of taxes is accounted for, we cannot find a solution to this problem of waste. I would suggest, therefore, that people's committees be started at least in places where big projects are under execution to supervise the expenditure. Let the representatives of the people do it. Let there be a campaign against corruption regularly. Unless this is done, it is not possible to help the common man. The common man would feel that these big projects are only paper projects and it would be very difficult to enlist his support. You must remove the feeling from people's minds that he money is not actually going into the projects but into private hands.

SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR: தலைவர் அவர்களே, இந்த 1957-58-ம் வருஷ நிதி நிலை அறிக்கையை வரவேற்றுப் பேசுகின்றேன். முதலிலே, கிராமக் கர்ணம், மணியக்காரர் ஆகியவர்களுக்கு, தமிழ் நாடு ரொம் உத்தியோகஸ்தர்கள் தலைவன் என்ற முறையிலே, கூட்டிக்கொடுத்த சம்பள நிமித்தமாக, நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக, நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கும் ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் இங்கு வந்து அமர்ந்த உடனே 'வில்லேஜ் ஆபீஸர்கள்' டிராவலிங் அலவன்ஸைப் பற்றி Papers placed on the table-ல் பார்த்தேன். அதில் மொத்தமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 5 மைலில் இருந்தால் எவ்வளவு, 5-ல் இருந்து 12 வரை மாதத்திற்கு 15 ரூபாய் இப்படி அதில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அடிப் பக்கம் திருப்பிப் பார்க்கும்போது, எஸ்டேட்டில் இருந்து வந்து போக கர்ணம், மணியக்காரர் ஆகிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு III Class Railway fare என்றார் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில சமயங்களில் ரயிலில் போகும் வசதி இல்லாத இடத்திலிருந்து பக்கத்தில்

[Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiator] 5th July 1957]

இருக்கும் ஊருக்கு உத்தியோகஸ்தரைக் காணவோ அல்லது தாலாகா ஆபீஸ் போகவோ நடந்து போகவேண்டியிருக்கிறது. குறிப்பாக, இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில், கூடிய வரையில் விளக்கமாகக் கொடுத்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்.

வில்லவாசிகளைப்பற்றி இந்த பட்ஜெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நான் ஒரு விவசாயி என்ற முறையிலே, வில்லவாசி உயரவேண்டும் என்று கருதுபவர்களில் நானும் ஒருவன். கூக்குரல்கள் இருக்கிற காரணமாக வில்லவாசிகளுக்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்கிறார்கள். அது எங்களை மிகவும் பாதிக்கிறது. விவசாயம் செய்வதற்கு வேண்டிய சாதனங்களின் விலைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. மண்வெட்டி செய்யக்கூடிய தகடு, தண்ணீரைப் பிரிக்கும் கருவி செய்யக்கூடிய தகடு, உழவு செய்யக்கூடிய கருவி முதலியவைகளை விவசாயிகள் விலை அதிகம் கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். ஆனால், இவைகளையெல்லாம் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கி விவசாயம் செய்த பிறகு, அந்த விவசாயப் பொருள்களுக்கு விலை குறைவாக இருந்தால், யாரைப் பாதிக்கும்? அது விவசாயிகளைத்தான் பாதிக்கிறது. இதை அரசாங்கத்தாரும் நன்றாக அறிந்திருக்கிறார்கள். விவசாயத்திற்கு வேண்டிய உரம், பசுந்தான் உரம், மற்றும் அதிக வசதிகள் கொடுக்கக் கூடிய வகையிலே தாராளமாக அரசாங்கத்தார் பண உதவி செய்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் விவசாயிகள் சார்பில் சர்க்காருக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

விவசாயக் கல்லூரியில் இடம் அதிகமாக ஒதுக்குவதற்காக, கட்டடம் கட்ட நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயத் துறையிலே அதிகம் படித்தவர்கள் இருந்தால், அதனால் விவசாயத்திற்கு அதிக உதவி கிடைக்கிறது என்று இந்த இடத்திலே சொல்ல விரும்புகிறேன். அதில் படித்தவர்கள் விவசாயக் குடும்பத்தில் சேர்ந்து நல்ல பயனுள்ள வகையில் வேலை செய்கிறார்கள். எந்த ஜாதியில், மதத்தில் பிறந்தவர்களாக இருந்தாலும், விவசாயத்தில் ஊக்கம் கொண்டவர்களாக இருந்தால், அவர்களுக்குச் சலுகை கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மற்றும் நம்முடைய பல திட்டங்கள்—அமராவதி, கிருஷ்ணாகிரி போன்ற திட்டங்கள்—முடியும் தருவாயில் இருக்கின்றன. பவானித் திட்டத்தில் இரண்டு வருஷங்களாகத் தண்ணீர் போகிறது. கூடிய சீக்கிரத்தில், சில மாதங்களிலே மற்றும் மூன்று திட்டங்கள் வர இருக்கின்றன. ஏற்கெனவே இருக்கும் திட்டங்களிலே தண்டுகள் இருக்கின்றன. புதிய திட்டங்கள் வரும்போது வாய்க்கால்கள் வெட்டினால் நன்றாக இருக்கும். உதாரணமாக, பவானித் திட்டத்தில் பல மைல்கள் பெரிய வாய்க்கால்கள் வருகின்றன. இதிலிருந்து கண்ணி வாய்க்கால், தண்ணீருக்காக, வெட்டுகிறார்கள். இந்த வாய்க்கால்கள் கிராமங்களில் சென்று நிலங்களுக்குப் போகின்றன. ஆனால் அநேக இடங்களில் “மேடு” என்று சொல்லுகிற பூமிகளில் தண்ணீர் போகவில்லை. எவ்வளவு தூரம் தண்ணீர் வருவதில்லை என்று அதிகாரிகள் பார்ப்பது கிடையாது. ரெவின்யூ அதிகாரிகள், P.W.D. அதிகாரிகள் இவர்களை அணுகிச் செய்யச் சொல்ல சௌகரியம் வேண்டும். அவர்களும் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் சர்க்காரிலே, அவர்கள் செய்யக்கூடிய நிலை இல்லை. அந்த ரெவின்யூ ஆபீஸர்களுக்கும் P.W.D. ஆபீஸர்களுக்கும் நம் அரசாங்கத்திலே உத்தரவு கொடுத்தால், விவசாயிகள் அணுகும்போது அணுகுலங்கள் கிடைக்குமென்று நம்புகிறேன். தண்ணீர் சில இடங்களுக்குச் செல்ல முடியாது என்றால், அபிவிருத்தித் திட்ட வரியையோ அல்லது தண்ணீர் வரியையோ குறைத்து அவைகளை அந்தத் திட்டத்திலிருந்து நீக்கிவிடலாமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ‘டெயில்எண்டு’ வாய்க்கால் வெகுதூரம் செல்வதால் இந்த வரியை எடுத்துவிட்டு எங்கு தேவையோ அங்கு புதிய வாய்க்கால் வெட்டித் தண்ணீர் கொடுக்கலாம்.

நிதி அறிக்கையில் கண்டிருக்கும் மற்றொரு விஷயம் ‘காணடீர் பண்டிங்’. இதற்காகத் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ‘காணடீர் பண்டிங்’ நீலகிரி பிரிக்கா, கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவில் சில இடங்கள்,

[Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiair] [5th July 1957]

திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் சில இடங்கள், இங்கெல்லாம் போட இருக்கிறது. இருபது வருஷத் தவணையிலே இதற்குச் செலவாகும் தொகையில் முக்கால் பாகத்தை விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்குவதாகத் திட்டத்தில் கண்டிருக்கிறது. இது ஒரு நல்ல திட்டம். ஆனால் கொஞ்சம் மழை பெய்தால் மட்டும் நிலத்தில் தேங்கும் தண்ணீர் 'பண்டை' பாதிப்பதில்லை. கனமான மழை பெய்தால் பண்டை அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. கஷ்டப்பட்டு போட்ட 'பண்டும்,' செலவு செய்த பண்மும் வீணாகச் சென்றுவிடுகிறது. இந்த பண்டுகள் போடக்கூடிய நிலங்களிலேயே தண்ணீர் தேக்க சிறு கலுங்குகளை டிபார்ட்மெண்டார் கட்டிக்கொடுத்தால் சௌகரியமாக இருக்கும். இந்தமாதிரியான பண்டுகள் நீலகிரிப் பக்கத்தில் இன்று போடுகிறார்கள்; நானே மழைபெய்தால் எல்லாம் அடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறது. அப்படி அடித்துக்கொண்டு போகப்படும் மண் பவானி ஆற்றில் சென்றுவிடுகிறது. இப்படி மண்வந்து கொண்டே இருந்தால், லோயர் பவானித் திட்ட அணைக்கட்டு சீக்கிரமே இந்த மண்ணை நிறைந்துவிடும்.

கடைசியாக, கால்நடைப் பராமரிப்பு என்ற தலைப்பிலே, பல துறைகளிலும் உற்சாகமாக பராமரிப்பு வேலை அதிகரிக்க சர்க்கார் வேண்டிய வசதி செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன். பாம்பே 'ஆரே காலனி' போல், சென்னைக்கு அருகே ஒரு பால் பண்ணையை ஏற்படுத்தி, அங்கிருந்து நல்ல பால் நகரத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று இருக்கும் யோசனையை நான் மிக உற்சாகமாக வரவேற்கிறேன். இதைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நான் அந்த ஆரே காலனியைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆயிரக்கணக்கில் எருமை வைத்து பால் கறக்கிறார்கள். ஆனால் ஆயிரக் கணக்கான கன்றுகளை அங்கே காண முடியாது. ஏனென்றால் கன்றுகளை அங்கு வளர்ப்பதில்லை. கன்றுகள் ஈன்றவுடன் தாயின் கண்களைக் கட்டி அவற்றைத் தாயிடமிருந்து பிரித்துவிடுகிறார்கள். யாராவது அங்கு வந்தால், கன்றுகளை அவர்களிடம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அவைகளைப் புட்டிப் பால் கொடுத்து வளர்க்கலாம். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் நல்ல கறவை எருமைகளின் வம்சாவளி அற்றுப்போகும். இவைகளையெல்லாம் மனதில் வைத்துக் கொண்டு சென்னைக்குப் பக்கத்தில் ஆரம்பிக்கவிருக்கும் பால் பண்ணையை நல்ல முறையிலே நடத்தினால் நன்றாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொண்டு, தலைவர் அவர்கள் கொடுத்த நேரத்தில் சரியாக என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, I am in entire agreement with my hon. Friend Sri V. Gurusundaram Row in voicing an emphatic protest against the enhancement of sales tax from 1-9/16 per cent to 2 per cent. It is not so simple as the Finance Minister makes it out to be. The Revenue Minister hopes to reply at the end of the debate to this point. Hon. Members are well aware that it is not an increase at only one point. It is an increase at every point. This will work out to an increase of 25 per cent at every stage. The result of this tax will be that people will have to pay 25 per cent more tax than what they were paying all along. I for all my life cannot believe the statement given by the Hon. the Minister for Finance that for purposes of easy calculation they are adopting the round figure of 2 per cent. But we have been here for far too long a time, and I am sorry to say that that argument is anything but convincing to the Members of the Legislature. Members of the Treasury Bench should know that people in the Opposition have got enough sense to understand things. It may be that their protest is not taken note of. But that is quite a different thing. I ask the Hon. the Minister for Revenue

5th July 1957]

[Sri Mohamed Raza Khan]

whether it is fair on his part, having appointed Dr. P. S. Lokanathan as the officer to go into the whole sales-tax structure, to ask people to have patience for some time to come till Dr. Lokanathan goes through the entire structure of the sales tax administration in our State. Where is the justification? Where is the right? Or, where is the moral justification for the Government to make an upward change, namely, change from 1-9/16 per cent to 2 per cent? I do say that it is one of the vagaries of the Government of Madras. The Hon. Minister will ask us, 'Why not you take credit for the fact that in the case of foodgrains we have reduced the tax from 1-9/16 per cent to 1 per cent?' But the net result of the enhancement of the tax (and also the reduction of the tax) is that the Government hope to realise a sum of Rs. 125 lakhs, and God knows what the amount will be next year. The Finance Minister's taking credit for the fact that there are no new taxation proposals in this Budget, will not convince anybody. I have not the time to elaborate this point, and let me rush through to other points.

Regarding agriculture, the Hon. Sri M. Bhaktavatsalam made a statement in Tamil. He went on expatiating on the various aspects of the question. These lengthy speeches and observations are not going to convince the public of Madras. Rice in the City of Madras is being sold at Rs. 1-1-0 or Rs. 1-2-0. The rate is the highest that has prevailed so far. Never in the history of Madras City was rice selling at Rs. 1-1-0 or Rs. 1-2-0 per measure. What is the policy of the Government of Madras in regard to fixing a price which the people of Madras can afford to pay? It has become a very difficult thing for a poor family to purchase rice at this high price. The Government should have a definite policy and they should be able to say, 'We are prepared to see that rice is sold to the people at such and such a price'. We do not want controls to be introduced. I am in entire agreement with the Leader of the Opposition that nobody in the City of Madras would ask for controls. The Government of Madras will take credit for having opened fair price shops. They may say, 'Have we not opened fair price shops?' I want to know whether any Minister of this State has gone to the fair price shop and seen how the shop works. There are bags of rice and the people also are there to sell. But there are no purchasers. The reason is that the quality of the rice is very bad. The people do not want that rice. I wish that the rice is reserved for animals to eat. In the matter of purchasing rice from other States, the Madras Government are very generous and they pay exorbitant prices. There are many instances which I can cite, but I have no time at present to expatiate on them. Even here I think that there is difference of opinion between the Minister for Agriculture of the State of Madras and the Minister for Agriculture at the Centre. The question is not that we want controls, but we want that rice should be sold at a reasonable price.

The Hon. the Minister for Health yesterday made a speech in this House. It was his best speech. Unfortunately, I was not present. He is just trying to lock the stable after the horse has

[Sri Mohamed Raza Khan]

[5th July 1957]

been stolen. I cannot understand his preparations for an emergency if the second wave of 'flu should come. He probably expects a second wave of 'flu to overtake the City of Madras. The Government knew that 'flu was raging in Singapore and Malaya. What steps did this Government take to prevent its spread to Madras? Unfortunately, the passengers in the ship 'Rajula' were allowed to land in Madras. Though the ship was five miles away from the harbour, that did not make much difference. A number of doctors and nurses went to that ship to examine the people. They examined the passengers on board the ship. They came back and they spread the infection to the City. The Government could have anticipated all this.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: Are the doctors and nurses also to be sent away along with the ship?

3-40 p.m. SRI MOHAMED RAZA KHAN: Sometimes it is very difficult to understand the interruption of the Deputy Chairman. The Director of Medical Services and the Health Officers should have known that the men on the ship were affected with 'flu and that their landing in Madras would result in the spread of 'flu in Madras. The passengers landed in Madras and so, the infection spread to Madras and elsewhere. We received the infection and we sent it throughout the country. It is only subsequently that the ship 'State of Madras' cancelled the booking of passengers to Madras. In the same manner, the ship 'Rajula' should have been asked to cancel the booking of passengers to Madras. I am only trying to show how these directions, if given in time, would have prevented the spread of 'flu in this country. It is no use taking precautions for meeting a second wave of 'flu. We shall pray to God that the second wave should not come at all. I do not believe in the proper precautions that, the Health Minister says, will be taken.

Sir, with regard to economy measures, I am also in entire agreement with the hon. the Leader of the Opposition—not because I sit just behind him—when he said rightly that whatever we might say, the Government of Madras were very careful in spending their money. We have to give that much of credit to them. Whenever something is brought to their notice, they immediately take some action or other. If mention is made about the number of jeeps or lorries used in a particular way, they immediately take action. Now, I welcome the proposal to appoint a Special Officer to go into the whole matter.

As has been stated by many hon. Members, the whole financial structure of the Madras State or, for that matter, any State in the Indian Union, is linked up with the Centre. It is the Centre that controls the States. I will quote one instance. Till a few years ago the Passport Department was functioning under the Government of Madras with hardly a few clerks and one of the Deputy Secretaries was in charge of it in addition to his other duties. Now,

[5th July 1957] [Sri Mohamed Raza Khan]

what is the paraphernalia that we see to-day after it has been put in charge of the Government of India? To issue passports to countries other than Pakistan there is a very big office with a number of officers and clerks. I am just quoting this instance to show how the Centre indulges in luxuries. In this connexion, I may just refer to a news item which has appeared in this morning's newspapers—

“Andhra Pradesh Chief Minister, Mr. Sanjiva Reddi, entered a strong plea here (Hyderabad) to-day for economy measures being undertaken by the Centre in a 'big way'.” . . . Please mark the words 'big way'. Now, everybody is using the words 'big way' which have emanated from our Prime Minister, Shri Jawaharlal Nehru.

“and made applicable throughout the country. He said when Ministers were asked to accept a voluntary salary cut of ten per cent which they would readily agree to, there was no meaning in leaving the higher salaries of officials ranging from Rs. 4,000 to Rs. 5,000 untouched.”

Sir, reference has been made that the new taxes proposed by the Central Finance Minister, Mr. T. T. Krishnamachari, would bring in a yield of about Rs. 150 crores and that the Madras Government expect to get a pittance out of it. I do maintain that unless and until proper economy measures are taken by the Central Government with regard to their expenditure, the States cannot hope to get much from them. Further, we would have occasions to know the findings of the Special Officer as soon as he submits his Report. Unfortunately, there are too many Sub-Committees of the Cabinet and I wish that they have enough time to devote proper attention to this matter. Incidentally, I must state that I am not one who wants that there should be retrenchment. Some other policy of effecting economy in the administration should be evolved. For instance, we have been paying higher salaries ranging from Rs. 3,000 to Rs. 4,000 to officials and they must be reduced. I do not think that it will affect the present incumbents but in future, I hope our Government will not have the luxury of paying higher salaries to the officials.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: But the complaint is the other way about that Madras State salaries are very poor.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: Whatever be the position, it is time that we reduce their salaries.

Sir, I am sorry the Hon. the Minister for Education is not here. I was shocked to read the report of the speech which he made about admission to the professional colleges in this State. I know that seats are limited but the demand for admission is large. However much the Government might increase the number of seats, they cannot meet the demand. Sir, unfortunately there is a tendency prevailing in the country and particularly in this State that for everything influence plays a big part. As a result of it, M.L.A.'s and M.L.C.'s are being pestered by all sorts of people with demands

[Sri Mohamed Raza Khan] [5th July 1957]

that this thing and that thing should be done. It is high time that we put a stop to this unfortunate tendency. (At this stage, Mr. Chairman sounded the gong.) I will finish my speech in a few minutes. Unless the Government take strong measures, we cannot put a stop to it. People have now come to think that even a brilliant student may not be able to get admission in the Medical or Engineering College unless he has got influence. I do not know why this feeling has come about among the people. I want a categorical reply from the Hon. the Leader of the House in respect of this matter. Do not people approach those persons who are in charge of selection of students to these professional colleges? Do not those selectors promise something to them? Sir, it is common knowledge that people do go to persons in charge of selection and at the latter do give them some promise. May be they may not do exactly as they want. Therefore, the persons in charge of selection should be properly informed by the Government that they have no right to talk to anybody on this matter. Let him be the highest and the tallest man in the State. As long as they are in charge of selection of students, they should have nothing to do with him. Then only the unfortunate tendency prevailing among the people would go. As my time is up, I will reserve my other points till the end of this month.

*SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU : கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது அரசாங்கத்தாருடைய இந்த பட்ஜெட்டை பல அங்கத்தினர்களும் போற்றினார்கள். மக்களிடையே ஒரு கெட்ட அபிப்பிராயம் ஏற்படாதவாறு ஒரு நல்ல பட்ஜெட்டை இந்த மந்திரி சபையினர் சமர்ப்பித்ததற்காக, எல்லோரும் அவர்களைப் பாராட்டியதுபோல் நானும் பாராட்டுகிறேன்.

நமது ராஜ்யம் ஏவ்வளவோ முன்னேற்றமடைவதற்கான பல காரியங்களை இந்த சர்க்கார் செய்திருக்கிறார்கள். நமக்கு முக்கியமான, அவசியமான தொழில் பெருக்கத்தைப்பற்றி நாம் விரிவாகப் பேசுவருகிறோம். எங்களுடைய ஜில்லாவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் நெய்வேலித் திட்டத்தைத் தேசம் பூராவிலும் பாராட்டுகிறார்கள். அந்தத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது குறித்து நாம் எல்லோரும் பெருமைப்படலாம். அது நம் ராஜ்யத்தில் மட்டுமல்லாமல், அகில இந்தியாவிலுமே ஒரு பெரிய திட்டம். அந்தத் திட்டம் சம்பந்தமாக ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை, அந்தத் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட விருக்கும்போதே இந்த சபையில் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறேன். சென்ற கூட்டத்தின்போது சபையில் அதைப் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறேன். அதாவது, நெய்வேலித் திட்டப் பிரதேசத்தில் முதலில் பொது மக்களுடைய பல நிலங்களை சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்ட பிறகுதான் மற்ற திட்ட வேலைகளைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அந்த மாதிரி நிலங்களை சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ளும்போது அந்த நிலங்களின் சொந்தக்காரர்களுக்கு ரொம்பக் கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. அந்தப் பிரச்சினையைக் கவனிக்கவேண்டும் என்றுதான் சென்ற கூட்டத்தில் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டேன். ஆனால் இதுவரையிலும் அந்தப் பிரச்சனைக்கு எந்தவிதமான பரிகாரமும் தேடப்படாதாகத் தெரியவில்லை. இது விஷயமாக, மக்கள் குறைகளைச் சொல்லும்போது, நானும் விசாரித்துவருகிறேன். அப்படி நான் விசாரித்ததில் முதலில் 60 அல்லது 70 கிராமங்களை எடுத்துக் கொள்ளப் போவதாக சர்க்கார் பிரசுரித்ததாகவும், இப்பொழுது 20 அல்லது 25 கிராமங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மீதியை விலக்கப்போவதாகவும் சர்க்கார் முடிவு செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அம்மாதிரி அரசாங்கத்தார் செய்திருப்பது போற்றுவதற்குரிய விஷயம். காரணம், நிலங்களை அரசாங்கத்தார் எடுத்துக்கொள்வதன் விளைவாக அந்த நிலங்களின் சொந்தக்காரர்

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu] [5th July 1957]

களுக்குப் பொருளாதார நிலைமையில் கஷ்டம் ஏற்பட்டது; அவர்களுக்குக் கொடுக்கல்—வாங்கலில் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. ஆகவே 20 அல்லது 25 கிராமங்களை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மீதியை விலக்கிவிடுவது என்று சர்க்கார் தீர்மானித்திருப்பது குறித்து நாங்கள் சந்தோஷப்படுகிறோம். அதிலும் முக்கியமாக நீர் ஊற்றுள்ள (ஆர்.டி.ஐ.யன்) மேலே தண்ணீர் வருகின்ற பகுதிகளை விலக்குகின்றார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அந்த வேலை சுமார் நாற்பது, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான் எடுத்துக் கொள்ளப்படுமாம். அப்பிராந்தியங்களை எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய அவசியம் எதுவும் கிடையாது என்று அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். குறிப்பாக நெய்வேலி பிராந்தியத்தில் வேப்பங்குறிச்சி, வெள்ளூர், நெய்வேலி, போன்ற கிராமங்கள் உள்ளன. இதைப்பற்றி 'மைன்ஸ்' அதிகாரிகளையே விசாரித்துவிட்டேன். சில பகுதிகளை விலக்கிவிட்டு சில பகுதிகளைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளப் போவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்வது உண்மையானால், இப்பொழுது எடுத்துக்கொள்ளாத பகுதிகளை விவசாயிகளிடமே விட்டுவிட்டால் இன்னும் அறுபது, எழுபது வருடங்கள் அவர்களே அனுபவிப்பார்கள். அதனால் அவர்களுடைய வருவாயும் குறையாது. மக்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும். இப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது மாதிரி அல்ல. நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்யும்போது, அந்த மக்களுக்கு மிகவும் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்யும்போது தாசில்தார்களும், டெபுடி கலெக்டர்களும் தங்கள் இஷ்டம்போல் நிலத்தை மதிப்பிடுகிறார்கள். ஒருபுறம் 1947-ம் வருடத்திய மதிப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். அதை உதாசீனப்படுத்தி வேறு விதமாகச் செய்கிறார்கள். 1947-ல் இருந்த விலைக்கும் இப்பொழுது உள்ள விலைக்கும் எத்தனையோ வித்தியாசம் இருக்கின்றது. விலைகள் எல்லாம் ஏறிப் போயிருக்கின்றன. பூமிகளின் விலையும் பல மடங்கு உயர்த்தப்பட்டும், வாங்கப்பட்டும் வருகின்றன. தற்சாலம் உள்ள விலை நிலவரப்படி ஏதோ பணம் கொடுத்து அந்த நிலங்களை ஆர்ஜிதம் செய்வதானால்தான் நியாயமாக இருக்குமே ஒழிய 1947-ம் வருடத்திய கணக்கை வைத்துக்கொண்டு எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. இதில் நமது அரசாங்கம் தலையிட்டால்தான் நியாயம் கிடைக்கும். விவசாயிகளுக்கும் உபகாரமாக இருக்கும். அதிகாரிகள் 1947-ம் வருட விலைப்படி எடுத்துக்கொள்ளுகிறோம் என்றால் பொறுத்த மில்லாத விஷயமாகத்தான் இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விருத்தாஜலம், திட்டக்குடி எரியாவில் வில்லிங்டன் ரிசர்வாயர் என்று ஒன்று இருக்கிறது. இருபத்தேழாயிரம் ஏக்கருக்கு இரண்டு போகத்திற்குத் தண்ணீர் தேக்கி வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய ரிசர்வாயர் அது. சென்ற இருபது ஆண்டுகளாக அது கவனிக்கப் படாமையினால் இன்று மண் மேடிட்டிருக்கிறது. ஆறு அடி மண் தூர்ந்து கிடப்பதனால் இரண்டு போகத்திற்கு வேண்டிய தண்ணீர் பிடிப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது. ஒரு போகத்திற்குக்கூட பூராத் தண்ணீரையும் தேக்கி வைக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறது என்று மராமத்து இன்ஜினியரே சொல்கிறார். ஒரு கூட்டத்தில்கூட ஆறு அடி மேடிட்டிருக்கிறது என்று அவர் சொன்னார். விவசாயம் பெருகவேண்டும், உற்பத்தி அதிகரிக்கவேண்டும் என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். இதை உடனடியாக அரசாங்கம் கவனித்து மராமத்து செய்து வெல்லிங்டன் ரிசர்வாயரில் இரண்டு போகத்திற்கு வேண்டியநீரையும்தேக்கி வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் மேடிட்டிருக்கும் மண்ணை எடுக்கவேண்டும். அதனால் இருபத்தேழாயிரம் ஏக்கர் பாசன வசதி பெறுவதோடு இன்னும் பல ஆயிரம் ஏக்கருக்குப் பாசன வசதி கிடைக்கும். இதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மின்சாரத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. அரசாங்கம் பல வகையான உபகாரம் செய்கிறார்கள். அதில் ஒரு குதிரை வேகத்திற்கு ஒரு இடத்தில் பதினைந்திலிருந்து அறுபத்தைந்து வரையில் தீர்வை வசூலிக்

3.50
p.m.

[Sri M. V. Sudarsanam Naidu] [5th July 1957]

கிராமங்கள். அம்மாதிரி அவர்கள் மினிமம் சார்ஜ் போடுவதால் ஐந்து குதிரை வேகத்திற்குக் குறைந்து மோட்டார் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. அதற்கு மேல்தான் குதிரை வேகம் வைக்கவேண்டும். இந்த நிலை விவசாயிகளுக்கு இல்லை. அதுவும் எல்லா இடத்திற்கும் ஒரேமாதிரியாக விதிப்பது கிடையாது. இடத்திற்கு இடம் மாறுபாடாக இருக்கிறது. இதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். விவசாயத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்பது உண்மையானால், மின்சாரத்தினால் ஏற்படும் கஷ்டங்களை உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். கஷ்டங்களைப் போக்கவேண்டும். எல்லா இடத்திற்கும் ஒரே தீர்வை விதிக்கவேண்டும். மேலும் மினிமம் சார்ஜ் என்று வேறு வகைக்கிரமங்கள். தண்ணீர் இருக்கும்போது மினிமம் சார்ஜ் வசூலிப்பதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. தண்ணீர் இல்லாத கோடையில், நீர் வறண்டு இருக்கும் காலத்திலும் மினிமம் சார்ஜ் கட்டவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும். இதனால் விவசாயக் குடும்பங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. பலவிதத் தொந்தரவுகள் உண்டாகின்றன. ஆகவே இதையும் கவனித்து தண்ணீர் இல்லாத காலத்தில் மினிமம் சார்ஜ் வசூல் பண்ணக்கூடாது என்று உத்தரவு போடவேண்டுமென்பதாகக் கேட்டுக்கொண்டு நான் என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

***SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM :** கனம் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய நிதி மந்திரி அவர்கள் இந்தச் சபை முன்பாக வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்திருப்பதற்காக அவரைப் பாராட்டி, அதை நான் ஆதரிக்கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் விவசாயப் பொருள்களின் விலை அதிகமாக இருப்பதை சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுதான் உண்மை. பெரும்பாலான ஏழை மக்களுக்கு அரிசி அதிகமாக உபயோகப்படுகிறது. அந்த அரிசியின் விலையைக் குறைப்பதற்கும், பற்றாக்குறையைப் போக்கி மக்களுக்குப் போதுமான அளவு அரிசி கிடைப்பதற்கும் நியாய விலைக் கடைகளை ஆரம்பிக்கப்போவதாக இதில் கண்டிருக்கிறது. அதை உடனடியாகச் செய்யும்படி நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். சர்க்கரைக்கும், காப்பிக்கொட்டைக்கும் மத்திய அரசாங்கத்தார் வரி விதித்தார்கள். அதனால் அவற்றின் விலை ஏறியது. ஆனால் இப்போது அந்த வரியை மத்திய அரசாங்கம் வாபஸ் பெற்றுவிட்டது. ஆனாலும் காப்பிக்கொட்டை, சர்க்கரை விலை குறைந்தபாட்டில்லை. அதையும் தயவுசெய்து நமது அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

மீன் பிடிப்பு விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில், புதிய திட்டங்களைக் கொண்டுவரப்போவதாகச் சொல்லி அநேக லட்சம் ரூபாய்களை பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதில், நைலான் வலைகளை உபயோகப்படுத்துவது என்று சொல்லி 1½ லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. “நைலான் வலைகள் நமக்கு முக்கியமானதா? நெடுங்காலமாகக் கையால் நெய்யப்படும் வலைகளை உபயோகித்து வருபவர்களுக்கு நைலான் வலை அவசியம்தானா?” என்கிற சந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைவிட அவர்களுக்கு மிகவும் முக்கியமானது ஒன்று இருக்கிறது. பிடிக்கப்பட்ட மீன்களை மார்க்கெட் செய்வதற்கு சரியான வசதி இல்லை. அந்த வசதிக்காக வேண்டி மார்க் கெட்டிங் ப்ளேஸ் ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் நலமாக இருக்கும். இதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

இப்போது தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் நடைபெற்றுவருகிறது. இன்னும் பத்தொன்பது வட்டாரங்களுக்குப் புதிதாக பிளாக்குகள் விஸ்தரிக்கப்படுவதாகத் தெரிகின்றது. இதில் முக்கியமாக பிளாக் டெவலப்மெண்டுப் பிரதேசங்களில் உள்ள கிராம ஊழியர்கள் எல்லா கிராமங்களுக்கும் போவது கிடையாது. நான்கு மாதத்திற்கு ஒரு முறையாவது அவர்கள் செய்யும் காரியங்களை ரிப்போர்ட்டாக அங்கத் தினர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தால்தான் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

4-00
p.m.

[Srimathi Jothi Venkatachellum]

அதோடு கிராம சேவகிகள் கிராமங்களில் வேலையில் ஈடுபடும்போது முக்கியமாக நம் அரசாங்கம் செய்யும் நல்ல காரியங்களை அவர்கள் ஓரளவு பிரசாரம் செய்யவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கிராமக் கைத்தொழில்களில் அநேகமாக புதிய கிராமக் கைத்தொழில்களை எல்லாம் அரசாங்கம் நடத்த முன்வந்திருக்கிறது. அவைகளில் முக்கியமாக மதுவிலக்குத் திட்டத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க மாஜி மரமோகிகளுக்கு முதல் பங்கு கொடுக்கவேண்டும்.

பொது சுகாதாரத்தை ஒட்டிய மட்டில், அரசாங்கம் நிறையப் பணம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே இப்போது 2 மாதங்களாக, அநேக அங்கத்தினர்கள் சொன்னபடி, ப்ளூவும் (flu) நாட்டில், சென்னையிலே மாத்திரமல்ல, ஏனியா, பூராவும் பரவியிருக்கிறது. நேற்றையதினம் நம் சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் “Flu is due to the pollution of water” என்று சொன்னார்கள்.

பொல்யூஷன் ஆப் water-ஐப் பொறுத்த வரையில், முக்கியமாக எனக்குக் கூவம் ஆறுதான் நினைவிற்கு வருகிறது. அங்கத்தினர்கள் ஒவ்வொருவரும் அதைத் தாண்டி வராமலில்லை. அதிலிருந்து வரும் துர்நாற்றம் அவ்வளவு இவ்வளவு என்று சொல்வதற்கில்லை. மறுபடியும் ஒருவித ப்ளூ வரப்போவதாக ஏற்கெனவே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. கூவம் ஆற்றை சுகாதார முறைப்படி சுத்தம் செய்தால்தான் எதிர்பார்க்கிற ப்ளூவைத் தடுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடி, கிணறுகள் வெட்டுவதற்காக நிறையப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநேக ஜில்லாக்களில் அமைச்சர்களானாலும் சரி, மற்ற கீழ்ச்சபை அங்கத்தினர்களானாலும் சரி, மக்கள் குடிதண்ணீர் இல்லாமல் கஷ்டப்படுவதை இந்தத் தேர்தலின்போது அவர்கள் கவனித்திருக்கலாம். கிராம சேவகர்கள் மூலம் எங்கெங்கே கிணறுகள் தேவையோ அங்கெல்லாம் உடனடியாகக் கிணறுகள் வெட்டிக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்துடன் இந்தக் கிராமங்களில் தாய் சேய் நல விடுதிகளும் ஏற்படுத்த வேண்டும். அநேக மருத்துவ சாலைகள் லட்ச ரூபாய் செல்விலே அமைக்க ஏற்பாடாகியிருக்கின்றன. அநேக கிராமங்களில் இந்தத் தாய் சேய் நல விடுதிகள் இல்லாததால், பெண்மணிகள் அரைகுறைப் பிரசவித்திற் காளாகி மரணம் ஏற்படுகிறது. அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலிருந்து இந்த விடுதிகள் எவ்வளவோ மைல்களுக்கப்பால் இருப்பதால், அவர்கள் கட்டை வண்டியிலும், மாட்டு வண்டியிலும் போகவேண்டிய கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, எல்லா இடங்களிலும் இந்தத் தாய் சேய் நல விடுதிகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடி, ஹரிஜனங்களுக்கு அரசாங்கம் எல்லா விதத்திலும் நிறைய வசதிகள் அளித்திருக்கிறது. அதற்கு அரிஜனங்கள் அரசாங்கத்திற்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது கிருஸ்துவர்களாய் மாறிய ஹரிஜனங்களுக்கும் சலுகை கொடுத்திருப்பது கண்டு சந்தோஷம். அவர்களுக்குக் கிராமங்களில் மாடு வாங்கவும், வீடு கட்டுவதற்கும், மனை வாங்குவதற்கும் மானியங்கள் அளித்துவருகிறார்கள். அது அவர்களுக்கு எந்த அளவு அளிக்கிறார்கள், எந்த அளவு குறையாமல் கிடைக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும். மற்றும் நிறையத் திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நம் அரசாங்கம் பொது மக்களின் ஆதரவாலும் அரசாங்கத்தின் திறமையாலும் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கூறிய எல்லாத் திட்டங்களும் நன்றாக நடைமுறையில் நடக்குமென்று நம்பி, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். Thank You, Sir.

*** Sri S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR :** Mr. Chairman, at the outset, I must congratulate the Hon. the Minister for Finance on presenting a Budget without any proposal for new taxes. Even in respect of the two additional taxes that are proposed to be levied, the tax is only too small.

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [5th July 1957]

(The hon. Member Sri T. P. Srinivasavaradan occupied the Chair amidst cheers.)

The speech of the Finance Minister discloses the rapid strides which the State has made during the past five years and also gives us a vivid picture of what is proposed to be done in the coming year.

As regards my district, I am glad it has been fortunate enough to get licence for starting a Paper Mill. Provision has been made for the building of the Headquarters Hospital for which the site has not yet been finally chosen. I request the Hon. the Minister for Health to expedite the matter and take a final decision. There has been dearth of cement.

(Mr. Chairman in the Chair.)

There is dearth of cement in the whole State. It is gratifying to note that a new cement factory has been licensed in Ramanathapuram district. There is fine material in the shape of good quality limestone in Sattankulam, for opening a cement factory. I request the Government to explore the possibilities of permitting a private factory at that place.

Sir, the Manimuthar Project is nearing completion. The buildings which are accommodating the staff and the officers, and also the fine Travellers' Bungalow will be out of use as soon as the Manimuthar Project is over. The Hon. the Minister for Finance was pleased to visit the place some time ago and it was suggested to him that on account of the salubrious climate which that place enjoyed and also on account of that locality being at the foot of the hills, those buildings might be utilised for opening a township. Or, in the alternative, they may be put to any other suitable use. There is now a proposal to open a Polytechnic at that place and voluntary contributions are being collected. Those buildings may be allowed to be utilised for that purpose. On account of the new waterfalls that has been made available to the public within a few furlongs from the present Dam site, it attracts a large number of people from all over the district and outside also. The dam site also attracts a large number of people. There has been a proposal to open a fine park nearby. I request the Hon. the Minister for Public Works not to allow these buildings to be demolished, but to allow a township to grow in that place.

As regards the conveniences for the Members of the Legislature, prior to the recent elections, when Members came over here, to Madras for attending the meetings of the Legislature, the Legislators' Hostel was not fully occupied. There were a large number of vacancies there. But, after the new elections, we find it difficult to get accommodation in the Hostel. All the Members who seek admission there are not able to get it. But, when they seek admission elsewhere in hotels and lodging houses, sometimes they do not get proper accommodation there also. I made a suggestion to the Hon. the Minister for Finance to make additional provision in the built-up portion of the old hostel for the Members of the

[Sri S. P. Sivasubramanya Nadar] [5th July 1957]

Legislature. But, on an examination of the question by the Public Works Department, it has been reported that it is not possible to put up any sort of construction in the old hostel. According to them, the building is so old that nothing can be done about it. The result is that the question of finding accommodation for Members remains unsolved. I request that the present portion occupied by the Sales Tax Appellate Tribunal which was occupied formerly by the Members of the Legislature may be made available again to the Members of the Legislature. To some extent, this will solve the problem of finding accommodation for Members of the Legislature. I learn from the newspapers that the office of the Public Service Commission is being shifted to the old Assembly buildings. If that be so, the present building occupied by them may also be made available to Members who desire to stay with their families.

I fully endorse the remarks made by my hon. colleague Mr. Sudarsanam Naidu about the minimum charge that is levied for supply of electricity to agriculturists. The agriculturists are not able to utilise the full, maximum energy allowed during dry seasons owing to dearth of water in the wells. During winter, they find no need to bale out water. The baling machine has to be kept idle in times of dearth and plenty. But the minimum charges are collected during all months in the year compulsorily and the rate of levy is also prohibitive. I request the Hon. Minister in charge of Electricity to examine the matter and find a solution to this difficulty. The agriculturists may be charged whenever they use current and that too only for the current consumed. If necessary, the amount of minimum deposit may be reduced to the minimum required. With these few words, I thank you, Sir, for giving me this opportunity at least at this fag-end of the debate to speak.

* SRI V. S. BALASUNDARAM : தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பொதுவாக எல்லா அங்கத்தினர்களும் ஆதரிக்கிறார்கள். எதிர்க் கட்சி அங்கத்தினர்கள்கூட குற்றம் குறைகளை அவ்வளவாக எடுத்துக் காட்டவில்லை. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி குறை ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதற்குப் பதிலாக மத்திய அரசாங்க வரியைப்பற்றி அவர் விவரமாக சொற்பொழிவாற்றினார். எந்த வரியைப்பற்றி அவர் சொற்பொழிவு ஆற்றினார் என்றால், பெரிய பணக்காரர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வரியைப் பற்றித்தான். அதாவது சொத்துவரி, அதிகமாகச் சொத்துச் செலவு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் மீது அவர்கள் சொத்து வைத்திருப்பதற்காக விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வரியையும் ரூ. 26,000-க்கு மேல் செலவு செய்யக்கூடியவர்கள் மீது விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வரியையும் பற்றி அவர் பிரமாதமாக விஸ்தரித்துப் பேசினார். அவர்கள் சொத்துச் சம்பாதிப்பதற்கு எப்படி முடிந்தது? அரசாங்கம் பாதகமாப் பொருத்ததைத் சொத்தை அதிகரித்துக்கொண்டு இப்பொழுது அதிகம் சொத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி சொத்து வைத்திருப்பவர்கள் மீதும், அதிகம் செலவு செய்கிறவர்கள் மீதும் தான் வரி விதிக்கப்படுகிறது. இப்படிச் செலவு செய்கிறவர்கள் மொத்தம் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள்? அவர்களைக் குப்படியே இந்தியா தேசம் பூராவும் 1000-க்கு குறைவாகவே இருக்கிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தை எடுத்துக் கொண்டு 100-200 பேர்களுக்கு மேல் இருக்காது. இம்மாதிரியான பணக்காரர்களை மீது வரி விதித்தால் உடனே அதைத் தாக்கிப் பேசுகிறார்கள்.

4-10
p.m.

[Sri V. S. Balasundaram] [5th July 1957]

அடுத்தபடியாக, மின்சார விஸ்தரிப்பு நம் ராஜ்யத்தில் வெகு வேகமாகப் பரவிக் கொண்டு வருகிறது. அதை யாரும் மறுத்துச் சொல்லமுடியாது. கிராமங்களுக்கு மென்மேலும் மின்சாரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சென்னையிலும், சென்னையின் சுற்றுப்புறத்திலும் வசிப்பவர்களுக்கும் மின்சார வசதிக்காக 30,000 K.W.-க்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீமான் சுதர்சன நாயுடு அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியபடி, இப்பொழுது ஒரு குதிரை ஓட்டத்திற்கு சில இடத்தில் ரூ. 15-ம் சில இடத்தில் ரூ. 40-ம் சில இடத்தில் ரூ. 50-ம் சில இடத்தில் ரூ. 60-ம் மின்சார இலாகா வசூலித்து வருகிறது. அதைப்பற்றி நான் மந்திரியவர்களிடமும், இலாகா அதிகாரிகளிடமும் பேசினேன். அவர்கள் 'A' என்ற கிராமத்திலிருந்து 10 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள B கிராமத்திற்கு மின்சாரம் எடுத்துச்சென்றால் அதிகத் தொகை செலவிடவேண்டியிருக்கிறது" என்று சொல்கிறார்கள். தொகை அதிகமாக செலவழிக்கிறதினால், B-என்னும் அடுத்த கிராமத்திற்குப் போகும்போது 60 ரூபாய் என்று சார்ஜ் விதிக்கிறார்கள். அங்கிருந்து ஒரு பர்லாங்கு தூரத்திலுள்ள C-என்னும் கிராமத்திற்கு மின்சாரம் கொண்டுபோகும்போது குறைவாகச் செலவாகிறது. அதனால் C-என்னும் கிராமத்தில் ஒரு குதிரை ஓட்டத்திற்குக் குறைவாக சார்ஜ் செய்கிறார்கள். இப்படிச் சீராமத்திற்குக் கிராமம் வித்தியாசம் இருக்கிறது. நான் அரசாங்கத்திற்குச் சொல்லுவது, மின்சாரம் அதிகமாகப் பரவிவருகிற இந்த சமயத்தில், ஒரு குதிரை ஓட்டத்திற்கு 50 ரூபாய், 60 ரூபாய் என்றிருப்பதை மாற்றி, சராசரிக் கணக்கெடுத்து, ஒரு குதிரை ஓட்டத்திற்கு 20 ரூபாய் அல்லது 25 ரூபாய் என்று இருந்தால், அது எல்லோருக்கும் திருப்தியையளிக்கும் என்பது.

அடுத்தபடியாக, கிராமங்களுக்கு அதிகமாக டாக்டர்கள் செல்வது இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் அங்குள்ள மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். டாக்டர் தொழிலுக்குச் செல்பவர்கள் இண்டர்மீடியட்டில் இரண்டு வருடம் படித்துவிட்டு, ஐந்து வருடம் M.B.B.S-ல் படித்து விட்டு பின்னால் கிராமத்திற்குப் போவதற்குக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். சம்பளம் அதிகமாகக் கேட்கிறார்கள். அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி கிராமங்களுக்கு அனுப்புவதிலும் பிரயோஜனம் இல்லை. ஆகவே, பழைய L.M.P-Course-ஐ மறுபடியும் ஆரம்பித்தால் நல்லதாக இருக்கும். S.S.L.C. பாஸ் செய்தவர்களை இதில் சேர்க்கலாம். M.B.B.S-Course ஐந்து வருடமாக இருப்பதை மூன்று வருடமாகக் குறைத்து, கிராமங்களுக்குத் தகுந்தபடி பயிற்சி கொடுப்பது நல்லது. அவர்களும் கிராமத்திற்குப் போகத் தயாராகயிருப்பார்கள். சற்றுக் குறைந்த சம்பளமும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம். இப்பொழுது டாக்டர்களிலே எல்லோருமே எக்ஸ்பெர்ட்டுகள் என்று சொல்லிவிடமுடியாது. நோயாளிகள் டாக்டர்களில் யார் அதிகம் படித்தவர்கள் என்று யோசிப்பது கிடையாது. நல்ல மருந்து கொடுத்து யார் நோயை சொஸ்தமாக்குகிறார்களோ அவர்களிடம்தான் போகிறார்கள். L.M.P. படித்து மிகவும் சிறந்த டாக்டர்களாக அநேகர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் L.M.P. படிப்பிலும் மூன்று வருஷத்திற்குக் காலத்தைக் குறைத்து கிராமத்தாருக்கு வேண்டிய முறையில் அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து அனுப்பினால், டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்குப் போகாத பிரச்சனை ஒருவாறு தீரும் என்று நம்புகிறேன்.

4-20
p.m.

அடுத்தபடியாக, மதுவிலக்கு விஷயமாக அநேகர் இங்கு பேசினார்கள். இப்போது ஓரளவுக்கு மதுவிலக்கு வெற்றிபெற்றிருக்கிறது. இருந்தாலும்கூட, இன்னும் அதிகமாக இது வெற்றி பெறுவதற்காக பலமான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். செங்கல்பட்டு ஜில்லாவில் பனஞ்சாறு, தென்னஞ்சாறு இறக்கி வெல்லம் காய்ச்சுவதற்கு கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு லைசென்ஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் அவர்கள் அவ்விதம் வெல்லம் காய்ச்சுவது கிடையாது. சாற்றை இறக்கியவுடன் அதிக லாபத்தைக் கருதி, அதை விற்றுவிடுகிறார்கள். வெல்லம் காய்ச்சுவதாகவும்,

[5th July 1957] [Sri V. S. Balasundaram]

விறந்தாகவும் மேற்படி கூட்டுறவு சங்கங்களில் கணக்குக் காட்டப்படுகிறது. இவ்விதமாக நடத்தப்படுவதை நிறுத்தவேண்டும். அதற்காக என்ன செய்யவேண்டுமென்றால், இவ்விதம் இறக்கப்படுகிற சாற்றை எல்லாம் ஒன்றாகச் சேகரித்து அதை வெல்லமாகக் காய்ச்ச அரசாங்கமே ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பள்ளிக்கூடங்களில் தேசிய முறையில் பாடங்கள் சொல்லிக்கொடுக்கப்படவில்லையென்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். பழைய கல்வி முறைக்கும், புதிய கல்வி முறைக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆதாரக் கல்வி (Basic Education) சிலபைஸ் (syllabus) பார்த்தால் அது நன்கு புலப்படும். செகண்டரி கல்வித் திட்டத்திலும் இந்த மாறுதல் இருக்கிறது. நமது தேசியத் தலைவர்கள் பலருடைய சரித்திரங்களைப் பாடத்தில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, தேசிய முறையில் பாடங்கள் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்ததாக, பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டிடங்கள் வேண்டாம், கீத்துக் கொட்டகைகள் போதும் என்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்தக் கீத்துக் கொட்டகைகளை ஒவ்வொரு வருஷமும் ரிப்பேர் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு வருஷமும் ரிப்பேருக்காகச் செலவழியும் பணத்தைக் கணக்கிட்டால், அதிகத் தொகை யாகிவிடும். மேலும், சில சமயங்களில் காற்று அதிகமாக வீசினால் ஆபத்தாகவும் முடிந்துவிடுகிறது. சமீபத்தில் கடம்பத்தூரில் ஒரு எம்.எல்.ஏ. மின் மனைவி டிரிங் சினிமாக் கொட்டகை காற்றினால் விழுந்ததின் காரணமாக இறந்துபோனார்கள். இன்னும் பலருக்குக் காயமும் ஏற்பட்டது. பள்ளிக் கூடங்களில் இந்தமாதிரி சம்பவங்கள் ஏற்படக்கூடாது. கொட்டகை கட்டினாலும், அதை அடிக்கடி பழுது பார்க்கக் கூடுதல் செலவு ஆகும். ஆகவே, பெரிய கட்டிடங்கள் இல்லாவிட்டாலும், சிறிய கட்டிடங்களாவது பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டவேண்டும்.

செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு மட்டும் 'பென்ஷன் ஸ்கீம்' கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. இது போதாது. எல்.டி., பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கும் இந்த 'பென்ஷன் ஸ்கீம்' ஐ விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இத்துடன் என்னுடைய சிற்றூரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, at the outset, I wish to join the hon. the Leader of the Opposition and the other distinguished Members of this House in offering you felicitations on your fruitful visit to the Mother of Parliaments, the headquarters of the Commonwealth Parliamentary Association, and to a number of parliamentary institutions on the Continent. Having had the privilege of attending the Commonwealth Parliamentary Association several years ago, I fully realise the advantages and the educative value of attending the sessions conducted by it.

The Commonwealth Parliamentary Association is a unique institution. It is a non-official body in which all Members of the Legislature, irrespective of the parties to which they belong, are represented, and they meet together more for the purpose of promoting goodwill, friendship and mutual understanding than to decide problems of any importance to any particular country. The institution has been growing and I am sure, under your fostering care it will grow in our State also.

[Sri R. Venkataraman]

[5th July 1957]

Talking about the Commonwealth Parliamentary Association, an episode comes to my mind. I attended the Parliamentary Conference in New Zealand and in accordance with the custom that obtains when such conferences take place, we were taken round to visit places of interest in that country. Delegations were split in such a manner that there might be occasions for people to mix together. We went and saw what was called the Glowworms Cave which is considered to be one of the beauty spots not only in New Zealand but in the whole world. The tour had to be undertaken in the night because the glowworms would not oblige by the day. And we were told that the glow worms were sensitive both to light and, what is very important, to noise. We are warned against making the least noise lest the glowworms should shed their light. We obeyed the instructions and went round to see what is even to-day an unforgettable natural beauty. Subsequently, at one of the meetings, Mr. Diefenbaker, who is now elected Prime Minister of Canada and who was then the leader of a small group in the Canadian Parliament, said that he would like to borrow these glowworms and make a present of them to the Speaker of his Parliament. He said that while the Speaker was not able to control Members of Parliament of one country, the glowworms were able to silence the parliamentarians from all over the Commonwealth. On another occasion, when I had to follow, I said, I would like to borrow these glowworms and keep them as a model in our country because the glowworms shed light without any heat and that, I thought, was worth emulating by any Member of the Legislature. But neither Mr. Diefenbaker nor I did get even a piece of the glowworm.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : You can try now.

* THE HON SRI R. VENKATARAMAN : But I have no use for them now, after sitting and listening to the debate in this House, where so much light has been shed on the Budget proposals with so little heat, I would say, no heat at all. I do not think I need regret not having brought the glowworms to Madras.

4-30 Sir, my task in replying to the debate has been considerably
p.m. lightened by the participation of my Hon. Colleagues, the Minister for Health and also the Minister for Agriculture. They have dealt with their respective subjects in a very elaborate and convincing manner. My task has also been made light by the promise which the Finance Minister has made that during the discussion on the Appropriation Bill, he would make a fairly exhaustive report to this House on various matters concerning education. I shall now, therefore, proceed to deal only with other matters not touched by them.

Sir, I have to thank hon. Members of this House, who have participated in this debate, for the various suggestions they have made, for the new ideas they have given, and also for the sympathy and understanding with which they have approached the whole

[5th July 1957]

[Sri R. Venkataraman]

question. May I thank particularly the hon. Member Mr. Mohamed Raza Khan for the very sweet speech he made? You all know that heard melodies are sweet and unheard melodies are sweeter. Mr. Mohamed Raza Khan is reserving his sweeter melodies to a subsequent occasion. I shall not attempt to take the speeches of Members *seriatim*, but shall attempt to analyse and classify them in accordance with the subjects they deal with.

The most severe criticism of the Budget came from the Leader of the Opposition and the Deputy Leader of the Opposition and also from the hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar. They felt that the whole tax system was totally wrong and that the Central taxation was most harmful not only to the present generation but to posterity. The hon. the Leader of the Opposition in his own inimitable way raised this subject from mundane accounting to a principle and said, 'It is a crucifixion of all our ideas and ideals'. Sir, after hearing the speech of the Leader of the Opposition, I felt he had missed his place. During the years I sat in Parliament, I had rarely come across a more trenchant criticism of the Central Budget or the Central administration. I am not going to be persuaded or drawn into a discussion of the Central taxation or of the Central Budget except in so far as it affects our own State resources. The finances of the Centre are in the hands of one of India's ablest Finance Ministers, and I should think that he will deal with this subject when it is raised in his House. So far as the taxation proposals of our State are concerned, I am very happy to see that notwithstanding the discordant note struck by the hon. Member Mr. Raza Khan, there has been not much of criticism, if not great welcome. Hon. Members will appreciate that in raising the rate of sales tax from 1-9/16th per cent to 2 per cent, we are not merely rounding off the vulgar fraction but actually we are trying to gather for the State what most traders are doing for their own benefit. Government have received a number of complaints that even though it is said that the tax is only 1-9/16th per cent, actually in retail transactions the traders are charging 2nP. Therefore, it is only fair that this should go to the State. Then, Sir, the old coinage is fast disappearing and the new coinage is coming into use. We have to make provision for the levy of tax in accordance with the currency that will be in circulation in the next few months. It is only by the secondary effect of the increase in sales tax that we would be getting a sum of Rs. 125 lakhs. I would not put this forward as a major Budget taxation proposal but as one of the consequences of the change necessitated by the change in the currency system. There has not been much of criticism about the levy of tax on agricultural income relating to plantations. There was warm support from the hon. Member Sri Gurunandan Row, and I am sure that he could not have done anything else, when the Kerala Government run by a Party, for which Mr. Row has so much sympathy and affection, has levied a tax at a much higher level. It is only fair that he should

[Sri R. Venkataraman] [5th July 1957]

say that the tax levied by this Madras Government is proper and supportable. (The Hon. Sri C. Subramaniam : If anything it is inadequate.)

A few points were raised during the discussion regarding sales tax. The hon. the Leader of the Opposition Dr. Lakshmanaswami Mudaliar said that this tax was growing ever since the year 1939 when it was first levied. Yes, Sir, it would. It would grow because there has been a growth in the national income of this country. In the last five years, as a result of the Five-Year Plan, there has been an increase in the *per capita* income of the people. Our consumption pattern also has been changing and more money is spent by all classes of society on foodstuffs which they could not afford in the past.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : What about the increase in the price of rice?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That perhaps brings in higher sales tax revenue, whatever may be the consequence of the increase in price on the cost of living or the wages. So far as sales tax is concerned, it is bound to bring in greater revenue and I am explaining that greater revenue comes out of the general rise in prices throughout the period coupled with the increased earnings and the *per capita* income in our own State during the period.

Then, Sir, there was also criticism based on a certain misapprehension of the difference between deficit Budget and deficit financing. A number of members complained that a deficit Budget would lead to a further rise in price. Whenever they made that proposition, they tried to use the expression 'deficit financing' which was practised by the Madras Government. I wish to clarify the position. The Madras Government or, for that matter, any State Government cannot produce a deficit Budget. It can never do deficit financing. Deficit financing arises out of issue of currency not backed according to the laws of the country. The Government of Madras have absolutely no authority or power to issue any currency. So, the criticism that this increase in sales tax is likely to increase the cost of living is, I am afraid, a criticism erring on the side of exaggeration.

Then, Sir, it was suggested by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami that single-point levy should be introduced as early as possible in respect of all commodities. Without appearing to give any final conclusion of the Government and without anticipating the enquiry which the eminent economist Dr. P. S. Lokanathan is conducting now, I may throw a few stray thoughts on this subject for further consideration not only by the business community but by the people also. A single-point tax on commodities is bound to be heavy; it may not be as low as a multi-point tax and there is likely to be a lot of criticism that the tax is heavy. Secondly, from the point of view of the resources of the State, a single-point tax, if evaded, would cost the State the entire sales tax on that

4-40
p.m.

[5th July 1957] [Sri R. Venkataraman]

transaction. Whereas if it is a multi-point tax, even if there is evasion at one point, it would be made up by collections at other points. These are some of the things which, I am sure, the Special Officer whom we have appointed, will take into consideration. But, at the same time, I am anxious that hon. Members of the Legislature as well as the mercantile community should look into this aspect of the matter while they are presenting the case for a single-point tax.

Then, Sir, the second serious criticism that was levelled by the hon. the Leader of the Opposition, the hon. the Deputy Leader of the Opposition, the hon. Member Mr. Balasubramanya Ayyar and a number of other hon. Members is that which concerns the relationship between the Centre and the Madras State. The distinguished Leader of the Opposition used the expression that the Centre was issuing 'directives' to the States and referred pointedly to the directives said to have been issued by the Centre to the States relating to economy and another by the Centre to the Judiciary. Sir, the hon. the Leader of the Opposition is a skilled architect of the English language and he is also a keen student of the Indian Constitution. I would request him to re-examine, in relation to Articles 256 and 257 of the Constitution, whether the expression 'directive' used by him is appropriate on this occasion. We are all familiar with the authority of the Centre to issue directives only in respect of certain matters which are in furtherance of the things which the Central Government have got to do and for which there may be an impediment or opposition from the States but in other matters I do not think the Central Government can issue directives in the sense of Articles 256 and 257.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Sir, may I point out that the expression was not mine but that it was an expression which found its way to the Press and which I repeated here?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am glad to hear it and I hope the Press will quell that word 'directives' which is totally inappropriate.

Nor is the hon. the Leader of the Opposition quite correct on the facts. At the time when the meeting of the National Development Council took place, the Chief Ministers of all States discussed various proposals for economy and they agreed informally amongst themselves to cut out unnecessary expenditure and to avoid ceremony and pomp. The informal conclusions of the Chief Ministers were circulated by the Ministry of Home Affairs to all the State Governments and the Union Administration by means of letter. It would hardly be correct to characterise a letter containing the agreed conclusions of the Chief Ministers as a directive from the Home Ministry. I have before me a copy of the letter issued and I should say that there has been no attempt on the part of the Centre to impose anything on our State much less to issue a directive. (The Hon. Sri C. Subramaniam : In any event in this case.)

[Sri R. Venkataraman] [5th July 1957]

Then, there was another subject which was referred to by the hon. the Leader of the Opposition and that was with regard to what he styled as the 'directive' to the Judiciary. I have before me a file relating to the conclusions reached by the Committee of Experts presided over by the Chief Justice Shri S. R. Das of the Supreme Court. In pursuance of the recommendations of that Committee, the Chief Justice issued—I won't say instructions—a letter recommending that certain things might be done for expeditious disposal of cases. It is only repeated in the present circular by the Home Ministry. Therefore, I beg to submit that there has been no attempt on the part of the Centre to issue any directive to the Judiciary, and I am very anxious to disabuse the minds of the public of this matter as we are all keenly interested in maintaining the supremacy of the Judiciary in this country.

Now, Sir, there was a volume of criticism on the proposals of economy. But here I am in a very happy position of just placing in juxtaposition the two speeches of the hon. the Leader of the Opposition and the hon. the Deputy Leader of the Opposition and asking the House to draw their own conclusions. The hon. the Deputy Leader of the Opposition felt that there was extravagance in this State. On the other hand, the hon. the Leader of the Opposition said that the State Government were frugal and compared it to the proverbial 'church mouse'. Having had the privilege of studying both the Central Administration and in a small measure the State Administration, I must give the lie direct to any charge of extravagance in the Madras State. I wonder whether there is any other administration which tries to economise and administer in as frugal a manner as possible, as the Madras Government do. Yet, it may be asked why it is that the State wants to appoint a Special Officer. Sir, the Special Officer will prune the Services and try to make redeployment of the people in accordance with the needs of the times instead of following a set pattern established years ago. That is the main purpose.

DR. V. K. JOHN : May I know why the State is now spending about Rs. 60 crores when it was spending only Rs. 10 to 12 crores in 1946?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, first of all, the premises of the hon. Member are incorrect. In 1946 we had a composite State and it was not possible to say what exactly we were spending on the Madras administration. Secondly, what is the expansion in our activities now? What is the expansion in the developmental works under the Five-Year Plan now? If we compare them with the state of things in 1946, we will know the actual position. It does not require any elaborate argument to show the lot of developmental works and social welfare work being carried out in this State, which has naturally enhanced the cost of administration.

5th July 1957] [Sri R. Venkataraman]

Then, Sir, the hon. Member Mr. Narayanaswamy Pillai suggested that we might impose a four per cent blanket cut on all our expenditure. I am afraid he took an alarmist view of the deficit that we had. It is not necessary to resort to any such serious proposal. Also, when we are trying to spend more money on developmental works, it is not appropriate to say that all the expenditure should be cut down by four per cent. If any economy has to be effected, it will be effected only in the place where it can be done, and in other places where developmental expenditure has to go at a fast pace, we cannot effect any economy at all. Therefore, the rule of the thumb, as has been suggested by the hon. Member Mr. Narayanaswamy Pillai would not be to the advantage of the State. To cut down developmental expenditure for the sake of balancing the Budget would be as wise as starving the children for the purpose of saving food. That would be the consequence of that step.

Having disposed of some of the major criticisms that have been levelled against the Budget, I shall now deal with a few suggestions which have been made by a number of hon. Members. Sir, I do not know how far my distinguished colleague the Finance Minister would agree, but I would endorse the suggestion made by the hon. the Leader of the Opposition that we should have air-conditioned Chambers for more reasons than one, since we are the only people who appear in these Halls in official robes. A buttoned-up coat is anything but a comfort.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I think I may ⁴⁻⁵⁰ take it that the Treasury Benches will not be cooler to us. p.m.
(Laughter.)

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am sure that the Treasury Benches would be temperate to the Opposition.
(Laughter.)

Sir, the hon. Lady Member, Srimathi Clubwala Jadhav suggested that there should be generous grants for the marketing and sale of handloom goods. She even suggested that some of the sales girls might be employed. She drew pointed attention to the sari that she was wearing. As I was sitting here and watching, I thought that the lady Member did more grace to the sari than *vice versa*. (Laughter.)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am sure the compliment will be passed on to her.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : She also wanted that some facilities should be granted for the recreational activities of nurses and a better grant for scouting and girl guiding. I may invite her attention, though she is not here at present, to page 19 of the Finance Minister's Budget speech where she will find reference to the small provision for the amenities of nurses.

[Sri R. Venkataraman] [5th July 1957]

4-50 P.M. I now come to the stormy question of handlooms. I am glad the hon. Member, Mr. Arunachalam is here. The industry has during the last few years undoubtedly stabilised itself and grown. The Government of Madras as well as the Government of India are doing their utmost to preserve this industry and to make it prosperous. At the same time, the question will have to be faced not by the Government but by the people engaged in the handloom industry itself, if not today, at least on a future occasion. They have to see how best they can improve this industry in the face of possible competition and improved production from other States in the country. In my speech before the State Advisory Committee of co-operative weavers, I made it categorically plain that the Government of Madras would not do anything which would injure the interests of the handloom weavers. But, at the same time, I asked the handloom weavers themselves who had met in conference to address themselves to this question, viz., the possible competition from powerlooms from other States in India and to pay more and more attention to the need for adopting improved methods and technique of production. Sooner or later, we may have to face competition from powerlooms, especially from other parts of India. Then, Sir, we find that the handloom weavers have reached a point beyond which it is not very easy to increase their earnings. If we want to improve their earnings, we should resort to some improved methods of production. I do not want to appear to plead in behalf of powerlooms. I have already explained the situation and the stand of the Government to further the interest of the handloom weavers in the last 15 years or so. I want the handloom weavers to address themselves to this very important problem and to decide it for themselves. I have also said that if the industry is in a mood to experiment, we can see that the powerlooms are given only to co-operative societies and no one else. I fully appreciate the very strong sentiments expressed by the hon. Member Sri Arunachalam, because I know that is the feeling of all the weavers in Madras. But, we cannot blind our eyes to the possible future competition and it is a matter in which they themselves will have to protect their future interests. At the same time, I may point out that out of the Cess Fund, the amount of assistance given to the co-operative societies is everyday increasing. We are giving grant for improved instruments and we are also giving advances for share capital to weavers. We are trying to help the handloom industry in every way. I would, therefore, appeal to the industry to address itself to the pressing problems which they will have to face in future.

A number of suggestions have been made by the hon. Members. I do not like to take the time of the House in referring to all of them in detail. I shall simply glance through them. One of the suggestions is that the Electricity Board should contain a non-official Member in it. The Electricity Board is an executive body which carries on the day-to-day administration. Therefore, a non-

[5th July 1957] [Sri R. Venkataraman]

official Member would not be useful there. In fact, we must make a distinction between an executive and an advisory body. While non-officials would be very welcome in an advisory body, it would be very difficult for them to find the necessary time to give intensive thinking in respect of matters in which they have to function as the executive of that particular undertaking. I am reminded by my Colleague the Finance Minister that there is a provision in the Electricity Act for an advisory body and that would be considered in due course.

There was a request for providing drinking water to Courtallam. Provision has already been made to improve the water-supply there and the matter will soon be taken up.

Sir, the hon. Member Sri Gajapathy Nayagar suggested that a State Trading Corporation should be started by us. The suggestion is new and it is noted.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR: May I point out that this suggestion has already been put forward in Bombay by a great Financier and that it has drawn the attention of many? I wish to state that only through the starting of such a Corporation can a State get some money and stand on its own legs. Therefore, I request the Government to examine this and see whether a State Trading Corporation could be started.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, I did not say 'I reject it'; I only said, 'It is noted'.

Sir, the hon. Member Sri A. Subramanyam pleaded for the provision of facilities for the most backward classes. He himself knows—he also mentioned it during his speech—that there are some legal difficulties in the matter of making reservation for the most backward classes in Services, etc. That matter is under examination by Government and the Government are very sympathetic towards this particular set of people.

Sir, I shall not deal with the use of khadi as may distinguished Colleague Sri M. Bhaktavatsalam has already dealt with it. He has also dealt with the food situation. So, I shall not deal with it also.

Sir, there was criticism that while we gave the actual figures of expenditure in the year, there was nothing to show what had been achieved. I agree that a sort of 'achievement audit' is equally necessary as the financial audit. But, this suggestion is already taken up by the Government, and the State Development Council which meets every quarter reviews the progress made. As the Finance Minister explained in the other House this morning, this work is giving the necessary impetus to the staff engaged in various development projects and they come up to the level expected of them in each quarter.

[Sri R. Venkataraman] [5th July 1957]

There were suggestions for establishing a number of industries, sugar factories, cement factories, etc. The Budget speech of the Finance Minister gives a very impressive catalogue of the things that we propose to do. The only criticism I hear is that they are in the stage of proposals. The first step for achieving anything is the proposal that we formulate. We are in that first step now. We cannot launch upon huge projects without examining their economic possibilities. We cannot launch upon a scheme for the manufacture of pig-iron without knowing whether the lignite that we may get could be used for the low shaft furnace and whether we will be justified in starting it. We have sent all these things for examination by the National Metallurgical Laboratory at Jamshedpur and we are awaiting results. Similarly, with regard to bauxite deposits, we have sent samples to the United States and we are awaiting results of test.

There is one other matter which the Leader of the Opposition Dr. Lakshmanaswami Mudaliar has referred to, namely, the Report of the Official Language Commission. He stated that the whole Report should be shelved. I would like to invite the attention of the hon. the Leader of the Opposition to Article 344 of the Constitution whereunder it is imperative on the part of the Government to appoint a Commission at the end of five years and also to appoint a Parliamentary Committee to examine and scrutinize the Report of the Commission. That is being done now.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I only wanted that the Report should be shelved. I have no objection to the appointment of the Parliamentary Committee.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Parliamentary Committee may—we cannot say what they would do—recommend even the shelving of that Report.

Then, Sir, the hon. Member Sri V. Gurunandan Row referred to the exploitation of magnesite in Salem district. I have more than once told this House that according to the industrial policy resolution, the exploitation of mineral wealth is a subject reserved for the State. The Government of Madras are examining the question whether they can undertake that work. At the same time, the Government cannot give up obvious advantages of entering into any arrangements by which the people of the State will be benefited, merely for the sake of sticking to a principle. The principle that minerals are reserved for State exploitation is not an unalterable one. On the other hand, it is in the nature of a guide and what is paramount is not the question of exploitation of minerals by the State or by private individuals but what is most beneficial to the people of this State. We understand that Messrs. Burn and Co., are willing to establish a very big plant to exploit magnesite ores in Salem and if the relative advantages of exploitation by

[Sri R. Venkataraman] 5th July 1957]

individuals are greater than that by the State, nothing can be gained by the State itself exploiting it. I have made it sufficiently clear that while we are enjoined to general reservation of minerals for our exploitation, we shall not be obliged to do so merely for the sake of some principle. At the same time, I may inform the House that the matter is under close scrutiny and we have not reached any conclusions in respect of it.

Suggestions were made with regard to avoiding evasion of sales tax on sugar. The matter has been already taken up by the Government and while we all regret the loss of revenue and the large-scale evasion, we are still at a loss to plug the hole. The neighbouring State of Pondicherry seems to give a fillip to this kind of transaction.

The hon. Member Sri Palaniswamy Gounder spoke about utilization of Parambikulam waters. I understand from the Minister for Works that the matter is under the consideration of the Government and that all the details which he gave yesterday during his speech are correct, that the various dam sites have been looked into, and that without going into the Kerala border, it is possible to have a dam within the borders of our own State. Therefore, the matter is under the examination of the Government.

I shall not deal with the other matters except to say how grateful I am for the suggestions which have been made. I shall not end this speech without striking a more hopeful note than what my esteemed friend Sri K. Balasubramanya Ayyar did yesterday. After dealing with the finances required for the plan, Mr. Balasubramanya Ayyar gave us an impression as if the whole Plan would fail and put us in a very despondent mood. May I say that the phase which we are passing through is a temporary one, that the financial difficulties are purely of a temporary character as the Hon. the Prime Minister of India himself stated to-day and that we are looking forward to completing and carrying out the Plan in full? It is the habit of mind, I may say, of the elder generation to always look backwards into what is past. Sometimes they look to the setting sun and regret the day that is lost. May I ask all of you to turn your heads to the East and look at the effulgent rising sun, hoping that the golden age is in the future and not in the past? Sir, the success of the Second Five-Year Plan will put our people in a far better position than that in which they find themselves to-day. (Applause.)

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 22nd July 1957.

The House then adjourned.

[5th July 1957]

III * PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

105. Notification issued with G.O. Ms. No. 1724, Food and Agriculture, dated 3rd June 1957, regarding amendments to rule 28 of the Madras Commercial Crops Markets Rules, 1948 (Laid on the table of the House under section 18 (4) (c) of the Madras Commercial Crops Markets Act, 1933).

106. Notification issued with G.O. Ms. No. 1603, Revenue, dated 11th April 1957, authorizing the Personal Assistants (not below the rank of Deputy Collector to the Collectors of the districts to exercise and perform all the powers and duties conferred on the District Collectors). [Laid on the table of the House under section 5 of the Madras District Collectors Powers (Delegation) Act, 1956 (Madras Act No. XLI of 1956).]

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL
UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

29th June and 1st to 5th July 1957.

Volume XIX (Nos. 1 to 6).

	PAGES
A	
Adult education— See Newspapers.	
Annamalai Pillai, Sri N.— Budget for 1957-58, general discussion on	171-172
Appropriation Accounts for 1955-56 and Audit Report thereon— Laid on the table	12
Arunachalam, Sri A. J.— Budget for 1957-58, general discussion on	206-211 219-221
Assurances Committee— See Committees.	
B	
Balasubramanya Ayyar, Sri K.— Budget for 1957-58, general discussion on	243, 244 246-256
Balasundaram, Sri V. S.— Budget for 1957-58, general discussion on	301-303
Bhaktavatsalam, the Hon. Sri M.— Budget for 1957-58, general discussion on	280-287
Bills—	
Electricity Undertakings (Acquisition) Amendment Bill, 1957— Message from the Assembly re	8
Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1957—Message from the Assembly re	100
Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1957—Message from the Assembly re	100
Bills, as passed by the Assembly, laid on the table—	
Electricity Undertakings (Acquisition) Amendment Bill, 1957 ..	129
Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1957	129
Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1957	129
Borstal Schools Act, 1925— Amendments to rules framed under—, notification laid on the table.	13

* Laid on the table of the House on 4th July 1957.

	PAGES
B—cont.	
Budget for 1957-58—	
General discussion on	100-123, 135-163 169-212 219-268 275-313
Presentation of	8-11
Business Advisory Committee— <i>See</i> Committees	
C	
Chairman, Mr.—	
Announcement <i>re</i> —	
Business Advisory Committee's decisions	134
Message from the Assembly <i>re</i> —	
Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amend- ment) Bill, 1957	100
Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1957	100
Budget for 1957-53, general discussion on	107, 219 256, 258 268, 275 276
Privileges Committee, election of members to	218-219
<i>See</i> Rulings and observations of the Chair.	
Chakkarai Chetty, Sri V.—	
Condolence Resolution <i>re</i> death of Prakasam, Sri T., former Member of the Council and Chief Minister of Composite Madras State	4-5
Children Rules, 1940—	
Amendments to —, notification laid on the table	14
Cinchona Department—	
Review of activities of — for half-year ended 30th September 1956, laid on the table	12
Cinemas (Regulation) Rules, 1957—	
Amendment to Part VII, notification laid on the table	12
Issue of —, notification laid on the table	129
Clubwala Jadhav, Srimathi Mary C.—	
Budget for 1957-53, general discussion on	198-206
Colleges—	
Question <i>re</i> Medical and Engineering —, reservation of seats in — for students from Kerala and Mysore States	213-216
Commercial Crops Markets Rules, 1948—	
Amendment to rule 28, notification laid on the table	314
Committees—	
Assurances Committee's Second and Third Reports, Statements X and XI showing further replies received, laid on the table	14
Assurances given during seventh, eighth, and ninth sessions of the Council, Statement IX showing action taken, laid on the table	14
Business Advisory Committee, decision of	134
Estimates Committee Report on Hospitals and Dispensaries, state- ment of action taken on —, laid on the table	14
Privileges Committee, election of members to	218-219
Condolence Resolution <i>re</i> —	
Death of Prakasam, Sri T., former Member of the Council and Chief Minister of Composite Madras State	1-5
Co-operative Societies Act, 1932—	
Amendment to rules framed under —, notification laid on the table.	212

	PAGES
C—cont.	
Court-fees—	
Remission of — on certain Petitions before the Madras Sales Tax Appellate Tribunal, notification laid on the table	12
Remittance of — on petitions by co-operative societies in Madras State, notification laid on the table	14
Cultivating Tenants Protection Rules, 1955—	
Addition of rule 11 <i>re</i> collection of process fees by the Revenue Divisional Officer, notification laid on the table	11
D	
Deputy Chairman—	
Announcement <i>re</i> Message from the Assembly <i>re</i> Electricity Under- takings (Acquisition) Amendment Bill, 1957	8
Condolence Resolution <i>re</i> death of Prakasam, Sri T., former Member of the Council and Chief Minister of Composite Madras State	1-2, 5
District Boards—	
Question <i>re</i> abolition of —	133-134
District Collectors—	
Authorization of Personal Assistants to — to perform the duties of —, notification laid on the table	314
District Municipalities Act, 1920—	
Exemption of X-ray plant used by medical practitioners from sec- tion 250, notification laid on the table	13
E	
Editor of Indian Law Reports—	
Exclusion of post of — from the Service Commission's purview, notification laid on the table	11
Educational concessions—	
Question <i>re</i> grounds for refusal of — to children of non-gazetted officers	132-133
Electricity Undertakings (Acquisition) Amendment Bill, 1957— <i>See</i> Bills.	
Employees' State Insurance Courts Rules, 1951—	
Amendments to rule 44, notification laid on the table	13
Estimates Committee— <i>See</i> Committees.	
Ethirajalu, Sri M.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	257-260
F	
Factories—	
Question <i>re</i> —	
Paper factory, starting of a — at Mettupalayam	275
Paper factory, starting of a — at Salem	7-8
Factories Rules, 1950—	
Amendments to —, notification laid on the table	14
Finance Accounts for 1955-56 and Audit Report, 1956—	
Laid on the table	13
Fisheries Department—	
Review of activities of — for half-year ended 30th September 1956, laid on the table	12
Five-Year Plan, Second—	
Question <i>re</i> roads and bridges to be constructed under —	218
G	
Gajapathy Nayagar, Sri A.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	113-118, 311

	PAGES
<i>G—cant.</i>	
General Sales Tax Rules, 1939—	
Amendment to rule 6 (4) (c) enabling payment of licence fees by a crossed demand draft or crossed postal order, notification laid on the table	11
Amendments to —, notification laid on the table	129
Government Museums at Madras and Pudukkottai and National Art Gallery, Madras—	
Report on activities of — for first half-year of 1956-57, laid on the table	12
Government Press, Madras—	
Question <i>re</i> recruitment of workers and apprentices in —	168
Grant-in-aid Code—	
Question <i>re</i> revision of —	167
Gurunandan Row, Sri V.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	287-290
Guruswami, Dr. M. R.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	169-171
<i>H</i>	
House-rent Allowance—	
<i>See</i> Teachers.	
<i>I</i>	
Industrial Investment Corporation, Limited, Madras—	
Annual report and statement of accounts for year ended 30th June 1956, laid on the table	129
Iron ores—	
Question <i>re</i> exploitation of — in Salem district	98-99
<i>J</i>	
John, Dr. V. K.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	229-240 243, 245 247, 254
Jothi Vencatachellum, Srimathi—	
Budget for 1957-58, general discussion on	298-299
<i>K</i>	
Krishnamoorthy, Sri G.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	107-113
<i>L</i>	
Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	178-198 201
Condolence Resolution <i>re</i> death of Prakasam, Sri T., former Member of the Council and Chief Minister of the Composite Madras State.	3
Land Revenue (Surcharge) Rules, 1954—	
Addition of rules 8-A to 8-E, notification laid on the table	13
Leprosy—	
<i>See</i> Teachers.	

	PAGES
<i>M</i>	
Manickavelu, the Hon. Sri M. A.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	240-246
Messages from the Assembly—	
<i>See</i> Bills.	
Mohamed Naza Khan, Sri—	
Budget for 1957-58, general discussion on	292-296
Motor Vehicles Rules, 1940—	
Amendment to rules 15, 49-E, 49-F, 54, 68, 88, 254-B, 256-A, 257, 278, 290, 319 (a), 374 and First Schedule, notifications laid on the table	13, 269
Motor Vehicles (Taxation of Passengers and Goods) Rules, 1953—	
Amendment to —, notification laid on the table	129
<i>N</i>	
Nallasenapathi Sarkarai Manradiar, Sri N.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	290-292
Narayanaswamy Pillai, Sri T. M.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	142-149
Newspapers—	
Question <i>re</i> publication by Government of — useful to adult literates	96-97
Non-Gazetted Officers—	
Question <i>re</i> educational fee concessions to children of —, grounds for refusal	132-133
<i>P</i>	
Palaniswamy Gounder, Sri V. K.—	
Budget for 1957-58, general discussion on	262-268
Paper Factory—	
Question <i>re</i> —	
Starting of a — at Mettupalayam	275
Starting of a — at Salem	7-8
Papers laid on the table of the House—	
Appropriation Accounts for 1955-56 and Audit Report thereon	12
Assurances Committee's Second and Third Reports, Statements X and XI showing further replies received	14
Assurances given during seventh, eighth and ninth sessions (1955-56) of the Council, Statement IX showing action taken	14
Bill—Payment of Wages (Madras Amendment) Bill, 1957	163
Bills as passed by the Assembly—	
Electricity Undertakings (Acquisition) Amendment Bill, 1957	129
Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1957	129
Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1957	129
Borstal Schools Act, 1925, amendments to rules framed under—(G.O. Ms. No. 754, Home, dated 22nd March 1957)	13
Children Rules, 1940, amendments to—(G.O. Ms. No. 550, Home, dated 1st March 1957)	14
Cinchona Department, review of activities of — for half-year ended 30th September 1956	12
Cinemas (Regulation) Rules, 1957, amendment to Part VII (G.O. Ms. No. 509, Home; dated 25th February 1957)	12
M.L.C. Vol. XIX—3	

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Cinemas (Regulation) Rules, 1957, issue of—(G.O. No. 155, Home, dated 19th January 1957)	129
Commercial Crops Markets Rules, 1948, amendment to rule 28 (G.O. Ms. No. 1724, Food and Agriculture, dated 3rd June 1957).	314
Co-operative Societies Act, 1932, amendment to rules framed under —(G.O. Ms. No. 1241, Industries, Labour and Co-operation, dated 30th March 1957)	212
Court-fees, remission of — on certain petitions before the Madras Sales Tax Appellate Tribunal (G.O. Ms. No. 800, Home, dated 27th March 1957)	12
Court-fees, remittance of — on petitions by co-operative societies in Madras State (G.O. Ms. No. 1000, Home, dated 12th April 1957).	14
Cultivating Tenants Protection Rules, 1955, addition of rule 11 re collection of process fees by the Revenue Divisional Officer (G.O. No. 4015, Revenue, dated 3rd November 1956)	11
District Municipalities Act, 1920, exemption of X-ray plant used by medical practitioners from section 250 (G.O. No. 121, L.A., dated 23rd January 1957)	13
Editor of Indian Law Reports, exclusion of post from the Service Commission's purview [G.O. Ms. No. 953, Public (Services-A), dated 23rd March 1957]	11
Employees' State Insurance Courts Rules, 1951, amendments to rule 44 (G.O. No. 1237, Industries, Labour and Co-operation, dated 29th March 1957)	13
Estimates Committee Report on Hospitals and Dispensaries, statement of action taken on	14
Factories Rules, 1950, amendments to—(G.O. Ms. No. 470, Industries, Labour and Co-operation, dated 8th February 1957)	14
Finance Accounts for 1955-56 and Audit Report, 1956	13
Fisheries Department, review of activities of — for half-year ended 30th September 1956	12
General Sales Tax Rules, 1939, amendment to rule 6(4) (c) enabling payment of licence fees by a crossed demand draft or crossed postal order (G.O. No. 563, Revenue, dated 5th February 1957)	11
General Sales Tax Rules, 1939, amendments to—(G.O. No. 4428, Revenue, dated 6th December 1956)	129
Government Museums at Madras and Pudukkottai and National Art Gallery, Madras, report on activities of — for first half-year of 1956-57	12
Industrial Investment Corporation, Limited, Madras, Annual Report and Statement of Accounts of — for year ended 30th June 1956.	129
Land Revenue (Surcharge) Rules, 1954, addition of rules 8-A to 8-E (G.O. No. 1067, Revenue, dated 2nd March 1957)	13
Motor Vehicles Rules, 1940— Amendment to First Schedule (G.O. Ms. No. 595, Home, dated 6th March 1957)	13
Amendment to rules 15, 49-E, 49-F, 68, 88, 254-B, 256-A, 257 and 290 (G.O. Ms. No. 684, Home, dated 18th March 1957)	13
Amendment to rule 54 (G.O. Ms. No. 607, Home, dated 11th March 1957)	13
Amendment to rule 278 re display of destination boards on stage carriages (G.O. Ms. No. 683, Home, dated 18th March 1957)	269

P—cont.

Papers laid on the table of the House—cont.

Motor Vehicles Rules, 1940—cont. Amendment to rule 374 (G.O. Ms. No. 282, Home, dated 2nd February 1957)	269
Amendment to sub-rule (a) of rule 319 (G.O. Ms. No. 535, Home, dated 28th February 1957)	13
Motor Vehicles (Taxation of Passengers and Goods) Rules, 1953, amendment to—(G.O. Ms. No. 59, Home, dated 7th January 1957).	129
Personal Assistants to District Collectors, authorization of — to perform the duties of District Collectors (G.O. Ms. No. 1603, Revenue, dated 11th April 1957)	314
Probation of Offenders Rules, 1947, amendments to—(G.O. Ms. No. 753, Home, dated 22nd March 1957)	14
Public Health Establishment (Local Authorities) Regulations, 1940, amendments to—(G.Os. Ms. Nos. 828 and 830, Health, dated 11th March 1957)	129
Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Rules, 1957, issue of—(G.O. Ms. No. 1611, Food and Agriculture, dated 22nd May 1957)	212
Sales of Motor Spirit Taxation Rules, 1939, amendment to—(G.O. No. 455, Revenue, dated 30th January 1957)	14
Sales tax— Exemption of sales of appalam produced by Departmental Appalam Production Centres from — (G.O. Ms. No. 1207, Revenue, dated 15th March 1957)	12
Exemption of sales of articles manufactured by the Thakkar Bapa Vidyalaya, Thyagarayanagar, from — (G.O. Ms. No. 952, Revenue, dated 25th February 1957)	12
Exemption of sales of articles produced by the Kanya Gurukulam, Madras (G.O. Ms. No. 1114, Revenue, dated 5th March 1957)	12
Exemption of sales of foodstuffs by Annapoorna Cafeteria, Madurai, from — (G.O. Ms. No. 1905, Revenue, dated 6th May 1957)	269
Exemption of sales of furniture by the Discharged Prisoners Aid Society, Madras, from — (G.O. Ms. No. 881, Revenue, dated 23rd February 1957)	11
Slum Improvement (Acquisition of Land) Rules, 1957, framing of— (G.O. Ms. No. 888, Industries, Labour and Co-operation, dated 5th March 1957)	129
Suppression of Immoral Traffic Rules, 1952, amendments to— (G.O. Ms. No. 209, Home, dated 25th January 1957, G.O. Ms. No. 548, Home, dated 1st March 1957, and G.O. Ms. No. 1202, dated 1st May 1957)	12, 14, 15
Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952, amendment to Schedule II of Notification No. 278, dated 24th June 1953, re extension of — to certain areas of South Arcot district (G.O. No. 1037, Revenue, dated 1st March 1957)	11
Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Rules, 1952, and Tenants and Pannaiyal Protection (South Arcot) Rules, 1953, amendments to — (G.O. No. 876, Revenue, dated 22nd February 1957.)	1
Technical Assistant (in the office of Registrar of Co-operative Societies), inclusion of post within the purview of the Service Commission [G.O. Ms. No. 1173, Public (Services-A), dated 5th April 1957]	212
Tobacco (Taxation of Sales and Registration) Rules, 1953, amendments to—(G.O. No. 880, Revenue, dated 23rd February 1957 and G.O. Ms. No. 1513, Revenue, dated 5th April 1957)	12, 269

	PAGES.
P—cont.	
Papers laid on the table of the House— <i>cont.</i>	
Tuticorin Port Trust, review of activities of — for half-year ending 30th September 1956	14
Village Panchayats Act, 1950, amendment to rules issued under — for conduct of elections of members and Presidents of Panchayats (G.O. No. 169, L.A., dated 1st February 1957)	12
Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1957— See Bills.	
Payment of Wages (Madras Amendment) Bill, 1957— Laid on the table	163
Ponnuswami Chettiar, Sri S. R. P.— Budget for 1957-58, general discussion on	172-178
Port Trust, Tuticorin— Review of activities for half-year ending 30th September 1956, laid on the table	14
Prakasam, Sri T.— Condolence Resolution <i>re</i> death of —, former Member of the Council and Chief Minister of Composite Madras State	1-5
Privileges Committee— See Committees.	
Probation of Offenders Rules, 1947— Amendments to — notification laid on the table	14
Public Health Establishment (Local Authorities) Regulations, 1940— Amendments to —, notification laid on the table	129
Purushotham, Sri T.— Budget for 1957-58, general discussion on	100-106 232, 238 245
Q	
Questions and Answers—	
Gajapathy Nayagar, Sri A.— Question <i>re</i> — Newspapers useful to adult literates, publication by Government	96-97
Women's Welfare Organizers, number and work done by	95-96
Krishnamoorthy, Sri G.— Question <i>re</i> — Aided school teachers afflicted by leprosy, leave rules applicable to	216-217
Educational fee concession to children of non-gazetted officers, grounds for refusal of	132-133
Grant-in-Aid Code, revision of	167
House-rent allowance to teachers in aided institutions, grant of	131-132
Teachers in aided elementary institutions, time-limit for confirmation of	97-98
Teachers of former Pudukottah State, Provident Fund benefit to	217-218
Teaching of subjects in Higher Forms of Secondary Schools, representations about difficulties in enforcing the order <i>re</i>	5-7

	PAGES
Q—cont.	
Questions and Answers— <i>cont.</i>	
Purushotham, Sri T.— Question <i>re</i> — Deities of temples, change of names in Tamil phraseology	273-274
Mylapore Temple Car, accident to — in March 1957	274
Second Five-Year Plan, roads and bridges to be constructed under	218
Secondary grade teachers, removal of disparity in scales of pay of	165-167
Workers and apprentices in Government Press, Madras, recruitment of	168
Ramaswami, Sri V. V.— Question <i>re</i> — Medical and Engineering Colleges, reservation of seats in — for students from Kerala and Mysore States	213-216 275
Paper factory, starting of a — at Mattupalayam	
Subramanyam, Sri A.— Question <i>re</i> — District Boards, abolition of	133-134
Iron ores in Salem district, exploitation of	98-99
Paper factory, starting of a — at Salem	7-8
R	
Ramaswami, Sri V. V.— Budget for 1957-58, general discussion on	221-229
Ramanathan, Sri V. R.— Budget for 1957-58, general discussion on	158-163
Positioning and Acquisition of Immovable Property Rules, 1957— Issue of —, notification laid on the table	212
Principles and observations of the Chair— Budget for 1957-58, general discussion— During the course of the general discussion on the Budget for 1957-58, in reply to the reference made by a Member to the visit of the Chairman to the Parliaments in the Commonwealth, the Chairman observed— “Thank you, Mr. Purushotham, for your kind words of welcome to me. I believe I will be getting an opportunity in the near future to talk to the Legislators on what I have seen in other parts of the Commonwealth. I can straightway say that we compare very favourably with any other Parliament of the Commonwealth or any Parliament in Europe which I have seen.”	107
In reply to the remarks of a member about the time-limit fixed for speakers during the general discussion on the Budget for 1957-58, the Chairman observed— “I am sorry that there is complaint against the time-limit fixed for speakers. Hon. Members will see that there were only a few names on the first day. The House adjourned earlier because there were no speakers. Afterwards, names came rushing in. We can hold the meetings only on five days. It is one of the most difficult things for me to limit the time of Members. I will do my best to see that, as far as possible, everybody gets a chance. In a House of 50, 48 Members are speakers. That is the difficulty”	268

R—cont.

PAGES

Rulings and observations of the Chair—cont.
Budget for 1957-58, general discussion—cont.

On the last day for the general discussion on the Budget for 1957-58, the Chairman observed as follows:—

"I have to inform hon. Members that I have a list of 12 speakers for to-day and one hour and fifty-five minutes are allotted for their speeches. Naturally I have got to limit the time for each speaker to ten minutes except in the case of Sri M. Subramania Karayalar, because he is going to make his maiden speech. He may take a few minutes more. I would request hon. Members to co-operate with me and see that everybody gets a chance"

275-276

Debate—It is not proper to refer to officers by name in a debate (on the Budget)

127

Questions—When a Member put a long supplementary question, the Leader of the House remarked that the question was too involved for anybody to understand. The Chairman observed, "The Hon. Minister need not answer. It is not a supplementary question."

217

S

Sales of Motor Spirit Taxation (Amendment) Bill, 1957—
See Bills.

Sales of Motor Spirit Taxation Rules, 1939—

Amendment to —, notification laid on the table 14

Sales tax—

Exemption of sales of appalam produced by Departmental Appalam Production Centres from —, notification laid on the table 12

Exemption of sales of articles manufactured by the Thakkar Bapa Vidyalaya, Thyagarayanagar, from —, notification laid on the table 12

Exemption of sales of articles produced by the Kanya Gurukulam, Madras, from —, notification laid on the table 12

Exemption of sales of foodstuffs by Annapporna Cafeteria, Madurai, from —, notification laid on the table 269

Exemption of sales of furniture by the Discharged Prisoners Aid Society, Madras, from —, notification laid on the table 11

Sankaranarayana Pillai, Sri T. S.—

Budget for 1957-58, general discussion on 280-282

Schools—

Question re teaching of subjects in higher forms of Secondary —, representations about difficulties in enforcing the order re 5-7

Sivanandam, Dr. T. V.—

Budget for 1957-58, general discussion on 135-142

Sivasubramania Nadar, Sri S. P.—

Budget for 1957-58, general discussion on 299-301

Slum Improvement (Acquisition of Land) Rules, 1957—

Framing of —, notification laid on the table 129

Srinivasavaradan, Sri T. P.—

Budget for 1957-58, general discussion on 149-158

Subramania Karayalar, Sri M.—

Budget for 1957-58, general discussion on 276-279

Subramaniam, the Hon. Sri C.—

Budget for 1957-58, general discussion on 234-235
237, 239

S—cont.

PAGES

Subramanyam, Sri A.—

Budget for 1957-58, general discussion on 118-128

Sudarsanam Naidu, Sri M. V.—

Budget for 1957-58, general discussion on 296-298

Suppression of Immoral Traffic Rules, 1952—

Amendments to —, notification laid on the table 12, 14, 15

Swearing-in of new Member—

Venugopal, Sri S. N., sworn in 5

T

Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act, 1952—

Amendment to Schedule II of Notification No. 278, dated 24th June 1953, re extension of — to certain areas of South Arcot district, notification laid on the table 11

Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Rules, 1952, and Tenants and Pannaiyal Protection (South Arcot) Rules, 1953—

Amendments to —, notification laid on the table 15

Teachers—

Question re—

Aided school — afflicted by leprosy, leave rules applicable to .. 216-217

Confirmation of — in aided elementary institutions, time-limit for .. 97-98

House-rent allowance to — in aided institutions, grant of .. 131-132

Provident Fund benefit to — of former Pudukkottai State .. 217-218

Secondary grade —, removal of disparity in scales of pay of .. 165-167

Technical Assistant (office of Registrar of Co-operative Societies)—

Inclusion of post within the purview of the Service Commission, notification laid on the table 212

Temple Car, Mylapore—

Question re accident to — in March 1957 274

Temples—

Question re change of names of deities of — in Tamil phraseology .. 273-274

Tobacco (Taxation of Sales and Registration) Rules, 1953—

Amendments to —, notifications laid on the table 12, 269

V

Venkataraman, the Hon. Sri R.—

Budget for 1957-58—

General discussion on— 223, 252
254, 257
278, 295
303-313

Presentation of— 8-11

Condolence Resolution re death of Prakasam, Sri T., former Member of the Council and Chief Minister of Composite Madras State. 2

V—cont.

PAGES

Venugopal, Sri S. N.—

Sworn in 5

Village Panchayats Act, 1950—

Amendment to rules issued under— for conduct of elections of
members and Presidents of Panchayats, notification laid on the table. 12

W

Women's Welfare Organizers—

Question re number and work done by — .. ,. . . 95-96

D
V211, 32 N57

N57-1953

1144